

Ác Quỷ Của Em

Contents

Ác Quỷ Của Em	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11
10. Chương 10	12
11. Chương 11	13
12. Chương 12	14
13. Chương 13	15
14. Chương 14	15
15. Chương 15	18
16. Chương 16	20
17. Chương 17	22
18. Chương 18	23
19. Chương 19	25
20. Chương 20	27
21. Chương 21	28
22. Chương 22	30
23. Chương 23	33
24. Chương 24	35
25. Chương 25	37
26. Chương 26	39
27. Chương 27	44
28. Chương 28	46
29. Chương 29	50
30. Chương 30	57
31. Chương 31	59
32. Chương 32	62
33. Chương 33	65
34. Chương 34	68
35. Chương 35	72
36. Chương 36	76
37. Chương 37	82
38. Chương 38	85
39. Chương 39	91
40. Chương 40	94
41. Chương 41	100

42. Chương 42	106
43. Chương 43	109
44. Chương 43 - 2	110
45. Chương 44	114
46. Chương 44 Tt	117
47. Chương 45	119
48. Chương 45 Tt	120
49. Chương 46	123
50. Chương 46 Tt	125
51. Chương 47	127
52. Chương 47 Tt	129
53. Chương 48	131
54. Chương 49	136
55. Chương 49 Tt	139
56. Chương 50	143
57. Chương 50 - 2	145
58. Chương 51	147
59. Chương 51 Tt	149
60. Chương 52	153
61. Chương 53	156
62. Chương 54	158
63. Chương 55	163
64. Chương 56	167
65. Chương 57	170
66. Chương 58	173
67. Chương 59	175
68. Chương 60	179
69. Chương 61	184
70. Chương 62 - End	186
71. Chương Ngoại Truyện 1 : Thiên Kỳ	191
72. Chương Ngoại Truyện 2 : Thiên Hoàng	193
73. Chương Ngoại Truyện 3 : Hạnh Phúc	195

Ác Quỷ Của Em

Giới thiệu

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Ác Quỷ Của Em | Truyện Teen | Kênh Truyện <http://kenhtruyen.com>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-quy-cua-em>

1. Chương 1

Chap 1 : Nhận ra

Sân trường đầy nhưng tiếng cười đùa nhưng học sinh mới đang tò mò vui vẻ khám phá ngôi trường mới của mình . ở một góc nào đó nó Kim Ánh Minh đang nhìn chăm chăm bảng phân lớp mặt buồn buồn rồi nhìn quanh sân như đang tìm ai đó ...

A thấy rồi cái tên đáng ghét đang toe toét với lũ con gái kia còn là ai được nữa ngoài hấn nó nhủ thầm “ Hừ đồ háo sắc ” nó chạy vội lại kéo tay hấn đi vừa đi vừa nói ..

- Nhanh Ken ơi sắp ra chuyện rồi ...

Hấn bực bội dứt tay lại rồi quát nó với giọng không vui

-Làm gì mà cứ kéo tôi thế ?

Nó ngẩng lên nhìn hấn bỗng nhiên thấy tủi thân quá hấn hấn quát nó sao ? rồi nó chạy vụt đi ...

Ken nhìn chăm chăm phía nó tự hỏi “ nhỏ này bệnh hả ? ”

Đang chìm đắm với suy nghĩ về thái độ của nhỏ thì một bàn tay đặt lên vai hấn là bạn học cùng cấp 1

-Uả Minh đâu sao lẻ loi thế ?

Hấn bực bội trả lời

- phát điên chạy đi mất rồi

Anh bạn kia cười lớn

-Ồn chắc tại hai đứa không học chung nữa nên nhỏ buồn thôi đi an ủi đi ông

-kệ nhỏ bực mình tự nhiên lại Hả ông nói gì ? cái gì mà không học chung ?

Anh bạn kia cười nói

-ông học lớp E nhỏ học lớp D chung với tôi thì cùng sao được ?

Hấn chạy vội đi tìm nó căng tin không có vậy nhỏ đi đâu ? bực bội đá mấy viên sỏi bỗng hấn nhìn thấy nhỏ đang buồn bã ở phía trước hấn chạy lại lo lắng vì nhỏ khóc rồi

-

-

-

-

-

-

-Mi Mi à Ken xin lỗi mà Ken không biết mà tha cho Ken lần này đi

Hấn đã xin lỗi hơn chục lần rồi nhưng nhỏ vẫn khóc hấn cũng cuống cả lên không biết phải làm gì nữa “ a nghĩ ra rồi ” hấn cười gian xảo

-Mi Mi tôi mua đồ ăn cho bà nha cái gì cũng được bao nhiêu cũng ok

Nghe vậy nó ngẩng mặt lên cười tươi như hoa kéo tay hấn

-Đi

“ Biết ngay mà đồ ham ăn ” hấn nghĩ thầm ...

15 phút sau

Tiếng trống đánh vào lớp nó chạy vội tò mò không biết có bạn nào học cùng trước đây cùng lớp với nó không nữa ô kia không phải Phương sao ?

-Phương

Nó gọi to

-Ủa Minh bọn mình học cùng hả ?

-Uhm

Nó cười tí mắt

-May là có bạn học chung

-Mà Ken đâu

Nó buồn buồn nói

-Ken học lớp E

Câu nói này làm cho Phương buồn hẳn

-Ồ buồn thật

-uhm

Sau đó không ai nói gì cả ...

-

-

Thời gian học hè kết thúc nó bắt đầu quen với bạn mới Phương và nó cũng rất thân nhiều khi nó cũng đưa Phương tới nhà hần chơi và học bài ở nhà hần nhưng một hôm Phương nhờ nó một việc làm nó ngỡ người

-Mi Mi cậu đưa cái này cho Ken nhé

-Hả ?

Nó ngạc nhiên

-không có gì đâu chỉ là bài tập Ken mượn Phương thôi Mi Mi đưa hộ nha

Nó cười

-ok thôi

-Uhm cảm ơn Mi Mi

Sau khi nó đưa tờ giấy đó cho Ken , Phương và Ken hay đi chung mà không có nó , Phương cũng không hay nói chuyện với nó nữa nó làm sai gì sao ?

Hôm đó giờ ra chơi nó đi ra sân sau bỗng thấy Ken và Phương đang ôm nhau nó thấy Phương đang cười mĩa mai nhìn nó nó thấy hết và nó còn thấy tim mình nhói đau hình như Phương đã lợi dụng nó , lợi dụng tình bạn chân thành của nó . và hình như nó thích Ken rồi .

End Chap 1

2. Chương 2

Chap 2 : Tôi biết

Nó thích hấn rồi nhưng hấn thì sao thời gian qua hấn luôn ở bên nó nhưng mà liệu hấn có tình cảm với nó không ? nó đi đi lại lại quanh sân mà long rối bời nhưng có một điều nó biết Phương đã lợi dụng nó lợi dụng tình bạn của nó , nó đi mãi bỗng giật mình khi thấy có người trước mặt nhưng điều làm nó giật mình là điều người đó đang làm họ ôm nhau và họ không ai khác chính là hấn và Phương long nó nhói đau nó quay người bỏ đi nó biết là vì nó buồn nó đó kị và vì nó thích hấn nhưng có lẽ đã quá muộn rồi ...

Trong lớp học mọi người cười nói vui vẻ nhưng nó không thể vui được làm sao nó có thể vui khi nó bị lợi dụng và đang đau lòng vì yêu đơn phương chứ ? rồi một giọng nói kéo suy nghĩ của nó trở lại

- Mi Mi

Giọng nói dịu dàng đến buồn nôn này ngoài của phương ra thì còn của ai được nữa ?

Sao ?

Nó trả lời giọng tức tối

- làm gì mà dữ vậy ? Ken hỏi bạn đấy

Nó khinh mấy ngày nay đâu thèm để ý đến nó

biết rồi

àh chắc ở sân sau bạn đã thấy

Phương cười lại còn đỏ mặt chứ nó khinh

mình và Ken phải cảm ơn bạn

hừ tôi thèm vào

Nó hừ lạnh rồi đứng lên bỗng một cánh tay níu lấy nó nói nhỏ

- Ken là của tôi

Câu nói đó đánh thẳng vào tim nó , nó đau lắm hất tay ra sau đó rời đi “ Ken là của bạn ha ha nực cười dám lợi dụng tôi ư gan cũng to đó tôi sẽ khiến bạn trả giá ”

- Ê nghe gì chưa Phương bị đánh dẫn mặt

Một bạn học nói to

- Hả ?????

Một bạn khác chen vào

- sao lại thế nhỏ hiền lắm mà ?

- ai biết nghe nói là chọc vào chị lớp trên nên bị đánh dẫn mặt đó

Nó nghe hết hiểu hết vì người khiến Phương bị đánh là nó

Sau khi nghe Phương nói vậy nó giận lắm giận tới mất lý trí đang đi lòng vòng nghĩ cách chơi lại Phương nó nghe thấy tiếng gọi

- Mi Mi phải không ?

- Ô chị Quỳnh

Chị Quỳnh ở gần nhà nó không ngờ chị lại học trường này hai chị em nói chuyện qua lại nó biết được chị Quỳnh là dân anh chị trong trường nên nó đã nói chuyện với chị nhờ chị giúp nó

Nó có chút buồn và có lỗi có lẽ nó đã hơi quá ? nó có nên nói với hấn không vì với tính cách của hấn chắc chắn sẽ báo thù cho bạn gái của mình ...

Nhưng hấn không cần làm vậy nữa nó bị đánh đúng vậy nó đã bị đánh ...

Hôm đó một chị lớp 9 đã dẫn mặt nó tuy chị ta không nói ra nhưng nó cũng biết tại sao rồi nó cười thầm “ ha ha quả báo tới rồi ”

Nhưng quả báo không giáng xuống mình nó ha ha chị ta cũng bị quả báo hôm đó khi tan học ngoài cổng trường rất đông học sinh nó hiếu kì chạy qua xem ôi ôi thật đẹp mắt bà la sát hôm nay đánh nó đang bị tấn ha ha vui quá nhưng niềm vui này chưa được bao lâu đã bị thay thế bởi sự hiếu kì chị gái đáng yêu đang đánh bà la sát bỗng ngược lên nhìn nó cười hiền từ sau đó quay xuống bà la sát đang nằm dưới chân mình nói

- Đừng bao giờ động vào người của tao

Sau đó chị ấy quay đi để lại bà la sát kia nằm dưới đất nhìn đến thảm hại

Nó nghĩ mãi “ chị gái đó đang ám chỉ nó sao ? ” “ nhưng nó đâu có quen chị đó ? ”

Từ đó mọi người thấy nó đi qa liền bàn tán xôn xao

- nhỏ đó ghê nhỉ dám gọi hội trả thù cơ đấy

thôi đừng có động chạm đến nó

Nó nghe mà chả hiểu gì cả hội nào nó đâu có ?

Bỗng nó nhớ ra hay là hấn đang giúp nó ??? nó lập tức đi tìm hấn

- Sao ?

Nó mặc kệ sự lạnh nhạt của hấn tiếp tục tra khảo

cậu gọi hội trả thù cho tôi hả ?

Nó hỏi và nhìn hấn bằng ánh mắt mong chờ

- Tôi rồi hơi sao ?

- Hả

- Đừng cho rằng tôi không biết bà giở trò với Quỳnh để nó đánh Phương tôi không ngờ bà lại như vậy Minh ạch ...

Một câu nói đã đủ đưa nó tới địa ngục

- Cậucậu biết ?

-Đúng tôi biết

End chap 2

3. Chương 3

Chap 3 : bị từ chối

Đúng tôi biết

Sau khi hấn nói câu đó bầu không khí như đặc lại thời gian ngừng trôi nó thẫn thờ “ hấn biết ? hấn đã biết ? ”

- tôitôi

nó ấp úng nó nên nói gì ? mọi chuyện đã rõ ràng nó còn có thể nói gì ?

- cậu thật kinh khủng tôi không ngờ cậu lại như vậy

Hắn thất vọng lắm sao nó lại như vậy ? trước đây nó rất đơn thuần không mưu mô tính toán cái gì đã khiến nó như vậy ?

- Kinh khủng ha ha

Nó cười , cười khinh miệt nó kinh khủng ? là vì ai ?

- Sao lại cười Mi Mi sao cậu lại xấu xa như vậy tôi coi thường cậu

- Cậu biết gì chứ tại sao tôi lại trở nên như vậy không phải là vì cậu sao ?

Nó hét toáng lên

- Vì tôi ư còn không phải vì cậu ích kỷ sao ?

Hắn cũng hét lên

- tôi ích kỷ ha ha tôi ích kỷ hay cậu vô tình hả ?

nó bỗng nhiên náo loạn như vậy hắn cũng hoảng loạn vì hắn vô tình ư ?

- tôi có chỗ nào vô tình ? tôi là bạn cậu luôn ở bên khi cậu cần cậu còn muốn gì ?

- bạn ha ha

nó cười mỉa mai

- thứ tôi cần không phải tình bạn vì tôi thích cậu Ken àh tôi thích cậu

hả ?

“ Mi Mi nói thíchthích mình ? sao vậy được họ chỉ là bạn mình không thích Mi Mi ” hắn suy nghĩ rồi nói ra một câu mà hắn không bao giờ nên nói

- Kim Ánh Minh tôi và cậu chỉ là bạn không thể hơn được nữa ...

Sau đó hắn rời đi để lại nó đang vỡ vụn nó lại cười nhưng nụ cười này còn đau đớn hơn khóc trời hôm nay thật đẹp nhưng sao nó chỉ thấy một màu đen tăm tối ?.....

End chap 3

4. Chương 4

Chap 4 : Tôi sẽ sống tốt dù k có cậu ...

Ngồi bên ô cửa sổ đầy ánh nắng nó rất buồn nghĩ lại lời nói của hắn “- Kim Ánh Minh tôi và cậu chỉ là bạn không thể hơn được nữa ... ” nó đã không thể khóc đúng rồi hắn là Hotboy mà sao có thể để ý đến nó ? đang đặt mình trong những suy nghĩ tiêu cực thì một giọng nói kéo nó trở lại

-Ê Minh

Nó giật mình quay đầu lại thì thấy chị Quỳnh cùng một chị nữa nhìn lạ hoắc ở ngoài đang gọi nó , nó cười nói

-Dạ chị gọi em ?

Nó nói bằng một giọng nói vui vẻ vì nó không muốn ai biết để rồi thương hại nó .

-ra chơi mà ngồi thẩn thờ ở đây làm gì hả em ? đi chơi với chị đi ...

Nó do dự một chút vì ngày trước Ken từng nói chị Quỳnh không tốt đợi đã sao lại nghĩ tới tên đó ? “ hắn không có quan hệ gì tới mày nữa Ánh Minh àh quên hắn đi ” nó buồn buồn tự an ủi bản thân mình rồi đứng lên nói ...

-Đi chị em đang chán

Trong lòng nó cũng biết từ khi nó bước đi cùng chị Quỳnh là nó đã bước vào một thế giới khác không có hấn không có rứt rề không còn được giận dỗi trẻ con nữa nó phải sống một cuộc sống mà chỉ một mình nó có thể bảo vệ bản thân

-Ken àh tôi sẽ sống tốt ngay cả khi không có cậu ...

End Chap 4

5. Chương 5

Chap 5 : Tôi chỉ muốn tốt cho cậu !

Thời gian cứ thế trôi qua nó càng ngày càng chán học càng ngày càng hư hỏng nó thường bỏ học đi chơi cùng với những anh chị lớn hơn hấn thấy hết nhưng hấn biết mình chẳng thể làm gì cho nó cả hấn phải để nó quên đi ...

Nó thì khác nó cố tình như vậy cố tình buông thả bản thân trước mặt hấn nó muốn hấn ngăn nó lại với tư cách gì cũng được bạn , bạn thân , hay bạn cũ cũng được nhưng hấn không làm vậy lời tỏ tình của nó lại khiến hấn sợ như vậy sao ?

Mỗi người một suy nghĩ đã khiến nó và hấn ngày càng xa nhau nó không còn ngại thơ hiên lảnh nữa nó đánh nhau và làm những việc không thể chấp nhận được còn hấn tuy muốn ngăn nó lại nhưng vì sợ nó hiểu lầm nên thôi hấn cứ lảng lảng nhìn nó hư hỏng mà chẳng thể nói gì cả chẳng thể làm gì cả cuối cùng hấn quyết định gọi cho bố mẹ nó nói tất cả ...

Ngồi nghe bố mẹ giáo huấn nó bực lắm hấn là cái gì mà dám gọi cho bố mẹ nó kể tội nó ? hấn chẳng là cái gì cả nó sẽ không để yên đâu ...

Hôm sau nó xông vào lớp hấn kéo hấn ra sân sau chính nơi này hấn đã đập tan trái tim nó ở chính nơi này nó thật muốn khóc nhưng nó đến đây không phải để khóc lóc nó hét lên

-Cậu dám gọi ẹ tôi ? cậu là cái gì ?

Hấn bình thản như vậy khiến nó bốc hỏa hơn nó đang định nói gì đó thì hấn ngẩng lên tiếp lời

- Tôi chỉ muốn tốt cho cậu

Nó ngớ người nhưng nó lại nghĩ hấn nói dối nó cười một cách mỉa mai

-Tốt cho tôi haha tôi không cần cậu thương hại từ nay việc của tôi cậu đừng tham gia nữa tôi với cậu không còn quan hệ gì cả một chút cũng không

Nó quay người đi vào lớp học nó biết sau hôm nay hấn và nó sẽ không còn gì hết ...

Ở sân sau vắng tanh mọi học sinh đi vào lớp một chàng trai nhìn theo một cô gái đang bước càng lúc càng xa thì thầm

-

- Tôi thực sự chỉ muốn tốt cho cậu Minh àh ...

End chap 5

6. Chương 6

Chap 6 : Tôi không bao giờ hối hận

Nhìn kết quả cuối năm của mình nó buồn lắm nó bỏ ra ngoài không biết tại sao nó lại ra sân sau nó thẫn thờ ngồi thụp xuống tờ giấy kết quả bị nó vò nát cô giáo nói nó phải thi lại nếu không nó sẽ bị đúp ... nó sẽ nói sao với bố mẹ đây nó làm sao đối mặt với họ đây ?

-Cậu có hối hận vì không nghe tôi không ?

Một giọng nói que thuộc giọng nói mà trước đây đã chỉ nó học bài giọng nói mà chỉ cần nghe thấy cũng đủ để nó mỉm cười hạnh phúc nhưng bây giờ nó cười không nổi nữa hắn đang mĩa mai nó sao ? nó đứng dậy đi đến trước mặt hắn cười và nói

-Tôi Kim Ánh Minh sẽ không bao giờ hối hận

Nó quay đi lòng đau nhói tự nói với mình “ Đúng vậy mình không hối hận không bao giờ ”

Ánh nắng chói chang chiếu vào nơi nó đang đứng từ tầng hai nó có thể nhìn thấy bạn bè đang chơi đùa nó sẽ không được như vậy nữa sau ngày hôm nay nó sẽ không còn là học sinh nữa nó quyết định nghỉ học ... hắn đang chào tạm biệt bạn bè hắn sắp đi rồi hắn cũng không học ở đây nữa hắn sẽ chuyển đi nó nhớ lại câu nói đó “ Cậu có hối hận không ? ” nó cười nụ cười xấu xí nhất từ trước tới nay

-Tôi không bao giờ hối hận về tất cả

Ngay cả việc thích cậu Ken àh ...

End chap 6

7. Chương 7

Chap 7 : Gặp lại

Nửa năm trôi qua nó cũng đã dần quên đi những chuyện trước đây nó quen bạn mới có cả bạn trai nữa nhưng nó gặp người này yêu người khác nó không thích ai thật long cả nó đã từng nghĩ là vì hắn nhưng nó tự ép bản thân không được nghĩ về hắn nữa ... có lẽ do duyên phận nên nó đã gặp lại hắn .

Hôm đó nó đi dạo bên hồ thì thấy một dáng người quen thuộc là hắn sao ? nó suy nghĩ nó đuổi theo đúng là hắn rồi hắn quay lại nhìn nó cười rất tươi vẫy tay

-Mi Mi

Nó cảm giác như nó và hắn chưa bao giờ giận nhau như trở lại cái lúc hắn và nó còn học cấp 1

Nó cười chạy lại chỗ hắn đi được một nửa nó như nhớ ra gì đó khựng lại nhìn hắn chăm chăm , hắn buồn cười đi đến chỗ nó nói với nó

-Thôi nhé tôi thua rồi tha cho tôi đi

Nó ngẩn ngơ thua ư ? hắn bệnh sao ? họ đâu có chơi trò gì?

-nửa năm rồi chắc cậu cũng quên rồi nhỉ ? làm bạn nhé ?

Nó hiểu ra thì ra hắn nghĩ nó đã quên hắn ủa mà mình quên rồi không phải sao ?

Thấy nó không nói gì hắn tiếp lời

-được không ? Mi Mi

-Được

Nó và hắn gặp lại như thế đấy có lẽ nó và hắn là bạn sẽ tốt hơn tối hôm đó nó mất ngủ từ khi gặp hắn về nó vận thất thần như vậy nó không phải là còn yêu hắn chứ ?

end chap 7

Chap 8 : 3 nụ hôn >_< thật="” xui="” xẻo="”>

Hôm nay nó sang nhà hấn chơi không ngờ lại có cả anh họ của hấn ở đó anh họ hấn thật đẹp trai quá đi nó mê mẩn hấn thấy vậy bực mình gõ đầu nó

-Háo sắc

Nó hét lên

-kệ tôi

Anh ấy hơn nó và hấn một tuổi tên là Tuấn Anh nhưng anh ấy và hấn không hợp nhau lắm cãi nhau suốt àh đang ngồi xem một bộ phim nó thì nói là diễn viên đó chắc chắn sẽ chết hấn em trai hấn và anh Tuấn Anh thì quả quyết là sẽ sống rồi nó tức qua cá cược luôn

-được cá thì cá cậu thua cậu phải hôn tôi ok vị trí tôi chọn

-anh nữa

-em nữa

Tên đáng ghét thách bà hả chơi thì chơi

-OK

Khi chữ HẾT PHIM hiện lên mặt nó thẳm hấn nó thua rồi Người đầu tiên là hấn thứ hai là anh họ hấn thứ ba là em trai hấn huhu 3 nụ hôn thật xui xẻo

Lúc hấn đưa nó về hấn hỏi nó

-sao mặt mũi kinh khủng thế ? bà cũng có người yêu mà không lẽ chưa hôn môi bao giờ ?

Nhìn cái mặt đắc ý kia mà muốn tát cho phát ...

-Tôi không phải cậu

Hấn há mồm

-Oa nụ hôn đầu hả yêu bao nhiêu thằng mà không hôn thằng nào hả ?

Nó đập hấn một phát rồi chạy đi

hấn đau nhưng lại cười nhìn theo nó thì thẳm

- Nụ hôn đầu ? may là cho tôi ...

end chap 8

8. Chương 8

Chap 9 : mình vẫn thích hấn ?????

Sau vụ hôn hít đó mấy ngày nó không gặp hấn nó xấu hổ lắm không nhìn mặt hấn được nữa nhưng hấn thì vẫn tự nhiên như ruồi đến nhà nó như đúng rồi hấn thật mặt dày >_<>

Nó đang quen với một anh , đi chơi với anh ấy nó thấy vui anh ấy làm nó cười làm chồn có cảm giác được quan tâm hôm đó nó đi chơi cùng anh ấy anh ấy muốn nắm tay nó nhưng nó không làm được nó thấy lạ hôm đó nó hôn hấn thấy bình thường mà sao với anh ấy lại không được ?

Nó biết anh ấy buồn nhưng nó không làm được thì biết làm sao đây ? nó quyết định thử nhưng vẫn không được hôm đó anh ấy rủ nó đi chơi tình cờ gặp hấn đi cùng với một đứa con gái trông chả giống ai cả nó hơi

bực bội rồi rằng người yêu hắn bên cạnh hắn cứ lại gần nó làm gì ? nhưng nó cũng không đẩy hắn ra lúc đưa nó về anh ấy hơi buồn nhưng nó không nghĩ gì cả tối hôm đó anh ấy nhắn tin cho nó nói

-Em với cậu bạn hôm nay thân nhau nhỉ ?

Nó cũng không nghĩ gì cả nên trả lời

-Vâng bọn em thân nhau từ bé hì hì

-Hình như em thích cậu ấy ?

Nó ngó người anh ấy nói gì vậy ? nó còn thích hắn sao ? đâu có ?

-sao không trả lời anh ?

Nó mãi nghĩ vớ vẩn quên mất mình đang nói chuyện với anh ấy anh ấy nhắn rất nhiều tin nhưng nó không trả lời

Tối hôm đó lần đầu tiên nó gặp ác mộng trong cơn ác mộng đó câu nói ngày ấy của hắn lại lặp lại hắn càng ngày càng xa khỏi nó , nó tỉnh dậy khóe mắt cay cay . “ Mình khóc ? Mình vẫn thích hắn ? ”

Bầu trời đêm tối tăm bên ô cửa sổ một cô gái đang rơi nước mắt .

End Chap 9

9. Chương 9

Chap 10 : Quyết định

Sau cơn ác mộng đó nó nhận ra có lẽ nó không thể quên hắn cho dù có yêu bao nhiêu người thì cuối cùng người nó thực sự muốn ở bên cũng chỉ có hắn . Tuy nó biết quyết định đó sẽ làm nó đau khổ , đau đớn nó vẫn muốn ở bên hắn dõi theo hắn nó nghĩ như vậy nó đã vui lắm rồi .

Hôm đó có lẽ là ngày nó suy nghĩ nhiều nhất nếu nó quyết định ở bên hắn nó sẽ phải chia tay anh ấy người đã ở bên nó lo lắng cho nó khi nó cô đơn nhất nó cũng không muốn nhưng nó không yêu anh ấy giữ anh ấy ở lại nó sợ một ngày nào đó nó sẽ làm tổn thương anh ấy và nó quyết định chia tay anh ấy ... Nó không đủ dũng cảm để ở trước mặt nói rằng “ Mình chia tay nhé ? ” nó không thể làm vậy nó nhắn tin cho anh ấy nói rằng

-Mình chia tay anh nhé !!!

-

- tại sao ???????????

Mãi một lúc sau anh mới trả lời tìm nó nói đau

-chỉ là em không thích thôi

-anh biết rồi ...

Vậy là kết thúc sao ? nó sợ người nó nghĩ anh sẽ hỏi nó tại sao ? nó nghĩ anh sẽ oán trách nó nhưng anh không oán trách gì nó mà chỉ nói

- Anh biết rồi

Sau hôm đó nó không còn nhận được những tin nhắn hỏi han của anh nữa cũng không còn nhưng buổi tối đi cùng nhau hóng mát nữa từ hôm đó chỉ còn nó cô đơn lặng lẽ nhìn người nó yêu đi chơi cùng những cô gái khác nhưng nó không hối hận vì đây là quyết định của nó , nó biết con đường này sẽ còn nhiều nước mắt , đau thương nhưng nó sẽ không hối hận vì nó biết ít ra cho dù sau này có ra sao đi nữa nó cũng không hối hận vì ít ra nó đã cố gắng , cố gắng để được ở bên người nó yêu cho dù đó chỉ là tình cảm từ phía nó ...

Hắn nghe tin nó chia tay rồi không hiểu sao hắn thấy nhẹ nhõm ...

Đang nằm suy nghĩ hắn nhận được một tin nhắn từ một người mà hắn đã chờ đợi rất lâu rồi

-Ken tớ về rồi ^^

-Hong Anh ?

-Uhm ^^

Người ấy về rồi người đã khiến hắn đợi chờ từ lâu cô ấy đã về rồi hắn mỉm cười vui vẻ nhận tin ột người cũng quan trọng với hắn

-Mi Mi Hong Anh về rồi

Nhận được tin nhắn nước mắt nó lại rơi

Nó trả lời qua loa

-uhm chúc mừng ông cuối cùng cũng đợi được rồi ... để yên cho tôi ngủ không thì đừng trách tôi

-biết rồi tại vui quá ý mà

Nó thấy không còn sức lực nữa người nó nhẹ bẫng mắt cay cay người đó đã về rồi người khiến hắn đau khổ đã quay về rồi đương nhiên nó biết người đó rất quan trọng với hắn vì đó là người đầu tiên hắn yêu người đầu tiên

Nó khóc khóc mãi tới khi lịm đi trong nước mắt tiến nức nở ấy mới im bật ...

End chap 10

10. Chương 10

Chap 11 : Cô ấy rất quan trọng ...

Hôm sau hắn đi gặp Hong Anh nó không hiểu tại sao hắn muốn nó đi cùng ? nó đâu có biết Hong Anh ?
hắn cứ nài nỉ nó mãi

-Đi mà đi với tôi đi nha ??

-Không

Nó không thể làm sao nó có thể chứng kiến cảnh mùi mẫn đó chứ nó sợ nó không chịu nổi

-Ông đi đi tôi ở nhà thôi không đi đâu

Nài nỉ mãi không được hắn cũng không ép nó nữa hắn bước đi quay lại phía sau thấy ánh mắt nó nhìn hắn bỗng hắc giệt mình “ Mi Mi hình như không muốn mình đi ? thôi đừng nghĩ vớ vẩn nữa ” hắn tự nhủ với bản thân mình như vậy

Lúc hắn quay lại nhìn nó , nó đã nghĩ hắn hiểu , hắn hiểu rằng nó không muốn hắn đi nó muốn hắn ở lại bên cạnh nó nhưng nó đã sai rồi hắn vẫn đi để lại nó ở lại nhìn theo hắn đến thần thờ nó tự nói với mình “ không phải mày đã quyết định sao ? lặng lẽ ở bên Ken yêu Ken không làm phiền đến cuộc sống của Ken tỉnh lại đi Minh àh ”

Sau khi gặp lại Hong Anh nó ít khi được gặp hắn , hắn đi với cô ấy suốt có khi cả ngày cũng không nhắn nài một tin nhắn cho nó có khi đang nói chuyện với nó hắn đã vội cúp máy vì sợ Hong Anh gọi cho hắn không được nó rất buồn nhưng nó lại nghĩ mình có tư cách để buồn sao ?

Thời gian cứ như vậy trôi qua càng ngày hắn càng lạnh nhạt với nó , không quan tâm đến nó đã nửa năm rồi họ quen nhau nửa năm rồi lần đầu tiên hắn ở bên một người con gái lâu như vậy ...

Bỗng một hôm nó nhận được điện thoại của em trai hấn nói là hấn uống rượu ???????? hấn có biết uống đâu chứ sao tự dưng lại như vậy ?

Khi nó chạy tới nhà hấn đã thấy hấn lê lết ở sô pha rồi hấn làm sao vậy ? nó chưa bao giờ thấy hấn như vậy cả nó chạy ào tới bên hấn lay hấn dậy

-làm sao thế ? sao lại uống rượu ?

-Mi Mi

-Gi ?

Nó ngạc nhiên hấn làm sao thế ?

-người ấy lại đi rồi lại bỏ tôi rồi

nó kinh ngạc

-Ai ? Hồng Anh áh ?

-ừ đi rồi Mi Mi àh cô ấy rất quan trọng với tôi

Nó buồn bã thở dài “ vậy còn tôi ? tôi có quan trọng không ? ” nó cười nhạt “ không phải không ? tôi nghĩ tôi sẽ không bao giờ quan trọng với cậu phải không Ken ? ”

Sau hôm đó hấn lại yêu đương lăng nhăng như trước nó biết tại sao hấn như vậy nhưng nó vẫn tổn thương lắm người đó quan trọng tới mức khiến hấn chờ nên như vậy sao ? bỗng nó nhớ lại câu nói ấy “ Cô ấy rất quan trọng ” câu nói đó như một nhát dao cắm vào trái tim đã không còn nguyên vẹn của nó rồi cuộc nó sẽ chịu đựng được tới khi nào ? nó nhắm mắt cảm nhận làn gió vờ nhẹ qua gương mặt tự nhủ

-Có lẽ ngày nào đó mình cũng sẽ chờ thành người quan trọng của Ken

Bỗng nó bật khóc ...

End chap 11

11. Chương 11

Chap 12 : Thì ra yêu là đau như vậy

Hấn càng ngày càng không ra sao học hành thì lười biếng hay uống rượu đi qua đêm không về nhà nó không khuyên nổi hấn nữa hôm đó em trai hấn nói hấn đưa bạn bè về nhà uống rượu nó chạy tới nhà hấn để xem thế nào thì thấy hấn cùng mấy người nữa nhìn có vẻ là dân chơi ngồi ở phòng khách đang uống rượu nó quay ra nhìn hấn , hấn có vẻ như đã uống quá nhiều nó cảm thấy đau đúng vậy nó đau vì hấn thảm hại như vậy chỉ vì người con gái đó ...

Nó chạy đến muốn thay hấn dọn dẹp một chút thì có một người đứng lên nói

-Ê bạn gái mày àh Ken ?

Nó sững người nhưng trong lòng nó thấy vui lắm nó là bạn gái hấn sao ? nó cười mỉm

Đang chìm đắm trong mớ bong bóng rượu chè hấn nghe thấy anh bạn hỏi vậy thì bật cười

-Bị mù àh đây không phải bạn gái tao

Nó lặng thinh không nói gì cả nó bỗng nhận ra thì ra với

hấn nó chỉ là đứa con gái xấu xí không ra gì không xứng với hấn ... nó đứng dậy buông tay tất cả những thứ nó đang cầm trong tay bước ra cửa như người mất hồn rồi nó bừng tỉnh khi bị ai đó tóm lại nó quay lại thì trước mắt tối sầmnó.....bị hôn nhưng người này là ai ? nó cố đẩy cái người đang giữ chặt đôi môi nó ra ...

Là Ken

Rồi nó nghe thấy Ken nói

-Thấy chưa ? đưa tiền đây tao hôn nhỏ rồi đấy

Đoàng một tiếng nổ lớn vang lên trong đầu nó , nó bỗng thấy ngực thắt lại có phải nó nghe nhầm không ? lý do Ken hôn nó là vì mấy người kia nói sẽ cho Ken tiền sao ? rốt cuộc nó là cái gì ? nó quay lại nhìn hấn nhưng đáp lại cái nhìn đó chỉ là sự lạnh lùng giống như khi

hấn nói “- Kim Ánh Minh tôi và cậu chỉ là bạn không thể hơn được nữa ” đầu óc quay cuồng nó chạy khỏi đó nước mắt nó rơi xuống bỗng trời đổ mưa nó chạy mãi chạy mãi cuối cùng cũng ngã xuống khóc nức trong cơn mưa nặng hạt ấy ...

Hấn nhìn theo nó chạy đi rồi quay vào nhà ngồi xuống ghế hấn cảm nhận được ánh mắt kì lạ của mấy thằng bạn hấn mỉm cười ...

- Đừng hỏi vì tao sẽ không nói đâu ...

Sau khi lũ bạn về hết hấn bước lên phòng thằng em trai hấn nhìn hấn như kẻ thù vậy nhưng hấn chẳng hơi đâu mà để ý nữa bước vào phòng nhìn tấm ảnh nó cùng hấn chụp ở tuổi hồi cấp một hấn gỡ tấm ảnh xuống xé nát thậm thì

-Nếu như cậu không thích tôi thì tốt biết mấy ...

Bầu trời âm u vì cơn mưa nặng hạt vừa qua trong căn phòng nhỏ một cô gái đang ngồi ngắm ngọn lửa đẹp để mê người đang nuốt chửng tất cả ký ức về tuổi thơ đẹp đẽ của mình

End chap 12

12. Chương 12

Chap 13 : làm bạn nhé tôi quên hết rồi

Trên ban công nó đứng nhìn xuống dưới đường nơi ngày trước hấn vẫn đợi để đưa nó đi học nơi nó phải nghe hấn căn nhắc vì ra muộn nơi đó ước gì bây giờ có hấn nhưng đã bao lâu rồi hấn không còn đứng đó nữa ? hấn thực sự bỏ rơi nó rồi từ ngày hôm ấy hấn không còn gọi điện nhắn tin cho nó nữa nó biết là kết thúc rồi nó cũng muốn mọi việc kết thúc như vậy nhưng cứ như là một thói quen ngày nào nó cũng ra ban công đứng nhìn về phía đó hy vọng hấn sẽ xuất hiện nhưng đã hai tháng rồi hấn đã không còn ở cạnh nó nữa không còn nữa

Hấn cảm thấy chán nản có lẽ vì không có nó ở bên , mỗi ngày hấn đều đi chạy bộ rồi đứng ở chỗ mà hấn thường hay đứng nhìn vào cửa ban công nhà nó cho đến khi cánh cửa đóng kín đó mở ra hấn mới quay về , hấn cũng không hiểu lý do hấn làm vậy hấn chỉ biết rằng sau ngày hôm đó hấn không đủ can đảm để gặp nó nữa hấn tự điều mình “ đó không phải kết quả mà mày muốn sao ? làm Mi Mi tổn thương làm cô ấy ghét mày quên mày vậy thì đừng có buồn nữa ”

Hôm nay cũng là một ngày bình thường như bao ngày khác nó khóa cửa lại đi dạo không hiểu sao nó lại đi đến trước cửa nhà hấn nó quay lưng đi thì cánh cửa sắt to mở ra hấn bước ra nhìn nó chăm chú , nó mỉm cười nói như giữa nó và hấn chưa hề xảy ra chuyện gì cả

-Mình lại là bạn nhé tôi quên hết rồi

Nó nở nụ cười tươi nhất tự nhiên nhất nụ cười mà nó còn không biết vẫn còn tồn tại trong nó

Hấn không trả lời đứng im như tượng nhìn nó chằm chằm rồi mỉm cười

-Được

Một ngày hè oi bức một đôi bạn đang ngồi bên hồ cười nói vui vẻ nhưng ai biết được sau sự vui vẻ ấy là bao chịu đựng đau đớn dày vò ...

End chap 13

13. Chương 13

Chap 14 : Lột xác

Sau khi hắn nói được nó biết là hết hy vọng rồi và nó quyết định sẽ lặng lẽ ở bên hắn lặng lẽ yêu và quan tâm đến hắn với tư cách một người bạn ...

Hắn đứng nhìn nó đang bước đi mà cảm thấy rất bất an , hắn phải đi rồi năm học mới đã bắt đầu nên hắn phải quay về nhà bố mẹ sau khi nói chuyện đó cho nó nghe hắn nghĩ nó sẽ buồn nhưng hắn đã nhầm nó không thể hiện gì cả chỉ mỉm cười nói “ thì thoả rủ tôi đi chơi nhé ” sau đó nói có việc phải về gấp , nhìn nó bước đi hắn thấy hơi hụt hẫng “ không lẽ đã quên thật rồi sao ? ” ý nghĩ thoáng qua này khiến hắn hoảng sợ rồi tự ép mình không nghĩ nữa . Nhưng hắn biết sau này nó và hắn sẽ không còn như xưa nữa vì nó đã thay đổi ...

Nó về nhà vẫn như mọi ngày nó lại ra ban công đứng ngắm nhìn về một hướng nào đó hoàn toàn trống rỗng lần này nó không khóc , nó biết nó phải mạnh mẽ , thay đổi nó quay vào nhà lúi lét tất cả những cuốn nhật ký về những ngày đau khổ thâm thương hắn ra đốt sạch .

-Đến lúc thay đổi rồi Minh àh-

1 năm sau

Mùa xuân năm nay thật ấm áp cho dù nó và hắn không ở cạnh nhau , nó đứng ở ven hồ nhìn mặt hồ lăn tăn mà lòng nó thấy thật nhẹ nhàng đã 1 năm rồi 1 năm trôi qua với biết bao nhớ nhung , tiếc nuối và cay đắng trong nó . Nó đã làm được , nó đã thay đổi cả bên trong lẫn bên ngoài . Bên ngoài có thể nói nó không rực rỡ nhưng cũng đủ để người khác khen nó đẹp . Bên trong tuy không quá mạnh mẽ nhưng cũng đủ để khi thấy hắn đi cùng cô gái khác nó có thể mỉm cười vui vẻ

Hắn đi về phía hồ rõ ràng là nhìn thấy một dáng người rất quen thuộc nhưng tại sao lại thấy lạ lẫm thế ? Hắn tiến đến gần cô gái trong chiếc quần Jean bó với chiếc áo măng tô trắng và đôi bốt cao gót màu đen kia bỗng hắn sững sờ , cô gái ấy quay lại cô gái ấy là nó .

End chap 14

14. Chương 14

Chap 15

-Kim Ánh Minh ?

Hắn gọi tên nó một cách ngỡ ngàng giọng hắn run run , người con gái phía trước quay lại nhìn lướt qua hắn với một ánh mắt thản nhiên mỉm cười lạnh nhạt hắn nhìn đến ngây người ...

-Minh ?

-Ừm ...

Nó lạnh nhạt trả lời nhìn thấy vẻ mặt này của hắn tự nhiên nó cảm thấy vui vẻ lạ thường suốt thời gian đó nó không gặp lại hắn , hắn đã thay đổi không ít cao hơn trước kia nhiều .

Hai người cứ đứng nhìn nhau như vậy nó nhìn hắn , hắn nhìn lại nó thời gian cứ như ngừng lại nó ước thời gian có thể đứng yên ngay lúc này để hắn mãi nhìn nó như vậy chỉ nhìn một mình nó.

Thời gian cứ trôi qua như vậy và vào cái ngày sinh nhật lần thứ 16 tuổi của nó , hắn đã cho nó một bất ngờ một bất ngờ khiến quan hệ của hắn và nó sẽ rẽ sang một lối đi khác và nó và hắn cũng không thể ngờ lối đi này sẽ mang lại biết bao sóng gió cho nó và hắn ...

Buổi tối hôm sinh nhật nó hắn rủ nó đi chơi ha đứa đi mãi rồi đi đến ngôi trường ấy nơi nó đã từng tỏ tình và bị từ chối , không biết từ lúc nào nó và hắn đã đứng ở nơi mà năm ấy nó đã thổ lộ và suy sụp hoàn toàn . Bỗng hắn nắm tay nó nhìn thẳng vào mắt nó , nó giật mình ngẩng gương mặt đỏ ửng của mình lên ngơ ngác nhìn hắn ...

-Nếu tôi nói thích bà , bà tin không ?

-Hả ?

Nó ngơ ngẩn “ hắn hắn vừa nói gì ? hắn nói thích.....ch mình sao ? ” nó bất động mắt mở to nhìn hắn . Hắn bắt mắt nhú mày

- Sao ?

Nó đơ người đứng im , mắt mở to nhìn hắn chăm chú .

Hắn nheo mắt nhìn nó hỏi lại ...

-Ê tôi tỏ tình mà thái độ của bà như vậy hả ?

-Hả tôi làm sao ?

Nó vẫn đơ ra làm hắn không nhận được cười lớn

- Cười gì mà cười ?

Nó hét toáng lên đá mạnh vào chân hắn rồi xoay người bỏ đi “ tên đáng ghét dám lừa mình không bao giờ thêm để ý đến hắn nữa ” nó bực mình vừa đi vừa rửa thầm hắn . Đang đi bỗng dưng sau có một bàn tay kéo nó lại . Nó vung tay ra đằng sau thì tay nó bị nắm chặt trong bàn tay của cái người mà ai cũng biết là ai rồi đó nó đang định hét toáng lên mắng cho hắn một trận toí bởi thì cảm thấy môi ấm lạ thường , nó mở trừng mắt thì thấy khuôn mặt hắn đang rất gần , gần tới nỗi nó có thể thấy hai hàng long mi dài mà dày của hắn nhưng tại sao hắn lại ở gần như vậy ? nó bỗng phát hiện mình đang bị hôn . Cố gắng đẩy hắn ra nhưng hắn không lui ra chút nào lúc nó buông tay không thêm đẩy nữa hắn mới buông đôi môi nó ra . Nó thần thờ tim đập thình thịch lâm bầm

-Lại..... bị hôn nữa

Nó ngồi thụp xuống đất không hiểu sao nước mắt lại chảy ra , hắn thấy vậy hoảng hốt ngồi xuống kéo tay nó ...

-Mi Mi sao thế ?

-Huhu

Hắn bối rối càng dỗ thì nó khóc lại càng to rớt cuống hắn gắt lên

-Sao cứ khóc thế tôi có làm gì đâu ?

-Cái gì ?

Nghe hắn nói vậy nó đứng phắt dậy đánh túi bụi vào người hắn vừa đánh vừa mắng

-Tên đáng ghét nhà ông , ông là ai mà hôn tôi ? tôi giết ông huhu

Thấy nó giận đến như vậy hắn lại lung túng không biết làm sao hắn cũng không hiểu bản thân mình đang làm cái gì nữa lúc nó quay đi trong đầu hắn chỉ có một suy nghĩ đó là giữ nó lại hắn không ngờ nụ hôn của

hắn lại làm nó đau long như vậy , nhưng tại sao chứ ? nó hích hắc mà ? hắn kể cho nó đánh một lúc sau nó buông tay mắt vẫn còn ươn ướt lúc đó thấy nó đã bình tĩnh hắn lại nhào tới ôm nó vào long vuốt tóc nó giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai nó

-Minh , anh thích em mình quen nhau nha

Nó ngẩng khuôn mặt đỏ bừng vừa mình lên nhìn hắn , hắn đang tỏ tình sao ? nhưng sao lại là với nó ? vậy còn những chuyện trước kia thì sao ? hắn quên hết rồi sao ? bao nhiêu nỗi lo lắng bồn chồn đổ dồn về phía nó vào giây phút này . Nó do dự , hắn biết nhưng hắn không muốn thấy nó như vậy hắn nâng mặt nó lên nhìn vào mắt nó nói rất chân thành

-Tin anh đi , là thật lòng em chỉ cần tin anh là được

Ánh mắt này củ hắn nó chưa bao giờ nhìn thấy , nó nhìn tới ngây người nó biết bản thân nó vẫn còn thích hắn vậy nó còn suy nghĩ gì nữa ? hắn nói thích nó không phải sao như vậy là đủ rồi . Nó mỉm cười gật gật đầu sau đó ngại ngùng cúi mặt xuống dưới lúc này nó chắc chắn mặt nó đỏ hơn đít khi rồi . Hắn thấy vậy cười cười rồi ôm nó thật chặt nói với nó ...

-Chúc em sinh nhật vui vẻ ^^

Lúc hắn đưa nó về tới cửa nhà nó vẫn không dám tin đây là sự thật lúc hắn quay lưng nó níu tay hắn lại mặt vẫn cúi xuống bối rối không dám ngẩng lên , hắn quay lại thấy nó cúi đầu như vậy bỗng cảm thấy buồn cười xoa đầu nó giọng chiu mến

-về nghỉ sớm đi mai anh đến đón đi chơi

nó vẫn cúi đầu nhưng sao hắn lại xưng anh với nó ? nó bất mãn ngẩng mặt lên chùng mắt với hắn

-anh anh cái gì ?

hắn lại cười nụ cười làm tâm trí nó chao đảo . Lâu lắm rồi không biết từ bao giờ có lẽ từ khi cô ấy biến mất nó không thấy hắn cười như vậy nó ngần ngại quên cả sự bất mãn về cách xưng hô củ hắn .

-gọi dần cho quen đi chứ đã là người yêu không lẽ cứ tôi bà , tớ cậu mãi ? Heo ngoác

hắn cốc nhẹ lên đầu nó , nó đưa tay xoa đầu chu môi ra lại bất mãn

-nhưng mà tôi...chưa quen

Hắn lại cười nắm lấy bàn tay củ nó cúi xuống hôn nhẹ lên chán nó rồi nâng mặt nó lên giọng nói mê hoặc vang lên

-Gọi anh đi

Nó không cưỡng lại được sức hấp dẫn trong giọng nói mê hoặc ấy ngại ngùng thốt ra chữ

-Anh...

Hắn lại cười nụ cười hài lòng xoa đầu nó nói

-Ngoan

Sau khi thấy bóng hắn khuất dần nó đứng ở ban công nơi này nó đã rơi bao giọt nước mắt vì hắn nhưng hôm nay chính nơi này nó lại vui biết bao khi nghĩ về hắn nó tin bây giờ nó sẽ không bao giờ phải rơi nước mắt nữa .

End chap 15

15. Chương 15

chap 16

Sau khi về nhà hần nhớ lại sự ngại ngùng của nó , nhớ lại cảm giác khi ôm nó vào lòng hần biết trước đây bản thân hần đã từng tổn thương nó . Nhưng từ bây giờ không ai có thể tổn thương nó nữa vì hần sẽ bảo vệ nó .

Sáng hôm sau nó thức dậy sớm hơn mọi ngày vì hôm qua nó không mất ngủ nữa hôm qua sau khi quay về giường nó nhận được tin nhắn của hần “ chúc vk iu ngủ ngon ” nó đỏ mặt khi nhìn thấy chữ Vk iu đó nhưng hai chữ đó đã khiến nó yên tâm chìm vào giấc ngủ thì ra đây không phải là mơ . Đang chìm đắm vào hạnh phúc của một buổi sáng thức dậy phát hiện mắt mình không sưng đỏ thì nó thấy điện thoại reo , A là hần

- alo

Bên kia hần hơi sững người vốn dĩ hần muốn gọi để đánh thức nó nhưng không ngờ hôm nay nó lại dậy sớm như vậy

Hần mỉm cười

-thức sớm vậy ?

-uhm

nó ngại ngùng chưa bao giờ nó nghĩ sẽ có ngày hai người nói chuyện với nhau mà nó ngại ngùng như vậy

-không phải là vui quá nên không ngủ được chứ ?

giọng nói của hần vui vẻ nhưng lại có chút đùa cợt nó xấu hổ hét toáng lên

-còn lâu đồ hâm

sau đó cúp máy ngồi xuống tim nó đập thình thịch thình thịch môi nở một nụ cười hạnh phúc .

Ở bên này hần cũng mỉm cười cúp máy sau đó đi ra cửa , hần không để ý ở phía trong bếp có một người khác đứng đó sắc mặt tái nhợt

- Thì ra anh cũng thích chị ấy .

Đang xem tivi thì chuông cửa reo nó mặc kệ nhưng chợt nghĩ ra cô giúp việc đi chợ chưa về nó chạy ra mở cửa nhìn thấy người đứng ngoài cử mắt lại đỏ bừng ,hần thấy mặt nó đỏ vậy nhưng nếu chêu chọc nó chắc chắn sẽ bị báo quét nên lờ đi vòng qua nó đi vào nhà . Sau khi đóng cửa quay vào nó đã thấy hần ngồi ung dung trên ghế bấm điều khiển loạn lên , nó cũng ngồi xuống cạnh hần chưa đặt được móng xuống ghế đã bị kéo vào một vòng tay ấm áp nó giật mình á lên một tiếng khi định thần lại nó phát hiện nó đã ngồi trong lòng hần rồi nó ngại ngùng không dám ngẩng mặt lên bỗng có một bàn tay nâng mặt nó lên hôn nhẹ vào môi nó sau đó rời ra mỉm cười dần lúc nó đang bối rối không biết làm sao thì có tiếng mở cửa nó giật mình nhảy xuống khỏi người hần mặt đỏ bừng . Sau khi cô giúp việc vào bếp nó mới dám ngẩng gương mặt đỏ như trái cà chua chín của mình lên nhìn hần

-Mi Mi

-Hả ?

Nó đáp lại sau đó lại ngại ngùng đừng có nhìn nó với ánh mắt đó chứ

-Em phải quen dần đi

-Hả ? quen gì ?

Hần lắc đầu thở dài sau đó tiến sát lại gần nó

-Quen dần với nụ hôn của anh , không lẽ lần nào hôn cũng cúi gằm mặt như vậy ?

Nó lại ngại ngùng nhưng vẫn phản bác

-Quen...kiểu gì ? ngại chết được

-Tập dần sẽ quen ..

Hắn mỉm cười lại bất ngờ hôn lên môi nó

Thời gian này nó thật sự hạnh phúc hẳn quan tâm đến nó lo lắng cho nó mỗi hành động lời nói của hắn đều làm nó cảm thấy hạnh phúc . Hắn và nó quen nhau đã hơn một năm rồi thời gian ở bên hắn nó cảm thấy thực sự rất vui , nhưng gần đây thái độ của hắn rất lạ có khi cấu gắt vô cớ với nó có khi hẹn rồi lại không tới khiến nó chờ mãi nó thật sự rất lo . Không lẽ hắn chán rồi ? muốn chia tay rồi ? nhưng nó hiểu nếu như hắn muốn chia tay cho dù đau khổ tới đâu nó cũng không thể níu kéo được vì một khi hắn đã muốn đi nó không đủ khả năng để kéo hắn lại .

Hôm ấy hắn bất ngờ hẹn nó ra ngoài giọng nói của hắn rất lạnh lùng , nghiêm túc không còn tình cảm và ấm áp như trước nữa . Nó hoang mang lắm không lẽ là kết thúc thật sao ? tuy không muốn nhưng nó biết nó không thể trốn tránh mãi được nó quyết định tin tưởng hắn tin tưởng tình cảm của nó và hắn .

Mỗi bước đi lại là mỗi lần trái tim nó nhói đau nó có cảm giác không ổn , khi đến nơi hẹn nó nở nụ cười giả vờ như bình thường nhìn hắn . Hắn lạnh lùng nhìn nó sau đó giọng nói quen thuộc nhưng không còn ấm áp ấy vang lên bên tai nó

-Minh

-Hả ?

Đây là lần đầu kể từ ngày hai đứa bắt đầu quen nhau hắn gọi hắn tên nó

-Mình chia tay đi ...

-Tại Sao ?

Nó không dám tin những gì mình đang nghe , nó đã đúng hắn thực sự muốn chia tay với nó

-Anh sẽ đi du học

-Àh e hiểu rồi

Nó biết không đơn giản như vậy nó biết hết nhưng nó không muốn cầu xin nó không muốn được thương hại nó mỉm cười ngẩng mặt nhìn hắn trong đôi mắt ấy không hề có trách móc hay đau thương , ánh mắt ấy làm hắn không dám nhìn nó hắn quay mặt sang một bên trốn tránh ánh mắt nó

-Anh xin lỗi !!!

-Không sao anh đi học mà làm sao em có thể cản chở tương lai của anh được ?

Nó mỉm cười nhìn hắn sau đó quay đi nó không cười nổi nữa ngực nó đau quá trái tim thắt lại . Có một bàn tay kéo tay nó lại một giọng nói vang lên bên tai

-Anh xin lỗi

Lời nó muốn nghe không phải lời này hoàn toàn không phải nó mỉm cười chua xót

-Chúc anh hạnh phúc ...

Hắn buông tay nó ra lòng rối như tơ vò hắn biết hắn sai nhưng hắn không thể làm khác được hắn cần phải đi vì nơi đó có rất nhiều thứ hắn mơ ước ...

-Anh thực sự xin lỗi ...

Bầu trời vẫn xanh như vậy nó bước đi từng bước nặng nề kết thúc rồi vậy là kết thúc rồi những tháng ngày hạnh phúc nó tưởng sẽ kéo dài mãi đã kết thúc rồi hắn sẽ đi hắn sẽ không ở đây nữa tất cả đã tan biến rồi cuối cùng nước mắt nó cũng rơi nó tự nhốt mình trong phòng tắt điện thoại nó muốn khóc , khóc cho nước mắt rửa trôi tất cả những gì nó và hắn đã có với nhau hơn một năm qua .

..... Sân bay

Nó thấy hắn rồi hắn đang chia tay với gia đình nó không đủ can đảm để bước ra tạm biệt hắn nó chỉ biết đứng từ xa nhìn người nó yêu đi xa khỏi cuộc sống của nó , nó đã định không đến nhưng nó sợ nếu không

đến nó sẽ không bao giờ nhìn thấy hấn nữa nhưng đến rồi thì sao ? nó không đủ can đảm để bước ra trước mặt hấn . Sau khi gia đình hấn ra về nó quyết định ra gặp hấn bước gần tới nơi nó nhìn thấy một người Hồng Anh Cô ấy ôm hấn , hấn cũng ôm lại họ nói với nhau cái gì đó rồi bước vào cùng nhau , thì ra là như vậy nó cười chua xót .

Bầu trời âm u vì cơn mưa vừa đi qua nơi ban công quen thuộc một cô gái đứng đó ngẩng mặt lên nhìn bầu trời đen kịt lòng ngổn ngang tâm sự cô gái ấy có đôi mắt buồn nhưng một lúc sau như nghĩ đến ai đó đôi mắt ấy đen lại hiện ra một tia chán ghét căm thù người con gái ấy chính là nó . Sau khi từ sân bay về nó đã không còn khóc nữa nó biết nó đã bị lợi dụng người nó yêu đã lợi dụng nó làm cái bóng cho cô gái kia và sau khi cô gái kia quay về nó bị đá một cách không thương tiếc , trước đây khi nghĩ về hấn ánh mắt nó dịu dàng bao nhiêu thì bây giờ chính là căm thù gấp bội 16 tuổi hai người đến với nhau cho nhau những kỉ niệm khó quên 17 tuổi hai người chia tay nhau hấn để lại cho nó sự thù hận và chán ghét . Ngày hôm nay là ngày cuối cùng nó ở lại nơi này nơi đã từng là thiên đường với nó ngày mai nó sẽ đi , đi đến nơi nó có thể bắt đầu lại tất cả ...

End chap 16

từ chap sau sẽ thay đổi cách xưng hô của hai nhân vật và người dẫn truyện cũng sẽ thay đổi cách gọi nhân vật .

16. Chương 16

Chap 17

Đứng ở sân bay nơi hôm qua thôi phải chứng kiến sự phản bội của hấn , chứng kiến hấn tay trong tay cùng cô gái khác lòng nó đau nhói . Nó tự an ủi mình chỉ còn hôm nay nữa thôi tất cả sẽ chấm hết . Bây giờ nó phải học phải làm lại từ đầu bố mẹ đăng ký cho nó học ở Mỹ , nó sẽ không quay về nơi này trong một thời gian rất dài rất dài ...

Sân bay náo nhiệt người vui mừng , người buồn bã công soát vé một cô gái 17 tuổi ôm trái tim vỡ nát hàng triệu mảnh đi đến một chân trời mới làm lại từ đầu .

6 năm sau

Los Angeles , Mỹ ...

Bên bờ biển lộng gió những cánh chim hải âu bay dập dờn trên mặt biển song đánh dồn dập từng cơn từng cơn xô vào bờ , những đôi tình nhân nắm tay nhau đi dạo trên môi họ nở nụ cười hạnh phúc . Cách bãi biển không xa một căn nhà được xây theo phong cách hiện đại có một người con gái đứng ở hiên nhà nhìn ngắm bãi biển với một đôi mắt u buồn bàn tay nắm chặt lan can tới nỗi từng ngón tay bấm vào da thịt tới ửng đỏ . Cô đã dặn lòng không được khóc 6 năm qua kể từ khi bước chân qua đây cô không hề rơi nước mắt xa lạ về cách sống , ngôn ngữ đi ngoài đường nhìn bao người với bao gương mặt xa lạ nhiều màu da khác nhau không bạn bè cô đơn giữa biển người mệnh mông cô cũng không rơi nước mắt . Nhất là khi nghĩ tới anh , nghĩ tới sự phản bội năm ấy cô lại càng không thể khóc 6 năm rồi cô và anh không hề liên lạc với nhau không thăm hỏi quan tâm với cô mối quan hệ của họ bây giờ chỉ là người dưng .

Đang suy tư có một giọng nói nhẹ nhàng vang lên

-Amy What you doing here ? (Amy cậu đang làm gì ở đây vậy ?)

-Kevin I thought you were gone ? (Kevin tôi tưởng cậu đi rồi ?)

Đó là Kevin bạn cùng lớp của cô hôm nay là bữa tiệc chia tay trước khi tốt nghiệp .

-Not yes , I

m waiting for you (chưa , tôi đang chờ cậu)

-ok we go (ok chúng ta đi)

Cô mỉm cười đi đến cạnh Kevin cô quen Kevin từ khi mới vào học nên có thể nói hai người thân với nhau cô cảm giác được sự quan tâm của Kevin không chỉ dừng lại ở tình bạn nhưng cô không muốn nói đến vì với cô anh vẫn chỉ là một người bạn . Ngày mai cô sẽ cùng ba người em gái về nước hy vọng mọi chuyện sẽ ổn .

Australia

Tổng công ty T.K

Trong văn phòng xa hoa của một tòa nhà cao tầng một chàng trai đứng bên cửa sổ nhìn về một nơi xa xăm đôi mắt lạnh lùng không cảm xúc , nếu nói đến một chàng trai 17 tuổi nông nổi thì 6 năm sau khi 23 tuổi khi đã là giám đốc của một tập đoàn lớn thì anh đã bớt đi sự nông cuồng mà thay vào đó là sự lạnh lùng và lãnh đạm . 6 năm qua anh chưa bao giờ quên hình bóng người con gái ấy , anh ra đi cùng người mà anh nghĩ rằng anh vẫn yêu nhưng khi nghĩ về người con gái anh đã lừa dối , tổn thương lòng anh lại thất lại . Năm đó anh không đi một mình anh đi cùng Hồng Anh cô gái anh đã yêu hoặc đã từng yêu rất nhiều bỏ lại sau lưng người yêu anh hơn cả bản thân cô anh chia tay cô nhưng không nói sự thật vì anh sợ cô sẽ không chịu nổi . Kim Ánh Minh bây giờ cô ấy ở đâu anh cũng không biết , sau khi đi được một thời gian anh có gọi cho cô nhưng không được anh dò hỏi được sau khi anh đi một hôm thì cô cũng đi nhưng không ai biết cô đi đâu . Anh biết với khả năng của anh tìm cô không khó nhưng tìm được cô rồi anh sẽ nói gì ? cho nên thời gian trôi qua anh cũng không tìm cô nữa , cách đây một năm anh và Hồng Anh đã chia tay vì cô nói anh không yêu cô không quan tâm cô rồi cô dời đi nhưng anh không đau lòng vì cô nói đúng anh không hề yêu cô .

Việt Nam

Bốn cô gái với những vẻ mặt khác nhau bước ra khỏi sân bay trong đó có một cô gái với gương mặt lạnh lùng cô nhìn lên bầu trời mỉm cười nhàn nhạt

-Ánh Minh chào mừng mày về nhà

-Chị cười gì đấy ?

Ánh Dương tò mò nhìn chị gái giọng hơi bất ngờ lâu lắm rồi cô mới thấy chị cười

-Không có gì

Cô thu lại nụ cười hiếm hoi bước lên ô tô rồi đi để lại ba đứa em gái ngơ ngác

Ánh Dương huých Ánh Linh nói

-Chị Minh sao thế ?

Ánh Linh khó chịu nhíu mày

-Sao thì kệ bà ấy mệt ...

Sau đó lên xe dời đi

-Ánh Nguyệt hai bà kia phát hỏa gì thế ?

Ánh Nguyệt nhún vai rồi cũng lên xe dời đi

Chỉ còn lại Ánh Dương cô nhíu mày

-Mấy bà này kỳ ghê ...

Sau khi bốn cô gái dời đi thì một chàng trai bước ra anh ngồi vào chiếc xe ô tô sang trọng lao vút đi ...

End chap 17

17. Chương 17

Chap 18

Lần này chở lại cô đi cùng với ba em gái

Ánh Linh 21 tuổi hơi lạnh lùng nhưng đừng chọc nó kết quả sẽ rất thảm ...

Ánh Nguyệt 19 tuổi không nóng không lạnh hơi ít nói trầm tính ...

Ánh Dương 19 tuổi nhân vật này thì nói rất nhiều nhí nhảnh quá mức ...

Ba chị em ngồi ăn mỗi người một tâm sự Ánh Dương đang tò mò không ngớt về trường mới của nó nói chung là bla bla mọi người nghe mà phát ngán cuối cùng người chấm dứt là Ánh Linh nó cầm cái đùi gà nhét vào mồm Ánh Dương ngay lập tức hai người còn lại chảnh qua một bên và hỗn chiến thức ăn bắt đầu ...

Về phòng mình cô nằm lên giường đeo tai nghe mở tài liệu về công ty ra nghiên cứu công ty F.K được bố và mẹ cô sáng lập ra lần này cô đi học về nước lý do cũng là vì bố mẹ muốn cô về công ty làm việc cô được giao một chức vụ quản lý về bộ phận khách hàng vì cô đã đi du học 6 năm quen biết cũng khá khá vấn đề giao tiếp với cô không hề khó . Thấy mắt nhứt nhối cô gấp tài liệu lại để lên tủ đầu giường rồi đứng lên đi ra phía ban công , vẫn căn phòng này ngõ vắng này nhưng với cô bây giờ mà nói nó rất xa lạ trước kia khi ra đi cô chưa bao giờ nghĩ có một ngày cô sẽ quay về nơi này . Cô thở dài quay về giường tắt đèn chìm vào giấc ngủ ...

Con ngõ nhỏ vắng tanh bầu trời tối đen chỉ còn lác đác vài căn nhà còn mở đèn anh bước đi trên con đường quen thuộc nơi mà trước đây anh đưa đón cô đi học họ cười đùa vui vẻ những phút giây ấy anh chưa bao giờ quên . Bây giờ cô đang ở đâu ? Anh ngược nhìn lên ban công không một ánh đèn mỉm cười tự nói với mình

-Mi Mi anh rất nhớ em .

Tiếng chuông điện thoại vang vọng con ngõ nhỏ anh bắt máy giọng lạnh băng

-Alo

-Giám đốc tuần sau có một hợp đồng quan trọng tổng giám đốc muốn anh về để bàn bạc

Anh thở dài nhìn lên ban công nhỏ một cách tiếc nuối rồi quay lưng

-Được tôi về ngay

Rồi anh cúp máy vừa cúp máy không lâu anh nhận được một tin nhắn từ một người bạn

“ Thiên Kỳ cô ấy về rồi ”

Anh nhíu mày nhấn lại cho thẳng bạn

“ Nói rõ chút . Ai về ? ”

Một lúc sau một tin nhắn lại đến

“ Ánh Minh ”

Tay lái bị chệch anh tấp xe vào lề đường nhìn đi nhìn lại cái tên đã quá quen thuộc với anh trên màn hình mắt anh sáng rực nở một nụ cười

-Cuối cùng cũng đã về

Bầu trời vẫn tối sẫm như bao đêm khác ánh trăng sáng rọi vào căn phòng nơi cô đang nằm trong giấc mơ cô mỉm cười rồi lại rơi nước mắt ...

End chap 18

18. Chương 18

Chap 19

Văn phòng công ty F.K

Cô bước vào phòng mọi ánh mắt đổ về phía cô , cô biết những ánh mắt này đều là giả dối họ mỉm cười hòa nhã với cô cũng chỉ vì biết cô là con của tổng giám đốc mà thôi . Cô cười nhạt đáp lại những ánh mắt những lời hỏi thăm giả dối mang về ngoài chân thành của họ lặng lẽ bước vào văn phòng , căn phòng thoáng mát có quang cảnh khá đẹp . Quả nhiên bố mẹ rất hiểu cô , đặt tài liệu lên bàn kéo rèm cửa sổ ánh nắng chói trang len lỏi vào văn phòng đập vào gương mặt cô khiến cô bất chợt nheo mắt lại . Quay về bàn làm việc mở tài liệu liên quan tới tập đoàn T.K mà hôm qua thư ký của bố đưa ình đây là thử thách đầu tiên bố mẹ đưa ra cho cô nghe nói công ty T.K là một tập đoàn lớn mạnh rất ít công ty có thể may mắn hợp tác với họ vì giám đốc công ty này tuy trẻ tuổi nhưng quả thật là tài cao chỉ trong 2 năm người này đã lãnh đạo công ty đi lên thuận lợi . Nhìn thấy thông tin về người này cô bất giác nhúm mày

Andy Nguyễn

23 tuổi

Andy ? không cô tự nhủ nhất định là trùng hợp...

Gấp tài liệu lại cô thở dài xoa thái dương nhức nhối ánh mắt cô nhìn ra ngoài cửa sổ nhìn lên trời một chiếc máy bay vút qua cảm giác như quay trở về 6 năm trước cũng có một chiếc máy bay như vậy mang người cô yêu nhất rời khỏi cô ... Nhắm mắt để bình ổn tâm trạng cô lại quay về với trạng thái lạnh lùng tiếp tục làm việc ...

Công ty T.K

Trong văn phòng rộng rãi hai người một chàng trai trẻ tuổi lạnh lùng cùng một người con gái thanh tú ngồi đối diện nhau . Cô gái nhìn chàng trai với ánh mắt ngưỡng mộ nhưng chàng trai đó lại cố lờ cô đi

Thiên Kỳ chán ghét ánh mắt như vậy lúc đầu anh còn nghĩ công ty này rất có tổ chức có thể hợp tác nhưng lúc này một cảm giác chán ghét xông lên khiến anh khó chịu anh lạnh lùng liếc cô gái bên cạnh

-Xin lỗi chúng tôi không muốn hợp tác với quý công ty nữa

Cô gái có gương mặt trang điểm kỹ càng mặt tái nhợt tuy nhiên cô là nhân viên ngoại giao đã được huấn luyện kỹ trong những tình huống này cô đứng lên ngồi sát lại gần anh tay đặt lên tay anh nắm lấy bàn tay to lớn của anh giọng nồng nịu

-Sao vậy ? tôi làm gì để giám đốc phạt ý sao ?

Anh lạnh lùng hất tay ra nói giọng lạnh tanh khuôn mặt đanh lại

-nếu cô không ra khỏi đây tôi sẽ gọi bảo vệ

-anh...

Khuôn mặt tái nhợt cô gái nói không nên lời chưa có tên đàn ông nào từ chối cô như vậy

-Cô không tin ? được tôi sẽ chứng minh

Nói đoạn anh nhắc điện thoại nội bộ yêu cầu nói máy với văn phòng bảo vệ cô gái mặt tái nhợt đứng dậy đi ra khỏi văn phòng . Anh đặt điện thoại xuống mỉm cười lạnh lùng anh ghét nhất loại phụ nữ như vậy , một mối quảng người xuống sô pha lại một công ty nữa bị đánh rớt thực ra thì điều kiện và thực lực của họ không hề có vấn đề chỉ là phong cách làm việc của nhân viên quá rẻ tiền . Tiếng chuông điện thoại cất ngang suy nghĩ của anh , anh nhắc điện thoại thư ký của anh lập tứ lên tiếng

-Thưa giám đốc tài liệu về tập đoàn F.K vừa được đưa tới anh muốn xem qua một chút không ạ ?

-Được anh mang vào đây

Sau khi Thư ký ra ngoài anh mở tài liệu đọc lướt qua rồi ngừng lại ở tên người đại diện Amy Kim chính là cô ấy Kim Ánh Minh .

Nhắc điện thoại bên kia lập tức nghe máy anh nói ngay

-Lập tức liên lạc với bên F.K hẹn họ ngày mai gặp mặt

Thư ký ngớ người

-Nhưng thưa giám đốc lịch hẹn của họ là tuần sau

Anh giận dữ gần từng tiếng

-Tôi nói hẹn ngay ngày mai

Sau đó không chờ thư ký trả lời anh đập máy ánh mắt cũng tỏ ra ầm áp cuối cùng cũng có thể gặp lại

Khi cô đang suy tính vấn đề về hợp đồng để tuần sau có thể vượt qua thử thách đầu tiên của bố mẹ thì có người gõ cửa phòng

-Mời vào

Người kia chính là trưởng phòng kinh doanh vừa vào anh ta đã nhìn cô một cách không kiên nhẫn khiến cô khó chịu

-Có việc gì anh cứ nói

-Là thế này người bên T.K vừa gọi cho tôi thông báo ngày mai chúng ta có thể qua bên đó bàn về hợp đồng
Cô nhíu mày ngẩng lên

-Không phải họ hẹn tuần sau sao ?

Anh chàng trưởng phòng nhún vai

-Cái này tôi cũng không rõ

Cô lại cúi xuống nhưng mãi vẫn chưa thấy anh ta ra ngoài nên liền ngẩng lên nói

-Anh có thể ra ngoài

Anh ta như muốn nói gì đó nhưng lại thấy thái độ lãnh đạm của cô nên cũng lập tức quay người đi ra ngoài
...

Cô ngồi trong phòng làm gấp hợp đồng để mai gặp khách hàng tới khi làm xong thì trời cũng đã tối , nhìn đồng hồ đã 8 giờ có lẽ mấy đứa em cũng đã về nhà cả rồi cô không lái xe mà đi bộ cô muốn đi dạo một chút cho bớt căng thẳng , đi qua những đoạn đường quen thuộc tuy những hàng ăn vặt những khu nhà thấp bé đã thay đổi thành những ngôi nhà to lớn những tòa nhà cao tầng đồ sộ nhưng cô không làm sao quên được ngày ấy cô và anh đã đi cùng nhau trên con đường này không biết bao nhiêu lần lắc đầu đẩy tất cả suy nghĩ về vị trí của nó ánh mắt bị thương chỗ nên lạnh lùng cô bắt taxi rồi bước lên xe .

Lúc chiếc taxi của cô lao vút đi cũng là lúc một ô của trên một chiếc xe sang trọng được kéo xuống anh nhìn chiếc taxi lao đi đôi mắt u buồn sau đó phóng xe lao vút đi . Anh không cách nào quên được ánh mắt vừa rồi của cô u buồn rồi lại lạnh giá có lẽ đó là lỗi của anh .

Hai chiếc xe chia hai hướng lao đi trong màn đêm hai người bên trong mỗi người một tâm sự từng cơn gió nhẹ thổi trên con đường đông đúc quá khứ ngủ yên cuối cùng cũng thức tỉnh ...

End chap 19

19. Chương 19

Chap 19

Văn phòng công ty F.K

Cô bước vào phòng mọi ánh mắt đổ về phía cô , cô biết những ánh mắt này đều là giả dối họ mỉm cười hòa nhã với cô cũng chỉ vì biết cô là con của tổng giám đốc mà thôi . Cô cười nhạt đáp lại những ánh mắt những lời hỏi thăm giả dối mang vẻ ngoài chân thành của họ lặng lẽ bước vào văn phòng , căn phòng thoáng mát có quang cảnh khá đẹp . Quả nhiên bố mẹ rất hiểu cô , đặt tài liệu lên bàn kéo rèm cửa sổ ánh nắng chói trang len lỏi vào văn phòng đập vào gương mặt cô khiến cô bất chợt nheo mắt lại . Quay về bàn làm việc mở tài liệu liên quan tới tập đoàn T.K mà hôm qua thư ký của bố đưa ỉnh đây là thử thách đầu tiên bố mẹ đưa ra cho cô nghe nói công ty T.K là một tập đoàn lớn mạnh rất ít công ty có thể may mắn hợp tác với họ vì giám đốc công ty này tuy trẻ tuổi nhưng quả thật là tài cao chỉ trong 2 năm người này đã lãnh đạo công ty đi lên thuận lợi . Nhìn thấy thông tin về người này cô bất giác nhíu mày

Andy Nguyễn

23 tuổi

Andy ? không cô tự nhủ nhất định là trùng hợp...

Gấp tài liệu lại cô thở dài xoa thái dương nhức nhối ánh mắt cô nhìn ra ngoài cửa sổ nhìn lên trời một chiếc máy bay vụt qua cảm giác như quay trở về 6 năm trước cũng có một chiếc máy bay như vậy mang người cô yêu nhất rời khỏi cô ... Nhắm mắt để bình ổn tâm trạng cô lại quay về với trạng thái lạnh lùng tiếp tục làm việc ...

Công ty T.K

Trong văn phòng rộng rãi hai người một chàng trai trẻ tuổi lạnh lùng cùng một người con gái thanh tú ngồi đối diện nhau . Cô gái nhìn chàng trai với ánh mắt ngưỡng mộ nhưng chàng trai đó lại cố lờ cô đi

Thiên Kỳ chán ghét ánh mắt như vậy lúc đầu anh còn nghĩ công ty này rất có tố chất có thể hợp tác nhưng lúc này một cảm giác chán ghét xông lên khiến anh khó chịu anh lạnh lùng liếc cô gái bên cạnh

-Xin lỗi chúng tôi không muốn hợp tác với quý công ty nữa

Cô gái có gương mặt trang điểm kỹ càng mặt tái nhợt tuy nhiên cô là nhân viên ngoại giao đã được huấn luyện kỹ trong những tình huống này cô đứng lên ngồi sát lại gần anh tay đặt lên tay anh nắm lấy bàn tay to lớn của anh giọng nồng nịu

-Sao vậy ? tôi làm gì để giám đốc phạt ý sao ?

Anh lạnh lùng hất tay ra nói giọng lạnh tanh khuôn mặt đanh lại

-nếu cô không ra khỏi đây tôi sẽ gọi bảo vệ

-anh...

Khuôn mặt tái nhợt cô gái nói không nên lời chưa có tên đàn ông nào từ chối cô như vậy

-Cô không tin ? được tôi sẽ chứng minh

Nói đoạn anh nhắc điện thoại nội bộ yêu cầu nói máy với văn phòng bảo vệ cô gái mặt tái nhợt đứng dậy đi ra khỏi văn phòng . Anh đặt điện thoại xuống mỉm cười lạnh lùng anh ghét nhất loại phụ nữ như vậy , một mối quăng người xuống sô pha lại một công ty nữa bị đánh rớt thực ra thì điều kiện và thực lực của họ không hề có vấn đề chỉ là phong cách làm việc của nhân viên quá rẻ tiền . Tiếng chuông điện thoại cắt ngang suy nghĩ của anh , anh nhắc điện thoại thư ký của anh lập tức lên tiếng

-Thưa giám đốc tài liệu về tập đoàn F.K vừa được đưa tới anh muốn xem qua một chút không ạ ?

-Được anh mang vào đây

Sau khi Thư ký ra ngoài anh mở tài liệu đọc lướt qua rồi ngừng lại ở tên người đại diện Amy Kim chính là cô ấy Kim Ánh Minh .

Nhắc điện thoại bên kia lập tức nghe máy anh nói ngay

-Lập tức liên lạc với bên F.K hẹn họ ngày mai gặp mặt

Thư ký ngớ người

-Nhưng thưa giám đốc lịch hẹn của họ là tuần sau

Anh giận dữ gần từng tiếng

-Tôi nói hẹn ngay ngày mai

Sau đó không chờ thư ký trả lời anh đập máy ánh mắt cũng tỏ ra ầm áp cuối cùng cũng có thể gặp lại

Khi cô đang suy tính vấn đề về hợp đồng để tuần sau có thể vượt qua thử thách đầu tiên của bố mẹ thì có người gõ cửa phòng

-Mời vào

Người kia chính là trưởng phòng kinh doanh vừa vào anh ta đã nhìn cô một cách không kiêng dè khiến cô khó chịu

-Có việc gì anh cứ nói

-Là thế này người bên T.K vừa gọi cho tôi thông báo ngày mai chúng ta có thể qua bên đó bàn về hợp đồng
Cô nhíu mày ngẩng lên

-Không phải họ hẹn tuần sau sao ?

Anh chàng trưởng phòng nhún vai

-Cái này tôi cũng không rõ

Cô lại cúi xuống nhưng mãi vẫn chưa thấy anh ta ra ngoài nên liền ngẩng lên nói

-Anh có thể ra ngoài

Anh ta như muốn nói gì đó nhưng lại thấy thái độ lãnh đạm của cô nên cũng lập tức quay người đi ra ngoài ...

Cô ngồi trong phòng làm gấp hợp đồng để mai gặp khách hàng tới khi làm xong thì trời cũng đã tối , nhìn đồng hồ đã 8 giờ có lẽ mấy đứa em cũng đã về nhà cả rồi cô không lái xe mà đi bộ cô muốn đi dạo một chút cho bớt căng thẳng , đi qua những đoạn đường quen thuộc tuy những hàng ăn vặt những khu nhà thấp bé đã thay đổi thành những ngôi nhà to lớn những tòa nhà cao tầng đồ sộ nhưng cô không làm sao quên được ngày ấy cô và anh đã đi cùng nhau trên con đường này không biết bao nhiêu lần lắc đầu đầy tất cả suy nghĩ về vị trí của nó ánh mắt bị thương chỗ nên lạnh lùng cô bắt taxi rồi bước lên xe .

Lúc chiếc taxi của cô lao vút đi cũng là lúc một ô của trên một chiếc xe sang trọng được kéo xuống anh nhìn chiếc taxi lao đi đôi mắt u buồn sau đó phóng xe lao vút đi . Anh không cách nào quên được ánh mắt vừa rồi của cô u buồn rồi lại lạnh giá có lẽ đó là lỗi của anh .

Hai chiếc xe chia hai hướng lao đi trong màn đêm hai người bên trong mỗi người một tâm sự từng cơn gió nhẹ thổi trên con đường đông đúc quá khứ yên cuối cùng cũng thức tỉnh ...

End chap 19

20. Chương 20

Chap 20

Về đến nhà thì chẳng có ai cô mệt mỗi bước vào phòng sau đó nằm xuống giường cô biết nếu tiếp tục nhưng nhớ về quá khứ người đau khổ sẽ chỉ có bản thân cô mà thôi 6 năm qua ở nơi đất khách cô đã tưởng mình đã quên nhưng khi quay lại nơi này đi trên những con đường quen thuộc những kí ức tưởng rằng đã ngủ yên lại một lần nữa trỗi dậy dày vò trái tim cô , mệt mỗi tắm rửa qua loa để trôi đi những mệt mỏi sau đó cô nằm xuống bật mp3 lên nghe nhạc được một lúc cô ngủ thiếp đi . Trong giấc mơ cô như thấy mình khi còn nhỏ là một cô bé với đôi mắt trong sáng cô bé ấy đang nhìn về một nơi có một cậu bé đang chạy loảng quảng quanh sân trường trong tay ôm trái bóng nụ cười của cậu bé tươi như ánh mặt trời làm cô bé ngây người ngẩn nhìn rồi lại là một mảng tối đen cô mơ thấy khi cô 12 tuổi bị anh từ chối những sự kiện những tưởng đã chìm vào hư vô một lần nữa ủa về cô giật mình tỉnh lại gương mặt ướt đẫm mồ hôi .

Bầu trời tối đen thì thoảng lại có một chiếc xe chạy qua vang rộn con ngõ nhỏ nơi ban công quen thuộc cô cầm trong tay một bức ảnh được chụp và có chỗ đã bị cháy đen một giọt , hai giọt rồi ba giọt nhỏ xuống bàn tay nắm chặt đưa tay sờ lên mặt cô khẽ thì thầm

-Lâu lắm rồi mày mới khóc Minh nhỉ ?

Ở một ngôi nhà ven hồ Thiên Kỳ đang ngủ bỗng giật mình tỉnh giấc anh xoa chán ướt đẫm , đây không phải lần đầu anh mơ thấy cô nhưng lần này anh lại mơ thấy cô khóc ánh mắt cô nhìn anh đầy oán trách thù hận . Anh chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày cô hận anh , ngày hôm nay sau khi nhìn thấy cô anh chỉ có một mong muốn duy nhất đó là nhất định phải gặp lại cô nhưng bây giờ anh lại phân vân . Anh sẽ gặp cô nhưng với tư cách gì ? Bạn ư ? có lẽ anh không còn xứng đáng nữa . Người yêu cũ ư ? Nếu vậy chỉ làm cả hai thêm khó xử , Anh thở dài bước xuống giường nhìn bình minh đang dần lên báo hiệu ột ngày mới và cũng chỉ vài tiếng đồng hồ nữa thôi anh sẽ được gặp lại cô người con gái anh nhớ suốt 6 năm qua ...

Đồng hồ báo thức reo vang báo hiệu cho tất cả mọi người biết đã bắt đầu một ngày mới cô thay đồ bước ra khỏi phòng vừa chạm tới tay nắm cửa đã nghe tiếng thét chói tai của Ánh Dương cô vội vàng chạy qua phòng em gái đến trước cửa thì gặp Ánh Linh cô vội vàng hỏi

-Dương sao thế em ?

Ánh Linh nhàn nhạt liếc qua phòng Ánh Dương một cái rồi cười nham hiểm

-Chị không biết nó thừa năng lượng sao ? kệ nó

Cô ngơ ngác định nói gì đó thì Ánh Linh nói tiếp

-Không phải chị bảo hôm nay có họp đồng quan trọng mà đi đi muộn rồi

-Ôi chết chị đi đây các em tự ăn sáng đi nhé

Cô quên bống việc của Ánh Dương vội vàng bắt xe tới công ty chuẩn bị đi gặp đối tác . Cô vừa đi thì Ánh Dương từ trong phòng xông ra hét toáng

-Đứa nào dội nước vào mặt tao ?

Ánh Nguyệt nhún vai không nói gì , Ánh Dương thấy Ánh Linh đang cười thầm thì tứ diên nhảy bổ vào người Ánh Linh . Ánh Nguyệt biết điều xách cặp ra ngoài trước vừa ra cửa thì cũng vừa lúc tiếng thét chói tai khác bay ra ngoài...

Đứng trước cổng công ty T.K cô cảm thấy lo lắng cô thừa biết nếu lần này thất bại cô sẽ bị tổng quay trở lại Mỹ nên cô quyết tâm phải thành công ...

Sau khi thư kí giám đốc ra ngoài chỉ còn cô ngồi trong căn phòng rộng lớn một lúc sau lại có tiếng mở cửa cô đứng lên quay lưng ra phía cửa đưa tay ra định bắt tay với người mới vào nhưng bắt chợt cô sững người . Ông trời quả thật rất thích tạo ra những tình huống khó xử như vậy , nhưng cô ở đây là vì công việc nên cô khó khăn đưa bàn tay mình lên nắm lấy tay anh

-Xin chào tôi là Amy Kim

quả thật bàn tay của anh vẫn ấm áp như vậy khiến người ta không nỡ buông ra nhưng cô biết cho dù cô không buông thì anh cũng sẽ buông thôi cô giật tay lại nhưng anh nắm rất chặt cô mỉm cười lạnh nhạt

-Giám đốc xin buông tay để chúng ta có thể bàn công việc ..

Anh nhíu mày từ khi nào cô có thể lạnh nhạt với anh như vậy ? từ lúc thấy cô trong văn phòng anh đã muốn chạy đến ôm cô vào lòng anh cứ nghĩ nhìn thấy anh cô sẽ đỏ mặt ngại ngùng nhưng không ngờ đứng trước anh cô lại lãnh đạm như vậy nhìn cô trình bày kế hoạch một cách hoàn hảo anh thầm cảm thán cô gái này thật không tầm thường ...

Cô đã nói xong mà anh cũng không có ý kiến gì khiến cô cảm thấy mình như đang nói chuyện một mình vậy con người này vẫn không thay đổi cô ho nhẹ

-Giám đốc anh xem tôi đã trình bày xong anh có ý kiến gì không ạ ?

Anh thấy cô nói vậy thì mỉm cười tiếp lời

-Bản kế hoạch này tôi rất hài lòng

Cô mỉm cười chuyên nghiệp nhưng trong lòng lại mắng anh “ Tên đáng ghét tôi phải chuẩn bị nguyên một ngày mà anh chẳng thèm nói lấy một cảm tưởng là sao ? ”

Thấy không khí có vẻ căng thẳng anh nói thêm

- Vậy được rồi ngày mai cô mang hợp đồng tới đây chúng ta sẽ bàn tiếp , còn bây giờ tôi có thể mời cô đi ăn trưa không ?

Cô chợt thấy lạnh giá trong lòng anh bỏ cô đi , đá cô như một quả bóng xì hơi bây giờ muốn mời cô đi ăn ? nịnh nọt để làm gì ? cô mỉm cười lạnh nhạt

-Xin lỗi nhưng công việc của công ty có chút bận tôi xin phép đi trước

Nói xong cô không chờ anh phản ứng lập tức bước ra khỏi văn phòng chỉ mới một giây trước thôi cô như thấy anh và cô quay về thời điểm 6 năm trước như tất cả những chuyện đau lòng chưa bao giờ xảy ra cô sợ nếu tiếp tục ở lại tiếp tục đứng bên anh cô sẽ không chịu nổi mà bật khóc nhưng cô không muốn khóc nhất là đứng trước anh cô muốn anh biết rằng không có anh cô vẫn sống tốt nhưng tại sao trái tim cô lại đau như vậy ?

Nhìn bước đi như chạy của cô anh thấy mình quá thất bại cô đang sợ hãi sao ? anh nghe thấy cách xưng hô lạnh nhạt của cô nhìn thấy sự lạnh lùng của cô anh không quen thấy cô như vậy anh muốn cô quay trở lại làm Kim Ánh Minh chứ không phải Amy tím môi nhìn bóng cô xa dần anh mỉm cười chua xót ở gần anh đáng sợ vậy sao ?

Buổi sáng trong lành người đi lại tấp nập trên tòa nhà cao tầng anh đứng đó ánh mắt như đang tìm ai đó rồi ánh mắt chợt chững lại cô đơn biết bao người anh muốn tìm đã không thấy đâu nữa .

End chap 20

21. Chương 21

Chap 21

Bước ra khỏi văn phòng của anh mỗi bước đi thật nặng nề cô cố gắng để duy trì trạng thái lạnh lùng khi bên anh nhưng sự thực thì cô không thể . Anh đã thương tổn cô , vứt bỏ cô nhưng có lẽ chỉ có bên anh cô mới thực sự là chính mình cô bước vào văn phòng gọi cho bộ phận kinh doanh bảo họ ngày mai cử người đến T.K để ký hợp đồng . Cô biết người đi phải là cô vì dự án này là của cô nhưng cô cũng biết một điều cô không thể giả vờ bình tĩnh để đứng trước mặt anh thêm nữa việc đó quá khó đối với cô .

Đứng trước công ty cô chờ cô bước ra đã lâu lắm rồi lâu tới nỗi anh không nhớ nổi cảm giác chờ đợi cô lại có thể vui vẻ như vậy , ký ức ủa về khi hai người còn bên nhau mỗi lần anh chờ cô ở trước cửa nhà nhìn cô hốt hải chạy tới bên anh rồi xin lỗi rồi rút vì ra muộn sau đó lại chu môi bất mãn vì bị anh mắng . Nghĩ tới

lúc đó hai người thật vui vẻ anh bất giác mỉm cười nụ cười ấm áp , nhưng nụ cười chợt vụt tắt anh lại chìm vào suy tư khi nghĩ về sự lạnh nhạt của cô khi ở văn phòng anh nhất định phải làm Kim Ánh Minh chờ lại ...

Trời tối dần cô thu dọn đồ đạc rồi bước ra khỏi văn phòng cô lê bước chân mệt mỏi ra tới cửa định lên taxi ra về thì một bàn tay kéo tay cô lại , cô hoảng tới nỗi hét toáng lên khi biết bàn tay ấy là của ai thì cô không nói lên lời . Nhìn chiếc xe taxi xa dần cô giận tới nỗi muốn hét ầm lên nhưng đứng trước anh cô không thể biểu lộ cảm xúc của mình , cô lạnh lùng nhìn anh

- xin hỏi giám đốc Thiên Kỳ tại sao anh lại kéo tôi ?

Anh nhíu mày nhìn cô

- Tại sao lại lạnh nhạt với anh như chưa hề quen biết nhau vậy ?

- Đã từng quen thì sao ? Cho dù quen biết anh cũng không có quyền chặn đường không cho tôi về nhà chứ ?

Ánh mắt cô lạnh như phủ một lớp băng mỏng khuôn mặt không biểu cảm của cô khiến anh cảm thấy nhức nhối

- Anh chỉ muốn chúng ta nói chuyện một chút thôi

Nghe anh nói năng nhẹ nhàng như vậy khiến cô có chút mềm lòng nhưng rất nhanh cô quay lại trạng thái lạnh lùng vốn có

- giữa tôi và anh thì có gì để nói ?

Nói xong cô quay người định bỏ đi vì cô biết tiếp tục ở gần anh tim cô sẽ đau chết mất .

Thấy cô bước đi không thèm quay đầu như vậy anh tức giận đuổi theo xoay người cô lại để cô đối mặt với anh

- Kim Ánh Minh

Anh hét lên giọng nói có chút ảo não

- Xin hãy gọi tôi là Amy

Cô vẫn bình tĩnh trả lời anh trong mắt không hề có một tia cảm xúc , thái độ này của cô càng khiến cơn giận của anh không thể kiềm chế nhưng anh biết nếu anh càng tức giận thì người bất lợi cũng chỉ có anh , anh cố nén giận nhẹ giọng làm hoà

- Kim Ánh Minh là tên em mà ?

Cô cười nhưng nụ cười này lại đầy chua chát

- Kim Ánh Minh chết rồi , là bị chính anh giết chết

Cô gần từng câu nhấn mạnh từng chữ cô biết câu nói này tàn nhẫn như thế nào vì cô là người nói mà còn thấy đau huống chi là anh .

Từng chữ cô nói như in sâu vào tâm trí anh tim anh nhói lên lần đầu tiên anh cảm thấy thực sự tuyệt vọng buông lỏng tay cô .

Thấy anh buông tay cô nghĩ anh đã từ bỏ không hiểu sao trong lòng có chút thất vọng cô xoay người muốn đi nhưng bất chợt vai nhói đau xoay người theo bản năng chợt thấy môi ẩm ẩm cô kinh ngạc sững người một chút sau đó phản kháng kịch liệt đẩy anh ra cô che miệng đôi mắt giận dữ nhìn anh sau đó vung tay

” chát

” một cái tát nặng nề rơi xuống khuôn mặt góc cạnh của anh . Anh lặng người nhìn cô với ánh mắt không dám tin , cô cũng có chút kinh ngạc vì chính cô cũng không tin được mình vừa đánh anh trước giờ cô đối với anh luôn có thái độ kiêu ngạo , e ngại chưa bao giờ cô dữ dội như vậy trong lòng rồi tung nhưng cô vẫn lạnh lùng

- Tôi có thể cho rằng hành động vừa rồi của anh là quấy rối tình dục .

- Em sao vậy Minh ? Đây không phải em

Cô cười nhạt

- Tôi đã nói Ánh Minh anh quen đã chết rồi còn nữa anh không xứng để được gọi tên tôi , tôi hy vọng sẽ không bao giờ phải gặp lại anh nữa chào

Cô bước đi để lại anh giữa dòng người tấp nập nhìn cô nhẹ nhàng rời đi tìm anh thất lại cô nói anh đã giết chết cô , cô nói không muốn gặp lại anh nữa giữa dòng người náo nhiệt anh lặng lẽ rời đi .

Chiếc ô tô sang trọng lao đi trong màn đêm anh không biết mình đang đi đâu nữa chỉ là một lát sau anh đã đứng trong con ngõ nhỏ ấy nhìn lên căn phòng tối đen đôi mắt đầy bi thương , mệt mỏi .

Nằm trên chiếc giường quen thuộc cô không thể ngủ được trong đầu cô đầy ắp hình bóng anh khi này ánh mắt bi thương của anh làm trái tim cô nhói đau cô biết mình còn yêu anh nhưng trong tình yêu đó còn len lỏi chút hận thù cô chưa bao giờ muốn tàn nhẫn với anh vì anh đau cô cũng không hề thoải mái , lời bức ảnh cũ mà cô không nhớ bản thân đã xé đi bao lần nhưng rồi lại hối hận tìm từng mảnh ghép lại với nhau . Trong bức ảnh một chàng thiếu niên đẹp trai đang khoác vai một cô nàng hơi mập chàng trai có khuôn mặt lạnh lùng nhưng ánh mắt nhìn cô gái vô cùng ấm áp cô gái cười tíu tít . Đây là bức ảnh duy nhất cô giữ lại vì lúc đó cô còn cười vui vẻ biết bao còn bây giờ ai sẽ khiến cho cô cười đây ? Bóng tối bao trùm không gian góc phòng một bóng người ngồi ôm bức ảnh khóc nức nở .

End chap 21

22. Chương 22

Chap 22

Bầu trời bắt đầu hừng sáng Thiên Kỳ không biết bản thân mình đang chờ đợi điều gì , chỉ là khi đứng ở đây anh có thể cảm nhận được cô đang ở gần anh rất gần . Nhưng nụ cười chợt vụt tắt ánh mắt lóe lên sự bi thương anh xoa xoa người dời đi....

Ánh nắng rạng ngời lan tỏa xua tan đi sự u tối của màn đêm , Ánh Minh nhẹ nhàng mở mắt ánh nắng chiếu lên khuôn mặt cô chiếu sáng những dấu vết của nước mắt trên gương mặt thanh tú . Cô nằm trong góc phòng tay vẫn cầm chặt bức ảnh cũ nát , nâng người ngồi dậy cô cảm thấy đau đau dữ dội hình ảnh của buổi tối hôm qua như một đoạn phim quay chậm hiện ra trong đầu . Cô đứng dậy bước vào phòng tắm vốc nước lên rửa trôi tất cả phiền muộn , nhìn gương mặt tiêu tụy đôi mắt sưng đỏ và thâm đen trong gương cô thở dài ngao ngán . Bước ra khỏi phòng tắm thì thấy Ánh Dương trong bộ đồ ngủ có in hình shin cậu bé bút chì đang dụi mắt ngáp ngáp ngáp dài vừa thấy cô thì hét ầm lên

- Ôi gấu mèo

Cô cười méo xệch nghiêng người đi về phòng . Cùng lúc Ánh Linh và Ánh Nguyệt cũng bước ra thấy Ánh Dương ngờ ngác Ánh Linh liền cốc cho Ánh Dương một phát nhàn nhạt nói

- Giải quyết xong chưa ?

- au ui

Ánh Dương xoa đầu nhưng cũng không có tâm trạng để cãi nhau với Ánh Linh nữa. Sau đó Ánh Dương kéo Ánh Linh và Ánh Nguyệt ra một góc nói nhỏ

- Hai chị có để ý tăng băng nhà mình dạo nà lạ lắm không ?

Ánh Linh nhún mày

- Băng nào ? Nói rõ

Ánh Nguyệt im lặng ứ lâu sau đó nói

- hôm qua hơn 11 h chị ấy mới về nhà , lại còn thần thờ nữa

Ánh Dương suy tư

- Chắc chắn có ẩn tình

Ánh Linh phì cười

- Bà ạ cứ làm như mình là sherlock home không bằng

Sau đó đi vào phòng tắm , thấy vậy Ánh Dương hét toáng lên

- Ê phòng tắm là của em ...

Chỉ còn lại Ánh Nguyệt rơi vào trầm tư ánh mắt lóe lên

- Người đó đã chờ về ...

..... Công ty T.K văn phòng giám đốc

Thiên Kỳ nhìn người phụ nữ đang ngồi trước mặt ánh mắt lạnh lùng

- Hình như theo tôi được biết thì người phụ trách dự án này không phải là cô

Ái Lan cứng người trong lòng thầm đánh giá con người này quả thật lãnh đạm tới nỗi khiến cô phát run , tuy vậy Ái Lan vẫn mỉm cười chuyên nghiệp

- Giám đốc Thiên Kỳ quả là sáng suốt dự án này là của cô Amy nhưng hôm nay cô ấy bận nên tôi tới để đàm phán thay

Ánh mắt Thiên Kỳ tầm tới chắc chắn cô cố tình tránh anh

- Tôi lại cảm thấy F.K không coi trọng T.K cũng như tôi và hợp đồng này nếu không cô Amy làm sao có thể để người khác đi đàm phán thay ?

Ái Lan sững người . Thấy phản ứng đó Thiên Kỳ lãnh đạm nói tiếp

- Nếu cô Amy đã không coi trọng dự án này như vậy thì tôi tại sao phải kí bản hợp đồng này ?

Ái Lan dần mất đi vẻ chuyên nghiệp vốn có

- Vậy xin hỏi anh có điều kiện gì hoặc điều gì không hài lòng ? tôi sẽ nói lại với lãnh đạo của mình

Thiên Kỳ nhếch mép nở nụ cười nhạt

- Tôi muốn gặp giám đốc của dự án cũng chính là cô Amy

Ái Lan rời đi văn phòng chỉ còn lại Thiên Kỳ anh cũng không biết mình đang làm gì nhưng cảm giác cô càng ngày càng rời xa khiến anh khó chịu anh dùng mọi cách , mọi thủ đoạn để kéo cô lại gần bên anh . Anh biết anh ích kỷ nhưng nếu cứ tiếp tục tình trạng như vậy chắc anh phát điên mất. Ánh nắng len lỏi vào văn phòng lạnh lẽo chiếu lên gương mặt hoàn hảo , lạnh lùng của anh nhưng ánh nắng ấy không thể nào làm tan đi giá lạnh trong tim anh...

..... công ty F.K

Ánh Minh day thái dương dựa vào lưng ghế cô xoay lưng nhìn ra ngoài cửa kính đáng lẽ hôm nay cô phải đến T.K kí hợp đồng nhưng cô không thể gặp anh cô sợ mình sẽ tổn thương anh lần nữa cô cũng sợ trái tim cô sẽ không chịu nổi khi nhìn thấy gương mặt thống khổ của anh cô thở dài nhắm mắt lại ...

” cộc cộc

” tiếng gõ cửa vang lên cô xoay lại ngồi thẳng lưng lãnh đạm

- Mời vào

Cửa mở trọng lý của cô Ái Lan bước vào

- Thưa giám đốc bên T.K không đồng ý kí hợp đồng

Ánh Minh nhú mày

- Sao lại thế được ?

Ái Lan liếc mắt lo sợ thâm nghĩ thời tiết nóng như vậy mà còn tồn tại hai tầng băng thật đáng sợ sau đó rất nhanh Ái Lan tiếp lời

- Là như vậy bên T.K nói nếu như không phải giám đốc dự án đi đàm phán thì họ nhất định không kí

Ánh Minh cười nhạt Thiên Kỳ nhất định là anh ta vì ngoài anh ta ai có thể nghĩ ra được cái cách ấu trĩ , trẻ con như vậy ?

- Được rồi việc này tôi sẽ giải quyết , cô ra ngoài làm việc đi

- Dạ

Sau khi Ái Lan ra ngoài Ánh Minh đứng dậy cầm hợp đồng sau đó cũng bước ra ngoài . Ánh Minh bước đi từng bước chậm chạp cô không hiểu nếu năm đó anh đã ra đi cùng người con gái anh yêu thì tại sao bây giờ anh còn quay về tìm cô ? Bước đi nhẹ nhàng nhưng lòng nặng nề cô không nên thế này cô không thể tiếp tục đắm chìm một lần nữa vì trái tim cô đã quá nhiều sẹo rồi nếu tiếp tục cô sợ nó sẽ vỡ nát mất ...Đứng trước cổng lớn của công ty T.K cô hít thở thật sâu rồi mang vẻ mặt bình tĩnh bước vào.

Nghe thư kí nói xong Thiên Kỳ mỉm cười cúp máy chờ cô bước vào . Cô bước vào văn phòng gương mặt lạnh lùng nhìn anh sau đó không chờ anh nói gì thêm cô đã đi vào vấn đề chính

- Nghe nói giám đốc Thiên Kỳ không muốn kí hợp đồng ? Không biết anh có điều gì bất mãn Thiên Kỳ nhú mày

- Đối với hợp đồng này anh không có gì bất mãn , điều anh bất mãn chính là em không tôn trọng anh

Ánh Minh cười lạnh

- Tôi không hiểu ý anh , hợp đồng này trong lần gặp trước anh đã xem qua rồi hẹn tôi hôm nay sẽ kí hợp đồng nhưng khi tôi cử trợ lý của mình tới anh lại không kí là có ý gì ?

Thiên Kỳ nghe cô nói như vậy lại tức giận nhưng anh hiểu nếu anh càng tức giận thì người bất lợi cũng chỉ có anh . Anh kìm nén cơn giận giọng nói kiên nhẫn

- Anh muốn người tới là em

Cô mím môi lạnh lùng

- Nhưng anh không hề nói nhất định phải là tôi

Anh nhắm mắt ổn định lại tâm trạng

Thấy anh nén giận tới nội thương thì tâm trạng của cô lại khá lên rất nhiều , cô nén cười chuyển chủ đề đưa bản hợp đồng ra trước mặt anh giọng nhẹ nhàng

- Bây giờ tôi cũng đã tới vậy xin hỏi giám đốc Thiên Kỳ có thể kí hợp đồng với công ty chúng tôi được chưa ?

Anh nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của cô thì kinh ngạc mở mắt rồi tay cứ như được điều khiển kí vào bản hợp đồng trước mắt . Cô thấy anh kí xong thì cũng đứng dậy chuẩn bị rời đi nhưng chưa đứng dậy được thì đã bị kéo lại cô nhìn anh lạnh nhạt lên tiếng

- Xin hỏi anh còn có vấn đề gì vậy ?

Nghe cô hỏi vậy anh bối rối buông tay anh cũng không biết tại sao nhưng khi thấy cô đứng lên anh chỉ có một ý nghĩ duy nhất là giữ cô lại .

- À cũng không có gì nhưng anh nghĩ chúng ta nên đi uống chút gì đó để chúc mừng phải không ?

Lý do này quá chính đáng khiến cô không thể từ chối cô đành gật đầu đi cùng anh . Sau khi gọi về nhà cho em gái nói là sẽ về muộn cô đi cùng anh tới một nhà hàng sang trọng anh dịu dàng kéo ghế gọi những món

cô thích nhưng trên gương mặt của cô vẫn là sự lãnh đạm như vậy Thiên Kỳ muốn phá tan không khí ngột ngạt này anh lên tiếng trước

- Đạo này em thế nào ? Công việc bên đó tốt chứ ?

Cô mỉm cười lịch sự đáp lời

- Cảm ơn giám đốc Thiên Kỳ đã quan tâm tới công việc cũng rất tốt

Anh thấy thái độ cô như vậy bất mãn lên tiếng

- Tại sao em luôn đối mặt với anh bằng thái độ như vậy ?

Cô nhấc ly rượu nên nhấp một chút vị rượu vang vừa cay vừa chất lan tỏa trong miệng

- Tôi không hiểu ý anh vì tôi thấy thái độ của tôi rất bình thường

Thiên Kỳ mím môi gần từng tiếng

- Dù sao chúng ta cũng từng là bạn hơn nữa cũng từng là người yêu em có cần thiết phải lãnh đạm như vậy không ?

Ánh Minh cười lớn nhìn vào mắt anh bằng một ánh mắt vô cảm cô nhẹ nhàng nhả ra từng chữ mà cô cho là từng nhát dao

- Người yêu ? Amy tôi chưa bao giờ yêu anh, tình bạn ? Tôi không đủ rộng lượng cũng như vị tha để thừa nhận một người bạn như anh

Nói xong cô đứng lên dời đi bỏ lại anh với sự cô đơn ở lại

Thiên Kỳ nhìn bóng cô xa dần anh không giữ cô lại vì ngay cả sức lực để đứng lên anh cũng không có cười chua chát anh nâng ly uống cạn mong rằng sau khi say rồi anh sẽ quên đi tất cả những lời cô vừa nói để quay về lại thời điểm hai người còn bên nhau ...

Bầu trời đêm tối đen cô bước đi trên đường khuya vắng lặng trong lòng đầy áp tâm sự bỗng trời đổ mưa , cơn mưa ngày càng to nước mưa tạt vào gương mặt thanh tú Ánh Minh ngẩng mặt lên để những giọt mưa thấm ướt gương mặt mình . Sờ lên gương mặt ướt đầm cô tự nhủ

- Chỉ là nước mưa thôi không phải nước mắt ...

Ánh đèn đường chiếu sáng từng bước cô đi , bước chân thật nặng nề và cô độc ...

End chap 22

23. Chương 23

Chap 23

Mưa rơi không ngớt Thiên Kỳ lão đạo đứng dậy bước ra khỏi nhà hàng . Nước mưa thấm ướt quần áo anh , loạng choạng mở cửa xe vụng về tìm chìa khóa khởi động rồi lao vút đi trong cơn mưa xối xả . Anh đã say nhưng hình ảnh của cô thì không thể biến mất anh biết bây giờ , ngay lúc này anh phải nhìn thấy cô , anh không cần biết cô hận anh bao nhiêu nhưng anh yêu cô đó là sự thật . Trong cơn mưa sầm chớp vang rền từng tia sáng xẹt qua như xé tan màn đêm tối chiếc xe lao vút trong mưa gió xuyên qua đêm mưa lạnh lẽo ...

Ánh Minh bước đi trong mưa từng bước nặng nề đầu cô đau , rất đau nhưng cô vẫn kiên cường bước tiếp đã lâu lắm rồi cô mới cảm thấy mệt mỏi vô lực như lúc này . Từ khi gặp lại Thiên Kỳ cô không còn là Amy mạnh mẽ quyết đoán nữa mà cô như chở về là Ánh Minh yếu đuối của ngày xưa . Trước mặt anh , cô cho anh thấy một Amy mạnh mẽ nhưng sau khi rời khỏi anh cô sẽ chở về làm Kim Ánh Minh yếu đuối bước chân ngày một nặng , cô sắp không gượng nổi nữa rồi ...

Ánh Nguyệt khó khăn đi vào giấc ngủ bỗng giật mình vì tiếng chuông cửa Ánh Nguyệt bật dậy khó chịu bước xuống giường

- Ai còn tới giờ này thế ?

Chạy xuống lầu mở cửa , cửa vừa mở một bóng người đổ ập xuống làm Ánh Nguyệt hoảng sợ . Nhìn kỹ lại Ánh Nguyệt càng hoảng hơn cô hét lên

- Chị Minh ...

Thiên kỳ vừa đi đến thì thấy Ánh Minh đổ ập xuống người một cô gái , anh chạy nhanh đến đỡ cô dậy sau đó quay sang nói với Ánh Nguyệt

- Gọi xe cấp cứu nhanh

Ánh Nguyệt xù người một chút rồi lập tức chạy đi gọi xe cấp cứu . Khi vừa quay đi cô có nghe thấy chàng trai hét lên

- Kim Ánh Minh em tỉnh lại cho anh ...

Ánh Nguyệt mỉm cười

- Thì ra là anh

..... Bệnh viện

Ánh Linh , Ánh Nguyệt và Ánh Dương đứng nhìn anh chàng đẹp trai trước mặt đang lo lắng không ngồi yên tuy bác sĩ nói không sao chuyện nước xong là có thể về nhà nhưng anh chàng ấy lại bắt bác sĩ phải kiểm tra tổng thể ... Ánh Dương phá vỡ không khí yên lặng đầu tiên

- A anh Ken

Thiên Kỳ quay đầu mỉm cười

- Em là Ánh Dương ?

Ánh Dương mắt sáng ngời gạt phăng hai bà chị bên cạnh chạy tới trò chuyện cùng trai đẹp

- Vâng em là Ánh Dương còn kia là chị gái sinh đôi của em Ánh Nguyệt và chị Ánh Linh

Thiên Kỳ gạt đầu mỉm cười với hai cô gái bên cạnh . Đương nhiên anh biết họ là chị em chỉ là đây là lần đầu tiên anh gặp họ thôi .

Ánh Dương thấy mắt anh chỉ nhìn vào phòng bệnh thì thở dài

- Anh biết không tăng băng à quên chị Minh nhà em dạo nà lạ lắm có khi em còn thấy chị ý khóc nữa

Thiên Kỳ cứng người

- Khóc ?

- Vâng còn

Ánh Dương còn muốn nói gì đó thì Ánh Nguyệt chặn lời

- Dương .. em nói ít đi thì cũng không ai nói em cảm đâu

Ánh Dương đáp trả rất nhanh

- kệ em liên quan gì tới chị ?

Ánh Nguyệt quay qua chị gái Ánh Linh , Ánh Linh cũng hiểu ý em gái nên đi tới chỗ Ánh Dương lôi cái con người dư thừa năng lượng kia đi ra ngoài .

Đang nói thì bị lôi đi Ánh Dương bất mãn hét ầm lên

- Bà này làm gì thế ?

- Im miệng ngoan ngoan đi theo chị

Ánh Dương héch cằm

- không đi thì sao ?

Ánh Linh cười nham hiểm

- không thì kết quả học tập của cưng sẽ tới tay bố mẹ

Ánh Dương hét lên

- Aaaa em đi chị Linh đợi em với ...

Nhìn bóng Ánh Linh và Ánh Dương xa dần Ánh Nguyệt lại gần Thiên Kỳ

- Tuy không biết giữa anh và chị tôi đã xảy ra chuyện gì nhưng nếu anh còn làm chị tôi rơi nước mắt chúng tôi sẽ không tha cho anh đâu ..

Nói xong Ánh Nguyệt cũng bỏ đi , chỉ còn Thiên Kỳ ở lại anh nhìn vào cửa phòng bệnh thì thầm

- Nếu có thêm một cơ hội anh nhất định sẽ không bao giờ khiến em rơi nước mắt nữa

Hành lang bệnh viện vắng tanh , Thiên Kỳ lặng lẽ bước vào phòng bệnh nhìn người con gái anh yêu đang mê man trên giường anh bước đến nắm lấy bàn tay của cô hôn nhẹ . Sau đó ngồi xuống ngắm nhìn cô được một lát anh thấy cô mỉm cười là nụ cười anh mong được nhìn thấy kể từ khi gặp lại cô nhưng rồi nụ cười vụt tắt một dòng nước ầm chảy ra từ khóe mắt đang nhắm chặt của cô . Nhìn cô rơi nước mắt tim anh cũng đau nhói rồi cuộc anh đã làm gì với người con gái anh yêu ?

Buông tay cô ra anh từ từ đứng dậy bước ra ngoài .

Anh vừa quay đi thì Ánh Minh mở mắt cô thấy bóng anh đang xa dần , cô muốn gọi anh lại ,muốn được anh ôm vào lòng . Nhưng cô không thể nói nên lời rồi mọi thứ mờ đi cô lại chìm vào giấc ngủ ...

Hành lang vẫn vắng lặng bóng người cô đơn gục đầu vào bàn tay gương mặt đau khổ mang chút hối hận Thiên Kỳ thấy mắt mình ướt ướt anh đưa tay xoa lên mắt , thì ra anh đang khóc . Màn đêm vẫn âm u mưa đêm vẫn xối xả chỉ có bóng dáng cô đơn ấy vẫn bất động trên hành lang dài vô tận ...

End chap 23

24. Chương 24

Chap 24

Ánh bình minh chiếu rọi vào phòng bệnh trắng toát chiếu soi tới chiếc giường nơi cô gái với gương mặt thanh tú có chút tái nhợt đang nằm , hàng mi dài rung động đôi mày thanh tú nhú lại Ánh Minh từ từ mở mắt . Nàng người ngồi dậy nhìn xung quanh căn phòng vắng lặng , Ánh Minh nhận ra cô đang ở bệnh viện . Đầu bỗng chuyển đến một cơn đau dữ dội , Ánh Minh đưa tay lên ôm đầu rồi từng hình ảnh của tối qua hiện về trong tâm trí nhưng tại sao cô lại thấy anh ôm lấy mình gọi tên mình ? Ánh Minh lắc đầu để những suy nghĩ vừa rồi biến mất

- Nhất định là ảo giác

Cô tự nhủ ánh mắt u buồn

- Cái gì ảo giác ?

Một giọng nam trầm ấm vang lên Ánh Minh nhìn ra cửa thì sửng sốt

- Tại sao anh lại ở đây ?

Thiên Kỳ mỉm cười bước vào , từ lúc Ánh Minh tỉnh dậy anh đã đứng ở cửa phòng rồi , đột nhiên anh thấy cô ôm đầu rồi lại lắc đầu nguầy nguậy sau đó còn nói cái gì mà ảo giác khiến anh tò mò muốn tìm hiểu . Thiên Kỳ bước tới bên cạnh giường bệnh kéo ghế ngồi cạnh cô sau đó bình tĩnh đáp lời

- Tất nhiên là anh ở đây rồi vì anh chính là người đưa em tới bệnh viện mà

Ánh Minh gật gật đầu nhưng như là nghĩ ra gì đó cô bất chợt ngẩng mặt lên

- Vô lý tôi nhớ mình đã về nhà rồi mà ?

Thiên Kỳ thở dài mỉm cười lắc đầu

- Anh thấy lo lắng cho em nên lái xe tới nhà em , đúng lúc đến nơi thì thấy em bị ngất nên lập tức đưa em tới bệnh viện

Ánh Minh thấy anh ta nói vậy thì có chút rung động nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ lạnh nhạt hỏi tiếp

- Vậy chắc các em của tôi cũng đến chứ ? Chúng đâu rồi ?

Thiên Kỳ tuy không vui vì Ánh Minh cố tình lờ lời nói của anh đi nhưng anh vẫn dịu dàng đáp lời

- Tối qua sau khi nghe nói em không sao họ đã về nhà cả rồi

Ánh Minh thở dài

” mấy con nhỏ kia không sợ mình bị bắt đi hay sao mà lại để mình lại với người lạ thế ?

” nhưng rất nhanh cô lại lãnh đạm nói với Thiên Kỳ

- Cảm ơn Anh đã chăm sóc cho tôi đêm qua bây giờ tôi đã khá hơn nhiều có thể tự lo được với lại cả đêm qua chắc anh cũng mệt rồi anh về nghỉ trước đi

Thiên Kỳ thấy thái độ của cô thay đổi như vậy anh rút cuộc cũng bình nể

- Anh thật không hiểu nổi em nữa anh chỉ muốn đến gần em lo lắng cho em , quan tâm em nhưng tại sao em cứ lạnh lùng , tạo khoảng cách với anh ?

Ánh Minh nhìn người trước mặt mình một cách chăm chú đúng vậy đây mới chính là anh Thiên Kỳ mà cô quen , anh không kiên nhẫn anh nóng nảy không dịu dàng không biết chịu đựng đây mới chính là anh . Cô mỉm cười nhàn nhạt

- 6 năm trước tôi muốn tới gần anh thì anh đẩy tôi ra xa anh nói anh không cần tôi . Vậy thì 6 năm sau anh có tư cách gì để hỏi tôi câu này ?

Ánh Minh dùng ánh mắt lạnh nhạt giọng nói bất cần nhất để nói ra từng câu từng chữ , đúng vậy cô muốn anh đau khổ cô muốn anh hiểu cảm giác khi bị bỏ rơi bị từ chối nhưng tại sao tim cô lại đau đớn như vậy ?

Thiên Kỳ chưa bao giờ nghĩ đến sự căm thù của cô với anh lại lên tới đỉnh điểm như vậy anh biết cô có lẽ đã biết toàn bộ sự việc năm đó có lẽ cô biết anh không hề đi một mình . Anh nhìn cô chăm chú sau đó hỏi thẳng

- Em đã biết tất cả ?

Ánh Minh bật cười , nụ cười chua xót

- Đúng tôi biết vì hôm đó tôi đã đi ra sân bay để nhìn anh lần cuối cùng trước khi anh đi nhưng không thể ngờ anh không đi một mình . Anh đi cùng người anh yêu , người quan trọng với anh

Thiên Kỳ đứng yên không nói gì cả lúc này anh biết cho dù anh có nói gì cũng vô dụng

Ánh Minh thấy anh như vậy cô lại cười

- Anh biết không lúc đó tôi đã nghĩ rốt cuộc với anh tôi là gì ? Rốt cuộc tình yêu của tôi với anh có ý nghĩa gì ? Nhưng không có câu trả lời vì đơn giản một điều giữa chúng ta chưa bao giờ có tình yêu . Tất cả là do tôi ảo tưởng và do anh không chịu nổi cô đơn nên anh mới tìm tới tôi

Thiên kỳ khó khăn lên tiếng

- Không phải Minh à không phải như thế

Ánh Minh phớt lờ lời nói của anh

- Tôi không cần biết anh đối với tôi thế nào nhưng 6 năm trước anh đã có thể bỏ rơi tôi vì cô ta hai lần thì ai biết sau này khi cô ta lại xuất hiện anh có thể sẽ bỏ tôi lần thứ ba ? Vì vậy xin anh đừng làm phiền cuộc sống của tôi nữa .

Thiên Kỳ buồn rầu ngược lên nhìn cô

- Sẽ không đâu Minh à anh và cô ấy đã hết rồi anh không còn yêu cô ấy nữa

Ánh Minh cười nhạt

- Tôi không quan tâm anh và cô ta ra sao yêu hay không thứ tôi quan tâm là bản thân tôi sẽ không bao giờ chấp nhận anh thêm một lần nào nữa

Thiên Kỳ cười khở anh xoay lưng bước ra ngoài bỏ lại cho cô một lời nói mang chút cứng rắn

- Anh sẽ lại có được em bằng bất cứ giá nào ...

Ánh Minh nhìn bóng lưng cô đơn của anh xa dần cô thở dài nằm xuống giường nước mắt lăn dài trên má ...

.....

Ngoài cửa phòng bệnh ba chị em Ánh Linh , Ánh Nguyệt và Ánh Dương vừa tới thì thấy Thiên Kỳ thần thờ đi ra chạy tới cửa phòng bệnh thì thấy chị gái Ánh Minh đang rơi nước mắt Ánh Linh đứng dựa vào tường giọng lạnh lạnh

- Rốt cuộc tình yêu là cái gì ?

Ánh Dương giọng khinh khỉnh

- Là cái mà động vật máu lạnh như chị không bao giờ hiểu

Vậy là hỗn chiến trong bệnh viện xảy ra , chỉ còn Ánh Nguyệt ở lại lặng lẽ nhìn vào phòng bệnh thì thầm

- Chị vẫn yêu anh ấy nhiều lắm Ánh Minh à

Hành lang bệnh viện vẫn im lặng như vậy Ánh Nguyệt lặng lẽ bước đi tay cầm điện thoại bấm một dãy số bên kia vừa nhắc máy Ánh Nguyệt lập tức lên tiếng

- Tôi sẽ giúp anh chúng ta gặp nhau đi ..

Hành lang vẫn vắng lặng Ánh Nguyệt bước đi trên môi nở một nụ cười nhàn nhạt

End chap 24

25. Chương 25

Chap 25

Ánh bình minh chiếu rọi vào phòng bệnh trắng toát chiếu tới chiếc giường nơi cô gái với gương mặt thanh tú có chút tái nhợt đang nằm , hàng mi dài rung động đôi mày thanh tú nhíu lại Ánh Minh từ từ mở mắt . Nàng người ngồi dậy nhìn xung quanh căn phòng vắng lặng , Ánh Minh nhận ra cô đang ở bệnh viện . Đầu bỗng chuyển đến một cơn đau dữ dội , Ánh Minh đưa tay lên ôm đầu rồi từng hình ảnh của tối qua hiện về trong tâm trí nhưng tại sao cô lại thấy anh ôm lấy mình gọi tên mình ? Ánh Minh lắc đầu để những suy nghĩ vừa rồi biến mất

- Nhất định là ảo giác

Cô tự nhủ ánh mắt u buồn

- Cái gì ảo giác ?

Một giọng nam trầm ấm vang lên Ánh Minh nhìn ra cửa thì sửng sốt

- Tại sao anh lại ở đây ?

Thiên Kỳ mỉm cười bước vào , từ lúc Ánh Minh tỉnh dậy anh đã đứng ở cửa phòng rồi , đột nhiên anh thấy cô ôm đầu rồi lại lắc đầu nguầy nguậy sau đó còn nói cái gì mà ảo giác khiến anh tò mò muốn tìm hiểu . Thiên Kỳ bước tới bên cạnh giường bệnh kéo ghế ngồi cạnh cô sau đó bình tĩnh đáp lời

- Tất nhiên là anh ở đây rồi vì anh chính là người đưa em tới bệnh viện mà

Ánh Minh gật gật đầu nhưng như là nghĩ ra gì đó cô bất chợt ngẩng mặt lên

- Vô lý tôi nhớ mình đã về nhà rồi mà ?

Thiên Kỳ thở dài mỉm cười lắc đầu

- Anh thấy lo lắng cho em nên lái xe tới nhà em , đúng lúc đến nơi thì thấy em bị ngất nên lập tức đưa em tới bệnh viện

Ánh Minh thấy anh ta nói vậy thì có chút rung động nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ lạnh nhạt hỏi tiếp

- Vậy chắc các em của tôi cũng đến chứ ? Chúng đâu rồi ?

Thiên Kỳ tuy không vui vì Ánh Minh cố tình lơ lờn nói của anh đi nhưng anh vẫn dịu dàng đáp lời

- Tối qua sau khi nghe nói em không sao họ đã về nhà cả rồi

Ánh Minh thở dài

” mấy con nhỏ kia không sợ mình bị bắt đi hay sao mà lại để mình lại với người lạ thế ?

” nhưng rất nhanh cô lại lãnh đạm nói với Thiên Kỳ

- Cảm ơn Anh đã chăm sóc cho tôi đêm qua bây giờ tôi đã khá hơn nhiều có thể tự lo được với lại cả đêm qua chắc anh cũng mệt rồi anh về nghỉ trước đi

Thiên Kỳ thấy thái độ của cô thay đổi như vậy anh rút cuộc cũng bình nể

- Anh thật không hiểu nổi em nữa anh chỉ muốn đến gần em lo lắng cho em , quan tâm em nhưng tại sao em cứ lạnh lùng , tạo khoảng cách với anh ?

Ánh Minh nhìn người trước mặt mình một cách chăm chú đúng vậy đây mới chính là anh Thiên Kỳ mà cô quen , anh không kiên nhẫn anh nóng nảy không dịu dàng không biết chịu đựng đây mới chính là anh . Cô mỉm cười nhàn nhạt

- 6 năm trước tôi muốn tới gần anh thì anh đẩy tôi ra xa anh nói anh không cần tôi . Vậy thì 6 năm sau anh có tư cách gì để hỏi tôi câu này ?

Ánh Minh dùng ánh mắt lạnh nhạt giọng nói bất cần nhất để nói ra từng câu từng chữ , đúng vậy cô muốn anh đau khổ cô muốn anh hiểu cảm giác khi bị bỏ rơi bị từ chối nhưng tại sao tim cô lại đau đớn như vậy ?

Thiên Kỳ chưa bao giờ nghĩ đến sự căm thù của cô với anh lại lên tới đỉnh điểm như vậy anh biết cô có lẽ đã biết toàn bộ sự việc năm đó có lẽ cô biết anh không hề đi một mình . Anh nhìn cô chăm chú sau đó hỏi thẳng

- Em đã biết tất cả ?

Ánh Minh bật cười , nụ cười chua xót

- Đúng tôi biết vì hôm đó tôi đã đi ra sân bay để nhìn anh lần cuối cùng trước khi anh đi nhưng không thể ngờ anh không đi một mình . Anh đi cùng người anh yêu , người quan trọng với anh

Thiên Kỳ đứng yên không nói gì cả lúc này anh biết cho dù anh có nói gì cũng vô dụng

Ánh Minh thấy anh như vậy cô lại cười

- Anh biết không lúc đó tôi đã nghĩ rất cuộc với anh tôi là gì ? Rất cuộc tình yêu của tôi với anh có ý nghĩa gì ? Nhưng không có câu trả lời vì đơn giản một điều giữa chúng ta chưa bao giờ có tình yêu . Tất cả là do tôi ảo tưởng và do anh không chịu nổi cô đơn nên anh mới tìm tới tôi

Thiên kỳ khó khăn lên tiếng

- Không phải Minh à không phải như thế

Ánh Minh phớt lờ lời nói của anh

- Tôi không cần biết anh đối với tôi thế nào nhưng 6 năm trước anh đã có thể bỏ rơi tôi vì cô ta hai lần thì ai biết sau này khi cô ta lại xuất hiện anh có thể sẽ bỏ tôi lần thứ ba ? Vì vậy xin anh đừng làm phiền cuộc sống của tôi nữa .

Thiên Kỳ buồn rầu ngược lên nhìn cô

- Sẽ không đâu Minh à anh và cô ấy đã hết rồi anh không còn yêu cô ấy nữa

Ánh Minh cười nhạt

- Tôi không quan tâm anh và cô ta ra sao yêu hay không thứ tôi quan tâm là bản thân tôi sẽ không bao giờ chấp nhận anh thêm một lần nào nữa

Thiên Kỳ cười khổ anh xoay lưng bước ra ngoài bỏ lại cho cô một lời nói mang chút cứng rắn

- Anh sẽ lại có được em bằng bất cứ giá nào ...

Ánh Minh nhìn bóng lưng cô đơn của anh xa dần cô thở dài nằm xuống giường nước mắt lăn dài trên má ...

.....

Ngoài cửa phòng bệnh ba chị em Ánh Linh , Ánh Nguyệt và Ánh Dương vừa tới thì thấy Thiên Kỳ thần thờ đi ra chạy tới cửa phòng bệnh thì thấy chị gái Ánh Minh đang rơi nước mắt Ánh Linh đứng dựa vào tường giọng lạnh lạnh

- Rất cuộc tình yêu là cái gì ?

Ánh Dương giọng khinh khỉnh

- Là cái mà động vật máu lạnh như chị không bao giờ hiểu

Vậy là hỗn chiến trong bệnh viện xảy ra , chỉ còn Ánh Nguyệt ở lại lặng lẽ nhìn vào phòng bệnh thì thầm

- Chị vẫn yêu anh ấy nhiều lắm Ánh Minh à

Hành lang bệnh viện vẫn im lặng như vậy Ánh Nguyệt lặng lẽ bước đi tay cầm điện thoại bấm một dãy số bên kia vừa nhắc máy Ánh Nguyệt lập tức lên tiếng

- Tôi sẽ giúp anh chúng ta gặp nhau đi ..

Hành lang vẫn vắng lặng Ánh Nguyệt bước đi trên môi nở một nụ cười nhàn nhạt

End chap 25

26. Chương 26

Chap 26 (I)

Ánh ban mai chiếu rọi , tiếng chim hót líu lo báo hiệu một ngày mới bắt đầu .

” ring ring ring

” Ánh Minh mơ màng quơ tay với lấy chiếc điện thoại ở đầu giường dụi dụi mắt bấm nút nghe máy , vừa nhấc máy đã bị một âm thanh cao vút hò hét làm cô tỉnh cả ngủ

- Alo chị ơi em đây

Ánh Minh nhíu mày trầm giọng

- Xin lỗi cho hỏi em nào vậy ?

Người bên kia nghe vậy thì thở dài giọng nói mất đi vài phần hào hứng

- Mấy năm không gặp chưa gì đã quên em rồi à ?

Ánh Minh nhíu mày ngao ngán

- You name is ? (tên bạn là ?)

Người bên kia có vẻ mất hứng

- Em đây Thiên hoàng , em về rồi

- À ừ

Ánh Minh gạt gù mấy cái sau đó hét toáng lên

- Hả.... Thiên..... Thiên

Thiên Hoàng thấy giọng cô như vậy thì cười cười giọng nói 100% cợt nhả lại vang lên

- Dạ tên em có một chữ Thiên thôi chị Mi Mi ạ

Ánh Minh nhăn mặt định mắng cho nhóc con kia một trận tới bởi thì Ánh Dương cầm bàn chải đánh răng xông vào

- Gì thế chị ? Động đất hả ? Hét to thế ?

Ánh Minh cười ngại ngừng lắc tay

- À không chị nghe điện thoại

Ánh Dương mặt đầy vạch đen

- Thế mà cứ tưởng động đất hay trúng số chứ thôi em đi đánh răng

Nói xong Ánh Dương khép cửa ra ngoài

Ánh Dương vừa ra ngoài thì một tiếng thét chói tai vang lên

- Kim Ánh Linh ra khỏi phòng tắm cho em....

Ánh Minh che tai lại ra ban công nghe điện thoại , vừa nhấc máy giọng nói ồm ồm kia lại vang lên

- Chị ở cùng bạn à ?

Ánh Minh trầm giọng

- Không em gái chị

Thiên Hoàng bật cười

- Nhà chị thật náo nhiệt , mà chị có mấy em gái vậy ?

- 3 mà muốn gì ? Đừng có vớ vẩn không xong với tôi đâu

Ánh Minh lạnh tanh cảnh cáo Thiên Hoàng . Nghe vậy Thiên Hoàng bật cười

- Vâng vâng em biết , à chị em mình gặp nhau đi rủ cả em gái chị nữa em muốn làm quen với họ

Ánh Minh suy nghĩ một chút sau đó trả lời

- Ok tối nay đi hôm nay chị được nghỉ

Thiên Hoàng cười vui vẻ

- Ok see you tonight (được hẹn bạn tối nay)

Cúp máy Ánh Minh vươn vai mỉm cười nhìn xung quanh bỗng thấy một bóng dáng quen thuộc , một bóng dáng đã xuất hiện trong giấc mơ của cô hàng đêm . Anh vẫn đứng ở đó nơi cách đây rất lâu rồi anh vẫn đứng để chờ đợi cô , cùng cô tới trường . Quá khứ tươi đẹp vụt tắt , những hình ảnh của hiện tại tăm tối hiện ra Ánh Minh xoay người đóng cửa ban công sau đó ra khỏi phòng .

Thiên Kỳ thấy cửa ban công đã đóng nhưng anh không hề có ý định bỏ đi , anh đã đứng đây từ rất lâu rồi anh thấy cô bước ra , cô đang nghe điện thoại , anh thấy cô cúp máy rồi mỉm cười hạnh phúc điều mà anh không thể làm được từ khi họ gặp lại nhau ... Anh cười chua xót quay đi .

- Cái gì ? Chị đưa tụi em đi gặp bạn ?

Ba người còn lại trong phòng phải bịt tai để tránh hồng thính giác . Ánh Linh nhăn mặt

- please low volume (xin vặn nhỏ âm lượng)

Ánh Dương liếc bà chị khó tính một cái sau đó quay đi . Ánh Linh cũng chẳng thèm quan tâm quay ra hỏi chị gái

- Bạn nào thế chị ?

Ánh Minh trả lời giọng hơi buồn

- Thiên Hoàng

Ánh Linh thấy giọng chị gái hơi khác đi thì cũng biết ý không nó thêm gì nữa

Ánh Minh cũng không hiểu mình làm sao nữa chỉ cần nhắc tới hay nhìn thấy cái gì liên quan tới Thiên Kỳ cô sẽ cảm thấy rất khó chịu rất đau . Buông dưa đứng dậy đi lên phòng . Chap 26 (II)

Trong một quán ăn sang trọng có hai chàng trai có khuôn mặt tương đối giống nhau đang từ tốn dùng bữa , Thiên Kỳ nhấp một ngụm rượu vang sau đó nhìn Thiên Hoàng

- Lần này về luôn hay về chơi ?

Thiên Hoàng trả lời giọng không mấy hứng thú

- Về luôn em có việc quan trọng cần làm

Thiên Kỳ ngẩng lên nhìn em trai

- Việc gì ? Anh nhớ rõ em đã bỏ học để quay về , có việc gì quan trọng hơn việc học sao ?

Thiên Hoàng cười nói

- Tất nhiên quan trọng vì không có cơ hội nào xuất hiện hai lần cả nên em phải nắm bắt chứ .

Thiên Kỳ chờ người không nói gì nữa thấy anh trai như vậy Thiên Hoàng lại cười sau đó đứng lên . Thiên Kỳ thấy Thiên Hoàng đột ngột đứng lên thì nhú mày

- Chưa ăn xong mà đi đâu ?

Thiên Hoàng giọng cộc nhả nháy mắt

- Đi nắm bắt cơ hội

Sau đó bỏ đi . Chỉ còn Thiên Kỳ ở lại , anh nhớ lại lời nói của Thiên Hoàng anh cười khổ

- Đúng là cơ hội không thể đến lần thứ hai sao ?

Nhìn từ xa Thiên Hoàng đã thấy Ánh Minh cùng mấy người con gái rất lạ

” à là em gái chị ấy

”

Thiên Hoàng nghĩ thầm ...

- Chị

Ánh Minh quay ra nơi phát ra âm thanh ớn lạnh ấy thì thấy một chàng trai dáng người cao lớn khuôn mặt có nét giống Thiên Kỳ , ăn mặc phong cách đi tới cô đứng lên mỉm cười

- Nhóc con lớn nhanh thật đẹp trai hơn trước rồi

Thiên Hoàng cười nói

- Chị cũng lớn rồi không còn là cô bé lùn tịt nữa

Ánh Minh lườm Thiên Hoàng một cái sau đó quay ra nhìn các em mình giới thiệu

- À đây là Ánh Linh , Ánh Nguyệt và Ánh Dương em gái chị còn đây là Thiên Hoàng em của Thiên Kỳ

Nói đến đây giọng cô chở nên lạnh lùng sắc mặt trầm xuống , Thiên Hoàng nhận ra sự khác lạ nên chuyển chủ đề

- Chào mấy em không ngờ chị lại có em gái xinh đẹp như vậy

Ánh Dương nhìn Thiên Hoàng một lúc sau đó lên tiếng

- Anh Thiên Hoàng giống anh Thiên Kỳ quá

Ánh Linh thấy Ánh Dương bắt đầu lăm nhăm thì cốc đầu em gái một cái Ánh Dương đang muốn phản bác lại thì thấy Ánh Linh nhìn Ánh Minh chăm chăm liền im bật .

Thấy không khí có vẻ nặng nề Thiên Hoàng liếc quanh phòng một cái rồi dừng lại ở chỗ Ánh Nguyệt

- Nguyệt này hình như anh gặp em ở đâu rồi thì phải

Ánh Nguyệt nâng mặt nhìn Thiên Hoàng một chút rồi lắc đầu

- Chưa đâu anh nhầm rồi

Thiên Hoàng gãi đầu

- Ủi chắc vậy

Rồi chạy qua chỗ Ánh Minh

- Chị dạo này sao rồi ?

Ánh Minh ngẩng đầu bình tĩnh nói

- Chị vẫn ổn đang làm ở công ty của bố mẹ

Thiên Hoàng gật đầu Ánh Minh lại nói tiếp

- Còn nhóc thì sao ? nghe nói đang học ở Úc tự nhiên bỏ học về làm gì ?

Thiên Hoàng xị mặt

- Đừng có gọi em là nhóc , em học xong rồi về lấy vợ hehe

Ánh Minh bật cười

- Nhóc đùa chị hả ? đừng có đùa thế tim chị yếu lắm chịu sao nổi ?

Thiên Hoàng định nghiêm túc nói gì đó thì cửa mở hai chàng trai tuấn tú bước vào Thiên Hoàng đứng lên giới thiệu

- Đây là bạn của em Quốc Tuấn còn thằng kia là bạn bè kiêm em họ của em Thiên Bảo

Ánh Dương nhìn hai người mới tới một chút trong đầu chỉ có một ý niệm

” Gia đình này có phong cách đặt tên thật là hay

”

Ánh Minh đứng lên cười nói

- Chị là Ánh Minh kia là ba cô em gái của chị Ánh Linh , Ánh Nguyệt và Ánh Dương

Cô vừa nói xong thì chàng trai có tên Quốc Tuấn chợt kêu lên

- Nguyệt ...

Ánh Nguyệt lặng người giọng nói này rất quen thuộc tuy đã có chút trầm hơn nhưng Ánh Nguyệt chưa bao giờ quên được giọng nói này , Ánh Nguyệt ngẩng đầu lên thấy người đối diện thì lập tức bỏ chạy ra ngoài , Quốc Tuấn đuổi theo ...

Trong căn phòng không khí chở nên yên lặng Thiên Hoàng lên tiếng phá tan bầu không khí ngột ngạt

- Biết nay là đã gặp Nguyệt ở đâu rồi mà

Thiên Bảo gật đầu

- Chính là cô bé trong bức ảnh

Thiên Hoàng gật đầu , Ánh Dương thấy vậy thì chạy qua nắm cánh tay Thiên Bảo mà nheo

- Ánh gì thế anh ? kể em nghe được không ?

Ánh Dương ngay từ nhỏ đã là một cô bé rất vui vẻ , hồn nhiên chưa bao giờ xấu hổ trước bất kì ai hay tình huống nào nhưng khi ngẩng mặt thấy gương mặt Thiên Bảo thì lại ngại ngùng đỏ mặt . Ánh Linh đứng bên cạnh cũng giật mình đưa tay lên dụi mắt

” cái gì thế kia ? nhóc con không biết xấu hổ là gì kia mà lại đỏ mặt trước một tên con trai ? mắt mình nhất định có vấn đề rồi ngày mai phải đi khám thôi

”

Ánh Minh không hề để ý thái độ lạ của Ánh Dương quay qua nói với Thiên Hoàng giọng nghiêm túc

- Giải thích một chút chuyện gì đang xảy ra vậy ?

Thiên Hoàng thấy vậy thì ngồi xuống bắt đầu kể

Thì ra Ánh Nguyệt quen Quốc tuần khi học lớp 6 hai đứa lén lút yêu nhau cho tới khi Ánh Nguyệt lên lớp 11 thì Quốc Tuấn chuyển đi .

Nghe xong không để ý mọi người Ánh Minh đứng dậy nói với Thiên Hoàng

- Chị phải về rồi lần sau gặp

Ánh Linh đứng lên đi theo chị nhưng như nhớ ra gì đo thì quay đầu thấy cái con người đang đỏ mặt tía tai kia nói chuyện vui vẻ với trai đẹp , Ánh Linh tới gần kéo Ánh Dương đi ra cửa , Ánh Dương tuy không tình nguyện nhưng vẫn phải đi theo vì dắc tội với con người bá đạo này nhất định sẽ có kết quả rất rất thảm . Đi được một đoạn thì nghe Thiên Bảo lên tiếng

- Anh sẽ gọi cho em

Thì Ánh Dương mới im lặng đi theo chị gái về nhà ...

Về tới nhà Ánh Minh đến trước cửa phòng Ánh Nguyệt đưa tay định gõ cửa nhưng lại thôi cô nghĩ có lẽ con bé cần ở một mình lúc này . Quay về phòng bước ra ban công cô bắt đầu nhớ lại mọi việc khi cô mới qua Mỹ Ánh Nguyệt rất vui vẻ hòa đồng nhưng cách đây hai năm khi gặp lại nhau thì con bé hoàn toàn thay đổi cô còn nghĩ là do áp lực từ việc học nhưng xem ra mọi việc không đơn giản như vậy . Ánh Minh ngược lên trời đêm nhắm mắt lại , hình ảnh Thiên Kỳ lại hiện ra lúc này anh vẫn là chàng học sinh đẹp trai lạnh lùng đứng đợi cô dưới ngõ nhỏ để cùng cô đi học bất giác cô mỉm cười ...

Đứng trong góc tối Thiên Kỳ nhìn Ánh Minh đang mỉm cười mỗi lần đứng đây nhìn cô anh như chờ lại ngày xưa khi anh hằng ngày đều đứng nơi đây chờ cô xuất hiện ...

Bóng đêm tắm tối ánh đèn đường lung linh mờ ảo chiếu rọi vào gương mặt Thiên Kỳ anh đứng nhìn lên ban công nơi ấy Ánh Minh đang ngược lên bầu trời nghĩ đến anh . Bầu trời đêm hai người đứng cùng một nơi nhưng cô không hề phát hiện ra sự tồn tại của anh tạo nên một bức tranh thật đẹp cũng thật buồn .

End chap 26

27. Chương 27

Chap 27

Trong quán rượu , ánh đèn mờ ảo tiếng nhạc rập rình inh tai . Thiên Hoàng đưa ly lên nhấp một ngụm rượu sau đó quay sang nhìn thẳng bạn thân bên cạnh

- Mày định thế nào ?

Quốc Tuấn đưa tay gọi phục vụ lấy thêm một ly rượu rồi cũng quay sang nhìn Thiên Hoàng

- Không thế nào cả ...

Giọng nói của Quốc Tuấn vì đã uống hơi nhiều mà có vẻ hơi khàn đặc ,Thiên Hoàng nhíu mày

- Thế mày định từ bỏ Nguyệt à ?

Quốc Tuấn ngẩng lên ánh mắt sâu thẳm

- Không bao giờ , vì tao và cô ấy chưa bao giờ chia tay ...

Thiên Hoàng và Thiên Bảo nãy giờ vẫn luôn im lặng thì đột nhiên đồng thanh thét lên

- Cái gì?

Quốc Tuấn cười buồn tiếp tục uống rượu , Thiên Hoàng đưa tay lên ngăn Quốc Tuấn lại rồi chất vấn

- Ý của cậu chưa bao giờ chia tay là gì hả nói đã uống sau ...

Thiên Bảo gật đầu lia lịa tán thành . Quốc Tuấn đặt ly rượu lên quầy kể lại sự kiện khi đó...

Thì ra khi Quốc Tuấn đi không hề nói cho Ánh Nguyệt mà chỉ nhờ Julie là bạn thân của Ánh Nguyệt chuyển cho cô một bức thư trong thư Quốc Tuấn nói rõ là chỉ đi một thời gian ngắn sau đó sẽ trở về , họ chưa bao giờ chia tay . Nghe xong Thiên Hoàng nhíu mày càng chặt

- Nếu vậy Nguyệt phải vui khi thấy mày về chứ ? Sao thái độ cô ấy lại như vậy ?

Thiên Bảo gật đầu tán thành

- Đúng đấy nhất định có ẩn tình

Quốc Tuấn tiếp tục uống

- Có lẽ cô ấy đã có người khác đã quên tao rồi nên tránh không muốn gặp ?

Giọng nói Quốc Tuấn khàn khàn pha chút đau khổ cùng bất lực . Thấy thằng bạn trước nay luôn tự tin nhưng bây giờ lại bày ra vẻ mặt yếu đuối như vậy Thiên Hoàng vỗ vai Quốc Tuấn an ủi

- Tao không nghĩ Nguyệt là người như thế , mà đừng lo vội để tao với thằng Bảo hỏi mấy chị em họ xem thế nào đã

Thiên Bảo gật gật đầu theo thói quen nhưng khi nghĩ kỹ lại lắc đầu

- Thằng kia sao lôi tao vào ?

Thiên Hoàng khinh bỉ nhìn Thiên Bảo

- Đừng tưởng tao không biết mày có ý với Dương ...

Thiên Bảo ngại ngừng gãi đầu tiếp tục im lặng uống rượu . Không khí sôi động không hề ảnh hưởng tới tâm tư của họ không gian im lặng bỗng bị cắt ngang bởi giọng nói của Thiên Bảo

- Hoàng ...

- Gì ?

Thiên Hoàng lơ đãng đáp ,

- Mày nói mày về tìm người mà , là ai thế ?

Thiên Hoàng nghĩ đến người ấy thì lại cười vui vẻ quay sang Thiên Bảo

- You guess (cậu đoán đi)

Thiên Bảo xoa cằm

- Gợi ý ?

Thiên Hoàng cười tươi

- Họ Kim tên đệm là Ánh

Thiên Bảo nghe tới đây thì nhú mày

- Ánh Linh , Ánh Nguyệt và Ánh Dương thì hoàn toàn không thể vì mới gặp lần đầu ...

Nghe thẳng bạn suy luận Thiên Hoàng lại cười không nói gì

..... Một lúc sau

- Aaaaaa chị Ánh Minh

Thiên. Vào đập tay lên bàn

- Exactly (chính xác)

Thiên Bảo đơ ra

- Nhưng.....nhưng

Nghe giọng nói Thiên Bảo run run Thiên Hoàng lại tiếp

- Nhưng chị ấy hơn tuổi tao đúng không ?

Thiên Bảo lắc đầu định nói tiếp thì giọng khàn khàn của Quốc Tuấn vang lên

- Ý nó nói về anh Thiên Kỳ kia ...

Thiên Bảo gật đầu lia lịa tán thành , nghe tới đây Thiên Hoàng đang vui vẻ thì tâm tình trầm xuống , gọi thêm một ly rượu sau đó nhếch môi

- Anh ta thì sao ? Hai người họ từ sớm đã chẳng còn quan hệ gì nữa tao muốn yêu chị ấy theo đuổi chị ấy anh ta cũng chẳng có quyền ngăn cản .

Quốc Tuấn cười nhạt

- Vậy còn chị Minh ? Mày nghĩ chị ấy có khả năng yêu à không là để ý tới mày không ? Mày nên nhớ mày là em trai của người chị ấy yêu đấy

Quốc Tuấn cố tình nhấn mạnh câu

” người chị ấy yêu

” . Thiên Hoàng nâng ly lên lắc nhẹ ánh mắt sâu thẳm

- Có một câu nói tao rất thích

Nhìn hai thằng bạn bên cạnh Thiên Hoàng lạnh lùng nói tiếp

- Nếu đã thích một ai hay cái gì đó hãy chiếm lấy nó bất kể phải dùng đến thủ đoạn ...

Nói xong Thiên Hoàng xoay người rời đi ...

Bước ra khỏi quán bar Thiên Hoàng chậm chậm bước trên đường bóng dáng cao lớn đổ dài trên con đường vắng vẻ nhìn thật cô đơn ...

Về tới nhà đã gần 2h sáng Thiên Hoàng chậm chậm đi vào nhà , tới phòng khách thì đèn bật mở Thiên Kỳ nhìn Thiên Hoàng chằm chằm

- Đi đâu bây giờ mới về ?

Nghe giọng nói nghiêm khắc kia thì Thiên Hoàng cười cười

- Không phải nói rồi sao ? Đi nắm bắt cơ hội

Thiên Kỳ nhú mày

- Cô ấy không phải trò chơi tốt nhất tránh xa cô ấy ra

Thiên Hoàng biết anh mình đang nói về ai nên quay lại đối diện với Thiên Kỳ

- Anh nghĩ mình là ai mà có thể quản chuyện của em ?

Thiên Kỳ nhú mày

- Đừng thách thức lòng kiên nhẫn của anh

Nói xong anh quay người bước đi . Thiên Hoàng nhìn bóng anh trai biến mất trên lối rẽ cầu thang thì mặt lạnh lùng thì thầm

- Đây là anh ép tôi Thiên Kỳ anh hãy chờ mà xem ...

Trong phòng tối âm u giọng nói lạnh lẽo vang lên làm không khí chở nên ngột ngạt tới đáng sợ ...

Thiên Kỳ quay về phòng nhìn trời đêm ngoài cửa sổ ánh mắt anh sâu thăm thẳm , trước đây anh đã nhận ra tình cảm của Thiên Hoàng với Ánh Minh là không hề đơn giản nên đã cố tình yêu cầu gia đình cho Thiên Hoàng ra nước ngoài du học nhưng không ngờ 6 năm qua tình cảm của Thiên Hoàng với Ánh Minh lại không hề thay đổi . Trong bóng đêm ánh mắt của anh thật bi thương anh biết sắp tới đây người anh phải đối đầu chính là em trai của mình nhưng có một sự thật không thể thay đổi chính là anh không thể mất cô ...

Bóng đêm tắm tối ngày càng bao phủ khắp nơi trong bóng tối ấy có biết bao con người đang có những tâm sự cũng như suy tính khác nhau . Một căn phòng nhỏ nơi Ánh Minh đang nằm cô không biết tại sao nhưng lần đầu tiên cô cảm thấy bóng đêm thật đáng sợ ...

End chap 27

28. Chương 28

Chap 28 (I)

Áng bình minh xua tan đi màn đêm tắm tối lạnh lẽo Ánh Minh nhẹ nhàng mở mắt bước xuống giường , như một thói quen cô bước ra ban công đưa mắt nhìn nơi trước đây ngày nào cô cũng có thể thấy anh nhưng lần này thì không cô cười nhạt

- Có lẽ anh đã bỏ cuộc ...

..... Bàn ăn của chị em họ Kim.....

Trên bàn ăn bốn cô gái ngồi cùng nhau nhưng mỗi người một tâm sự

” tỉnh tỉnh

” âm thanh báo tin nhẩn vang lên Ánh Dương cười tươi tắn cầm máy đi ra ngoài ..

Một lúc sau Ánh Dương quay lại thì thấy Ánh Linh nhìn mình nháy mắt , Ánh Dương nhẩn mặt ngồi xuống . Ánh Dương vừa ngồi xuống thì giọng nói của Ánh Minh vang lên

- Em có bạn trai ?

Ánh Dương xanh mặt liếc sang Ánh Linh nhưng chỉ thấy Ánh Linh tỏ ra vô tội khuôn mặt hiện lên mấy chữ

” cái gì tôi cũng không làm được liếc tôi

” Ánh Dương thấy chị gái Ánh Minh vẫn nhìn mình thì hoảng hồn giải thích

- Em không có anh ấy và em vẫn chỉ là bạn thôi chị đừng nghĩ lung tung

Ánh Linh cắn bánh mỳ khینگ bỉ nhìn Ánh Dương

- Có quỷ mới tin

Ánh Dương giận tím mặt

- Chị....

Ánh Minh hắng giọng

- Chị không cấm em có bạn trai nhưng mà làm gì cũng phải có giới hạn không nên vì tình cảm riêng tư mà ảnh hưởng tới việc học

Nói đến đây cô nhìn sang Ánh Nguyệt rồi lại quay đi cô nghĩ

” mình đã nói rõ như vậy nhất định nó sẽ hiểu

” một lúc sau Ánh Linh và Ánh Dương rời đi Ánh Nguyệt mới lên tiếng

- Chị

Ánh Minh nghiêng mặt nhìn em gái

- Sao thế ?

- Em muốn nói với chị một số chuyện

Ánh Nguyệt nhỏ giọng thì thầm , Ánh Minh đã hiểu vì sao từ sáng Ánh Nguyệt không nói gì giọng nói con bé khản đặc cô chắc chắn một điều Ánh Nguyệt đã khóc rất lâu ...

Trong căn phòng rộng rãi hai chị em Ánh Minh và Ánh Nguyệt ngồi đối diện với nhau Ánh Minh lên tiếng trước

- Em nói đi chị nghe đây

Ánh Nguyệt gật đầu nhẹ giọng bắt đầu kể

- Chị biết đấy khi chúng ta còn nhỏ công việc của bố mẹ rất rảnh rỗi luôn dành rất nhiều thời gian để chăm sóc con cái nhưng đến khi em 12 tuổi bố muốn qua Mỹ mở rộng việc kinh doanh lúc đó chị muốn ở đây nên chỉ có Em , chị Linh và Dương qua Mỹ cùng bố mẹ . Lúc đầu cuộc sống ở bên đó rất tuyệt có nhiều thứ khiến em tò mò hứng thú chị cũng biết hồi đó em rất vui vẻ hoạt bát chứ không trầm lặng như bây giờ nhưng mọi việc hoàn toàn thay đổi khi em bắt đầu tới trường và chính lúc đó anh Quốc Tuấn đã xuất hiện , thay đổi cuộc đời em ...

Ánh Minh im lặng lắng nghe , Ánh Nguyệt dừng lại nhìn chị gái một chút rồi tiếp lời

- Khi mới tới trường ngôn ngữ của em chưa thành thạo có lúc cô giáo nói mà em chẳng hiểu gì cả rồi ở đó có những học sinh phân biệt chủng tộc khiến tất cả mọi việc em làm đều bị cười nhạo chỉ trích ...

Nói đến đây gương mặt Ánh Nguyệt trầm xuống , Ánh Minh nắm tay em gái trấn an . Thấy vậy Ánh Nguyệt mỉm cười nói tiếp

- Chuyện như vậy xảy ra nhưng em không dám nói với ai cả lúc đó bố mẹ quá bận em không muốn khiến họ phiền lòng . Rồi có một lần đám con trai ngoại quốc đó muốn dỡ trò với em , em rất hoảng sợ nhưng không dám khóc cũng như kêu la vì chúng có dao thấy chúng ngày càng gần em rất sợ nên em nhắm mắt lại không dám mở mắt nữa thì bỗng nhiên một chàng trai suất hiện nói mấy câu tiếng anh mà em hằng hiểu gì cả sau đó họ đánh nhau

Ánh Minh nhíu mày

- Chàng trai đó là ...

Ánh Nguyệt mỉm cười

- Vâng là anh Tuấn . Nhưng chị biết đấy một mình anh ấy thì làm sao đánh lại được bọn chúng ? Vì vậy tuy cứu được em nhưng anh ấy thì rất thảm . Lúc đó em đã khóc , không phải vì sợ hãi mà là vì anh ấy , chị biết không cái con người ấy rất kì lạ đã bị đánh thành như vậy còn cố công em tới phòng y tế lúc đó anh ấy chính là ánh mặt trời duy nhất trong cuộc sống âm đạm của em ...

Nó đến đây Ánh Nguyệt lại cười , Ánh Minh đã rất lâu rồi không thấy em gái cười vui vẻ như vậy nhưng nụ cười trên môi Ánh Nguyệt vụt tắt ánh mắt trở nên mất mát , đau thương ...

- Nhưng chị biết đấy sẽ có lúc mặt trời biến mất để màn đêm lạnh lẽo bao trùm . Đó là khi em học lớp 11 ngày hôm đó em chờ mãi nhưng anh ấy không hề suất hiện em lo lắng anh ấy bị ốm nên tới lớp anh ấy hỏi thăm nhưng mà ...

Ánh Nguyệt kể đến đây thì bắt đầu rơi nước mắt . Ánh Minh vội vàng đến gần em gái nhưng Ánh Nguyệt lại nói

- Em không sao chị để em nói tiếp đã

Ánh Minh gật đầu

- Khi đó bạn học của anh ấy nói anh ấy đã xin nghỉ học và chuyển đi rồi . Lúc đó em suy sụp hoàn toàn em không hiểu tại sao anh ấy đi mà không nói gì với em ? Một lời cũng không cứ lẳng lặng bỏ đi như vậy là có ý gì ? Lúc đó em không tin anh ấy không hề thích em vì sự chăm sóc quan tâm của anh ấy em tin đó là thật lòng , nhưng ba năm trôi qua em bắt đầu nghĩ có lẽ anh ấy chỉ thương hại em , coi em như em gái mà thôi .

Nói đến đây Ánh Nguyệt bật khóc Ánh Minh trước nay chưa từng thấy một Ánh Nguyệt như vậy , trong trí nhớ của cô Ánh Nguyệt là cô gái mạnh mẽ lạnh lùng nhưng bây giờ cô nhận ra Ánh Nguyệt vẫn còn một con người yếu đuối chỉ là con bé không thể hiện ra sự yếu đuối ấy mà thôi . Ánh Minh để yên cho Ánh Nguyệt khóc vì cô cũng từng tổn thương tuy khóc không thể rửa trôi tất cả nhưng khóc ra sẽ thoải mái hơn giữ lại trong lòng .

Ánh nắng lan tỏa khắp mọi nẻo đường nhưng không thể sưởi ấm những trái tim đã tổn thương sâu sắc ...

End chap 28 (I) Chap 28 (II)

Ánh nắng chói trang chiếu vào khuôn mặt Thiên Hoàng , chậm chậm mở mắt nhớ lại chuyện xảy ra tối qua Thiên Hoàng nhíu mày

” lời nói hôm qua của Thiên Kỳ là có ý gì ? Anh ta tổn thương Ánh Minh như vậy còn chưa đủ sao ?

” nghĩ đến ánh mắt Ánh Minh khi nhìn thấy Thiên Kỳ đi cùng Hồng Anh ở sân bay Thiên Hoàng càng tức giận . Đúng vậy hôm ấy sau khi tiễn Thiên Kỳ thì Thiên Hoàng phát hiện Thiên Kỳ để quên đồ nên quay lại định đưa cho anh ấy nhưng không ngờ lại thấy Ánh Minh ở đó và điều không thể ngờ nữa là Thiên Kỳ không đi một mình , đứng từ xa nhìn người con gái ấy đau khổ vì anh trai mình Thiên Hoàng quyết định không thể đứng nhìn được nữa . Nghĩ về quá khứ khiến Thiên Hoàng cảm thấy ngọt ngào người anh trai mà mình luôn tôn trọng lại ép mình ra nước ngoài 6 năm , Thiên Hoàng thở dài đứng lên nhìn qua cửa kính nhìn người qua lại khéo môi nở một nụ cười

- Thiên Kỳ cứ chờ mà xem anh và em ai sẽ thắng ...

Ngồi ở ngôi trường trung học cũ Ánh Minh nhẹ nhàng nhắm mắt lại hồi tưởng những hình ảnh đẹp đẽ nhất của cô trong khoảng thời gian học ở đây . Nhưng tại sao những hình ảnh ấy luôn có sự suất hiện của Thiên

Kỳ ? Cô đứng lên bước chậm chậm theo hành lang lớp học đã bao lâu rồi cô không có cảm giác thanh thản như thế này ? Thở dài cô dừng lại ở lớp học cũ của mình bám tay lên khung cửa sổ giống như anh vẫn hay làm khi gọi cô cùng đi đâu đó với anh . Buông tay khỏi khung cửa sổ Ánh Minh chuẩn bị xoay người rời đi thì bỗng có một bàn tay ôm lấy cô từ phía sau , ngay lúc Ánh Minh hoảng hốt muốn hét lên thì một giọng nói trầm ấm quen thuộc vang lên

- Là anh

” Thiên Kỳ ?

”

- Anh làm gì thế buông tôi ra

Ánh Minh dẩy dựa muốn thoát ra khỏi vòng tay anh nhưng Thiên Kỳ chẳng những không buông tay mà còn ôm chặt hơn

- Tại sao em không thể tha thứ cho anh ?

Nghe Thiên Kỳ đột nhiên nói tới vấn đề này thì Ánh Minh cứng người cô không biết mình nên phản ứng thế nào nữa nên đành im lặng .

Thiên Kỳ thấy cô không có phản ứng gì thì không khỏi có chút thất vọng không lẽ cô không còn yêu anh nữa sao ?

- Em nói đi anh phải làm gì để em tha thứ cho anh?

Ánh Minh nhú mày

- buông tôi ra trước đã

Thiên Kỳ lại ôm càng chặt

- Không anh sẽ không buông cho tới khi em trả lời câu hỏi của anh

- Anh...

Ánh Minh tức tới xém chút hộc máu

- Anh làm sao ?

Thiên Kỳ lên tiếng giọng cợt nhả

- Thiên Kỳ

Ánh Minh nghiêm túc gọi tên anh

- Hả ?

Thiên Kỳ đáp rất nhanh

Thấy anh như vậy cô tự nhiên muốn cười nhưng cô biết hoàn cảnh bây giờ không phù hợp nên lập tức nghiêm túc chớ lại

- Anh thực sự muốn tôi tha thứ cho anh ?

Thiên Kỳ gật đầu , Ánh Minh thở dài tiếp lời

- Như anh thấy tôi bây giờ khác trước rất nhiều tình cảm dành cho anh cũng không còn nguyên vẹn nữa ..

Nghe tới đây sắc mặt Thiên Kỳ trầm xuống nhưng vẫn im lặng nghe cô nói tiếp

Ánh Minh thấy sắc mặt anh kém như vậy thì cảm thấy rất hả hê cô mỉm cười lại nói tiếp

- Nhưng nếu muốn tôi tha thứ cho anh cũng không phải không thể chỉ cần anh làm tôi lần nữa rung động trước tình cảm của anh ...

Thiên Kỳ nghe cô nói cho anh cơ hội thì lập tức đứng hình

Ánh Minh thấy anh đơ ra thì lại muốn đùa giỡn anh một chút

- Sao ? Không làm được thì thôi không ai ép

Rồi co bỏ đi . Mới đi được ba bước giọng nói của anh lại vang lên

- Kim Ánh Minh anh nhất định sẽ khiến em rung động

Ánh Minh vờ như không để ý lời nói của anh vẫn bước đi nhưng gương mặt cô lại ở bình lên nụ cười hạnh phúc ...

Lúc Ánh Minh về tới cửa nhà thì chứng kiến một cảnh tượng rất đẹp mắt Ánh Nguyệt em gái cô đang khóc nức nở trong lòng một chàng trai và người này không ai khác chính là Quốc Tuấn , Ánh Minh thấy Ánh Nguyệt đang cười , nụ cười mãn nguyện có lẽ lúc này con bé đã tìm lại được mặt trời của mình . Ánh Minh mỉm cười nhẹ nhàng bước đi tránh cho hai người đang ôm nhau thắm thiết nhìn thấy , bước trên con đường đã quá đỗi quen thuộc nhưng tại sao hôm nay cô lại cảm thấy con đường này đẹp một cách lạ thường ...

Ánh nắng chiếu sáng trên mọi góc ngách nơi có những trái tim đang dần ấm áp trở lại ...

End chap 28 (II)

29. Chương 29

Chap 29 (I)

Ánh chiều tà xua tan đi cái nắng nóng của buổi trưa oi bức , Ánh Minh nhìn đồng hồ .

- Đã muộn thế này rồi sao ?

Cô tự hỏi sau đó thở dài đứng lên bước chầm chậm về nhà . Về tới nhà Ánh Minh đã thấy ba cô em gái đang ngồi bên bàn ăn vừa bước vào phòng bếp cô đã cảm thấy không khí hôm nay rất lạ , hình như là kì lạ nhất là Ánh Nguyệt . Con bé cười rất tươi Ánh Minh đã biết chuyện gì xảy ra với Ánh Nguyệt nên không cảm thấy ngạc nhiên lắm còn Ánh Linh và Ánh Dương thì ...

- Chị Nguyệt bị gì thế ?

Ánh Linh nhìn Ánh Nguyệt không chớp mắt

- Có vấn đề

Sau đó hai cô gái nhìn nhau gật đầu cái rụp

Ánh Minh tủm tỉm cười không nói gì ...

Bữa cơm yên lặng trôi qua vì không muốn mình là người rửa bát nên Ánh Linh và Ánh Dương lấy cớ đi học bài rồi lui lên phòng , lúc chỉ còn lại hai chị em Ánh Minh mới bắt đầu lên tiếng

- Em với Quốc Tuấn sao rồi ?

Ánh Nguyệt sững người một chút sau đó mỉm cười

- Chị biết rồi sao ?

Ánh Minh ngẩng đầu nhìn em gái một chút sau đó gật đầu

Ánh Nguyệt rửa tay sau đó ngồi xuống bên cạnh chị gái vui vẻ nói

- Hôm nay anh ấy tới trường tìm em lúc đầu em không muốn gặp anh ấy một chút nào cả nhưng anh ấy lại đứng giữa sân trường rất lâu mà trời hôm nay lại nắng như vậy làm em có chút cảm động ...

Nói đến đây Ánh Nguyệt lại cười

- Nhưng như vậy vẫn chưa đủ để em có thể tha thứ cho anh ấy , rồi anh ấy theo em về tới tận đây xin lỗi rất nhiều nói rất nhiều em mới mềm lòng cho anh ấy thêm một cơ hội

Ánh Minh nghe xong nhìn lên thì thấy Ánh Nguyệt cười rạng rỡ như vậy cô cũng cảm thấy vui nhưng cô vẫn lo lắng một chút cầm tay em gái nói

- Chị không phải có ý khuyên em không nên tin Tuấn nhưng em vẫn nên suy nghĩ một chút về chuyện năm đó , em hãy bảo anh ta giải thích rõ ràng tại sao năm đó anh ta lại bỏ đi như vậy ...

Ánh Nguyệt hiểu chị đang lo lắng ình nên nắm lấy bàn tay Ánh Minh trấn an

- Chị à em biết chị đang lo lắng điều gì nhưng xa cách bao năm em vẫn yêu anh Tuấn rất nhiều , nhiều tới nỗi xưa tan đi tất cả giận hờn , đau đớn và tổn thương mà năm đó anh ấy đã gây ra cho em ...

Nhìn chị gái chăm chú Ánh Nguyệt tiếp lời

- Em biết chị vẫn luôn bị ám ảnh vì chuyện xảy ra giữa chị và anh Thiên Kỳ nhưng tại sao chúng ta phải ép bản thân làm những việc mà khiến cả bản thân và người mình yêu đau khổ ?

Ánh Minh tất nhiên nghe ra ẩn ý trong lời nói của Ánh Nguyệt cô mỉm cười khuôn mặt có chút thất thần

- Vậy thì tùy em chị về phòng

Chỉ còn lại Ánh Nguyệt , nhìn theo bóng chị gái Ánh Nguyệt nhủ thầm

- Mình đã nói rõ như vậy chắc chị ấy sẽ hiểu

Ánh Minh về phòng nằm trên giường suy nghĩ về câu nói của Ánh Nguyệt cô biết ẩn ý trong từng câu nói ấy , không lẽ cô đã quá cố chấp ?

” ring ring ring

” Tiếng điện thoại cắt ngang dòng suy nghĩ của Ánh Minh . Là Thiên Kỳ ... cô bấm nút nghe máy

- Alo

Thiên Kỳ không nghĩ Ánh Minh sẽ nghe máy ngay như vậy nên có chút giật mình

- À là anh đây em ăn tối chưa ?

Ánh Minh bước ra mở cửa ban công sau đó bình tĩnh trả lời

- Ăn rồi , còn anh thì sao ?

- Anh ăn rồi muốn gọi hỏi em ngày mai có bận gì không thôi

Ánh Minh nhíu mày suy nghĩ một chút rồi trả lời anh

- Ngày mai hình như tôi không có việc gì quan trọng cả , nhưng sao anh hỏi vậy ?

Thiên Kỳ mỉm cười

- À anh muốn đưa em đến một nơi , em thấy thế nào ?

Ánh Minh phân vân một chút tuy cô muốn tỏ vẻ lạnh lùng từ chối anh nhưng cô đã nói sẽ cho anh cơ hội thì cũng không thể từ chối anh mãi được cô thở dài

- Được

Thiên Kỳ vui vẻ nói tiếp

- Mai anh sẽ đón em

Ánh Minh cúp máy đưa hai tay lên sờ gương mặt nóng bừng của mình rồi nở một nụ cười vui vẻ ...

Sáng hôm sau Thiên Kỳ lái xe tới đón Ánh Minh sau khi hai người lên xe thì có một bóng người trong tay nắm chặt một bó hoa sau đó ném mạnh xuống đất , Thiên Hoàng nhìn theo chiếc xe đang xa dần trong lòng

đầy ghen tỵ cùng tức giận cầm điện thoại bấm một dãy số mà khó khăn lắm mới có được . Người bên kia vừa nhắc máy thì Thiên Hoàng đi thẳng vào vấn đề

- Chị còn nhớ Kim Ánh Minh chứ ?

Hồng Anh nhú mày

- Xin hỏi ai đang ở đầu dây vậy ?

Thiên Hoàng cười nhạt

- Cô không cần biết tôi là ai chỉ cần biết Thiên Kỳ của cô bây giờ đang vui vẻ ở bên Kim Ánh Minh là được , chào cô ...

Nói xong Thiên Hoàng cúp máy . Ánh bình minh tươi đẹp rạng ngời nhưng không thể xua đi sự tăm tối trên khuôn mặt Thiên Hoàng ánh mắt đầy đố kỵ Thiên Hoàng lạnh lùng lắm lắm

- Tôi sẽ không bao giờ để anh có thể có được chị ấy , không bao giờ ...

End chap 29 (I) Chap 29 (II)

Ánh nắng chiếu lên con đường đông đúc chiếc xe sang trọng dừng lại một chàng trai cao lớn bước xuống , Thiên Kỳ xuống xe vòng qua bên kia mở cửa . Ánh Minh bước ra nhìn khung cảnh xa lạ mà quen thuộc xung quanh mình cô ngạc nhiên quay ra nhìn anh

- Đây là ...

Thiên Kỳ mỉm cười gật đầu

- Đúng là nó ...

Ánh Minh như trẻ con được nhận quà oa lên một tiếng sau đó chạy vào trong , Khung cảnh quen thuộc đồ vật quen thuộc đây là nơi trước đây cô luôn mơ ước có được .

Lúc đó hai người vẫn đang ở bên nhau có một lần cô kể cho anh nghe về mơ ước có một căn nhà bên một cái hồ nhỏ của mình , lúc ấy Thiên Kỳ còn chê cô trẻ con . Thời gian trôi qua khi hai người chia tay nhau cô đã quên mất ước mơ ấy nhưng không ngờ bây giờ anh lại chính là người thực hiện ước mơ trẻ con ấy cho cô , cô hào hứng đi khắp nơi nhìn ngắm xung quanh cách trang trí của căn nhà đúng như cô đã từng kể với anh , trong hồ nước nhỏ còn có rất nhiều cá . Nước hồ trong veo cô có thể thấy bóng mình và anh trong đó , cô thấy trên môi mình nở một nụ cười ngay thơ nụ cười mà cô cứ nghĩ nó đã biến mất ...

Ăn trưa xong Thiên Kỳ đưa cô đi câu cá nhưng khi câu được cá cô lại lừa lúc anh quay đi mà thả chúng về hồ , Thiên Kỳ biết nhưng cũng chỉ cười mà không nói gì họ dường như đang dần quay trở lại như ngày xưa vậy cười nói vui vẻ không vướng bận lo âu ...

Tối hôm ấy Thiên Kỳ đưa Ánh Minh đi dạo đi đến bên hồ anh bỗng cầm tay cô nói

- Ánh Minh cho anh thêm một cơ hội được không ?

Ánh Minh nhìn Thiên Kỳ cô biết mình vẫn còn yêu anh rất nhiều trước đây cô lạnh lùng với anh là vì sợ , cô sợ rằng mình sẽ mềm lòng tha thứ cho anh để rồi lại tổn thương nhưng giờ phút này anh đã vì cô mà làm nhiều việc như vậy thì tại sao cô phải ngại ngùng . Ánh Nguyệt nói đúng hà tất cô phải tự làm khổ bản thân và hành hạ người cô yêu . Cô kiễng chân lên ôm qua vai anh giọng nói nhẹ nhàng mang chút cảnh cáo

- Nếu anh còn tổn thương em một lần nữa em sẽ trốn đi thật xa để anh không thể tìm thấy em ...

Thiên Kỳ nghe vậy thì ôm cô thật chặt như sợ lỏng tay một chút cô sẽ tan đi mất

- Anh hứa cho dù có xảy ra chuyện gì anh cũng sẽ không bao giờ buông tay em ...

Nói xong anh nâng mặt cô lên nhìn nụ cười tươi tắn trên môi cô anh rung động cúi xuống hôn lên đôi môi ấy , cô nhắm mắt vòng tay lên cổ anh đón nhận nụ hôn nhẹ nhàng ấm áp của anh ...

Dưới ánh trăng sáng rọi hai bóng người dính chặt vào nhau không muốn rời....

Thiên Kỳ lái xe đưa cô về nhà sau khi nhìn bóng cô khuất dần anh vẫn đứng đó , Ánh Minh biết cô vào nhà rồi nhưng anh nhất định sẽ không rời đi cô lên phòng đi ra ban công nhìn xuống thấy anh đang nhìn lên cô cười đưa tay lên ý bảo anh về đi lúc đó anh mới quay người bước đi .

Ánh Minh thấy bóng anh khuất dần cô mỉm cười ngược lên bầu trời hôm nay trời có rất nhiều sao co nhắm mắt hồi tưởng lại những việc hôm nay họ đã làm cùng nhau rồi lại cười vui vẻ ...

Đứng nhìn lên ban công Thiên Hoàng nắm chặt tay

- Tôi lại tới muộn một bước

Thiên Hoàng chưa xót cười rồi quay người bỏ đi

Bóng đêm dần bao trùm bầu trời tối đen làm cho người ta có cảm giác sợ hãi ...

Sáng hôm sau tại sân bay

Một cô gái trang điểm xinh đẹp ăn mặc thời thượng bước ra , cô đeo mắt kính màu đen lên để tránh ánh mặt trời chói mắt lấy điện thoại ra cô thành thực bấm một dòng số đã mấy năm rồi cô không gọi giọng ầm ập vang lên

- Thiên Kỳ em về rồi ...

..... Công ty T.K

Thiên Kỳ cúp máy gương mặt lạnh lùng tại sao cô ta lại trở về ? lúc này khi nhận được điện thoại của Hồng Anh cô ta nói đã trở về anh chưa kịp nói gì thì cô ta đã nói sẽ tới công ty tìm anh ngay bây giờ . Thiên Kỳ cũng muốn Hồng Anh đến để anh nói rõ cho cô ta hiểu bọn họ là không thể người anh yêu là Ánh Minh , nghĩ đến Ánh Minh khuôn mặt lạnh lùng của anh lại trở nên ầm ập .

” Cốc cốc

” Thiên Kỳ đang suy nghĩ mông lung thì tiếng gõ cửa vang lên anh quay lại bàn làm việc lạnh giọng

- Mời vào

Thư kí bước vào nói với anh có một cô gái tự xưng là bạn gái của anh đang ở bên ngoài , Thiên Kỳ nhún mày anh biết chắc chắn người bên ngoài không phải Ánh Minh vì cô chưa bao giờ khoa trương như vậy , tuy vậy anh cũng biết người ở bên ngoài là ai nên nói ngay

- Đưa cô ta vào

Dừng một lúc anh gọi thư kí lại nói thêm

- Bảo cô ta ở bên ngoài đợi tôi , tôi sẽ ra .

- Dạ

Thư kí trả lời sau đó bước ra ngoài .

Thiên Kỳ kí xong mấy giấy tờ quan trọng thì cảm áo khoác bước ra ngoài . Vừa ra tới nơi đã thấy Hồng Anh đang ngồi uống trà chờ anh , cô ta vừa thấy anh thì định hào đến nhưng anh tránh qua một bên khiến Hồng Anh ôm trượt , Hồng Anh có chút khó chịu cô nghĩ

” Chắc chắn là vì con bé kia

” nhưng rất nhanh cô trở về trạng thái bình thường nói với anh

- Em về rồi lần này em sẽ không đi nữa

Thiên Kỳ lờ đi lời nói của cô giọng lạnh lạnh vang lên

- Tôi có chuyện muốn nói với cô

Trong quán Cafe âm nhạc nhẹ nhàng vang lên Thiên Kỳ ngồi đối diện với Hồng Anh khuôn mặt lạnh lùng

- Cô trở về làm gì ?

Hồng Anh dịu dàng lên tiếng

- Em trở về để ở bên anh ...

Thiên Kỳ nghe xong thì cười nhạt anh nhìn cô bằng ánh mắt đững đưng không cảm xúc

- Xin lỗi lần này đã khiến cô trở về vô ích nhưng tôi đã có bạn gái rồi , và cô ấy là người tôi rất yêu

Hồng Anh sững sốt giọng run run kiềm chế

- Cô ta là Kim Ánh Minh ?

Nhắc đến Ánh Minh Thiên Kỳ lại mỉm cười dịu dàng , nụ cười này khiến Hồng Anh từ trên cao rơi xuống đáy vực trước đây khi hai người bên nhau anh chưa từng cười như vậy .

Thiên Kỳ thu lại nụ cười giọng lạnh tanh

- Đúng vậy là cô ấy nhưng tôi cảnh cáo cô tốt nhất nên tránh xa cô ấy ra một chút nếu như cô dám bày trò làm cho cô ấy hiểu lầm hay đau lòng tôi sẽ không tha cho cô ...

End chap 29 (II) Chap 29 (III)

Nói xong Thiên Kỳ bỏ lại Hồng Anh khuôn mặt tái nhợt ở lại rồi xoay người rời đi . Bước ra khỏi quán cafe Thiên Kỳ nhắc điện thoại bấm dãy số đã quá đỗi quen thuộc không lâu sau bên kia nhắc máy giọng trong trẻo vang lên

- Thiên Kỳ ..

Thiên Kỳ mỉm cười ấm áp

- Em ăn chưa ? chúng ta đi ăn cùng nhau đi

Ánh Minh suy nghĩ một chút rồi nói

- Ok

Thiên Kỳ tới bên ô tô mở cửa

- Anh qua nhà đón em

Ánh Minh lập tức kêu lên

- Không cần em muốn tự mình tới nhưng mà anh phải nói trước với nhân viên nhé em không muốn bị chặn lại hỏi han đâu

Thiên Kỳ cười lớn

- Được anh sẽ ở công ty chờ em .

Ánh Minh thay đồ rồi chạy xuống bếp lấy hộp cơm chuẩn bị mang đến cho Thiên Kỳ , Ánh Dương và Ánh Linh đang chỉ chớc đang điều khiển tivi thấy chị gái rất rất.... lạ thì đình chiến quay sang nhìn chị gái mình chăm chăm Ánh Dương lên tiếng

- Chị ấy sao thế ?

Ánh Linh vẫn nhìn không chớp mắt trả lời

- Thế giới này thật lắm chuyện kỳ lạ

Hai người nhìn nhau lại gật đầu cái rụp

Thấy chị gái Ánh Minh chuẩn bị ra cửa Ánh Linh gọi với theo

- Chị mang đồ ăn đi đâu thế ?

Ánh Minh quay lại cười tươi rồi nháy mắt một cái

- Mang đến cho anh rể mấy đứa

- À

Ánh Linh nói được một nửa thì hét lên

- Anh rể

Nhưng Ánh Minh đã biến mất trong ánh nắng rồi , Ánh Linh và Ánh Dương còn đang ngơ ngẩn chả hiểu gì thì Ánh Nguyệt từ trên tầng đi xuống nhìn ra cửa mỉm cười rạng rỡ

- Chị ấy nghĩ thông rồi

Ánh Linh thấy em gái nói vậy thì càng tò mò

- Nghĩ thông cái gì

Ánh Nguyệt liếc Ánh Linh một cái tùm tùm

- Yêu đi rồi sẽ hiểu

Sau đó bỏ lên phòng , Ánh Linh suy nghĩ một chút rồi chọn cách mặc kệ quay lại dành điều khiển tivi với Ánh Dương còn vui hơn ...

Sau khi về công ty Thiên Kỳ dặn cấp dưới nếu Kim Ánh Minh tới thì cứ để cho cô vào , ngồi đợi một lúc thì cửa văn phòng mở ra một cô gái ăn mặc đơn giản mặt không trang điểm lòe loẹt đi vào trong tay cầm chiếc cặp lồng ba tầng . Ánh Minh cười cười nhìn anh sau đó bước vào , Thiên Kỳ thấy cô thì tâm trạng khá lên rất nhiều đứng lên đi đến ôm cô vào lòng nhẹ nhàng nói

- Sao không để anh đến đón em ?

Ánh Minh nhăn mũi

- Anh bận mà em đến vẫn hơn dù sao em cũng đang nghỉ phép

Thiên Kỳ mỉm cười nhìn cô nhưng chợt như nghĩ ra gì đó anh nhú mày ngồi gần lại nắm tay cô

Cô ngạc nhiên ngẩng lên nhìn anh , Thiên Kỳ thấy ánh mắt trong veo của cô thì lại nghĩ đến Hồng Anh , anh biết nhất định cô ta sẽ gặp Ánh Minh nói lung tung chỉ bằng anh cứ để phòng trước sẽ tốt hơn là để cô phải nghi ngờ . Anh nhìn cô nhẹ nhàng hỏi

- Em có tin anh không ?

Ánh Minh ngơ ngẩn nhưng vẫn gật đầu

Thiên Kỳ nói tiếp

- Hồng Anh trở về rồi

Ánh Minh cứng người chờ Thiên Kỳ nói tiếp

- Sáng nay anh gặp cô ta nói rằng anh đang yêu em nhưng anh vẫn lo sợ cô ta sẽ gặp em nói lung tung khiến em hiểu lầm nên ...

Anh lại nắm chặt tay cô nói tiếp

- Hứa với anh em nhất định phải tin anh .

Nghe anh nói vậy Ánh Minh thở phào nhẹ nhõm nước mắt lăn trên gò má . Thiên Kỳ thấy cô không nói gì thì buông cô ra nhìn thấy cô khóc anh chợt hoảng hốt

- Em sao thế ? sao lại khóc ?

Ánh Minh lắc đầu lau nước mắt

- Em còn nghĩ cô ấy trở về anh sẽ lại nói chia tay với em để quay về bên cô ấy

Thiên Kỳ phì cười nhìn cô rồi lại ôm cô vào lòng

- Không bao giờ đâu anh sẽ không bao giờ buông tay em ra nữa anh hứa

Ánh Minh ngẩng đầu nhìn anh , ánh mắt đáng thương nói nhỏ

- Thật không ?

Thiên Kỳ hôn lên tóc cô mỉm cười

- Thật ...

Sau đó bữa trưa vui vẻ trôi qua Thiên Kỳ không an tâm để cô tự về nên anh bảo trợ lý đưa cô về sau đó anh lại vội đầu vào công việc .

Ở trong một quán bar sang trọng một cô gái xinh đẹp cứ uống rồi lại uống bỗng một giọng nói vang lên bên tai cô

- Chị từ bỏ như vậy sao ?

Hồng Anh nhìn người bên cạnh nhú mày

- Anh là người gọi cho tôi ?

Thiên Hoàng kêu mộ ly rượu sau đó nhếch mép

- Đúng là tôi

Hồng Anh lắc ly rượu

- Tại sao lại giúp tôi ?

Thiên Hoàng cười lớn

- Tôi không hề giúp cô chỉ là tôi không muốn anh ta cướp đi người con gái tôi yêu

Hồng Anh cười lớn nhìn Thiên Hoàng

- Thì ra cũng là vì con nhỏ đó

Đập mạnh tay xuống bàn cô hét lên

- Nó có cái gì tốt mà các người lại yêu thương nó như vậy ?

Thiên Hoàng nắm lấy tay Hồng Anh kéo cô ngồi xuống sau đó lạnh lùng nói

- Cô hét cái gì ? còn nữa tôi không cho phép cô xỉ nhục Ánh Minh

Hồng Anh cười khinh miệt

- Cô ta không yêu cậu người cô ta yêu là Thiên Kỳ

Nghe tới đây sắc mặt Thiên hoàng tối sầm

- Cô muốn anh ta quay lại thì hãy cố gắng đi tôi chỉ có thể nói với cô rằng Thiên Kỳ rất yêu Ánh Minh còn nữa nếu cô dám tổn thương Ánh Minh không chỉ Thiên Kỳ mà cả tôi cũng sẽ không tha cho cô ...

Thiên Hoàng vừa đi Hồng Anh lại lên tiếng

- Tôi sẽ khiến cô ta đau khổ các người cứ chờ xem ...

Bước trên con đường vắng lặng Thiên Hoàng nhìn Ánh Minh đứng trên ban công nói chuyện điện thoại cười rạng rỡ thì lạnh lùng thốt lên

- Nếu như tôi không thể có cô ấy thì anh cũng sẽ không thể ...

End chap 29 (III)

30. Chương 30

Chap 30

Trong quán cafe sang trọng âm nhạc nhẹ nhàng hai cô gái xinh đẹp ngồi đối diện nhau , Ánh Minh uống một ngụm cafe rồi nhìn thẳng cô gái đối diện với thái độ lạnh nhạt

- Cô nói có chuyện muốn nói với tôi mà ? Cô nói đi

Hồng Anh nhìn Ánh Minh rồi nói

- Tôi không tin cô không biết lí do tôi gặp cô hôm nay

Ánh Minh cười nhạt xoay ly cafe trong tay

- đương nhiên tôi biết

Dừng một chút cô nhìn thẳng cô gái đối diện rồi lại tiếp lời

- Chỉ là tôi muốn nghe xem cô có chuyện gì để có thể đả kích được tôi khiến tôi chia tay Thiên Kỳ ...

Hồng Anh mỉm cười

- Tôi chỉ muốn hỏi cô không lẽ cô không cảm thấy bản thân luôn là kẻ dự bị sao ? Khi tôi và Thiên Kỳ chia tay lần nào anh ấy cũng tìm tới cô nhưng khi tôi quay về anh ấy sẽ lại về bên tôi không phải sao ?

Ánh Minh cười lạnh cô ta quả thật rất hiểu điểm yếu của cô nhưng làm sao đây ? Cô không còn là con bé yếu đuối trước đây nữa .

- Cô cảm thấy lần này anh ấy sẽ về bên cô sao ? Nếu cô chắc chắn như vậy thì việc gì phải hẹn gặp tôi ? Tôi cảm thấy những câu nói của cô vừa rồi có chút lo sợ , cũng đúng thôi vì cô biết anh ấy sẽ không về bên cô phải không ?

Hồng Anh nhìn người đối diện cô không thể ngờ Ánh Minh có thể nói ra những câu như vậy xem ra cô đã quá xem thường đối thủ này rồi .

Thấy Hồng Anh không trả lời Ánh Minh nói tiếp

- Tôi nghĩ chúng ta không còn gì để nói nữa tôi đi trước

Nói xong Ánh Minh quay người rời đi . Đi được vài bước như nghĩ ra gì đó cô quay lại nói với Hồng Anh

- Lần sau nếu muốn gặp tôi nữa thì cứ gọi nhé tôi rất hoan nghênh

Hồng Anh nhìn bóng Ánh Minh xa dần cô nắm chặt tay mặt đánh .lại

- Kim Ánh Minh cô hãy chờ mà xem

Ánh Minh bước ra khỏi quán cafe thì điện thoại reo cô nghe máy giọng vui vẻ

- Thiên Kỳ ..

Thiên Kỳ cười nhẹ nhưng lại có chút lo lắng hỏi cô

- Em gặp cô ta chưa ? Cô ta có nói gì không ?

Ánh Minh nghe giọng Thiên Kỳ lo lắng tới như vậy thì lại muốn trêu anh một chút , Ánh Minh cố tình bày ra giọng nói hờn giận

- Anh biết không cô ấy nói anh chắc chắn vẫn yêu cô ấy rồi sẽ bỏ em để quay về bên cô ấy nữa ...

Thiên Kỳ tự nhiên thấy cô như vậy thì hoảng hốt

- Em nghe anh nói đã không phải vậy đâu đừng tin cô ta em đang ở đâu ? Anh sẽ tới chỗ em ngay bây giờ.

Ánh Minh rất muốn cười nhưng không hiểu sao lại thấy mắt ươn ướt đưa tay lên lau nước mắt Ánh Minh nở nụ cười ảm áp thì ra đây là giọt nước mắt của hạnh phúc .

Thiên Kỳ thấy cô không nói gì thì lại càng lo lắng

- Em nói gì đi chứ ? Minh em đang ở đâu ?

Ánh Minh cười nhẹ thấy anh lo tới như vậy thì cũng không nỡ đùa anh nữa

- Em đùa thôi anh đừng lo lắng quá

Thiên Kỳ thở dài nhẹ nhõm

- Em thật là dọa chết anh nhưng cô ta có nói gì không ?

Ánh Minh nhăn mặt

- Có nhưng em không phải đưa ngu ngốc làm sao có thể tin những lời nói đó của cô ta chứ ?

Cũng đúng thôi Thiên Kỳ biết Ánh Minh không phải cô gái ngốc chắc chắn sẽ không dễ tin những lời nói đó của Hồng Anh nhưng điều anh lo lắng chính là vì cô quá mạnh mẽ dứt khoát nên cô rất có thể sẽ rời xa anh một cách không do dự .

Ánh Minh thấy Thiên Kỳ yên lặng như vậy thì nghĩ anh giận mình nên nghi ngại hỏi

- Anh giận à ?

Thiên Kỳ bưng tỉnh khỏi suy nghĩ cười nói

- Không phải đừng nghĩ linh tinh , em đến công ty anh được không ?

Ánh Minh cười vui vẻ

- Được em tới ngay ...

Cúp máy cô nhanh chóng bắt taxi rời đi mà không để ý có người đang nhìn cô chăm chú ánh mắt bi thương chơ thành thù hận , cắn ghét .

Bước vào quán cafe Thiên Hoàng nhìn cô gái đang thất thần ở phía trước cười khinh thường

- Lẽ ra cô không nên coi thường Ánh Minh ...

Hồng Anh ngẩng đầu nhìn người đối diện

- Cậu nói đúng có lẽ tôi đã quá khinh địch

Thiên Hoàng ngồi xuống dựa lưng vào ghế

- Cô định tiếp theo sẽ làm gì ? Tôi thấy cách làm của cô hôm nay không có chút sáng tạo nào cả cô nên thay đổi kế hoạch đi

Hồng Anh nhìn Thiên Hoàng chăm chú

- Cậu gợi ý cho tôi nghe thử đi

Thiên Hoàng cười nhạt

- Lời nói đả kích sẽ không có tác dụng gì đâu chi bằng cô hãy chứng minh cho cô ấy thấy Thiên Kỳ là của cô ...

Hồng Anh nhíu mi

- Ý cậu là dùng hành động khiến cho cô ta hiểu lầm Thiên Kỳ còn yêu tôi ?

Thiên Hoàng búng tay ngồi thẳng lưng

- Bingo ! Cô cứ tiếp tục tôi đi trước .

Chỉ còn mình Hồng Anh ngồi lại cô nở một nụ cười thâm hiểm

- Kim Ánh Minh trò chơi của chúng ta bắt đầu

Sau khi ăn trưa cùng Thiên Kỳ , Ánh Minh được lái xe của anh đưa về vừa vào nhà đã thấy Ánh Linh đang ngồi trên sofa hét lên với cái điện thoại

- Anh còn để tôi gặp anh lần nữa tôi sẽ không tha cho anh ...

Sau đó đập mấy hăm hăm bước lên phòng , Ánh Minh ngơ ngẩn nhìn Ánh Linh lúc sau Ánh Nguyệt đi xuống thấy chị gái đang ngơ ngác thì nói

- Chị sao thế ??

Ánh Minh quay qua nhìn em gái

- Ánh Linh làm sao thế ?

Nghe vậy Ánh Nguyệt cười vui vẻ

- À chuyện dài lắm muốn nghe thì ngồi đây em kể cho ...

Ánh Minh ngồi xuống cạnh Ánh Nguyệt nghe em gái bắt đầu kể

Nghe xong cô cười ầm ĩ không ngờ sẽ có ngày Ánh Linh lại gặp phải đối thủ ngang sức với mình .

Thì ra tuần trước lớp Ánh Linh có giảng viên là một anh chàng khóa trên tên là Gia Kiệt anh ta nổi tiếng đẹp trai kiêu ngạo không coi ai ra gì là sinh viên mới chuyển tới không biết Ánh Linh là ai nên có lần đụng vào Ánh Linh đã không xin lỗi còn tỏ thái độ nên bị Ánh Linh trả thù khiến anh ta xấu mặt nhưng Ánh Linh đánh chết cũng không thể ngờ anh ta lại vì bị trả thù mà quay sang có hứng thú rồi tuyên bố với cả trường là sẽ theo đuổi bằng được Ánh Linh ..

Ánh Minh và Ánh Nguyệt ngồi ở phòng khách nói chuyện thấy thiếu thiếu gì đó Ánh Minh nhìn Ánh Nguyệt

- Dương đâu ?

Ánh Nguyệt cười

- Nó đi với anh Thiên Bảo rồi chị ạ

Ánh Minh nghe vậy thì nhủ mày , Ánh Nguyệt biết chị gái đang lo lắng điều gì nên trấn an

- Chị yên tâm nó tuy yêu đương nhưng nó đã hứa không làm ảnh hưởng tới việc học ...

Ánh Minh nghe vậy cũng yên tâm phần nào hai chị em lại ngồi cười nói vui vẻ.

Ánh Minh cứ tưởng mọi sóng gió đã qua cô và anh sẽ cứ bên nhau như vậy nhưng cô không hề biết sự yên bình bây giờ chỉ là bắt đầu cho cơn bão lớn

End chap 30

31. Chương 31

Chap 31

Bầu trời tối dần những cơn gió se lạnh thổi qua báo hiệu mùa thu đang đến xua tan đi cái nóng oi bức của mùa hè nóng nực , trên con đường vắng có những đôi tình nhân nắm tay nhau cười hạnh phúc . Ánh Minh nhắm mắt cảm nhận những cơn gió nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt cô nở nụ cười hạnh phúc nhìn hai bàn tay đang đan chặt lấy nhau của cô và Thiên Kỳ , bỗng nhiên cô rất muốn ôm lấy anh thật chặt cô muốn xác nhận một chút hạnh phúc này liệu có phải là thật ? Hay chỉ là giấc mơ để khi tỉnh dậy tất cả sẽ biến mất ? Thiên Kỳ thấy cô cứ nhìn anh mãi thì đưa tay lên xoa nhẹ đầu cô dịu dàng hỏi

- Sao vậy ?

Ánh Minh lắc đầu cười nhẹ

- Không có gì , chỉ là em cảm thấy đây giống như một giấc mơ vậy em sợ khi tỉnh lại tất cả sẽ biến mất ...
Ánh Minh nhìn Thiên Kỳ chăm chú dõi theo từng biểu hiện của anh .

Thiên Kỳ cười lớn ôm cô vào lòng

- Ngốc ạ đây là sự thật làm sao có thể là mơ đừng nghĩ lung tung

Ánh Minh vui mặt vào ngực Thiên Kỳ nghe từng nhịp tim mạnh mẽ của anh cười vui vẻ .

Sau khi đưa cô về nhà Thiên Kỳ cầm tay cô giọng có chút lo lắng cùng không nỡ

- Anh phải đi công tác một tuần em ở nhà nhớ ăn uống đầy đủ ngày nào cũng phải gọi cho anh , nếu thấy anh không nghe máy thì phải nhắn tin cho anh rõ không ?

Ánh Minh cười tinh nghịch nhăn mũi

- Em là trẻ con sao ?

Thiên Kỳ xoa đầu cô

- Với anh em mãi là tiểu quỷ không bao giờ lớn

Ánh Minh lại cười kiễng chân lên hôn chụt một cái vào môi anh rồi chạy nhanh vào nhà .

Thiên Kỳ vô thức đưa tay lên sờ môi mình mỉm cười nhìn lên ban công thấy cô đang vẫy tay với anh thì mới rời đi ...

Ánh Minh ngồi trước máy tính thở dài thườn thượt , Ánh Linh thấy chị gái tự nhiên thở dài thì tò mò hỏi

- Chị sao thế ?

Ánh Minh lại thở dài nhưng lắc đầu

- Không có gì , mà sao em không đi học ?

Ánh Linh nghe tới đây thì vẻ mặt thoáng khổ thở dài

- Xấu hổ quá chị ạ .

Ánh Minh ngạc nhiên nhìn em gái

- Sao lại thế ?

Ánh Linh thở dài bắt đầu kể

- Chị biết không cái tên Gia Kiệt chết tiệt kia không những đã tuyên bố với cả trường rằng em là bạn gái hắn mà hôm qua còn nhân lúc em sơ ý hôn trộm em

Nói đến đây Ánh Linh đỏ bừng mặt

- Rồi còn là trước mặt bao nhiêu người nữa ngại chết đi được ý

Ánh Minh ý tứ sâu xa nhìn em gái

- Em cũng thích không phải sao ?

Ánh Linh đỏ mặt lần nữa bắt đầu cuống lên

- Em em nào có ?

Ánh Minh đưa ngón tay lên chỉ vào khuôn mặt đỏ bừng của em gái

- Cà chua chín kia còn nói không thích người ta ?

Ánh Linh sờ lên gương mặt nóng bừng của mình rồi chạy ra khỏi phòng .

Ánh Minh từ khi còn nhỏ hôm nay là lần đầu tiên thấy em gái Ánh Linh nổi tiếng lạnh lùng đánh đá của mình xấu hổ tới như vậy thì lại thấy khâm phục anh chàng tên Gia Kiệt kia nếu có thể khiến Ánh động lòng anh ta nhất định khokhông phải người tầm thường .

Thời gian cứ thế trôi qua Ánh Minh cảm thấy một tuần sao mà dài quá cô rất nhớ anh muốn được anh ôm vào lòng , ngày mai anh sẽ về chỉ còn ngày mai nữa thôi .

Sáng hôm sau Ánh Minh dậy thật sớm trang điểm nhẹ chuẩn bị đến công ty tìm anh , bước ra khỏi nhà cô đi bộ từng bước chậm chậm tới công ty của anh . Vẫn như mọi khi Ánh Minh thoải mái ra vào mà không bị ai ngăn cản nhưng tại sao ánh mắt mọi người lại lạ như vậy ? Cô lắc đầu cô đến là để gặp anh chứ không phải nhìn sắc mặt của họ ...

Ánh Minh tới cửa phòng nếu như bình thường cô sẽ gõ cửa nhưng vì muốn tạo sự bất ngờ cho Thiên Kỳ nên cô nhẹ nhàng mở cửa đi vào . Vừa vào một cảnh tượng đập vào mắt Ánh Minh khiến cô ngạt thở Thiên Kỳ của cô đang hôn một cô gái và cô gái ấy chính là Hồng Anh ...

Ánh Minh cảm thấy tim đau nhói cô đứng yên không nhúc nhích đúng lúc đó Thiên Kỳ quay lại nhìn Ánh Minh nhìn mình với ánh mắt đau lòng anh chột hoảng hốt

tại sao cô lại ở đây ?

Ánh Minh chậm chậm bước đến chỗ anh cố để bản thân không rơi nước mắt cô nói giọng nói có chút run rẩy

- Trả lời tôi chỉ cần một câu thôi việc tôi vừa nhìn thấy là sự thật ?

Thiên Kỳ nhìn cô không nói gì ánh mắt bi thương

- Em nghe anh giải thích đã anh ...

Ánh Minh hét lên cắt ngang lời anh

- Tôi không muốn anh giải thích chỉ cần nói thật hay không ?

Hồng Anh im lặng này giờ đột nhiên lên tiếng

- Mắt cô mù sao ? Không thấy hả ? Là thật anh ấy và tôi vừa hôn nhau ...

Ánh Minh nhìn Thiên Kỳ cười khinh miệt

- Đúng tôi mù rồi nên mới có thể tin tưởng vào thằng khốn như anh

Hồng Anh xông lên giơ tay định tát Ánh Minh nhưng bị Ánh Minh ngăn lại sau đó một cái tát giáng xuống gương mặt trang điểm kỹ càng của Hồng Anh .

Ánh Minh đánh mặt

- Đừng bao giờ có ý định chạm vào người tôi , bàn tay bẩn thỉu của cô khiến tôi ghê tởm

Nói xong cô tới trước mặt Thiên Kỳ cầm kéo lên lấy giấy tờ căn nhà bên hồ anh đã tặng cô cách đây không lâu cất vụn ném vào anh

- Từ nay tôi sẽ biến mất khỏi cuộc sống của anh

Bỏ lại sau lưng tất cả Ánh Minh bước đi , đi một đoạn cô ngồi thụp xuống không để ý tới ánh mắt mọi người khóc nức nở . Bỗng một vòng tay ôm cô vào lòng Ánh Minh dấy dựa muốn đứng lên thì người đó lên tiếng

- Là em Thiên Hoàng đây , chị cứ khóc đi , khóc hết đi ...

Gió mùa thu thổi nhẹ nhàng trên con đường đông đúc một chàng trai ôm một cô gái đang khóc nức nở . Sau khi Thiên Hoàng đưa Ánh Minh về nhà , Thiên Hoàng lái xe về nhà của mình nhìn thấy Thiên Kỳ ở phòng khách Thiên Hoàng cười nhạt đi qua anh thì đột nhiên giọng nói lạnh nhạt của Thiên Kỳ vang lên

- Tránh xa cô ấy ra

Thiên Hoàng cười nhạt

- Anh là gì của cô ấy ?

Thiên Kỳ cứng người nhưng chuyện đó chỉ là hiểu nhầm hôm nay vừa xuống máy bay thì Hồng Anh gọi cho anh nó muốn gặp anh lần cuối rồi sẽ về Úc nhưng anh không ngờ cô ta sẽ hôn anh rồi anh lại nghĩ dù sao cũng là lần cuối nên để yên cho cô ta ôm không ngờ Ánh Minh sẽ tới và nhìn thấy bưng tỉnh khỏi kí ức anh nói

- Đừng đến gần cô ấy , cô ấy là của anh .

Rồi anh đi ra ngoài . Thiên Hoàng cười thâm hiểm

- Thiên Kỳ tất cả rồi sẽ thay đổi , cô ấy sẽ là của tôi ...

Ánh trăng chiếu vào căn phòng tắm tối tạo nên những hình ảnh ma quái thật đáng sợ ...

End chap 31

32. Chương 32

Chap 32

Ánh bình minh chiếu vào căn phòng , Ánh Minh cồi co người trên chiếc giường rộng lớn hai tay ôm lấy đầu gối gương mặt thất thần , trắng bệch . Cả đêm qua cô đã không thể ngủ được cô không thể ngờ quyết định tin anh một lần nữa lại là sai lầm hận anh ư ? không bây giờ cô quá mệt mỏi rồi không muốn hận không muốn yêu , không muốn có bất cứ cái gì liên quan tới anh nữa . Gục mặt xuống đầu gối cô khóc nức nở tiếng khóc vang vọng khiến không khí chở nên u buồn , ảm đạm .

Trong văn phòng công ty , Thiên Kỳ đứng bên cửa sổ tay nắm chặt chiếc điện thoại . Anh cứ gọi mãi gọi mãi nhưng bên kia luôn là tổng đài nhắc đi nhắc lại thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được . Từ hôm qua tới nay không biết anh đã gọi cho cô bao nhiêu cuộc điện thoại nữa chỉ vì muốn yên tâm rằng cô không xảy ra chuyện mà thôi , anh không hề muốn giải thích bất cứ gì có lợi ỉnh vì người sai là anh lẽ ra anh không nên gặp lại Hồng Anh . Nhưng Thiên Kỳ biết bản thân sẽ không vì chuyện này mà để mất Ánh Minh lần nữa vì anh không thể để cô đi . Buông điện thoại đầu óc rối bởi Thiên Kỳ nhớ lại lời nói hôm ấy Ánh Minh đã nói khi hai người ở căn nhà bên hồ , cô nói nếu anh tổn thương cô thì cô sẽ biến mất để anh không thể tìm thấy cô . Anh càng lo sợ nhưng anh biết dù có gặp cô lúc này cũng chỉ khiến mọi việc thêm rối rắm mà thôi ...

Ánh Minh tự nhốt mình trong phòng một ngày để khóc lóc đau thương sau ngày hôm nay cô sẽ không khóc , không buồn vì anh nữa . Cô đã khóc quá nhiều vì anh nhưng đổi lại cô chẳng được gì cả , cô biết điều mình cần làm bây giờ là phải rời khỏi anh đi thật xa thật xa ...

Bầu trời âm u báo hiệu một cơn mưa sắp ập xuống Ánh Minh ngồi trong quán cafe im lặng nhìn ra ngoài cửa kính ánh mắt chứa đựng bao nỗi buồn , bi thương . Bỗng một giọng nói kéo Anhs Minh lại với hiện thực

- Chị tới lâu chưa ?

Ánh Minh nhìn Thiên Hoàng cười nhẹ

- Chưa lâu lắm , em ngồi đi .

Thiên Hoàng vui vẻ ngồi xuống sau đó cười hỏi

- Hôm nay sao tự nhiên lại rủ em đi cafe thế ? ngạc nhiên nha .

Ánh Minh thu lại nụ cười ánh mắt có chút đau thương nhìn ra cửa sổ nhẹ giọng

- Chị muốn gọi em ra đây để nói lời tạm biệt

Thiên Hoàng nhú mày nhìn cô chằm chằm

- Chị đi đâu ?

Ánh Minh nhìn Thiên Hoàng cười nói

- Không có gì chị muốn ra nước ngoài sinh sống thôi chị nghĩ cuộc sống ở đây không hợp với chị .

Thiên Hoàng đứng lên nói lớn

- Chị nói dối tất cả là vì anh ta đúng không ? vì tên khốn đó ?

Ánh Minh nghe vậy thì sửng sốt nắm tay Thiên Hoàng ý bảo ngồi xuống sau khi Thiên Hoàng đã bình tĩnh ngồi xuống cô mới nói tiếp

- Đúng nhưng tại sao em lại nói anh trai em như vậy ? hai người là anh em mà ?

Thiên Hoàng cười nhạt nhìn Ánh Minh

- Tại sao ư ? vì anh ta hết lần này tới lần khác cướp đi người em yêu nhưng lại không biết quý trọng lần nào cũng tổn thương cô ấy ...

Ánh Minh nghe xong thì sụp đổ hoàn toàn giọng cô run run

- Em...em đang đùa phải không ? làm sao có thể ?

Thiên Hoàng nhìn cô chăm chú đưa tay ra nắm lấy tay cô giọng dịu dàng

- Chị biết không chị là người con gái đầu tiên em yêu , yêu sâu đậm . Chị có thể cho em một cơ hội không ?

Ánh Minh rút tay ra khỏi tay Thiên Hoàng lắc đầu

- Chị xin lỗi nhưng chị không thể , em biết không từ khi còn là một cô bé chị đã yêu Thiên Kỳ yêu thầm anh ấy 5 năm rồi mới được đáp lại sau đó anh ấy tổn thương chị nhưng 6 năm sau gặp lại tình cảm của chị cũng không thể thay đổi đến bây giờ một lần nữa tận mắt thấy sự phản bội ấy nhưng chị vẫn yêu anh ấy rất nhiều . Xin lỗi em thực sự xin lỗi ...

Thiên Hoàng nhìn bàn tay mình trống rỗng thì cười lạnh

- Thì ra là như vậy ...

Thiên Hoàng đứng lên bước đi khỏi quán cafe nhìn lên bầu trời âm u mây đen bao phủ cười khinh miệt

" Thiên Hoàng à mày thua rồi , thua thảm hại cho dù mày có cố tình làm cho Thiên Kỳ và cô ấy hiểu lầm chia tay nhau nhưng rốt cuộc mày cũng không có được cô ấy . Vì cho dù Thiên Kỳ có tổn thương Ánh Minh tới đâu thì người Ánh Minh yêu cũng mãi mãi là Thiên Kỳ mà thôi ...

" trời bắt đầu đổ mưa , cơn mưa nặng hạt từng hạt mưa tạt vào gương mặt đau khổ của Thiên Hoàng nhìn như những giọt nước mắt đang lăn trên gương mặt ấy ...

Ánh Minh ngồi nhìn trời mưa không ngừng , cô chợt nghĩ lại gương mặt của Thiên Hoàng cô không thể ngờ vô tình cô chính là người đã khiến anh em họ bất hòa và làm tổn thương tới Thiên Hoàng như vậy . Về mặt chán trường cô đứng lên rời khỏi quán cafe đi về nhà . Về tới nhà cũng đã khá muộn cô nhìn thấy ba cô em gái Ánh Linh , Ánh Dương và Ánh Nguyệt đang ngồi ở phòng khác vừa thấy cô bước vào đã dồn dập hỏi han .

- Chị định về Mỹ ?

Ánh Minh gật đầu ngồi xuống ghế sofa , Ánh Dương tới gần cô hỏi

- Tại sao vậy ? công việc của chị ở đây vẫn ổn mà với lại còn anh Thiên Kỳ thì sao ?

Ánh Minh cứng người vì câu hỏi này ánh mắt sâu thẳm nhìn ra ngoài cửa

- Bọn chị chia tay rồi , chị về Mỹ sinh sống cho dễ chịu

Ánh Nguyệt trầm tư sau đó nói

- Chị định ở bên đó luôn không về đây nữa ?

Ánh Minh gật đầu ngồi thẳng lưng sau đó nhìn Ánh Linh nói nghiêm túc

- Ánh Linh ngoài chị ra em chính là đứa lớn nhất trong nhà bây giờ chị đi rồi em hãy chăm sóc các em cần thận đừng có suốt ngày chí chóc với nhau nữa được không ? em lớn rồi hãy làm gương cho các em còn Ánh Nguyệt và Ánh Dương chị biết hai đứa có bạn trai nhưng cũng không nên vì thế mà bỏ bê việc học nhớ chưa ?

Ba người không hện mà cùng hướng phía Ánh Minh gật đầu . Thấy các em không có gì thắc mắc Ánh Minh đứng lên đi về phòng thu xếp đồ đạc một lúc sau Ánh Dương cũng đi vào

- Chị Minh ...

Ánh Minh ngẩng đầu nhìn em gái chăm chú cô biết Ánh Dương sẽ buồn chính bản thân cô cũng không muốn đi rồi bỏ ba đứa em gái ở lại nhưng cô không còn cách khác ...

- Sao thế ?

Ánh Dương đứng yên hai ngón tay chọc chọc vào nhau

- Chị đi thật sao ?

Ánh Minh bỏ đồ đạc xuống đến bên em gái ngồi cạnh nó sau đó xoa tóc nó nói

- Em biết chị không bao giờ đùa mà ? chị sẽ đi nhưng sẽ có lúc chị về thăm các em được không ? đừng lo lắng quá chị sẽ ổn thôi .

Ánh Dương gật đầu sau đó ra khỏi phòng ...

Chỉ còn lại Ánh Minh trong phòng , nhìn đồng hồ đặc còn chưa sắp xếp xong cô mệt mỏi ngã xuống giường cầm máy MP3 lên bước ra ban công bật lại bài hát yêu thích , giai điệu quen thuộc vang lên Ánh Minh nắm chặt tay ngẩng mặt lên trời nhìn từng hạt mưa rơi âm thanh bài hát vang lên trong đầu cô rõ ràng từng câu , từng chữ .

” Ánh sao thuần khiết phủ đầy những giọt nước mắt

Lệ tuôn rơi trong cơn gió ấm áp

Anh có cảm nhận được nó không ?

Sự run sợ này hướng về những lời thì thầm trong lặng im của em

Em vẽ anh trên mảnh giấy trắng

Nụ cười ấm áp ôm lấy em

Phải chăng đó là tình yêu ?

Khi nhắm mắt lại em cũng thấy mỗi mình anh

I will be waiting for you , em sẽ đợi chờ anh

Em không muốn thấy những giọt lệ đau buồn nữa

You let me now tình yêu tựa như lời nói dối

Nhưng em vẫn không thể buông tay

Vì tình yêu đó chính là anh

Em đang dạo bước cùng anh trong ký ức

Nước mắt lấp đầy nơi sâu thẳm nhất trong trái tim em

Em phải làm thế nào đây ?

Ngay cả trong giấc mơ của mình em vẫn nhớ đến mỗi mình anh

I will be waiting for you , em sẽ đợi chờ anh

Em không muốn thấy những giọt lệ đau buồn nữa

You let me now tình yêu tựa như lời nói dối

Nhưng em vẫn không thể buông tay

Vì tình yêu đó chính là anh

Xin hãy chỉ nhìn một mình em

Như những vì tinh tú phía xa xôi kia

Anh không thể dành cho duy nhất trái tim em

I will be waiting for you , em sẽ đợi chờ anh

Em không muốn thấy những giọt lệ đau buồn nữa

You let me now tình yêu tựa như lời nói dối

Nhưng em vẫn không thể buông tay

Vì tình yêu đó chính là anh

”

Trời mưa càng lớn những hạt mưa tạt vào khuôn mặt Ánh Minh khiến cô đau buốt cô ngẩng đầu ngăn nước mắt chảy ra nhưng không thể bỗng nhiên cô gục xuống khóc nức nở ...

Mưa tạnh dần Thiên Hoàng mệt mỏi lê bước vào nhà thì thấy Thiên Kỳ đang gục đầu uống rượu , cơn tức giận bùng lên Thiên Hoàng đi tới nắm cổ áo Thiên Kỳ đâm vào mặt anh sau đó hét lên

- Rốt cuộc anh có gì hơn tôi ? tại sao người thua cuộc luôn là tôi ?

Thiên Kỳ không đánh trả chỉ lặng lẽ mỉm cười

Thiên Hoàng càng tức giận nói tiếp

- Cô ấy sẽ đi , ngày mai cô ấy sẽ đi nếu yêu cô ấy hãy giữ cô ấy lại ...

Thiên Kỳ sững sờ nhìn Thiên Hoàng nói

- Tại sao ?

Thiên Hoàng cười nhạt

- Vì người tôi thua không phải là anh , mà là tôi thua trái tim cô ấy ..

Nói xong Thiên Hoàng bỏ lên phòng để lại Thiên Kỳ với bao cảm giác khó hiểu Thiên Kỳ không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng anh biết Thiên Hoàng đã từ bỏ . Anh cũng biết chính Thiên Hoàng đã gọi điện cho Hồng Anh nhưng anh không trách Thiên Hoàng . Lúc trước anh bắt Thiên Hoàng đi du học không phải cũng rất bĩ ối sao ?

Sau cơn mưa bầu trời vẫn âm u , tầm tối trong căn phòng rộng lớn Thiên Hoàng không thể ngủ . Thiên Hoàng nghĩ lại sự cam chịu của Thiên Kỳ khi bị đánh , anh ta không hề phản kháng làm Thiên Hoàng cảm thấy rất hả hê . Đứng lên đi tới bên cửa sổ nhìn bầu trời đêm sau cơn mưa Thiên Hoàng thì thầm

- Thiên Kỳ chúng ta hết nợ ...

End chap 32

33. Chương 33

Chap 33

Sự âm u của bóng đêm tan dần để bắt đầu ột buổi sáng tràn đầy ánh nắng , tiếng chim líu lo ca hát từng tia nắng vui vẻ nhảy nhót . Trong sân bay không khí ngập tràn bao cảm xúc vui mừng , u buồn . Ánh Minh

một mình bước đi từng bước nặng nề , cô cố tình đi sớm để không ai đi tiễn cô sợ nhìn thấy nước mắt của các em sợ đối diện với sự thật cô sẽ rời xa nơi này thêm một lần nữa và không biết khi nào sẽ quay trở về , bước qua cổng soát vé trong phòng chờ chỉ một lát sau đã có tiếng thông báo máy bay sắp cất cánh , Ánh Minh quay đầu nhìn lại một lần cuối cô không biết mình đang mong chờ điều gì ... lắc đầu nụ cười nhàn nhạt Ánh Minh thì thầm

- Goodbye my love ...

Ánh Minh bước đi không hề quay đầu lại , nhưng nếu như cô dừng lại một chút thôi cô sẽ thấy một bóng dáng rất quen thuộc đang chạy hốt hải trong sân bay rộng lớn

Tiếng thông báo máy bay đi Mỹ đã cất cánh khiến Thiên Kỳ sụp đổ anh mệt mỏi bước ra khỏi sân bay ngẩng đầu lên nhìn trời , một chiếc máy bay vụt qua mang cô và tình yêu của anh đi xa , xa khỏi anh .

Trong căn nhà ấm áp quen thuộc mới chỉ cách đây vài ngày thôi vẫn chàn ngập tiếng cười đùa nhưng hôm nay trong chính căn nhà ấy không khí lại u ám tới lạ thường . Ánh Linh nhìn đoạn băng dài chỉ mấy phút mà chị gái để lại trước khi đi trong lòng tràn đầy tức giận , sáng nay khi Ánh Linh và hai em gái tỉnh dậy thì đã không thấy Ánh Minh đâu cả chỉ thấy một chiếc đĩa và một lá thư nói là hãy mở chiếc đĩa này lên mà thôi . Không khí chìm trong im lặng tới khi Ánh Nguyệt lên tiếng

- Em nghĩ chúng ta nên gọi cho chị Minh

Ánh Linh lắc đầu

- Đừng bây giờ chị ấy cần yên tĩnh cứ chờ một thời gian đã

Dừng lại một chút Ánh Linh tiếp lời

- Hơn nữa chị cũng muốn xem con hồ ly tinh kia là ai mà dám to gan như vậy ...

Ánh Nguyệt và Ánh Dương gật đầu ba chị em nhìn nhau cười nham hiểm ...

Trong quán bar một chàng trai tuấn tú , phong độ dáng người cao lớn cứ uống rồi lại uống , Hồng Anh bước vào đã để ý thấy Thiên Kỳ từ xa trong lòng có chút đổ kị trước đây khi chia tay với cô anh rất bình tĩnh tại sao bây giờ lại vì Kim Ánh Minh mà tiêu tụy , yếu đuối như thế ? Hồng Anh đến gần Thiên Kỳ đặt tay lên vai anh

- Thiên Kỳ ...

Thiên Kỳ không cần biết cô gái đang đặt tay lên vai anh là ai liền quay lại trừng mắt lạnh lẽo hét lên

- Bỏ bàn tay bẩn thỉu của cô ra

Hồng Anh sợ hãi lập tức buông tay nhìn anh bằng ánh mắt lo sợ , Thiên Kỳ sau khi biết rõ cô ta là ai thì lạnh lùng hỏi

- Cô tới đây làm gì ?

Hồng Anh nhẹ nhàng khuyên nhủ

- Anh đừng uống nữa về nhà đi

Thiên Kỳ cười lạnh

- Cô không có quyền xen vào việc của tôi chút đi

Anh hét lên khiến cô hoảng sợ đây là lần đầu tiên anh hét lên như vậy với cô khiến Hồng Anh không cam lòng cô cũng hét lên

- Anh làm sao vậy ? Thiên Kỳ anh tỉnh lại đi cô ta đi rồi tất cả đã kết thúc rồi anh tỉnh lại đi ...

Nhắc đến Ánh Minh khiến nơi nào đó ở ngực anh nhói đau anh trừng mắt nhìn Hồng Anh nắm hai cánh tay cô ta lắc mạnh

- Là cô tất cả là do cô nếu không phải là vì cô thì cô ấy sẽ không rời bỏ tôi

Buông tay đẩy Hồng Anh ra nhìn cô ta bằng ánh mắt lạnh lùng Thiên Kỳ nói tiếp

- Cô hãy đi đi , đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa chuyện lần này tôi cũng có lỗi nên tôi bỏ qua cho cô nhưng nếu cô còn dám bày trò nữa tôi sẽ chính tay giết chết cô ...

Bỏ lại Hồng Anh khóc lóc bị thương Thiên Kỳ bước ra khỏi quán bar anh không hề biết trong góc nhỏ nào đó có ba cô gái cầm camera quay lại mọi việc đã xảy ra nhìn nhau cười nham hiểm .

Bóng tối bao phủ khắp con đường vắng ba chị em Ánh Linh , Ánh Nguyệt và Ánh Dương vừa đi vừa cười vui vẻ bỗng nhiên trong bóng tối có một đám du côn đi tới chặn đường các cô , Ánh Linh lạnh giọng

- Cút ra nếu không đừng hối hận

Tên cầm đầu trong đám du côn tiến lên nhìn Ánh Linh cười lớn

- Nếu tụi anh không cút thì sao ? Cô em định làm gì ?

Ánh Linh cười nhạt vung tay một tiếng

” bốp

” vang lên tên du côn tức giận liền rút dao ra Ánh Linh không tránh kịp nên bị khóa mạnh vào tay chảy rất nhiều máu đúng lúc Ánh Nguyệt và Ánh Dương không biết phải làm sao thì một giọng nói vang lên

- Chánh xa các cô ấy ra ...

Ánh Linh đau đớn nhưng khi nghe giọng nói quen thuộc ấy chợt thấy yên tâm , đám du côn quay đầu nhìn chàng trai cao lớn trước mặt bằng ánh mắt khinh thường , tên cầm đầu bước lên đi đến chỗ chàng trai . Ánh Linh thấy vậy thì lo lắng hết lên

- Gia Kiệt hẳn có dao

Gia Kiệt nghe thấy Ánh Linh nói vậy thì không hề sợ hãi nhìn cô cười dịu dàng sau đó đá cho tên du côn một phát làm hắn ngã sòng xoài trên đất sau đó quay qua túm lấy con dao trong tay hắn nhìn qua phía mấy tên còn lại cười lạnh

- Còn thằng nào muốn lên ?

Mấy tên kia sợ hãi nhìn Gia Kiệt sau đó đỡ tên cầm đầu lên chạy chối chết .

Ánh Dương thấy tay Ánh Linh chảy nhiều máu thì sợ hãi khóc toáng lên , Gia Kiệt ngay lập tức đưa cô tới bệnh viện , ở ngoài phòng chờ Ánh Nguyệt thấy Ánh Dương khóc không ngừng thì cảm thấy buồn cười nói bóng gió

- Ngày thường thì chành chọe nhau như chó với mèo bây giờ lại khóc to thế ?

Ánh Dương biết Ánh Nguyệt đang nói móc mình nên lập tức phản bác

- Này này đừng có móc nhau nhé còn nữa cãi nhau thì cãi nhau nhưng chị Linh vẫn là chị gái em mà ? Lo lắng cũng là bình thường thôi .

Ánh Nguyệt gật gù

- Dạ dạ ...

Sau khi bác sĩ khâu vết thương rồi dặn những điều cần phải tránh thì Gia Kiệt đưa Ánh Linh và hai em gái về nhà , về tới nơi Ánh Linh nhìn Gia Kiệt chăm chú sau đó hỏi

- Anh làm gì ở nhà tôi giờ này ?

Gia Kiệt nhìn Ánh Linh dịu dàng nói

- Anh đang theo đuổi em mà ? Nên tới nhà em cũng là bình thường thôi

Ánh Linh nhìn anh nghi ngờ nhưng lại thấy áo anh có một chỗ dính đầy máu thì cuống lên

- Anh bị thương ? Sao lúc này ở bệnh viện không kiểm tra ? Lỡ nhiễm trùng thì sao ?

Gia Kiệt nhìn vết thương trên vai mình cười nhẹ

- không sao cả chỉ là vết xước thôi đừng lo lắng

Ánh Linh nghe anh nói vậy thì nước mắt rơi ra , Gia Kiệt không ngờ Ánh Linh lại khóc vì mình lòng có chút vui nhưng cũng có chút đau ôm Ánh Linh vào lòng nói nhỏ

- Anh không sao mà đừng khóc

Ánh Linh im lặng một chút đột nhiên lên tiếng

- Em đồng ý

Gia Kiệt không nghe rõ câu nói của cô liền đáp lời

- Ừ anh biết

Một lúc sau

- Hả ? Em nói gì ?

Ánh Linh cười nhẹ nhàng lên tiếng

- Em đồng ý làm bạn gái của anh .

Gia Kiệt cười ngây ngô lại ôm cô vào lòng

- Ánh Linh anh thích em .

Ánh Linh vui mặt vào ngực anh nghe nhịp tim của anh thì thầm

- Em biết , em cũng vậy .

Trong bóng đêm mờ ảo chỉ còn chiếc đèn đường tỏa ra ánh sáng vàng nhạt hai người đứng ôm nhau đắm thiết làm ăn đêm càng thêm đẹp dễ , lẫn mạn .

End chap 33

34. Chương 34

Chap 34

Ánh bình minh sáng rọi tiếng sóng biển dạt vào bờ cát , trên bãi biển mơ mộng một cô gái thanh tú mặc một chiếc váy màu trắng ngồi trên bờ cát ánh mắt buồn buồn hướng tới phía xa nơi những con tàu đang lênh đênh trên biển rộng lớn . Ánh Minh lẳng lặng ngắm nhìn bầu trời xanh thẳm pha chút nắng vàng cô ngồi ở đây từ khi mặt trời mọc ngắm nhìn bãi biển vắng người cô cảm thấy bản thân thật cô quạnh ôm hai tay vòng qua nắm lấy bờ vai Ánh Minh đứng lên bước chậm chậm hướng về căn nhà nhỏ bên bãi biển , từ khi tới đây cô đã suy nghĩ rất nhiều về sự quay về đột ngột của Hồng Anh về tình cảm của Thiên Hoàng với cô và nhiều nhất là về Thiên Kỳ , cô không hiểu nổi tại sao anh lại đối xử với cô như vậy ? anh nói anh thích cô , cần cô muốn mãi mãi ở bên cô nhưng vì sao anh lại hôn cô ấy ? tình cảm của anh với cô không có chút ý nghĩa gì sao ? Đầu óc rối bời tâm trạng buồn thẳm Ánh Minh ôm lấy mình bước nặng nề về phía trước . Về tới căn nhà nhỏ của mình cô bất giác ngược lên thấy Kevin đang đứng đợi mình Ánh Minh mỉm cười với Kevin hỏi anh

- What are you doing here ? (bạn đang làm gì ở đây ?)

Kevin nhìn Ánh Minh với ánh mắt lo lắng

- Amy were are you going ? (bạn đi đâu vậy ?)

Ánh Minh thấy Kevin lo lắng cô chợt nhớ ra bản thân đã ngồi ngoài biển rất lâu chắc Kevin thấy người cô lấm lem đất cát nên lo lắng , cô mỉm cười

- I

m fine , I just sitting in the sea to watch the sun rise only (Tôi ổn mà tôi chỉ ngồi ngoài biển để ngắm mặt trời mọc thôi)

Nghe Ánh Minh nói vậy Kevin thở phào nhẹ nhõm cười nói

- Are you busy tonight (Bạn có bận gì tối nay ?)

Ánh Minh cầm chìa khóa mở cửa nghe Kevin hỏi vậy thì lơ đãng trả lời

- Tonight ? (tối nay ?)

Kevin gật đầu có chút nghi ngại

Ánh Minh hiểu ý của Kevin cô biết Kevin thích mình nhưng cô vẫn làm bạn với Kevin là vì anh ấy chưa bao giờ thổ lộ với cô nhưng hôm nay Kevin muốn hẹn cô ra ngoài chắc hẳn anh có ý sẽ bày tỏ nhưng Ánh Minh không thể cho Kevin cơ hội cô biết bản thân cô không thể cho bất cứ ai cơ hội nào cả , cô mở cửa mời anh vào nhà sau đó chậm rãi nói

- Kevin What do you want to talk to me (bạn có gì muốn nói với tôi ?)

Kevin gật đầu nhìn Ánh Minh chăm chú

- I have something to ask you (mình có chuyện muốn hỏi bạn)

Ánh Minh gật đầu ngồi xuống nhìn Kevin

Kevin đột nhiên nắm tay cô nói giọng dịu dàng

- Amy I love you can give me the chance to pursue you (tôi thích bạn bạn có thể cho tôi cơ hội theo đuổi bạn không)

Ánh Minh nhú mày rút tay ra khỏi tay Kevin cô đứng lên đi về phía cửa sổ lạnh lùng nói

- Kevin I

m sorry but I do not agree (tôi xin lỗi nhưng tôi không đồng ý)

Kevin nhìn bàn tay lạnh lẽo bị cô hất ra giọng buồn buồn

- Why ? you give me a reason (bạn hãy cho tôi một lý do)

Ánh Minh nhìn ra ngoài biển ánh mắt đượm buồn cô mỉm cười chua chát

- Reason ? ok I will give you a reason . I thought love was only lies, so I do not want love (Lý do ? được tôi sẽ cho bạn một lý do . tôi nghĩ tình yêu chỉ là dối trá , vì vậy tôi không muốn yêu)

Kevin lặng lẽ nhìn Ánh Minh sau đó anh đi đến đứng bên cô anh nói ...

- Because he

s right ? Amy this is the real reason ? (vì người anh ta đúng không ? Amy đây mới là lý do thực sự ?)

Ánh Minh im lặng cô nhớ rằng trong một lần say rượu cô đã kể hết cho Kevin về Thiên Kỳ .

Kevin nhìn cô sau đó mỉm cười vỗ vai cô

- Do not pay attention to what I say today (đừng để ý tới những gì tôi nói hôm nay)

Ánh Minh nhìn Kevin trong mắt có chút hối hận vì cô đã nặng lời , cô lên tiếng

- I

m sorry, I believe you can find a girl better than me (tôi xin lỗi , tôi tin bạn có thể tìm được cô gái tốt hơn tôi)

Kevin cười lớn sau đó lại nghiêm túc trở lại nhìn cô chăm chú rồi cất tiếng hỏi

- Can I hug you? (Tôi có thể ôm bạn không)

Ánh Minh bật cười tiến tới ôm Kevin một chút rồi buông ra cô đưa tay ra trước mặt anh cười tươi tắn

- we are friends forever (Chúng ta mãi là bạn)

Kevin nắm lấy bàn tay mềm mại của cô cười tươi tắn

- Forever ... (mãi mãi)

Hai người nhìn nhau cười vui vẻ nhưng không khí ngưng đọng khi Ánh Minh thấy một bóng dáng quen thuộc đang xoay lưng về phía cô ở bên ngoài cửa kính , là Thiên Kỳ sao anh lại ở đây ? anh đã thấy những gì ? Kevin thấy Ánh Minh nhìn chăm chăm ra ngoài thì cũng đưa mắt nhìn theo chỉ thấy một chàng trai cao lớn đang quay lưng về phía họ bóng lưng có vẻ cô đơn , một mối Kevin chợt nhận ra

” Có lẽ là người đó

” anh nghĩ thầm sau đó khẽ gọi Ánh Minh

- Amy ..

Ánh Minh quay lại

Kevin nói tiếp

- Is he right? (Là người ấy phải không ?)

Ánh Minh nhìn bóng dáng đã biến mất cô muốn đuổi theo giải thích nhưng bây giờ họ đâu còn quan hệ gì nữa ? quay lại nhìn Kevin , Ánh Minh gật đầu .

Thấy vậy Kevin mỉm cười

- He has misunderstood us ? You do not to explain anything ? (người ấy đã hiểu lầm chúng ta ? Bạn không định giải thích gì sao ?)

Ánh Minh lắc đầu

- Not necessary, because we no longer anything (không cần , vì chúng tôi chẳng còn gì cả)

Kevin đặt tay lên vai Ánh Minh

- Amy I respect your decision , but I can see that you still love him (Tôi tôn trọng quyết định của bạn , nhưng tôi có thể thấy bạn vẫn thích người ấy .)

Nói xong Kevin rời đi Ánh Minh nhìn bóng người khuất dần cô gục xuống khóc nức nở ... Thiên Kỳ ngồi trên bãi biển , anh cứ uống rồi lại uống . Anh muốn quên đi tất cả những gì hôm nay mình đã nhìn thấy . Ngày hôm qua Thiên Kỳ đã cố chấp cầu xin Ánh Linh cả ngày mới cố được địa chỉ của Ánh Minh nhưng kết quả thì sao ? Anh tới nơi và thấy cô đang ôm một người con trai khác . Hồng Anh nhìn Thiên Kỳ cười nhạt , hôm qua sau khi nghe tin Thiên Kỳ sẽ đi Mỹ cô biết anh lại đi tìm cô ta nên Hồng Anh đã lén lút theo anh nhưng không ngờ lại được chứng kiến màn kịch này , cười lạnh Hồng Anh tự nhủ

” Đây chính là cơ hội nhất định mình phải nắm lấy

” Hồng Anh đến gần Thiên Kỳ đặt tay lên vai anh , Thiên Kỳ quay lại nhìn khi nhìn thấy Hồng Anh , anh hất tay cô ra sau đó đứng dậy bỏ đi . Hồng Anh tức giận hét toáng lên

- Cô ta đã có người khác tại sao anh cứ ngu ngốc như vậy ?

Thiên Kỳ quay đầu nhìn cô ta lạnh lùng nói

- Cho dù cô ấy đã kết hôn tôi cũng phải đưa cô ấy trở về bên tôi ...

Hồng Anh nhìn bóng lưng Thiên Kỳ xa dần nắm chặt tay giơng đay nghiến

- Kim Ánh Minh tôi sẽ giết chết cô ...

Bóng đêm chìm đắm sóng biển đánh ngày càng mạnh mẽ trên bờ cát cô gái xinh đẹp nắm chặt tay ánh mắt hung ác nhìn về phía căn nhà nhỏ bên bờ biển ...

Ánh sáng chiếu rọi vào căn phòng Ánh Minh bước tới ban công , cả đêm qua cô không ngủ được chỉ cần nhắm mắt cô sẽ thấy hình ảnh anh đang nhìn cô với ánh mắt đầy oán trách thở dài Ánh Minh quay về giường thì điện thoại reo thì ra là Ánh Dương gọi cô nghe máy bên kia đã thấy giọng nói lạnh lạnh của Ánh Dương vang lên

- Chị Minh anh Thiên Kỳ qua đó chưa ? hai người gặp nhau chưa ?

Ánh Minh nhíu mày hỏi lại

- Từ từ đã nào tại sao em lại biết anh ta qua đây ? không phải em cho anh ta địa chỉ bên này của chị chưa ?

Ánh Dương cười cười

- Không phải em cho là người khác cho nhưng việc đó không quan trọng chị gặp anh ấy rồi hả ? làm lành chưa ?

Ánh Minh lạnh nhạt

- Không gặp cũng chẳng làm lành .

Ánh Dương bĩu môi

- Khiếp sáng sớm mùa thu mà lạnh run người chị mở Email đi em gửi cho chị cái này hay lắm .

- Ừ

Ánh Minh nói xong mở hộp thư thì thấy một file âm thanh được gửi tới cô nói với Ánh Dương

- Gì đấy ?

Ánh Dương cười gian

- Nghe thì biết em cúp máy nha Bye bye

Nói xong Ánh Dương cúp máy Ánh Minh nhấn chuột đeo tai nghe bắt đầu nghe .

.....

Ánh Minh ngồi trước máy tính nắm chặt tay nước mắt rơi đầy trên khuôn mặt vừa kinh ngạc vừa vui mừng thì ra Thiên Kỳ không hề phản bội cô tất cả là do cô đã không tin tưởng anh tin tưởng tình cảm của họ cô chợt nghĩ tới chuyện hôm qua chắc chắn anh sẽ hiểu nhầm , lau nước mắt Ánh Minh cầm điện thoại nhấn dòng số đã lâu không gọi nhưng đợi mãi cũng không có ai nghe máy , cô tắt máy gọi tới cho thư kí của Thiên Kỳ hỏi xem anh đã về nước chưa nhưng anh chưa về cô cảm thấy rất vui cô hỏi khách sạn anh đang ở rồi thay quần áo bước ra ngoài . Tâm trạng vui vẻ Ánh Minh không hề biết khi cô bước ra khỏi nhà có một bóng người lặng lẽ đi theo cô và cô cũng không hề biết tai họa sắp giáng xuống đầu mình ...

Ánh nắng gay gắt của Los Angeles bao phủ khắp nơi sưởi ấm trái tim băng giá bao ngày qua của Ánh Minh nhưng không thể sưởi ấm trái tim cô gái ấy Hồng Anh ngồi trong xe nhìn Ánh Minh cười lạnh cô thì thầm

- Ánh Minh mày sẽ không bao giờ có được Thiên Kỳ anh , anh ấy là của tao ...

.....

Ánh Minh chạy tới khách sạn vừa lúc Thiên Kỳ chuẩn bị lên xe ra sân bay , thấy anh sắp lên xe Ánh Minh hét lên

- Thiên Kỳ ...

Thiên Kỳ giật mình nhìn sang phía bên kia đường một cô gái với mái tóc dài ngang vai mặc trên người một chiếc váy trắng thuần khiết đang cười rất tươi gọi tên anh , Thiên Kỳ dừng người đứng yên không nhúc nhích , Ánh Minh thấy anh không lên tiếng thì chạy nhanh qua bên đường định nhào đến ôm chầm lấy anh cô không hề biết khi cô vừa bước chân xuống đường cũng vừa lúc một chiếc xe thể thao màu đen nhấn ga

lao vút tới Ánh Minh không hề nhìn thấy gì cả cô chỉ muốn chạy tới ôm Thiên Kỳ vào lòng giải quyết hết hiểu lầm giữa họ để họ lại quay về như trước .

Thiên Kỳ nhìn chiếc xe đang lao tới chỗ Ánh Minh anh chạy tới muốn đẩy cô ra nhưng không kịp nữa chiếc xe thể thao đụng vào Ánh Minh khiến cô lao lên mui xe rồi ngã xuống đất Thiên Kỳ lao tới ôm cô vào lòng gọi lớn

- Ánh Minh , Kim Ánh Minh ...

Cô không tỉnh lại chỉ có tiếng thở đứt quãng nặng nề

Mọi người xung quanh lập tức gọi xe cấp cứu .

Hồng Anh bất động ngồi yên trong xe

" Mình đang làm gì vậy ? mình giết người rồi sao ?

" nghĩ tới đây cô sợ hãi bước ra khỏi xe , Hồng Anh thấy Thiên Kỳ đang ôm Ánh Minh cô thấy người Ánh Minh nhuốm một màu đỏ , đỏ tới chói mắt . Hồng Anh gục xuống khóc nức nở .

Một lát sau xe cảnh sát cùng xe cấp cứu tới Hồng Anh bị bắt và Ánh Minh được đưa tới bệnh viện gần nhất để cấp cứu .

Ánh nắng vẫn chói chang trên con đường đẹp đẽ giờ đây thật hỗn loạn chiếc xe thể thao đen được cảnh sát kéo đi để lại trên đường một vũng máu đỏ chói mắt ...

End chap 34

35. Chương 35

Chap 35

Trong bệnh viện bên ngoài phòng phẫu thuật vẫn sáng đèn bóng một chàng trai ngồi sụp xuống đất dằng vẽ mặt mỗi trên áo còn dính máu đưa mắt nhìn vào phòng phẫu thuật ánh mắt bất lực Thiên Kỳ cảm thấy bản thân rất vô dụng vì đã không thể bảo vệ Ánh Minh chính mắt anh nhìn thấy cô bị đâm nhìn thấy cô chống chọi với cái chết nhưng anh lại bất lực nếu như lúc đó anh là người chạy tới bên cô thì bây giờ cô đã không phải nằm trong đó . Nhìn đèn phòng phẫu thuật vẫn sáng Thiên Kỳ càng lo lắng hơn Ánh Minh đã được đưa vào trong đó hơn 2 tiếng đồng hồ rồi , mỗi giây mỗi phút anh lại cảm thấy như một thể kỉ trôi qua vậy và cô vẫn chưa tỉnh lại . Bỗng đèn phòng phẫu thuật vụt tắt Thiên Kỳ đứng lên chạy tới chỗ bác sĩ lo lắng hỏi

- She

s alright (cô ấy không sao chứ ?)

Bác sĩ ngoại quốc nhìn anh sau đó nghiêm túc nói

- She has over e danger , (cô ấy đã vượt qua tình trạng nguy hiểm)

Thiên Kỳ thở phào nhẹ nhõm nhưng vị bác sĩ lại đẩy gọng kính nói tiếp

- But we have more tracks, as head wounds so may affect brain (nhưng chúng tôi phải theo dõi thêm , vì vết thương ở đầu nên rất có thể ảnh hưởng tới não)

Thiên Kỳ nhíu mày

- When she can wake up ? (Khi nào cô ấy có thể tỉnh lại ?)

Bác sĩ nhìn Thiên Kỳ rồi tiếp

- we can not say anything, all must now see the physical condition of her (chúng tôi không thể nói trước được gì cả , tất cả bây giờ phải xem tình trạng thể chất của cô ấy)

Thiên Kỳ gật đầu

- I understand thank Dr.(tôi hiểu cảm ơn bác sĩ)

Bác sĩ gật đầu với Thiên Kỳ cười nói

- Nothing, this is our responsibility, what we should do (Không có gì , đây là trách nhiệm của chúng tôi , điều chúng tôi nên làm)

Thiên Kỳ nhìn bóng bác sĩ xa dần sau đó anh bước vào phòng bệnh , Ánh Minh đang hôn mê bất tỉnh nằm trên chiếc giường bệnh trắng muốt . Cô nằm đó hơi thở nặng nề Thiên Kỳ đau lòng cầm tay cô gục mặt xuống bên giường bệnh một giọt nước mắt lăn trên khuôn mặt vốn luôn lạnh lùng , cứng cáp của Thiên Kỳ .

Thiên Kỳ ngồi trong phòng bệnh một lát chợt nghĩ ra phải gọi báo cho em gái và bố mẹ Ánh Minh biết việc cô bị tai nạn , anh lưu luyến hôn nhẹ lên tay cô bước ra khỏi phòng bệnh ...

.....

Khuôn viên trường rộng rãi thoáng mát Ánh Linh đang ngồi học bài cùng Gia Kiệt

” Rìng rìng rìng

” tiếng chuông điện thoại reo , Ánh Linh nhú mào cầm máy lên

- Alo

Thiên Kỳ lập tức lên tiếng

- Ánh Linh anh có chuyện muốn nói với em nhưng trước tiên em phải bình tĩnh đã

Ánh Linh khó hiểu hỏi

- Em lúc nào cũng bình tĩnh anh nói đi

Thiên Kỳ hít một hơi thật sâu

- Ánh Linh em hãy qua Mỹ ngay đi Minh bị tai nạn giao thông đang ở bệnh viện .

Ánh Linh hốt hoảng đưa tay lên che miệng làm suýt làm rơi điện thoại xuống đất , Gia Kiệt thấy biểu hiện của Ánh Linh rất lạ thì lo lắng cầm tay cô hỏi han

- Sao thế em ?

Nhưng Ánh Linh chỉ khóc chứ không trả lời Gia Kiệt lấy điện thoại từ trong tay Ánh Linh

- Alo tôi là Gia Kiệt bạn trai của Ánh Linh xin hỏi có chuyện gì thế ?

Thiên Kỳ nhú mào Ánh Linh có bạn trai từ bao giờ ? nhưng bây giờ không thích hợp để hỏi nên anh nói ngay

- Tôi là Thiên Kỳ bạn trai của Ánh Minh , Ánh Minh ở Mỹ bị tai nạn giao thông đang nằm viện tôi muốn thông báo cho Ánh Linh .

Gia Kiệt gật đầu nói với Thiên Kỳ

- Được tôi sẽ đưa chị Ánh Linh sang bên đó ngay

Nói rồi hai người đồng thời cúp máy Gia Kiệt ôm Ánh Linh vào lòng thở dài

- Đừng khóc nữa em về chuẩn bị đi anh sẽ đặt vé máy bay cho em

Ánh Linh ngược mắt lên nhìn Gia Kiệt

- Kiệt em sợ lắm nhờ chị Minh bị làm sao ...

Gia Kiệt lau nước mắt cho Ánh Linh nhẹ nhàng nói

- Nếu chị ấy xảy ra việc gì thì làm sao Thiên Kỳ có thể bình tĩnh như vậy ? em đừng lo lắng , nếu không anh sẽ qua Mỹ cùng em cho dù có chuyện gì anh cũng sẽ ở bên em được không ?

Ánh Linh gật đầu nhào vào lòng Gia Kiệt

- Thật may vì có anh ở đây ...

Gia Kiệt dịu cô đứng lên

- Bây giờ anh đưa em về nhà rồi sẽ đi đón các em gái của em được không ?

Ánh Linh lắc đầu

- Không em sẽ nói với Thiên Bảo và Quốc Tuấn đón hai đứa em nghĩ như vậy sẽ tốt hơn

Gia Kiệt gật đầu

- Vậy chúng ta đi ...

..... Ở bệnh viện sau khi báo ọi người về việc của Ánh Minh , Thiên Kỳ được cảnh sát mời tới để lấy lời khai vì vụ việc lúc đó cùng với nhận dạng thủ phạm đã đâm Ánh Minh . Thiên Kỳ bước theo cảnh sát trong lòng đầy tức giận . Hồng Anh ngồi bên bàn hỏi cung trả lời câu hỏi của cảnh sát cô thành thật khai báo mọi hành vi của mình vì cô biết mình đã sai nếu tiếp tục nói dối với cô bây giờ sẽ không có lợi .

Cảnh sát đưa Thiên Kỳ tới lấy lời khai bắt đầu là hỏi tên tuổi quan hệ với nạn nhân và người gây án sau đó là nhận dạng thủ phạm , Thiên Kỳ nhìn Hồng Anh bằng ánh mắt sắc bén anh hận cô ta đúng vậy cô ta sẽ phải trả giá .

.....

Thiên Kỳ quay về bệnh viện ngay sau khi bước ra khỏi cục cảnh sát anh phải ở trong đó nguyên một ngày để lấy lời khai sau khi quay về thì đã thấy mọi người đứng ở bên ngoài Thiên Hoàng bước lên hỏi Thiên Kỳ

- Ai là thủ phạm ?

Thiên Kỳ ngồi xuống ghé dầy dầy thái dương

Thiên hoàng nói tiếp

- Là cô ta ?

Thiên Kỳ gật đầu ánh mắt bất lực , Thiên Hoàng lập tức hét toáng lên khuôn mặt đầy vẻ tức giận

- Em sẽ giết chết con đàn bà đó

Thiên Bảo và Quốc Tuấn đứng lên ngăn Thiên Hoàng lại Thiên Bảo nói

- Cậu nhỏ tiếng thôi đây là bệnh viện , ngồi đi đã để mình nói chuyện với anh Thiên Kỳ .

Thiên Bảo ngồi xuống cạnh Thiên Kỳ hỏi anh

- Cô ta bị bắt chưa ?

Thiên Kỳ gật đầu giọng mệt mỏi

- Rồi anh vừa tới cục cảnh sát lấy lời khai , và nhận dạng .

Thiên Kỳ cười lạnh nói tiếp

- Cô ta rất khôn khi không chối tội nhưng anh nhất định không bỏ qua chuyện này như vậy .

Thiên Hoàng nhìn Thiên Kỳ ánh mắt tỏ vẻ đồng tình đến bên Thiên Kỳ nói tiếp

- Bố mẹ cô ta nghe tin rồi đang gấp gấp về đây để chạy án

Thiên Kỳ nhìn Thiên Hoàng giọng nghiêm túc

- Em liên lạc với luật sư đi chúng ta sẽ kiện cô ta tội cố ý gây thương tích và âm mưu ám sát người khác .

Thiên Hoàng gật đầu nhưng lại nói

- Nhưng nếu kiện thì cần phải có sự đồng ý của nạn nhân hoặc người nhà nạn nhân

- Bọn em đồng ý ...

mọi nhìn theo hướng phát ra tiếng nói thì thấy Ánh Nguyệt đứng ở cửa đôi mắt đỏ hoe vì khóc cô nói tiếp

- Em phải cho con hồ ly tinh kia sống không bằng chết

Nói xong Ánh Nguyệt gục xuống , Quốc Tuấn chạy tới đỡ cô ôm cô ngồi lên ghế . Thiên Hoàng và Thiên Kỳ nhìn nhau gật đầu , Thiên Hoàng lập tức đi ra ngoài gọi điện cho luật sư mời ông ta qua Mỹ một chuyến ...

.....

Màn đêm buông xuống Thiên Kỳ ngồi bên giường bệnh ánh mắt không rời khỏi Ánh Minh cô vẫn chưa tỉnh lại , một dấu hiệu cũng không có đã hai ngày rồi cô vẫn cứ nằm như vậy . Ánh Linh đi vào nhà vệ sinh khi quay lại thì thấy dáng vẻ mệt mỏi của Thiên Kỳ anh đã ở đây từ khi Ánh Minh phẫu thuật xong có lẽ cũng đã rất mệt rồi , Ánh Linh đi tới đặt tay lên vai anh nói nhỏ

- Anh về nghỉ đi để em trông chị em cũng được

Thiên Kỳ lắc đầu

- Anh không thể bỏ cô ấy lại anh muốn chăm sóc cô ấy tới khi cô ấy tỉnh

Ánh Linh nhú mày ánh mắt bắt lực nhìn Thiên Kỳ

- Anh không ăn uống cũng không nghỉ ngơi nếu tiếp tục như vậy đến khi chị em tỉnh lại anh đã vào nhà xác rồi , anh về nghỉ đi đừng quên mai anh còn phải đi gặp luật sư

Thiên Kỳ nhìn Ánh Minh rồi thở dài đứng lên

- Sáng mai anh sẽ trở lại còn nữa em ở một mình không an toàn đâu

Ánh Linh mỉm cười nhìn Thiên Kỳ

- Em sẽ gọi Gia Kiệt tới , anh về nghỉ đi nhanh lên

Đẩy Thiên Kỳ ra khỏi phòng bệnh Ánh Linh quay lại nhìn Ánh Minh đang nằm trên giường bệnh gương mặt tái nhợt , Ánh Linh thở dài

- Chị thấy không nếu chị còn ngủ thì anh ấy sẽ không chịu ăn uống nghỉ ngơi đâu , chị mau tỉnh dậy đi được không ?

Ánh Linh nhìn người nằm trên giường bệnh không động đậy chỉ có tiếng thở đều đều vang lên thì nước mắt lại rơi ra . Gia Kiệt vừa đi vào đã thấy Ánh Linh khóc anh thở dài ôm Ánh Linh vào lòng nhẹ nhàng an ủi

- Em phải mạnh mẽ lên em còn hai cô em gái nữa nên em nhất định phải mạnh mẽ lên , Ánh Linh chị ấy sẽ không sao đâu .

Thiên Hoàng quay lại bệnh viện vào trong nhìn Ánh Linh đang được bạn trai an ủi thì mỉm cười sau đó chuyển ánh mắt qua chỗ Ánh Minh

” Chị mau tỉnh lại đi được không ? nếu không em sẽ cảm thấy rất tội tệ vì tất cả là do em , em xin lỗi Ánh Minh

” Thiên Hoàng bước ra khỏi phòng bệnh đi tới một hàng ghế Thiên Hoàng thấy Thiên Kỳ đang đứng đó , Thiên Hoàng bước tới nói với Thiên Kỳ

- Chúng ta ra vườn hoa bệnh viện đi em có chuyện muốn nói

Thiên Kỳ gật đầu đi cùng Thiên Hoàng , tới sân sau Thiên Hoàng quỳ xuống nói

- Thiên Kỳ anh đánh em đi , đánh chết em đi .

Thiên Kỳ hoảng hốt

- Hoàng đứng lên đi em làm gì thế ?

Thiên Hoàng nhìn anh trong mắt đầy hối hận

- Lá em gọi cô ta về nước là em phá hoại anh và chị Minh là em đã gián tiếp gây ra tai nạn cho chị ấy

Thiên Kỳ cúi xuống đỡ Thiên Hoàng dậy anh nói

- Anh biết

Thiên Hoàng sững người

- Anh nói gì ?

Thiên Kỳ quay lại nhìn Thiên Hoàng

- Anh biết em gọi cô ta về nước

Thiên Hoàng cúi đầu không dám nhìn anh

- Vậy tại sao anh không đánh em đi ?

Thiên Kỳ vỗ vai Thiên Hoàng

- Vì đây không phải lỗi của em lúc đầu đúng là anh có ý nghĩ muốn đánh cho em một trận nhưng mà anh cũng là người sai nếu như 6 năm trước anh không ép em ra nước ngoài thì em đã không hận anh như vậy ...

Thiên Hoàng lắc đầu nhìn anh

- Em ghét anh vì ép em đi nhưng em chưa bao giờ hận anh , thực ra em thích chị Minh nhưng vào giây phút chị ấy từ chối em nói là chị ấy yêu anh rất nhiều cho dù anh có tổn thương chị ấy như thế nào tình cảm đó cũng không thay đổi thì em biết mình không còn hy vọng rồi lúc đó em còn nghĩ mình sẽ đau khổ tới chết đi sống lại nhưng em lại thấy rất bình thường và em nhận ra tình cảm của em với chị ấy cũng giống như sự sùng bái và ám ảnh vì từ nhỏ em chỉ tiếp xúc với chị ấy nên mới có cảm giác như vậy Thiên Kỳ anh hãy nắm lấy chị ấy thật chặt vì chị ấy là cô gái tốt ...

Thiên Kỳ vỗ vai Thiên Hoàng mỉm cười

- Cảm ơn em nhiều lắm ...

Thiên Hoàng cười tinh nghịch nháy mắt với anh

- Không có gì anh giai

Màn đêm bao phủ nhưng đêm nay trong lòng Thiên Hoàng lại thật ấm áp vì mọi khúc mắc đã được giải thoát vì tất cả ân oán giữa anh em họ đã hóa hư vô ...

End chap 35

36. Chương 36

Chap 36

Lại một ngày mới bắt đầu Thiên Kỳ giật mình tỉnh lại từ cơn ác mộng , anh mơ thấy Ánh Minh đứng đó nhưng anh không thể nào tới gần được cô , cô đứng đó nhìn anh cười dịu dàng sau đó càng lúc càng xa anh rồi hoàn toàn biến mất . Day thái dương nhức nhối Thiên Kỳ tới bên giường bệnh , Ánh Minh vẫn nằm đó thở đều khuôn mặt tái nhợt anh nắm bàn tay cô thì thầm

- Đến bao giờ em mới tỉnh lại ? Ánh Minh cầu xin em tỉnh lại đi được không ?

Không có câu trả lời không một chút dấu hiệu của sự thức tỉnh từ Ánh Minh , Thiên Kỳ đứng dậy hôn nhẹ lên môi cô rồi bước ra khỏi phòng bệnh . Bên ngoài cửa phòng bệnh Thiên Kỳ thấy Ánh Nguyệt và Ánh Dương đang đi tới , Ánh Dương chạy lên nắm lấy tay anh

- Anh Thiên Kỳ chị em sao rồi ? tỉnh chưa ?

Thiên Kỳ buồn bã lắc đầu anh nhìn Ánh Nguyệt nói với cô

- Em và Dương ở lại với Minh nhé anh đi gặp luật sư có chút việc

Ánh Nguyệt gật đầu

- Anh đi đi em với Dương sẽ ở cùng chị Minh .

Thiên Kỳ lướt qua hai cô gái bỗng giọng nói lạnh lùng của Ánh Nguyệt vang lên

- Thiên Kỳ em tin anh sẽ không vì cô ta là bạn gái cũ của anh mà mềm lòng

Thiên Kỳ quay lại nhìn Ánh Nguyệt

- Em yên tâm anh nhất định không mềm lòng

Ánh Nguyệt gật đầu hài lòng đi vào phòng bệnh .

Vừa vào tới nơi đã thấy Ánh Dương hét toáng lên

- Chị Minh ...

Ánh Nguyệt tưởng có chuyện gì không hay hốt hoảng chạy vào thì thấy Ánh Minh đang từ từ mở mắt ngón tay dần cử động ...

.....

Bác sĩ bước ra từ phòng chăm sóc đặc biệt tới chỗ Ánh Linh nói với cô

- Your sister has recovered, but we still have to monitor more (Chị gái cô đã hồi phục , nhưng chúng tôi vẫn phải theo dõi thêm)

Ánh Linh hỏi lại bác sĩ

- So she will not be affected from this accident right ? (vậy chị ấy sẽ không bị ảnh hưởng gì từ vụ tai nạn này chứ ?)

Bác sĩ nhìn Ánh Linh mỉm cười

- you do not worry about the test results showed that she was not affected at all (cô đừng lo lắng theo kết quả kiểm tra cho thấy cô ấy không bị ảnh hưởng gì cả)

Ánh Linh thở phào

- Thank doctors, so we can go visit her, right ? (cảm ơn bác sĩ , vậy chúng tôi có thể vào thăm chị ấy rồi chứ ?)

Bác sĩ gật đầu nhưng vẫn dằn dò

- Possible, but not so dramatic for her (có thể , nhưng không nên gây xúc động mạnh cho cô ấy)

Ánh Linh gật đầu cảm ơn bác sĩ rồi bước vào phòng bệnh , Ánh Minh nằm trên giường nhìn thấy Ánh Linh bước vào cô muốn nói gì đó nhưng đầu rất đau , Ánh Minh nhấc mắt đưa tay lên ôm đầu . Ánh Linh thấy Ánh Minh đột nhiên ôm đầu thì hốt hoảng chạy tới

- Chị , chị sao thế ?

Ánh Minh cảm thấy cơn đau dữ dội đã giảm Ánh Minh nhìn Ánh Linh mỉm cười lắc đầu . Ánh Linh thở phào giọng có chút vui cùng chút tức giận

- Chị làm em hết hồn .

Ánh Minh lại cười nhìn xung quanh căn phòng như đang tìm kiếm ai đó , Ánh Linh thấy vậy thì hỏi

- Chị tìm anh Thiên Kỳ ?

Ánh Minh gật đầu , Ánh Linh thấy vậy thì thở dài bắt đầu nói

- Chị biết không chị hôn mê ba ngày rồi , ba ngày này anh Thiên Kỳ lúc nào cũng ở cạnh chị . Anh ấy không chịu ăn uống và nghỉ ngơi gì cả cứ ngồi nhìn chị thôi , có khi em từ nhà tới đây còn thấy anh ấy khóc nữa .

Nghe Ánh Linh nói đến đây Ánh Minh chợt rơi nước mắt cô muốn gặp anh gặp ngay bây giờ , cô nhìn Ánh Linh rồi cố gượng nói ra mấy chữ

- Chị.....muốngặp anh ...ấy

Nói xong Ánh Minh nhắm mắt vì đau đớn , Ánh Linh nắm tay cô an ủi

- Chị yên tâm lát nữa anh ấy sẽ tới

Ánh Linh không muốn nói chuyện kiện tụng với Ánh Minh lúc này nên tránh đi

- Anh ấy về nhà thay đồ rồi lát nữa sẽ vào .

Ánh Minh gật đầu đưa tay lên quệt nước mắt ...

.....

Trong văn phòng , không khí yên lặng Thiên Kỳ , Thiên Hoàng và Luật sư Trịnh ngồi đối diện với nhau bàn về vụ việc của Ánh Minh . Bỗng nhiên Thiên Kỳ cảm thấy nôn nao lạ thường lòng anh bức bối không yên , anh nói với luật sư

- Chú Trịnh việc này chú có thể giải quyết giúp cháu được không ?

Luật sư Trịnh ngẩng lên mỉm cười

- Tất nhiên hai cháu cứ giao việc này cho chú là được rồi

Thiên Hoàng biết Thiên Kỳ lo lắng điều gì quay sang Thiên Kỳ nói

- Anh về bệnh viện với chị Minh đi em và chú Trịnh sẽ giải quyết việc này

Luật sư Trịnh gật đầu

- Đúng đấy cháu đi trước đi tâm trạng cháu không ổn định thì làm việc sẽ không có hiệu quả đâu cứ để chú với Hoàng lo cho .

Thiên Kỳ gật đầu đứng dậy

- Vậy cháu đi trước hai người cứ bàn bạc đi ...

Trong văn phòng chỉ còn Thiên Hoàng và Luật sư Trịnh , ông quay ra hỏi Thiên Hoàng

- Cô gái này có vẻ rất đặc biệt với anh em các cháu ?

Thiên Hoàng cười tươi

- Tất nhiên ạ đó là bà xã của anh cháu và là chị dâu cháu thì tất nhiên là quan trọng

Luật sư Trịnh bật cười , hai người nói chuyện một chút rồi lại quay về bàn việc ...

.....

Thiên Kỳ bước vào phòng bệnh đến cửa anh chợt sững người , Ánh Minh đang ngồi trên giường bệnh mỉm cười nhìn về phía anh Thiên Kỳ ngay lập tức bình tĩnh bước từng bước thật chậm tới bên cạnh cô . Ánh Minh muốn gọi anh , chạy đến ôm anh nhưng hiện tại điều duy nhất cô có thể làm là ngồi đó nhìn anh và mỉm cười nhìn anh . Thiên Kỳ đến trước mặt Ánh Minh đưa tay sờ lên gương mặt vẫn còn tái nhợt của cô như sợ rằng cô sẽ biến mất anh nhẹ giọng

- Thật sự là em sao ?

Ánh Minh gật đầu đưa tay lên sờ vào mặt Thiên Kỳ , anh gầy quá cô cảm thấy lòng mình đau âm ỉ vì sự nghi ngờ ích kỷ của cô mà anh mới thành ra như vậy nước mắt chọt lặn dài trên gò má tái nhợt của cô . Thiên Kỳ thấy cô khóc thì lo lắng hỏi

- Em sao vậy ? sao lại khóc ? là vì thấy anh sao em vẫn còn giận anh sao ?

Ánh Minh lắc đầu cô chỉ vào cổ họng của mình rồi lắc tay .

Thiên Kỳ hiểu ra thì ra cô không nói được nhưng anh lại hốt hoảng định chạy đi tìm bác sĩ , đúng lúc đó Ánh Linh đi vào nói với anh

- Anh đừng lo chị ấy không nói là vì nói thì đầu sẽ đau chứ không phải bị câm đâu

Thiên Kỳ thở phào nhúh mày nhìn Ánh Minh

- Làm anh sợ chết được

Ánh Linh cười thầm

” Anh chàng này còn ngốc hơn Gia Kiệt

” Nghĩ tới đây cô mỉm cười nhìn Thiên Kỳ

- Anh tới đây rồi thì em về trước đây ở lại vui vẻ ...

Ánh Minh cười tươi nhìn Thiên Kỳ , Anh ngồi gần cô hơn ôm cô thật nhẹ nhàng

- Đừng bao giờ làm anh sợ hãi như thế này nữa đừng bao giờ được không ?

Ánh Minh thấy mắt cay cay đưa tay lên ôm lấy anh gật đầu .

Ánh nắng chiếu vào căn phòng vốn dĩ chìm trong u ám nhưng hôm nay chính tại căn phòng ấy không khí lại ấm áp lạ thường .

..... Sau khi tỉnh lại được hai ngày thì cơ thể Ánh Minh đã dần hồi phục rất nhiều cô đã có thể nói được như bình thường , thấy Ánh Minh đã hồi phục và qua kiểm tra bác sĩ nói cơ thể cô ấy đang rất ổn không có di chứng gì đáng lo ngại cả cho nên Thiên Kỳ khuyên Ánh Linh cùng hai em gái cứ về nước anh sẽ ở lại với Ánh Minh tới khi cô hồi phục hoàn toàn sẽ đưa cô chở về sau .

Khi sắp trở về Ánh Linh đã nói với Ánh Minh thủ phạm đã đâm cô hôm đó nên cô mới biết được người đâm xe vào cô chính là Hồng Anh nhưng cô không hề biết Thiên Kỳ là người đệ đơn kiện Hồng Anh cho nên gần đây cô đã rơi vào hỗn loạn cô nghĩ rất nhiều , tại sao anh lại dẫu cô ? Vì anh lo sợ cô sẽ kiện cô ấy sao ? Trong lòng không thoải mái nên thái độ của cô với anh cũng dần thay đổi , cô không hay cười với anh nữa thỉnh thoảng lại ngăn người có khi anh gọi mấy lần cô cũng không nghe thấy . Thiên Kỳ nhận ra thái độ của cô rất lạ nên buổi chiều anh đưa Ánh Minh ra vườn hoa đi dạo , tới nơi Thiên Kỳ ngồi xuống trước mặt Ánh Minh hỏi thẳng

- Gần đây em sao thế ? có chuyện gì không vui sao ?

Ánh Minh nhìn Thiên Kỳ bằng ánh mắt buồn bã cô muốn hỏi người đâm cô có phải Hồng Anh nhưng cô lại sợ câu trả lời của anh sẽ là

” Không

” nên cô lại cúi đầu , một giọt nước mắt chảy xuôi xuống gò má mà Ánh Minh muốn đưa tay lên lau nó đi nhưng một bàn tay khác đã nhanh chóng đưa lên lau đi giọt nước mắt của cô , Ánh Minh kinh ngạc ngẩng lên thì thấy Thiên Kỳ ánh mắt ôn nhu nhìn cô mỉm cười anh xoa cái đầu còn băng bó của cô thật nhẹ nhàng rồi nói

- Em muốn biết tại sao anh không nói cho em biết người đâm em chính là Hồng Anh đúng không ?

Ánh Minh ngẩng lên nhìn Thiên Kỳ gương mặt kinh ngạc gật đầu

Thiên Kỳ cười nắm lấy tay cô nói tiếp

- Anh không nói cho em là vì mọi việc vẫn chưa có kết quả , anh định khi nào cô ta bị trừng phạt thích đáng mới nói cho em .

Ánh Minh ngơ ngác nhìn anh hỏi lại

- Thật sao ?

Thiên Kỳ gật đầu ôm cô thật nhẹ

- Em ngốc thật đấy ...

Ánh Minh phụng phịu đâm vào lưng anh

- Anh mới ngốc ý làm em còn tưởng anh vẫn còn tình cảm gì đó với cô ấy nên mới dẫu em

Thiên Kỳ bật cười

- Heo ngốc

.....

Ánh ban mai chiếu rọi tiếng chim hót líu lo báo hiệu một ngày mới tươi đẹp bắt đầu , hôm nay Ánh Minh sẽ suất viện cô cảm thấy rất vui sắp xong đồ đạc Ánh Minh đứng ở hành lang đợi Thiên Kỳ làm thủ tục suất viện đi ra , một lát sau anh cùng vị bác sĩ phụ trách điều trị cho cô bước ra ngoài vị bác sĩ dặn dò anh gì đó rồi hai người bắt tay nhau . Thiên Kỳ nghe bác sĩ dặn dò xong khi quay lại đã thấy Ánh Minh đứng đó ngơ ngác nhìn anh , bất giác Thiên Kỳ bật cười đến chỗ Ánh Minh đành lấy chiếc vali nhỏ trong tay cô rồi hai người nắm tay nhau ra khỏi bệnh viện . Trên xe thấy Ánh Minh có vẻ lo lắng Thiên Kỳ cầm tay cô hỏi han

- Sao thế ? được về nhà không vui sao ?

Ánh Minh nhìn anh hỏi nhỏ

- Anh định kiện Hồng Anh thật sao ?

Thiên Kỳ nhú mày nhìn cô

- Sao ? em không muốn ?

Ánh Minh thấy vẻ mặt anh khó chịu như vậy thì nắm tay anh nhẹ nhàng nói

- Em biết cô ấy đáng bị như vậy nhưng dù sao cô ấy cũng từng là bạn gái anh mà ? như vậy có quá tuyệt tình không ?

Thiên Kỳ giơ tay muốn cốc cho Ánh Minh một phát thật mạnh nhưng đầu cô như vậy anh lại hạ tay xuống , Ánh Minh thấy anh giơ tay lên thì nhắm chặt mắt nhưng chờ mãi mà chẳng thấy gì liền mở mắt ra thì bị anh nâng mặt lên hôn thật mạnh , cô mở đôi mắt thật to kinh ngạc nhìn anh ... Một lúc sau anh mới chịu buông cô ra giọng nói có chút không hài lòng

- Anh không muốn nghe em bênh vực cô ta thêm một lần nào nữa đừng nhắc tới chuyện tha thứ cho cô ta trước mặt anh .

Ánh Minh bĩu môi nhìn Thiên Kỳ

- Thôi không nói chuyện với anh nữa

Nói xong cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa kính trong lòng thầm mắng Thiên Kỳ hàng trăm nghìn lần ...

Về tới nhà Ánh Minh mặc kệ Thiên Kỳ xách nhiều đồ liền chạy vào nhà trước , đến cửa cô nhìn thấy Kevin đang đứng đó vừa nhìn thấy Ánh Minh liền chạy tới ôm cô vào lòng . Ánh Minh thì cảm thấy bình thường vì Kevin lo lắng nên mới vậy thôi nhưng mà người nào đó thì lại không , vừa đến cửa đã thấy Ánh Minh ôm anh chàng ngoại quốc kia Thiên Kỳ nhú mày ho lên một tiếng , Ánh Minh lập tức tách ra khỏi Kevin đi đến chỗ Thiên Kỳ khoác tay anh giới thiệu

- Kevin this is my boyfriend Andy (Kevin đây là bạn trai tôi Andy)

Kevin nhận ra ngay anh chàng đứng trước mặt mình liền thốt lên

- Your first love ? Hi i

m Kevin (Mỗi tình đầu của bạn ? chào tôi là Kevin)

Thiên Kỳ mỉm cười

- And also the last, hello I

m Andy (và cũng là cuối cùng, xin chào tôi là Andy)

Kevin sững người một chút rồi mỉm cười . Ánh Minh nhéo Thiên Kỳ một cái nói nhỏ

- Cái gì cuối cùng chứ ? vớ vẩn vừa thôi

Thiên Kỳ ghé sát vào tai Ánh Minh nói nhỏ

- Vớ vẩn hay không từ từ sẽ biết .

Ánh Minh đỏ bừng mặt chuyển chủ đề hỏi Kevin

- Why you are here ? (Tại sao bạn ở đây ?)

Kevin cười trả lời

- Nothing, I just worry for you only (không có gì , tôi chỉ lo lắng cho bạn thôi)

Thiên Kỳ nhìn Kevin rồi nắm tay Ánh Minh cười nói

- You are really good friends, and thanks Amy alright (bạn thật là người bạn tốt , cảm ơn Amy không sao rồi)

Kevin nghe vậy lập tức hiểu ý trao đổi với Ánh Minh vài câu rồi chủ động ra về .

Ánh Minh tức giận đánh vào tay Thiên Kỳ

- Anh đáng ghét người ta là khách mà ?

Thiên Kỳ nhướn mày

- Sao em muốn anh ta ở lại à ?

Ánh Minh áp úng xua tay

- Đâu có ?

Thiên Kỳ gật đầu hôn lên má cô nói nhỏ

- Em đi tắm rồi nghỉ ngơi đi anh đi xếp đồ cho em .

Ánh Minh đỏ mặt tía tai cúi đầu đi lên phòng . Tối hôm đó cô và anh đã cùng ăn cơm , xem tivi cười cười nói nói rất vui vẻ đến tối hai người cùng nhau đi dạo ngoài biển , đang đi bỗng nhiên Thiên Kỳ nắm tay cô xoay người cô lại gương mặt nghiêm túc lạ thường anh nói

- Ánh Minh anh xin lỗi

Ánh Minh ngơ ngẩn nhìn anh muốn nói gì đó thì bị Thiên Kỳ chặn lại , anh nói tiếp

- Xin lỗi vì việc em bị tai nạn lần này cũng là lỗi của anh , nếu anh nói rõ với cô ta thì chuyện này đã không xảy ra ...

Ánh Minh kiễng chân hôn lên môi anh dịu dàng nói

- Em không trách anh , chưa bao giờ trách anh . Ngược lại em cảm thấy đây là lỗi của em nếu như em không hiểu lầm anh tin anh hơn một chút có lẽ tất cả bi kịch vừa rồi sẽ không xảy ra ...

Ánh Minh nói xong không khí chìm trong im lặng , Thiên Kỳ nâng mặt cô lên nhìn vào mắt cô nói rất chân thành

- Anh yêu em

Ánh Minh đỡ người , Thiên Kỳ thấy cô như vậy thì không khỏi bật cười lớn . Anh ôm cô vào lòng hôn lên tóc rồi chán , mũi , hai má và cuối cùng là môi cô , Ánh Minh từ từ nhắm mắt vòng tay lên ôm cổ Thiên Kỳ cô nghĩ

” Em sẽ không bao giờ buông anh ra nữa

” Sóng biển dập dờn những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời đêm cùng với hai người đang ôm hôn đắm thiết tạo nên một khung cảnh thật đẹp ...

End chap 36

37. Chương 37

Chap 37

Đi dạo bờ biển một lát vì sợ Ánh Minh mệt mỏi nên Thiên Kỳ đưa cô về nhà , Ánh Minh quả thực có chút mệt nhưng vừa về tới nhà liền nhớ ra một vấn đề hết sức nghiêm trọng là chỗ ngủ của bọn họ à không của Thiên Kỳ phải làm thế nào đây ? Khi bố mẹ Ánh Minh xây ngôi nhà này vì chỉ có Ánh Minh ở nên xây có mỗi ba phòng là phòng khách , phòng học và một phòng ngủ . Vậy bây giờ Thiên Kỳ sẽ ngủ ở đâu đây ? phòng khách ư ? nói với Thiên Kỳ có khi bị anh bóp chết mất , anh đường đường là đại thiếu gia làm sao có thể ngủ sô pha chứ ? Phòng học của cô ư ? Càng không thể trong đó ngoài bàn học và tủ sách ra thì chẳng có cái gì hết làm sao ngủ trong đó ? Chỉ còn phòng ngủ thôi nhưng nếu anh ngủ ở đó cô phải làm sao đây ? Không lẽ cô thực sự phải ra sô pha ngủ nhường chiếc giường to lớn ấm áp của cô cho anh sao ?

- Haizz.....

Thiên Kỳ vừa bước từ phòng tắm ra thấy Ánh Minh vẻ mặt đau khổ như sắp chết tới nơi thì buồn cười lại gần xoa đầu cô nói nhỏ

- Làm gì mà mặt một đồng thể ?

Ánh Minh ngược khuôn mặt đáng thương của mình lên nhìn Thiên Kỳ , không nhìn thì thôi nhìn rồi thì ngớ người , tuy thời tiết ở đây có chút mát mẻ nhưng anh có cần phải ăn mặc quá mát mẻ thế không ? Ánh Minh

” Á

” lên một tiếng đưa tay lên che mắt

- Sao anh không mặc quần áo ?

Thiên Kỳ phì cười

- Sao không mặc ? em mở mắt ra xem anh có mặc quần không ?

Ánh Minh vẫn che mặt không dám bỏ ra nhưng lại để hở ra một khe nhỏ nhìn một chút lại lập tức che kín

- Ý Ý em là tại sao anh không mặc áo ?

Thiên Kỳ đưa tay lên gạt tay Ánh Minh xuống , Ánh Minh giật nảy mình quay chỗ khác không dám nhìn anh . Thiên Kỳ cố nín cười giọng chêu chọc

- Nóng lắm em không thấy nóng sao ?

Ánh Minh nghĩ thầm

” Nóng , nóng thật mặt nóng bừng đây này

” nhưng cô vẫn quát anh

- Nóng gì mà nóng ? bây giờ anh có mặc áo không ?

Thiên Kỳ với tay lấy áo mặc vào nhưng vẫn muốn chêu cô một chút

- Không mặc nóng lắm kẹ em

Ánh Minh tức tới mặt đỏ bừng đứng phắt dậy nhìn anh mắng một chàng

- Anh là cái đồ biến thái khoe thân không biết xấu hổ

Mắng xong cô thở hổn hển nhìn anh đang mỉm cười áo quần đầy đủ thì lại càng bốc hỏa chạy tới chỗ anh đánh anh tới tấp vừa đánh vừa mắng , Thiên Kỳ vừa cười vừa đứng yên để Ánh Minh đánh nhưng lại sợ cô mệt nên liền bắt lấy hai tay cô nắm chặt rồi hôn lên môi cô . Ánh Minh đứng hình trong gió mở to mắt nhìn anh , Thiên Kỳ lại cười buông cô ra đưa tay xoa xoa hai má vừa nóng rực vừa đỏ bừng của cô nói nhỏ

- Muộn rồi đi ngủ thôi

Ánh Minh cúi đầu

” Uhm

” một tiếng sau đó lại lập tứ ngẩng đầu lên ngại ngùng hỏi Thiên Kỳ

- Thế anh ngủ ở đâu ?

Thiên Kỳ cười nhẹ lại chêu cô

- Ở đây có mỗi một cái giường em nghĩ anh sẽ ngủ ở đâu ?

Ánh Minh phụng phịu

- Anh định đuổi em ra sô pha thật sao ?

Thiên Kỳ không thể ngờ sống ở Mỹ tận 6 năm mà cô vẫn có thể ngốc như vậy lại bật cười vui vẻ xoa đầu cô

- Em đúng là ngốc thật đấy , được rồi anh ra sô pha ngủ nhưng em phải hôn chúc anh ngủ ngon

Nói rồi Thiên Kỳ cúi thấp người đưa mặt đối diện với khuôn mặt đỏ bừng của Ánh Minh , Ánh Minh đang suy nghĩ một chút xem có nên hôn hay không thì giọng nói bốn cột của anh lại vang lên

- Không hôn anh sẽ ngủ ở đây

Ánh Minh giật mình lập tức hôn chụt một phát lên môi Thiên Kỳ rồi nhảy lên giường nằm xuống chồm chần kín đầu .

Thiên Kỳ nhìn cô gái đang chui trong chăn làm đà điệu kia thì đi tới kéo chăn của Ánh Minh ra hôn lên chần cô mỉm cười dịu dàng

- Ngủ ngon

Sau đó anh ra khỏi phòng để lại Ánh Minh đang đơ đẫn ở trên giường mở mắt nhìn trần nhà một lúc sau cô thì thầm

- Đúng là ác ma aaaaaaaaaa

rồi lại chồm chần ngủ ngon lành .

.....

Sáng hôm sau Khi Ánh Minh thức dậy thì chỉ thấy một tờ giấy Thiên Kỳ để lại trên bàn ăn cùng bữa sáng thịnh soạn mà chắc chắn 100% là không phải do anh làm , anh nói

” Bữa sáng anh để trên bàn , anh đi giải quyết một số việc chiều nay chúng ta sẽ về Việt Nam

”

Ánh Minh mỉm cười gấp tờ giấy lại cho vào túi áo sau đó ngồi xuống vui vẻ ăn sạch bữa sáng anh đã chuẩn bị cho cô ...

.....
Trong sân bay náo nhiệt Ánh Minh tươi cười vui vẻ bước bên Thiên Kỳ . Sau khi giải quyết mọi việc bên Mỹ tòa án đã quyết định đưa Hồng Anh về nước để giải quyết do người làm đơn đề nghị , Thiên Kỳ muốn về nước là vì sắp tới có một người bác của anh sẽ từ bên Úc qua chơi và lại anh nghĩ cũng đến lúc giới thiệu Ánh Minh với người nhà của mình nên lập tức đưa cô về nước . Ánh Minh làm sao biết được ý định xấu xa của Thiên Kỳ ? Cô chỉ đơn giản nghĩ rằng anh lo lắng cô buồn chán nên đưa cô về nước mà thôi ...

.....
Ánh Minh trở về trong sự chào đón của đông đủ mọi người , Ánh Dương vì chào đón cô đã ép buộc tất cả mọi người bỏ hết công việc học hành ăn chơi gì gì đó để mở tiệc chào đón Ánh Minh trở về . Vừa vào phòng Ánh Minh đã thấy mọi người tụ tập rất đông đủ nhưng lại có một chàng trai đẹp trai , cao lớn mà Ánh Minh chưa bao giờ gặp đang đứng cùng Ánh Linh , cô tò mò đi tới hỏi Ánh Linh

- Đây là ?

Ánh Linh đỏ mặt ngại ngần giới thiệu

- Bạn trai em Gia Kiệt

Ánh Minh mỉm cười nhìn Gia Kiệt mắt lấp lánh

- Đẹp trai quá ghen tỵ với Linh thật đấy , chào em chị là Ánh Minh cứ gọi chị Minh là được

Thiên Kỳ nghe câu đầu tiên của Ánh Minh xong thì mặt mũi đen xì đi đến chỗ cô nói thầm

- Em ghen tỵ gì cơ ?

Ánh Minh chưa kịp phản ứng thì Gia Kiệt nói

- Ghen gì hả chị em còn lâu mới được như anh Thiên Kỳ anh ấy đẹp trai có tài lại thương bạn gái như vậy em phải cố gắng học hỏi đây này

Ánh Minh nghe xong thì rùng mình một cái

" Oa miệng lưỡi trơn chu trong truyền thuyết là đây

" cô nghĩ thầm trong lòng

Thiên Kỳ thì ngược lại cười ngoác cả miệng

- Em thật có mắt nhìn người sau này là người một nhà rồi nhất định anh sẽ nói tốt cho em với hai bác

Ánh Minh lặng lẽ rút lui ra đứng cạnh Ánh Linh đưa tay chống cằm cảm thán

- Trình tự sướng của hai người này thật cao a

Ánh Linh gật đầu

- Cao hơn cả cái Dương chị nhỉ ?

Ánh Dương đang nói chuyện cùng Thiên Bảo nghe vậy thì hét lên

- Cái gì mà lời em vào hả hai cái bà nhiều chuyện kia ? Không có bạn trai đẹp trai như Bảo nhà em nên ghen tỵ hử ?

Ánh Linh nhìn Ánh Dương một lúc rồi lại quay sang Ánh Linh

- Không đến nỗi hơn đâu em hai tên đàn ông kia còn kém xa Dương nhà mình

Ánh Dương

" hứ

" một tiếng lời Thiên Bảo ra ngoài hóng mát , Ánh Nguyệt thấy vậy thì đi ra chỗ Ánh Minh để Quốc Tuấn và Thiên Hoàng đứng với nhau .

- Dương sao thế chị ?

Ánh Linh cười mỉm

- Bệnh khoe khoang tái phát xong mang Thiên Bảo đi khoe rồi

Ánh Nguyệt và Ánh Minh che miệng cười , không khí trong căn nhà nhỏ hôm nay thật náo nhiệt là vì sự trở về của Ánh Minh , hay là vì tất cả mọi người có mặt trong căn nhà đó đã tìm được hạnh phúc của riêng mình ? ...

End chap 37 Bắt đầu từ những chap sau sẽ có nhiều nhân vật mới nhiều thử thách mới đối với chị em Ánh Minh , Ánh Linh và Ánh Nguyệt Ánh Dương . Lần đầu tiên viết truyện cho nên có những tình tiết còn non nớt mong mọi người đọc và góp ý cho Kún nhé

38. Chương 38

Chap 38

Ánh chiều tà bao phủ khắp con đường ven hồ lồng gió Ánh Dương nắm tay Thiên Bảo nhìn anh chăm chú gần đây cô luôn có cảm giác anh rất xa cách với cô đầu tiên cô còn nghĩ là mình nghĩ quá nhiều nhưng hôm nay khi chứng kiến sự thờ ơ của Thiên Bảo khi cô hẹn anh tới nhà ăn tối Ánh Dương quyết định hỏi thẳng anh , tính cách của cô rất thoải mái có khi hơi trẻ con nhưng chứng kiến tất cả những gì chỉ gái cô Ánh Minh đã phải trả giá ra sao để có được tình yêu thì Ánh Dương cũng đã trưởng thành hơn rất nhiều . Ánh Dương cảm thấy Thiên Bảo rất lạ khi cô và anh từ Mỹ thăm chị Ánh Minh trở về thì anh đã thay đổi cô chợt nhớ có một người bạn học cùng đã từng nói nhìn thấy Thiên Bảo ngồi cùng một cô gái trong quán cafe nào đó nhưng lúc đó Ánh Dương không tin còn bây giờ khi đối diện với thái độ thờ ơ của anh cô lại nghi ngờ .

Lắc đầu thật mạnh xua tan đi suy nghĩ u ám trong lòng , Ánh Dương nghiêm túc nhìn Thiên Bảo

- Thiên Bảo ...

Thiên Bảo đang chìm vào suy tư thì nghe Ánh Dương gọi anh quay qua nhìn cô

- Sao vậy em ?

Ánh Dương nhíu mày

- Gần đây anh xảy ra chuyện gì sao ?

Thiên Bảo sững người một lúc rồi lắc đầu

- Không , anh bình thường mà chỉ là anh mới đi làm nên có chút mệt thôi

Ánh Dương có chút hoài nghi vào lời nói của anh muốn truy hỏi tới cùng nhưng nói cho cùng cô cũng chỉ là bạn gái nếu xen quá nhiều vào cuộc sống riêng của Thiên Bảo sẽ khiến anh không vui , vì vậy Ánh Dương không hỏi gì nữa chỉ lặng lẽ nhìn mặt hồ vì gió thổi mà lăn tăn gợn sóng cũng giống như lòng cô bây giờ nhộn nhạo không yên ...

.....

Ánh Dương về đến nhà thì mọi người đã về hết chỉ còn Ánh Nguyệt đang ngồi trên sofa xem tivi , thấy Ánh Dương về mặt mặt mỗi thất thần Ánh Nguyệt có chút ngạc nhiên quan tâm hỏi

- Em sao thế ? mệt à ?

Ánh Dương cười nhẹ lắc đầu ngồi xuống cạnh Ánh Nguyệt

- Không em hơi đau đầu tí thôi chị Minh với chị Linh ngủ rồi ạ ?

Ánh Nguyệt nhìn em gái chăm chú lắng đầu

- Linh đi chơi rồi còn chị Minh thì đang trên phòng gọi điện ẹ

Ánh Dương thở dài ngồi thẳng người nhìn Ánh Nguyệt

- Chị nói chuyện với em chút được không ?

Ánh Nguyệt cảm thấy có gì đó rất lạ ở em gái nên cũng không từ chối hai chị em khóa cửa rồi ra ngoài ...

.....

Đi được một đoạn Ánh Nguyệt hỏi

- Em và Thiên Bảo có chuyện gì à ?

Ánh Dương quay qua nhìn chị gái

- Chị cũng nhìn ra sao ? Em cũng không biết là có chuyện gì nữa

Ánh Nguyệt dừng bước nhíu mày nhìn cô em gái vốn dĩ luôn tràn trề sức sống vui vẻ có thừa của mình có những chuyện Ánh Dương luôn dùng vẻ ngoài thờ ơ vui vẻ của con bé để đánh lừa mọi người nhưng với Ánh Nguyệt thì khác hai người là chị em sinh đôi nên một phần nào đó rất nhỏ cảm xúc của Ánh Dương ít nhiều cũng có ảnh hưởng tới cô . Ánh Nguyệt nắm tay Ánh Dương hỏi nhỏ

- Có chuyện gì rồi phải không ? gần đây em rất lạ nói chị nghe đi

Ánh Dương ngược mắt nhìn lên bầu trời đêm tăm tối nói nhẹ nhàng giọng buồn bã

- Em nghĩ anh Bảo có người khác chị ạ , có một người bạn nhìn thấy anh ấy cùng một cô gái gặp nhau ở quán cafe hai người có những cử chỉ rất mờ ám

Ánh Nguyệt suy tư nột chút

- Có lẽ là Bảo gặp bạn thì sao ? em không nên đa nghi quá

Ánh Dương mỉm cười chua xót lắc đầu

- Không phải tự dưng mà em nghi ngờ đâu chị ạ , chị cũng biết tính em mà nhưng anh Bảo rất khác anh ấy thờ ơ có khi còn từ chối gặp mặt em tuy anh ấy nói là công việc bận nhưng em biết là không phải ...

Ánh Nguyệt im lặng rồi lại nói

- Sao em không hỏi thẳng Bảo ?

Ánh Dương xoay người đi tiếp giọng nhàn nhạt

- Em không đủ dũng cảm để hỏi anh ấy nhớ đâu câu trả lời sẽ là

” chúng ta chấm dứt đi

” thì sao ?

Ánh Nguyệt đặt tay lên vai Ánh Dương an ủi

- Em nghĩ nhiều quá thôi

Ánh Dương thấy mắt cay cay đưa tay lên lau nước mắt ôm lấy Ánh Nguyệt nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống , Ánh Nguyệt thấy bờ vai ướt khi biết rằng Ánh Dương đang khóc cô ôm em gái vào lòng nhỏ nhẹ nói

- Dương cái gì đến rồi cũng sẽ đến nếu nghĩ Bảo đã chán mối tình này thì tại sao em không thẳng thắn hỏi anh ta ? cho dù câu trả lời có ra sao đi nữa thì chị , chị Minh và cả chị Linh nữa vẫn luôn ở bên em ...

Ánh Dương vẫn khóc , khóc đến thương tâm

.....

Ánh Minh từ từ mở mắt vì sự oanh tạc của chiếc đồng hồ báo thức đang réo ầm ầm bước xuống giường vặn người vài cái sau đó cô bước đến mở cửa ban công , ánh nắng mang chút se lạnh của mùa thu tràn ngập căn phòng nhỏ Ánh Minh thở dài một hơi sau đó mỉm cười bước ra khỏi phòng . Đánh răng rửa mặt xong đi xuống nhà đã thấy Ánh Linh đang ngáp ngáp dài ngồi cạnh bàn ăn còn Ánh Nguyệt đang chạy đi chạy lại trong bếp , Ánh Minh cầm cốc sữa trên bàn uống một ngụm sau đó hỏi Ánh Linh

- Dương đâu ?

Ánh Linh nhún vai

- Em chịu sáng sớm đã không thấy đâu rồi chắc lại đi chơi với anh Bảo chứ đâu ?

Ánh Minh nài xuống bàn cùng lúc Ánh Nguyệt cũng ngồi xuống

- Em có chuyện muốn hai chị chú ý một chút

Ánh Minh và Ánh Linh ngẩn ngơ gật đầu , Ánh Nguyệt hài lòng nói tiếp

- Dương và bạn trai nó Thiên Bảo đang có chút chuyện không vui em hy vọng hai chị khi ở trước mặt nó không nên nói quá nhiều tới anh ta .

Nói xong Ánh Nguyệt nhìn hai người một người đang gặm bánh mì một người đang uống sữa kia bằng ánh mắt nghiêm túc tới khi họ gật đầu mới hài lòng đứng dậy chuẩn bị tới trường ...

Chỉ còn Ánh Minh và Ánh Linh ở lại hai cô nhìn nhau một cái rồi Ánh Minh nói trước

- Dương làm sao nhỉ ?

Ánh Linh nhún vai lắc đầu tiếp tục gặm bánh mì

- Em không biết nữa để em hỏi ông Bảo xem sao

Ánh Minh suy tư một chút lắc đầu

- Thôi đừng tới nay chị sẽ nói chuyện với Dương là được ...

Bữa sáng kết thúc trong sự thắc mắc của hai chị em Ánh Minh và Ánh Linh . Sau khi Ánh Linh tới trường chỉ còn Ánh Minh ở nhà cô chẳng có việc gì làm liền cầm túi sách muốn ra ngoài chơi một chút nhưng đi tới gần nơi Thiên Kỳ làm việc cô chợt thấy Thiên Bảo đang giằng co gì đó với một cô gái , chợt nghĩ ra chuyện sáng nay Ánh Nguyệt nói Ánh Minh muốn chạy tới hỏi cậu ta cô gái kia là ai nhưng cô không phải là Ánh Dương lấy tư cách gì chất vấn Thiên Bảo ? Nên đành vờ như không thấy nhưng tối nay cô nhất định phải nói rõ chuyện này với Ánh Dương . Cô vừa đi vừa suy nghĩ xem sẽ nói chuyện này với Ánh Dương thế nào thì đâm sầm vào một ai đó ngã mặt lên thì thấy một người đàn ông ngoài 50 đang nhìn cô chăm chú Ánh Minh giật mình rít rít xin lỗi nhưng người đó cũng chỉ cười cười nhìn cô nói không sao rồi đi thẳng vào thang máy . Ánh Minh

” xoa đầu xử tưởng bị mắng một trận ai dè không sao ông chú kia tốt thật

” Cô nghĩ thầm rồi vui vẻ chạy lên văn phòng tìm Thiên Kỳ , Ánh Dương bước vào văn phòng giám đốc trong tiếng xì xào bàn tán của những nhân viên bên ngoài cô loáng thoáng nghe được vài câu ý là

” chia tay rồi tới đây làm gì

” Ánh Minh chỉ mỉm cười đẩy cửa phòng Thiên Kỳ đi vào nhưng lại thấy có người nên có chút hoảng hốt

- Anh bạn sao ? vậy em ra ngoài chờ anh cứ tiếp tục đi

Nói xong định đi ra ngoài thì Thiên Kỳ kéo tay cô lại cười nói

- Ai đuổi mà em phải đi ? vào đây

Ánh Minh ứ ớ

- Nhưng anh đang có khách mà ? em không muốn làm hỏng chuyện của anh đâu

Thiên Kỳ bật cười

- Khách nào ? người nhà đẩy vào đây

Ánh Minh cuối cùng vẫn bị anh kéo vào trong vờn vào đã ngớ người

- Ô chú , chú là người lúc này bị con đưng vào mà ?

Ông Quang cười vui vẻ đứng lên

- Thì ra cháu là cô bé mập mập ấy hèn gì lúc này cứ thấy quen quen

Ánh Minh ú a ú ở mập mập gì ? chú này là ai ?

Thiên Kỳ thấy cô ngớ ngẩn ngẩn ngẩn thì cười nói

- Đây là chú Quang chú ruột của anh , còn đây là Ánh Minh con heo mập mà cháu vẫn kể cho chú đấy

Ánh Minh nhìn Thiên Kỳ huých anh một cái sau đó quay qua ông chú cười nói

- Dạ chào chú cháu là Ánh Minh ạ

Ông Quang cười vui vẻ nhìn Ánh Minh trước đây khi còn ở Úc Thiên Kỳ đã nói rất nhiều về cô bé Ánh Minh này khiến ông rất tò mò không biết cô bé này ra sao mà có thể biến đứa trắng hoa bay bướm là thằng con quý tử của anh trai ông thay đổi đến như vậy bây giờ gặp mặt ông cũng đã hiểu được phần nào vì cô bé này cũng rất đáng yêu ... Thấy ông chú không nói gì Ánh Minh lại gần xua tay trước mặt ông

- Chú ơi chú nghĩ gì thế ?

Ông Quang nghe vậy bật cười xoa đầu Ánh Minh

- Cháu đáng yêu thật đấy ha ha

Ánh Minh thấy mình được khen liền đắc ý

- Chú cũng rất đẹp trai , đẹp trai hơn anh Thiên Kỳ nữa

Ông Quang lại bật cười kéo Ánh Minh ngồi xuống hỏi han rất nhiều vấn đề hai chú cháu trò chuyện vui vẻ quên hẳn sự tồn tại của cái người đang nghiêng rặng kèn kẹt kia. Thiên Kỳ tuy có chút tức giận vì bị bỏ rơi nhưng cũng rất vui mừng vì chú Quang khó tính nhất nhà cũng đã yêu quý cô như vậy thì người khác chắc chắn sẽ không có vấn đề gì , nghĩ tới đây anh cũng vui vẻ ngồi xuống gọi cho thư kí đặt thức ăn nhà hàng mang tới đây để chúc mừng Ánh Minh vượt qua cửa ải gặp mặt gia đình chồng tương lai tuy nhiên điều này chỉ có mình anh biết ...

Trong văn phòng ba người ngồi ăn uống vui vẻ đột nhiên như nhớ ra chuyện gì đó ông Quang nhìn Ánh Minh lên tiếng

- Chú nghe nói cháu nghỉ học đúng không Minh ?

Ánh Minh giật mình đưa rơi khỏi tay , Thiên Kỳ thấy vậy muốn lên tiếng nhưng bị cô chặn lại , Ánh Minh nhìn Thiên Kỳ lắc đầu sau đó quay sang ông Quang mỉm cười nói

- Dạ cháu từng tự thôi học

Ông Quang nhíu mày nhìn Ánh Minh với vẻ không hài lòng

- Vậy bây giờ cháu làm gì ?

Ánh Minh ngồi ngay ngắn lấy một tấm danh thiếp đưa cho ông , ông Quang nhìn tấm danh thiếp trong tay sững sờ

- Cháu làm việc cho tập đoàn F.K ?

Ánh Minh gật đầu

- Dạ cháu là giám đốc ngoại giao ở F.K

Thấy Thiên Kỳ cúi đầu không nói gì Ánh Minh đưa tay nắm lấy tay anh nhẹ nhàng vỗ về an ủi , ông Quang nghe xong có chút sững sờ lại hỏi

- Công ty này yêu cầu về nhân viên rất cao làm sao cháu vào được ?

Ánh Minh mỉm cười nói

- Dạ sau khi cháu nghỉ học được 4 năm bố mẹ có cho cháu qua Mỹ học tiếp năm nay cháu vừa tốt nghiệp nên được bố cho vào công ty làm ạ

Ông Quang nhú mày nhìn Ánh Minh

- Bố cháu là lãnh đạo trong công ty ?

Ánh Minh gật đầu

- Dạ cũng có thể nói như vậy

Ông Quang hỏi xong nhìn qua Thiên Kỳ thấy anh thất thần ông hắng giọng

- Thiên Kỳ sao không nói gì ?

Thiên Kỳ ngẩng lên gương mặt có chút không vui dạ một tiếng rồi quay sang nói với Ánh Minh

- Muộn rồi em về nghỉ ngơi đi vết thương của em còn chưa lành hẳn đừng đi lại lung tung đợi một chút ăn xong anh sẽ bảo lái xe đưa em về

Ánh Minh nhìn anh rồi nhẹ giọng

- Vâng em cũng định về luôn đây

Nói xong cô đứng lên Nhìn ông Quang cười mỉm sau đó nói

- Vậy cháu xin phép về trước chào chú

Ông Quang cười gật đầu

- ừ cháu đi đường cẩn thận .

.....

Khi Ánh Minh ra khỏi phòng Thiên Kỳ lạnh lùng nhìn ông Quang

- Chú hỏi cô ấy những câu như vậy là có ý gì ?

Ông Quang cũng nhìn anh

- Chú biết nó là cô gái tốt nhưng có vẻ không hợp với gia đình chúng ta

Thiên Kỳ đứng lên dáng vẻ mệt mỏi nhìn ra bên ngoài cửa sổ

- Chú biết không Ánh Minh yêu cháu từ khi còn là một cô bé nhưng khi cô ấy thổ lộ cháu đã tổn thương cô ấy , vì muốn cô ấy quên cháu mà cháu đã cố tình yêu đương trước mặt cô ấy chính vì điều đó khiến cô ấy suy sụp và đau khổ .

Anh dừng lại nhìn ông Quang ngồi đó hai tay đan vào nhau nghe từng lời anh nói thì lại tiếp

- Khi đó cô ấy bắt đầu bắt cần chơi cùng bạn xấu chỉ vì muốn chứng minh với cháu cho dù không có cháu cô ấy vẫn sống tốt , tới khi cô ấy thôi học chúng cháu không qua lại nữa .

Nói tới đây Thiên Kỳ day thái dương có chút mệt mỏi

- Nhưng thời gian sau đó chúng cháu ở bên nhau rồi cháu lại tiếp tục tổn thương cô ấy khi quyết định đi Úc cùng Hồng Anh chắc chú cũng nhớ cô ta chứ ?

Ông Quang nghe thấy cái tên này thì nhú mày

- Là con bé chảnh chọe đã cãi nhau với cháu ở khách sạn khi chúng ta đi nghỉ hè phải không ?

Thiên Kỳ gật đầu

- Dạ , năm nay khi nhận chức quay về đây cháu có xem qua dự án của F.K và chú đón xem đại diện là ai ?

Ông Quang có chút dăm chiêu

- Ánh Minh ?

Thiên Kỳ cười nói tiếp

- Đúng vậy nhưng cô ấy lại để tên là Amy , sau khi gặp lại cô ấy thay đổi rất nhiều khó khăn lắm cháu và cô ấy mới lại tái hợp một lần nữa thì Hồng Anh suất hiện cô ta gây ra hiểu lầm khiến Ánh Minh bỏ về Mỹ . Khi qua bên đó cô ta đã đâm xe vào Ánh Minh khiến cô ấy hôn mê mấy ngày liền ...

Ông Quang cười nhìn Thiên Kỳ

- Vậy nếu gia đình nhất quyết phản đối cháu định làm gì ?

Thiên Kỳ nhìn ông ánh mắt kiên định

- Cháu sẽ không bao giờ buông cô ấy ra cho dù mọi người có ngăn cản cháu cũng sẽ không buông ...

Ông Quang bật cười vỗ vai Thiên Kỳ

- Đừng nghiêm trọng như vậy chứ ? chú chỉ muốn biết thêm một chút về cô bé kia thôi yên tâm chú sẽ xem xét kĩ việc này

Nói xong ông ra khỏi phòng đi tới cửa có một bàn tay kéo lấy áo ông giọng nói trong chẻo vang lên

- Daddy Thiên Kỳ có hỏi gì con không ?

Ông Quang nhíu mày nhìn con gái

- Như Ngọc con thôi ngay đi nó là em họ con đấy

Như Ngọc bĩu môi

- Đâu phải chứ ?

Ông Quang và Như Ngọc lên xe về tới nhà Như Ngọc lại nói

- Daddy con muốn lấy Thiên Kỳ

Ông Quang trừng mắt nhìn đứa con không biết phải trái kia hét to

- Con điên sao ? con là chị nó thì làm sao lấy nhau ?

Như Ngọc ngồi phịch xuống ghế khoanh tay trước ngực

- Không biết , con muốn lấy Thiên Kỳ

Ông Quang bó tay với đứa con này lại gần xoa đầu Như Ngọc

- Ngọc daddy biết con thích Thiên Kỳ nhưng mà nó có bạn gái rồi con à

Như Ngọc nghe vậy nhảy dựng lên hét lớn

- Bạn gái ? Cô ta là ai ?

Ông Quang nhìn Như Ngọc nói nghiêm túc

- Con đừng lộn xộn nữa con cũng biết Thiên Kỳ nó là người như thế nào với lại theo như daddy thấy nó rất yêu cô bé kia nên con thôi đi

Nói dứt lời ông Quang bỏ lên phòng , đã từ lâu ông biết đứa con gái này không phải con gái mình nhưng mà cho dù không có máu mủ cũng còn tình cảm ông không thể bỏ nó được nhưng càng ngày thấy Như Ngọc càng ngang ngược khiến ông thật sự nản lòng ...

Tiếng đóng cửa vang lên Như Ngọc tức giận ném vỡ tan chiếc ấm cổ tinh xảo trên bàn , ngồi phịch xuống ghế nằm chặt tay

- Ông cứ chờ mà xem tôi nhất định sẽ khiến anh ấy yêu tôi

39. Chương 39

Chiếc xe sang trọng lướt chậm trên đường phố đông đúc Ánh Minh ngồi trên xe mắt nhìn ra cửa kính ngắm nhìn dòng người tấp nập , bất chợt Ánh Minh thở dài nhớ đến Ánh mắt ông Quang khiến cô lo lắng cô sợ tình cảm của mình và anh sẽ lần nữa gặp khó khăn , sóng gió . Ánh Minh cất tiếng nói với lái xe

- Dừng ở đây đi

Anh lái xe lập tức dừng lại , Ánh Minh nói cảm ơn sau đó bước chậm chậm về phía trước lòng đầy ưu tư ...

Trong văn phòng Thiên Kỳ sau khi nhận được điện thoại của lái xe riêng nói là Ánh Minh đột nhiên đòi xuống xe đi dạo thì anh bắt đầu lo lắng không yên Ánh Minh trước nay đã không mấy tự tin vào bản thân hôm nay lại bị người nhà anh đả kích như vậy , Thiên Kỳ lo sợ cô sẽ vì chuyện này mà đau lòng , nghĩ ngợi . Nhấc điện thoại lên bấm dãy số quen thuộc có tín hiệu nhưng bên kia không nghe máy ...

Ánh Minh dờ dẫm nhìn chiếc điện thoại đồ chuông liên tục , cô muốn nghe máy nhưng cô sợ nghe thấy giọng nói quan tâm , lo lắng của Thiên Kỳ cô sợ bản thân sẽ không kìm nổi tủi thân khóc òa lên mất . Nghĩ tới đây cô ần chế độ im lặng bỏ điện thoại vào túi sách , đi dạo một chút thấy chân hơi mỏi Ánh Minh đi vào một quán cafe ngồi xuống gọi một ly nước cam , khi nhân viên phục vụ mang nước tới cùng lúc Ánh Minh nhìn thấy một đôi nam , nữ bước vào cô gái thì Ánh Minh không quen nhưng chàng trai thì cô biết rõ là Thiên Bảo

Ánh Minh sợ bị nhận ra nên cầm một cuốn tạp chí cúi xuống giả vờ đọc , khi hai người kia ngồi xuống Ánh Minh loáng thoáng nhìn thấy cô gái kia nắm tay Thiên Bảo . Ánh Minh tức giận muốn đứng dậy tát cho tên đàn ông khốn nạn kia một phát nhưng cô biết mình không có tư cách nên Ánh Minh vội vã tính tiền bắt xe đi về nhà và cũng quên luôn chiếc điện thoại đang rung không ngừng trong túi sách , khiến người nào đó trong văn phòng lo lắng , tức giận đập nát điện thoại

.....

Ánh Minh về tới nhà thì chỉ thấy Ánh Nguyệt ngồi ngoài phòng khách đang xem tivi , cô nhìn quanh lo lắng hỏi

- Ánh Dương đâu ?

Ánh Nguyệt lơ đãng trả lời

- Đi học chưa về , mà chị sao thế mặt tái nhợt thế kia ?

Ánh Minh ngồi xuống giọng nghiêm túc hỏi Ánh Nguyệt

- Nguyệt em nói xem Dương gần đây làm sao ?

Ánh Nguyệt quay lại

- Chị biết gì rồi phải không ?

Ánh Minh gật đầu

- Hôm nay chị thấy Thiên Bảo đi cùng một cô gái hai người rất thân mật

Ánh Nguyệt nhún mày

- Em nghĩ chị đừng cho Dương biết vội

Ánh Minh thở dài

- Chị biết rồi

Ánh Nguyệt lại nhìn Ánh Minh chăm chú

- Còn chị ? Sao thế ?

Ánh Minh lắc đầu

- Không sao chỉ là bố mẹ muốn về nước nên chị lo lắng chút thôi

Ánh Nguyệt

” à

” một tiếng rồi lại nhảy dựng lên

- Cái gì ? Bố mẹ về nước ?

Ánh Minh đứng lên gạt đầu lập tức sửa lại một chút

- À không

Ánh Nguyệt đang thở phào nhẹ nhõm thì Ánh Minh lại thêm một câu

- Chỉ có bố về thôi mẹ đi du lịch với bạn rồi

Nói xong bỏ lại em gái đang nghiêng răng kèn kẹt cô bỏ lên phòng .

Lên tới phòng Ánh Minh mệt mỏi ngã xuống giường nhớ ra chiếc điện thoại có lẽ vẫn đổ chuông này giờ cô bật dậy lục túi lấy điện thoại ra mở máy 30 cuộc gọi nhớ , Ánh Minh sững sốt cầm điện thoại bấm số gọi cho Thiên Kỳ nhưng anh đã tắt máy ,

” có lẽ anh giận rồi

” Ánh Minh buồn bã nghĩ thầm . Thở dài ngao ngán Ánh Minh nằm xuống giường cô muốn đi tìm anh nhưng lúc này cô chỉ muốn bình tĩnh sắp xếp lại mọi suy nghĩ để tự tin đối mặt với tất cả khó khăn vì cô đã hứa sẽ không bao giờ buông tay anh ra

- Dương , em làm sao thế ?

Tiếng kêu thất thanh của Ánh Nguyệt khiến Ánh Minh giật mình tỉnh dậy từ giấc ngủ yên bình , xoa hai bên thái dương nhức nhối Ánh Minh nhìn đồng hồ đầu giường rồi hốt hoảng kêu lên

- Trời ơi đã 8h tối rồi sao ?

Ánh Minh vuốt lại đầu tóc rối tung với chiếc điện thoại không biết đã bị rơi xuống đất từ bao giờ , cô mở máy nhưng không có cuộc gọi hay tin nhắn nào từ Thiên Kỳ cả . Chán nản Ánh Minh để điện thoại lên tủ đầu giường rồi ra khỏi phòng .

Xuống tới phòng bếp Ánh Minh thấy Ánh Dương cả người ướt sũng nằm trên sofa cô tới gần nhìn Ánh Nguyệt

- Nó làm sao thế ?

Ánh Nguyệt nhìn Ánh Minh lắc đầu

- Em không biết vừa mở cửa đã thấy nó như vậy rồi

Ánh Minh nhú mày

- Hay nó biết chuyện gì rồi ?

Ánh Minh vừa nói xong thì từ ngoài cửa một bóng dáng cao lớn bước vào , cô nhú mày nhìn Thiên Bảo

- Có chuyện gì thế ? Cậu nên cho tôi một lời giải thích rõ ràng phải không ?

Cô vừa nói xong thì một giọng nói lạnh lùng vang lên

- Em cũng nên cho anh một lời giải thích không phải sao ?

Ánh Minh cứng người không dám quay đầu lại , Thiên Kỳ thấy cô đứng yên giả chết thì tức giận ùng ùng đi vào trong cầm tay Ánh Minh kéo lên phòng , Ánh Minh bị anh lôi đi nhưng không dám kêu vì cô cũng biết mình sai rồi ...

Thiên Kỳ kéo Ánh Minh vào phòng đóng cửa

Ánh Minh thấy anh dùng ánh mắt hung dữ càng ngày càng tới gần , cô hoảng sợ lùi lại đằng sau . Lùi dần lùi dần cuối cùng ngồi phịch xuống giường , Thiên Kỳ thấy Ánh Minh hoảng sợ tới nhắm tịt mắt thì có chút buồn cười . Ánh Minh tưởng sẽ bị anh đánh ột trận nên nhắm mắt lại chờ bị hành quyết nhưng mãi không thấy gì thì mở mắt ra chỉ thấy Thiên Kỳ che miệng cười tủm tỉm , Ánh Minh tức giận muốn đánh người

Nhưng chưa kịp đánh thì Ánh Minh thấy anh nhìn chăm chăm vào một thứ gì đó đang nằm trên tủ đầu giường của mình cô đưa mắt nhìn theo thì chỉ thấy một bức ảnh cũ không biết đã bị cô xé đi rồi dán lại đến nỗi thảm thương , Ánh Minh chồm lên định lấy bức ảnh nhưng không ng Thiên Kỳ lại nhanh tay hơn

Cầm bức ảnh cũ nát trên tay Thiên Kỳ nhìn Ánh Minh bằng ánh mắt rất không vui hỏi cô

- Ảnh của anh tại sao lại thảm như thế ?

Ánh Minh đặt lại tấm ảnh nhét vào đầu giường sau đó vẽ mặt buồn bã bước ra ban công

Thiên Kỳ bước theo đến bên Ánh Minh ôm lấy cô từ phía sau dịu dàng nói

- Anh biết em buồn vì những lời chú Quang nói sáng nay nhưng tin anh đi chú ấy không hề có ý coi thường em đâu .

Ánh Minh thở dài hai tay để lên lan can giọng có chút phiền muộn

- Em biết nhưng nếu gia đình anh không thích và không chấp nhận em thì sao ?

Thiên Kỳ xoay người Ánh Minh lại để cô đối diện với anh sau đó nói

- Em biết rõ anh mà , anh sẽ không vì gia đình phản đối mà buông tay em ...

Ánh Minh nhìn anh trong mắt mang theo phiền muộn

- Anh cũng không thể đối đầu với chính gia đình mình vì em , em không muốn điều đó xảy ra

Thiên Kỳ ôm Ánh Minh thật chặt vào lòng

- Vậy nếu họ phản đối em sẽ chia tay với anh hả ?

Cô ngẩng đầu từ trong lòng anh rồi lắc đầu thật mạnh

- không em sẽ không như vậy , em sẽ khiến họ chấp nhận em , yêu quý em

Thiên Kỳ bật cười ôm cô vào lòng

- Được nhưng em đừng lo quá được không ? Em chỉ cần tin vào anh thôi

Ánh Minh cười tươi tắn nhìn anh

- Em biết rồi , Thiên Kỳ em xin lỗi vì đã làm anh lo lắng , sau này em sẽ không như vậy nữa

Anh ôm cô thật chặt giọng nói cảnh cáo vang lên

- Nếu sau này còn dám không nghe điện thoại của anh thì anh sẽ ...

Ánh Minh nhìn anh cười mỉm

- Anh sẽ làm gì em ?

Thiên Kỳ nghiêng rằng nhưng sau đó lại cười tinh quái cúi người hôn lên môi cô . Ánh Minh mở to mắt nhìn anh , Thiên Kỳ buông cô ra lại hôn lên trán cô thì thầm

- Thì sẽ hôn chết em

Sau đó anh buông cô ra bước ra khỏi phòng . Chỉ còn Ánh Minh đứng hóa đá ở ban công một lúc sau cô nghiêng rằng

- Thiên Kỳ anh là cái đồ ác độc , ác hơn cả ác ma

Dừng lại một chút Ánh Minh lại cười nhìn xuống bóng dáng cao lớn đang vẫy tay với mình ở bên dưới thì thầm

- Nhưng em yêu anh , ác ma của em ...

Bầu trời đêm se lạnh vì dư âm của cơn mưa vừa qua nhưng Ánh Minh không thấy vậy , cô cảm thấy không khí hôm nay thật tốt .

End chap 39

40. Chương 40

Trời mưa không ngớt Ánh Minh , Ánh Nguyệt và Ánh Linh lo lắng nhìn Ánh Dương đang mê man trên giường . Ánh Minh có chút tức giận cau mày

- Con bé Dương này sao lại thành ra như vậy ?

Ánh Linh thở dài

- Bây giờ đứng đây nhìn nó có ích gì chứ ? Sáng mai nó dậy hỏi thẳng nó là xong

Ánh Nguyệt lắc đầu

- Em muốn mặc kệ cho Dương tự giải quyết nhưng xem ra không được rồi

Ánh Minh gật đầu nói với Ánh Nguyệt

- Em định làm gì ?

Ánh Nguyệt cười mỉm

- Hồi cung

Ánh Minh không hiểu lắm nhưng cô tin Ánh Nguyệt là người thông minh nên cũng không hỏi thêm gì cả chỉ quay sang nói với Ánh Linh

- Mai em đừng đi đâu cả ở nhà với chị

Ánh Linh gật đầu

- Vâng em biết rồi

Ánh Minh nhìn đồng hồ đã hơn 11 giờ , cô bảo các em về phòng ngủ sau đó cũng về phòng của mình . Nằm một lát suy nghĩ về những chuyện xảy ra gần đây , Chuyện của cô vừa yên bình một chút thì Ánh Dương lại gặp sóng gió không biết sẽ còn chuyện gì nữa nhưng Ánh Minh luôn cảm thấy lo lắng không yên , suy nghĩ mãi cuối cùng Ánh Minh cũng mệt mỏi từ từ nhắm mắt lại

.....

” Rìng rìng rìng

” Tiếng chuông điện thoại reo vang phá tan không gian yên tĩnh vốn có của căn phòng , Quốc Tuấn nhíu mày ngồi vớ lấy chiếc điện thoại phá vỡ giấc ngủ ngon lành của anh lầm bầm

- Ai gọi giờ này thế ?

Nhắm mắt Quốc Tuấn cố gắng mở mắt nhìn tên người gọi , vừa nhìn thấy đã lập tức tỉnh ngủ ấn nút nghe máy giọng dịu dàng

- Alo Nguyệt hả ?

Ánh Nguyệt thấy Quốc Tuấn rất lâu mới nghe máy nghĩ chắc anh vẫn đang ngủ nên có chút áy náy

- Em không làm phiền giấc ngủ của anh chứ ?

Quốc Tuấn cười hì hì gãi đầu

- Không anh cũng dậy lâu rồi

Ánh Nguyệt có chút nghi ngờ nhưng anh đã nói vậy thì cô cũng không hỏi nhiều nữa , nhớ đến lí do mình gọi cho Quốc Tuấn , Ánh Nguyệt lại hỏi

- Hôm nay anh có bận gì không ?

Quốc Tuấn cầm điện thoại cười nói

- Anh không bận gì cả , sao thế ?

Ánh Nguyệt cười nhẹ

- Cũng không có gì đâu em muốn hẹn anh đi ăn thôi , và muốn hỏi anh vài chuyện nữa

Thiên Tuấn cầm điện thoại trong tay có chút ngơ ngẩn , đây là lần đầu tiên Ánh Nguyệt chủ động hẹn anh ra ngoài từ khi hai người bắt đầu hẹn hò .

Ánh Nguyệt thấy Quốc Tuấn không nói gì tưởng anh có việc bận nên có chút ngại ngùng

- Nếu anh bận thì không sao đâu

Quốc Tuấn lập tức trả lời

- Anh không bận gì cả , lát nữa anh sẽ tới đón em

Ánh Nguyệt mỉm cười

- Không cần đón em đâu chúng ta cứ hẹn ở nhà hàng đi , anh chọn nhà hàng rồi nhắn tin địa chỉ cho em .

Quốc Tuấn gật đầu

- Cũng được vậy hẹn gặp em lát nữa gặp

Cúp máy xong Quốc Tuấn lập tức bật dậy chuẩn bị đi hẹn hò ...

.....

Trong nhà hàng tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên Ánh Nguyệt từ xa đã Thấy Quốc Tuấn đang ngồi chờ cô , bước đến gần anh cô áy náy hỏi

- Anh chờ lâu không ? vì kẹt xe nên em ..

Ánh Nguyệt chưa nói xong thì Quốc Tuấn đã ngắt lời

- Đợi một chút cũng không sao mà , em ngồi đi đã

Ánh Nguyệt ngồi xuống ghế , sau khi gọi món Quốc Tuấn nhìn cô cười hỏi

- Em nói có chuyện muốn hỏi anh mà , em hỏi đi

Ánh Nguyệt cũng nghiêm túc trở lại

- Em muốn biết Thiên Bảo gần đây có chuyện gì

Quốc Tuấn sững người một lúc mới nhú mày trả lời

- Em hẹn anh là vì chuyện này ?

Ánh Nguyệt thẳng thắn gật đầu

- Vâng

Quốc Tuấn thờ dãi nhìn cô bằng ánh mắt buồn bã

- Ánh Nguyệt từ khi chúng ta quay lại với nhau đây là lần đầu tiên em hẹn anh ăn cơm vậy mà em lại hỏi về chuyện của người khác sao ?

Ánh Nguyệt thấy anh so đo như vậy thì trong lòng cô có chút tức giận

- Tuấn , Ánh Dương là em gái của em gần đây vì anh Bảo nó rất buồn nên em chỉ muốn biết chuyện gì xảy ra thôi

Quốc Tuấn nhìn thẳng vào mắt cô anh nói

- Nguyệt có thật là chúng ta đang yêu nhau không ?

Ánh Nguyệt nhíu mày

- Ý anh là gì ?

Quốc Tuấn cười khở

- Em biết không nhìn thấy Gia Kiệt và Thiê Bảo anh luôn ghen tỵ vì sao Ánh Linh và Ánh Dương luôn dịu dàng quan tâm tới người yêu của các em ấy còn em thì chẳng bao giờ quan tâm tới anh ? Hôm nay khi em hẹn anh , anh còn nghĩ em muốn ở cùng anh nhưng không ngờ em hẹn anh là để hỏi chuyện của em gái em ...

Ánh Nguyệt nhìn anh với ánh mắt lạnh lùng

- Anh cảm thấy em không yêu anh , không muốn ở gần anh sao ?

Quốc Tuấn gật đầu

- Đúng vậy Ánh Nguyệt anh yêu em nhưng anh cũng là đàn ông thấy bạn bè được bạn gái quan tâm như vậy anh cũng biết ghen tỵ

Ánh Nguyệt nhíu mày đứng lên khỏi chỗ ngồi nói với anh

- Nếu anh cảm thấy em không quan tâm anh , chăm sóc anh thì em nghĩ chúng ta nên suy nghĩ lại về mối quan hệ này xin lỗi đã làm mất thời gian của anh , em đi trước

Nói xong cô quay người bước đi , Quốc Tuấn nhìn theo bước chân Ánh Nguyệt cười mỉa mai

- Trong lòng em anh không có vị trí gì sao ?

.....

Ánh Nguyệt bước ra khỏi nhà hàng tâm trạng rất không tốt cô biết tính cách của mình đã không còn dịu dàng như trước đây nữa từ khi anh bỏ cô đi thì Ánh Nguyệt vui vẻ dịu dàng của anh đã chết rồi , cho dù bây giờ anh có bù đắp bao nhiêu hối lỗi bao nhiêu thì sự ra đi của anh năm đó vẫn khiến cô lo lắng sợ hãi , cô sợ một ngày nào đó anh sẽ lại bỏ đi không một lời tạm biệt ...

Ngước mắt nhìn lên bầu trời xanh thẳm Ánh Nguyệt chợt rơi nước mắt ...

.....

Sân bay ...

Một cô gái tóc vàng xinh đẹp bước ra khỏi sân bay trên thào chiếc kính râm để lộ ra khuôn mặt thanh tú Julie mỉm cười

- Quốc Tuấn em về rồi

.....

Trong văn phòng Quốc Tuấn chán nản nhìn ra cửa sổ , lúc này khi ở nhà hàng anh cố tình nói nhưng lời đó là vì muốn Ánh Nguyệt thay đổi quan tâm anh một chút không ngờ cô lại nói anh nên suy nghĩ lại về mối quan hệ này . Bước ra khỏi văn phòng ngột ngạt Thiên Tuấn đi bộ trên con đường đông đúc bỗng nhiên một giọng nói xa lạ vang lên đằng sau

- Tuấn

Quốc Tuấn quay đầu nhìn cô gái trong chiếc váy đen bó sát nhìn một lát anh nói

- Xin lỗi cô gọi tôi ?

Julie che miệng đi tới chỗ anh

- Là em Julie đây

Quốc Tuấn nhìn cô thật kỹ

- Julie à em về nước bao giờ thế ?

Julie bất mãn vì sự thiếu quan tâm của Quốc Tuấn nhăn mặt

- Em về đây tìm anh mà anh lạnh nhạt thế sao ?

Quốc Tuấn cười nhẹ

- Xin lỗi anh hơi bất ngờ thôi , mà em về làm gì ?

Julie cười

- Tìm anh

Cô chạy tới ôm lấy cánh tay anh kéo đi

- Chúng ta đi ăn gì đó đi

Quốc Tuấn muốn gỡ tay Julie ra nhưng chợt sững người , anh thấy Ánh Nguyệt đang đứng trước mặt anh .
Quốc Tuấn vội vàng gỡ bàn tay Julie ra , Ánh Nguyệt tới trước mặt anh

- Đây là cái mà anh gọi là quan tâm , gần gũi ?

Julie nhìn cô gái trước mặt nhú mày

- Cô là ai ?

Ánh Nguyệt lạnh lùng hỏi lại

- Vậy cô là ai ?

Julie hất cằm

- Tôi tên Julie sắp là bạn gái của Quốc Tuấn

Quốc Tuấn nhìn Julie bằng ánh mắt khó chịu còn Ánh Nguyệt thì có chút ngạc nhiên nhưng cô rất nhanh lại lạnh lùng nói

- Tôi là Ánh Nguyệt là bạn gái hiện tại của anh ta

Julie chùng mắt

- Cô là Nguyệt ? bạn gái hiện tại của Tuấn ?

Ánh Nguyệt nhìn Quốc Tuấn

- Từ giờ phút này thì không phải nữa phải không anh Tuấn ?

Quốc Tuấn hoảng hốt kéo tay Ánh Nguyệt

- Em đừng hiểu lầm anh và cô ấy không có gì cả

Ánh Nguyệt cười lạnh nhạt quay lại nhìn anh

- Anh bảo tôi không quan tâm chăm sóc anh ? anh có hỏi tôi lí do tại sao không ? khi anh bỏ tôi đi 2 năm trước thì Ánh Nguyệt mà anh quen khi đó đã chết rồi , tôi bây giờ chính là lạnh lùng như vậy nếu không thể chấp nhận anh cứ nói tôi sẽ rút lui không một lời oán trách

Nói tới đây cô quay ra nhìn Julie

- Cảm ơn cô vừa rồi đã quan tâm bạn trai của tôi nếu sau này anh ấy chọn cô tôi sẽ đến chúc mừng hai người vì nói cho cùng chúng ta đã từng là bạn thân

Ánh Nguyệt dần từng tiếng nhấn mạnh từ

” Bạn thân

” sau đó mỉm cười bước đi

Quốc Tuấn nhìn theo bóng dáng cô , rồi quay lại nhìn Julie

- Em về đi anh mệt , muốn về nhà ...

Bầu trời lan tỏa từng tia nắng mùa thu ấm áp Julie nắm chặt tay khuôn mặt chần chừ tứ giân

- Kim Ánh Nguyệt tôi sẽ không thua cô lần nữa , không bao giờ ...

Trên con đường hai bên rợp bóng cây Ánh Nguyệt ngồi xuống một chiếc ghế đá nhặt một chiếc lá khô lên nhìn ngắm , cô không thích mùa thu vì mùa thu rất buồn và vì mùa thu năm ấy anh đã nhẹ nhàng bước đi bỏ cô lại một mình đối mặt với tất cả đau khổ , khó khăn . Ánh Nguyệt nhắm mắt lại một giọt nước trong veo chảy ra từ khóe mắt của cô , Ánh Nguyệt đưa tay sờ lên giọt nước ấy cười nhẹ

- Bạn trai tôi và bạn thân tôi có gian tình với nhau ?

Ánh Nguyệt chợt bật cười , nụ cười đi cùng với nước mắt ...

Bầu trời tối dần xua đi sự trong xanh vốn có của một buổi chiều mát mẻ , Bên hồ nước lỏng lách phản chiếu những ánh sáng vàng nhạt của đèn đường Ánh Minh và Ánh Dương ngồi cạnh nhau , Ánh Minh phá vỡ bầu không khí yên lặng

- Dương em có thấy gần đây Thiên Bảo có gì lạ không ?

Ánh Dương nhìn ra phía xa ánh mắt đượm buồn gật đầu

Ánh Minh không quen dáng vẻ yếu đuối này của Ánh Dương có chút tức giận nói tiếp

- Chị vốn dĩ không muốn nói cho em nhưng thấy em như thế này chị rất không vui nên chị nói thẳng luôn , chị thấy Thiên Bảo đi cùng cô gái khác bọn họ còn rất thân mật nữa

Ánh Dương nghe xong có sững lại một chút nhưng lại cúi đầu thở dài

- Em biết

Ánh Minh nghe vậy thì đứng bật dậy hét lớn

- Em biết mà còn qua lại với cậu ta sao ?

Ánh Dương ngẩng đầu kéo tay Ánh Minh xuống

- Chị bình tĩnh để em kể đã

Ánh Minh gật đầu ngồi xuống , Ánh Dương buông tay Ánh Minh ra tầm nhìn hướng ra phía mặt hồ gợn sóng bắt đầu nói

- Chị nghe em kể đã đừng hỏi gì vội sau khi em kể xong sẽ trả lời tất cả câu hỏi của chị

Ánh Minh gật đầu chăm chú lắng nghe , Ánh Dương cười nhẹ kể lại sự việc hôm đó .

..... flash back

Trên con đường đông đúc Ánh Dương đi dọc theo hàng cây lá đã ngả vàng nhắm mắt thở dài suy nghĩ tiêu cực gần đây khiến cô mệt mỏi , Ánh Dương bước vào một quán cafe trang nhã ngồi xuống sau khi gọi đồ uống cô đưa mắt nhìn ra ngoài cửa kính ánh mắt dừng lại khi nhìn thấy một hình ảnh quen thuộc một chàng trai và một cô gái nắm tay nhau cô gái ôm lấy cánh tay chàng trai mỉm cười hạnh phúc , chàng trai ấy là Thiên Bảo còn cô gái bên cạnh anh lại không phải là cô . Ánh Dương đứng dậy tính tiền sau đó chạy ra khỏi quán đến trước mặt Thiên Bảo cô muốn xác nhận rằng mình bị hoa mắt nhưng không phải chàng

trai đó đúng là anh còn cô gái kia là ai ? Ánh Dương nén cơn đau trong lồng ngực đưa tay chỉ vào cô gái ghen giọng hỏi

- Cô ta là ai ?

Thiên Bảo rút tay ra khỏi bàn tay của cô gái kia nhưng anh không giải thích mà chỉ nói

- Anh xin lỗi

Ánh Dương nhìn anh mỉm cười nhẹ nhàng

- Em hiểu rồi thì ra là như vậy ...

Thiên Bảo nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu nhưng Ánh Dương vẫn chỉ mỉm cười bước qua anh . Chỉ có bản thân cô mới biết được những bước chân ấy nặng nề , đau đớn tới chừng nào . Đêm hôm ấy là lần đầu tiên Ánh Dương trải qua cảm giác đau đớn khi đó cô mới hiểu cảm giác của Ánh Minh khi Thiên Kỳ phản bội sự đau đớn của Ánh Nguyệt khi Quốc Tuấn rời đi và lì do Ánh Linh không chấp nhận tình cảm của Gia Kiệt và đêm hôm đó là lần đầu tiên trong đời cô đã say ...

..... End flash back

Ánh Minh cầm tay em gái nhẹ nhàng an ủi

- Dương cậu ta đã đưa em về đêm hôm đó

Ánh Dương gật đầu

- Em biết . Và em cũng đã biết cô gái kia là ai , cô ấy là Cindy người anh Bảo đã yêu trước khi gặp em nghe nói họ lớn lên cùng nhau nhưng Cindy đột nhiên chia tay sau đó anh Bảo đi du học họ không gặp nhau nữa

Ánh Minh nhíu mày

- Thiên Bảo nói với em như vậy ?

Ánh Dương lắc đầu

- Không anh Hoàng nói với em sự việc cụ thể em không hiểu lắm vì bọn em nói chuyện qua điện thoại anh Hoàng đang giải quyết chuyện của Hồng Anh

Ánh Minh nghe thấy tên Thiên Hoàng thì cảm giác có lỗi trào lên không biết Thiên Hoàng có ổn không ?

Ánh Dương thấy Ánh Minh thờ người ánh mắt mông lung thì lay lay cánh tay cô

- Chị sao thế ? không khỏe hả ?

Ánh Minh xua tay

- Không chị suy nghĩ chút thôi

rồi Ánh Minh nhíu mày nói tiếp

- Nhưng Thiên Bảo giải quyết ra sao ?

Ánh Dương lắc đầu

- Em không biết nhưng em quyết định cho dù anh ấy có bỏ em chọn cô gái kia em cũng sẽ buông tay vì cho dù em có thể níu anh ấy lại nhưng nếu trái tim anh ấy vẫn ở bên Cindy thì người đau khổ cuối cùng cũng sẽ là em mà thôi

Ánh Minh nắm tay Ánh Dương nhẹ nhàng an ủi

- Dương em phải mạnh mẽ lên cho dù sau này không phải cậu ta em cũng có thể tìm được người khác yêu em , trân trọng em

Ánh Dương cười gật đầu

- Em hiểu cảm ơn các chị

Ánh Minh cười nhẹ xoa đầu Ánh Dương , một cơn gió lùa qua làm lay động mái tóc dài của Ánh Dương khiến cô run nhẹ một giọt nước rơi xuống đã nói lên tất cả cảm giác của cô lúc này không muốn chị gái thấy mình khóc Ánh Dương nhanh chóng lau đi giọt nước mắt vừa chảy xuống đứng lên chạy tới đi bên Ánh Minh , ánh đèn đường chiếu sáng từng bước chân hai cô gái .

.....

Ánh Nguyệt ngồi trên giường tay cầm chiếc điện thoại đang đổ chuông liên hồi giờ tay ném mạnh chiếc điện thoại vào tường khiến nó vỡ tan , ôm lấy chiếc gối căn phòng tối đen tiếng nước nổ nho nhỏ vang lên khiến không gian yên tĩnh chỗ nên bị thương đượm buồn

.....

Quốc Tuấn cúi đầu vò mái tóc tới rồi bời nhìn khung ảnh trên đầu giường , trong bức ảnh một chàng trai mặc đồng phục cầm chiếc bằng tốt nghiệp đứng bên cạnh một cô gái mặc bộ đồng phục màu xanh lam hai người cười thật vui vẻ , hạnh phúc . Bức ảnh đó chính là kỉ ức đẹp nhất của anh và Ánh Nguyệt vì sau đó anh rời đi nhưng anh không hiểu vì sao cô lại tỏ ra như là anh bỏ cô đi vậy , năm đó khi biết mình phải đi vì không muốn đối diện với những giọt nước mắt của Ánh Nguyệt , Quốc Tuấn đã nhờ người bạn thân duy nhất của cô Julie đưa cho Ánh Nguyệt bức thư trong đó ghi rõ số điện thoại và email của anh nhưng cô không hề liên lạc với anh . Cảm giác khó hiểu dâng lên Quốc Tuấn thấy rất lạ những lời Ánh Nguyệt nói hôm nay là ý gì ? tại sao cô không hề liên lạc với anh 2 năm trước ? và tại sao người duy nhất liên lạc với anh lại là Julie ? làm sao cô ta biết số điện thoại và email của anh ? hàng ngàn nghi vấn hiện ra Quốc Tuấn lồng ghép tất cả sự kiện với nhau anh quyết định phải tìm ra sự thật

End chap 40

41. Chương 41

Trong văn phòng yên lặng Thiên Kỳ chăm chú đọc bản tài liệu trên bàn , một lát sau anh buông bút dựa lưng ra sau ghế nhắm mắt nghỉ ngơi . Tiếng điện thoại nội bộ đột nhiên vang lên Thiên Kỳ thẳng lưng ấn nút trả lời

- Có chuyện gì ?

Thư kí lập tức trả lời

- Dạ có một cô gái tên Như Ngọc muốn gặp giám đốc

Thiên Kỳ nhíu mày

” cô ta tới làm gì ?

” anh khó chịu nghĩ thầm nhưng vẫn nói

- Bảo cô ta vào phòng khách đợi tôi

- Dạ

Sau khi dọn dò thư kí Thiên Kỳ đứng lên cầm điện thoại bấm một cái tên quen thuộc hồi chuông thứ nhất vừa reo lên bên kia lập tức nghe máy Thiên Kỳ mỉm cười

” xem ra cũng biết sợ rồi

” anh vui vẻ nghĩ thầm

- Alo Thiên Kỳ hả ?

Thiên Kỳ cười

- Không là anh thì ai ?

Ánh Minh gãi đầu

- Anh gọi có chuyện gì không ?

Thiên Kỳ nghe giọng cô có chút lạ thì lo lắng

- Giọng em làm sao thế ? ồm àh ?

Ánh Minh biết anh lo lắng cho cô nên cũng cười

- Không sao hôm qua em nói nhiều nên khản giọng thôi

Thiên Kỳ thở nhẹ

- Vậy em tới công ty anh đi chúng ta đi ăn được không ?

Ánh Minh có chút bối rối vì chuyện trong nhà còn chưa đâu vào với đâu nhưng cô cũng rất nhớ anh ... Nghĩ một chút Ánh Minh gật đầu

- Dạ em sẽ đến công ty anh bây giờ đợi em chút

Thiên Kỳ cười

- Được anh đợi em

Cúp máy Thiên Kỳ quay về vẻ mặt nghiêm túc bước ra khỏi phòng làm việc . Vừa bước vào phòng khách đã bị ôm lấy

- Kỳ

Thiên Kỳ khó chịu đẩy Như Ngọc ra đi tới sofa ngồi xuống lạnh lùng nói

- Đây là nơi làm việc yêu cầu chị cư xử đúng mực

Như Ngọc lờ đi thái độ lạnh nhạt của Thiên Kỳ tới gần khoác tay mình lên tay anh nũng nịu

- Tại người ta nhớ Kỳ mà ...

Thiên Kỳ ngồi lùi sang bên cạnh kéo dài khoảng cách giữa hai người

- Chị tới đây có việc gì ?

Như Ngọc có chút khó chịu nhưng vẫn cố tươi cười

- Tối thăm Kỳ chứ làm gì ? lâu lắm rồi không gặp lát nữa mình đi ăn cùng nhau được không ?

Thiên Kỳ đưa tay nhìn đồng hồ

- Xin lỗi hôm nay tôi có hẹn với bạn gái rồi khi khác đi

Như Ngọc nhú mày khó chịu định nói gì đó thì cửa phòng mở ra một cô gái mặc chiếc quần jean cùng chiếc áo phông bước vào Như Ngọc đứng dậy nhìn cô gái đó

- Cô là ai sao lại dám tự tiện vào đây ?

Ánh Minh ngạc nhiên nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt rồi lại nhìn Thiên Kỳ đang đứng lên đi về phía mình gương mặt lạnh lùng nhìn cô gái xinh đẹp kia anh nói

- Cô ấy là bạn gái tôi , tôi cho cô ấy cái quyền đi lại tự do trong công ty mình có gì là sai ? chị có ý kiến gì sao ?

Ánh Minh ngại ngần nhìn anh có chút lo lắng , hỏi nhỏ

- Cô gái xinh đẹp kia là ai vậy ?

Thiên Kỳ thu lại khuôn mặt lạnh lùng nhìn Ánh Minh kéo tay cô tới cạnh mình rồi đưa tay giới thiệu

- Đó là Như Ngọc con gái của chú Quang , chị ấy bằng tuổi anh nên em cũng gọi chị giống anh cũng được

Ánh Minh gật đầu nhìn Như Ngọc cười nói

- Chào chị em là Kim Ánh Minh

Như Ngọc hừ một tiếng nhìn Ánh Minh từ đầu tới chân thăm phán xét

” không trang điểm , không quần áo túi sách hàng hiệu cô ta rút cuộc dựa vào cái gì mà đòi làm đối thủ của mình ?

” nghĩ tới đây Như Ngọc cười giấu cợt nhìn Ánh Minh

- Đi gặp bạn trai mà cô ăn mặc như vậy sao ?

Thiên Kỳ nhìn Như Ngọc lạnh lùng nói

- Bạn gái tôi ăn mặc sao là việc của cô ấy không cần chị phải nhiều lời

Ánh Minh kéo tay Thiên Kỳ sau đó quay sang phía Như Ngọc nói

- Cảm ơn chị đã góp ý

Như Ngọc hừ một tiếng bước qua hai người khi đi qua Ánh Minh còn cố tình đụng vào người cô khiến Ánh Minh lùi về sau vài bước nhưng cô vờ như không để ý cười với Như Ngọc rồi lại tới chỗ Thiên Kỳ nói

- Chúng ta đi thôi

Thiên Kỳ nhìn Như Ngọc đi xa dần thở nhẹ

- ừ mình đi

.....

Sau khi ăn xong trời cũng đã tối Thiên Kỳ quyết định hai người sẽ đi bộ một chút nên cầm tay Ánh Minh đi dạo trên đường , Thiên Kỳ thấy hôm nay Ánh Minh yên lặng tới khó hiểu thì véo má cô

- Em đang suy nghĩ chuyện đại sự gì thế hả ?

Ánh Minh nhăn mặt xoa hai bên má vừa bị véo

- Em nghĩ về chị họ của anh

Thiên Kỳ nhún mày

- Nghĩ về cô ta làm gì ?

Ánh Minh ngẩng lên nhìn anh lại nói

- Chị ấy không thích em đúng không ? nhưng em chưa bao giờ đắc tội với chị ấy mà ?

Thiên Kỳ cười lớn nhìn Ánh Minh mặt nhăn nhó

- Kệ cô ta em đừng quan tâm , vì ngoài bản thân mình ra cô ta vốn không thích ai cả

Ánh Minh đánh vào tay anh một cái nhăn mặt

- Có người đi nói xấu người nhà của mình như vậy sao ?

Thiên Kỳ cười xoa đầu Ánh Minh

- Em đừng nghĩ nhiều nữa cũng đừng để ý tới Như Ngọc làm gì ệt

Ánh Minh nhìn anh đến sững người không biết trong lòng bây giờ ra sao mà cứ nhộn nhạo không yên , vừa hạnh phúc vừa lo sợ Ánh Minh đưa hai tay ôm Thiên Kỳ

- Nếu đó không phải chị họ anh em sẽ nghĩ là Như Ngọc thích anh mất

Thiên Kỳ nhìn cô gái trong lòng có chút khó chịu muốn nói cho cô sự thật nhưng anh lại nghĩ nói ra sẽ chỉ khiến cô lo sợ hơn chỉ bằng không nói chỉ cần khiến cho đứa con gái phiền phức kia im miệng là được rồi , anh và cô khó khăn lắm mới được như bây giờ anh không muốn cô lo lắng thêm gì cả .

Ánh Minh chìm vào cảm giác hạnh phúc cảm nhận từng cơn gió đầu thu nhẹ nhàng lướt qua , Thiên Kỳ ôm chặt cô vào lòng như sợ rằng chỉ cần rời tay cô sẽ biến mất cùng với cơn gió kia vậy Ánh Minh ở trong lòng anh nhớ ra một chuyện nhẹ giọng hỏi

- Thiên Hoàng sao rồi anh ?

Thiên Kỳ khó chịu buông Ánh Minh ra

- Em hỏi nó làm gì ?

Ánh Minh nhìn anh tức giận như trẻ con thì

” phì

” một tiếng nhưng ngay lập tức bịt miệng không dám cười nữa nghiêm túc nói

- Em nghe nói Thiên Hoàng sắp về Úc nên hỏi thăm thôi

Thiên Kỳ thở dài ngồi xuống giọng nói nhẹ nhàng

- Nó không phải vì em nên mới đi đâu em đừng tự trách mình

Ánh Minh ngạc nhiên vì không ngờ anh lại đoán được cô đang nghĩ gì nhanh tới như vậy cô ngồi xuống cạnh anh dựa đầu vào vai anh nói nhỏ

- Gần đây nhà em xảy ra rất nhiều chuyện không vui , em rất mệt Thiên Kỳ ạ em không biết khi bố em về nước nhìn thấy cảnh tượng này sẽ phản ứng ra sao nữa

Thiên Kỳ hôn lên tóc Ánh Minh thì thầm

- Anh sẽ cùng em gánh vác mọi chuyện ...

Ánh Minh mỉm cười nhắm mắt lại đúng vậy như vậy là đủ rồi chỉ cần có câu nói này của anh cảm nhận sự tồn tại của anh đã là quá đủ rồi , có Thiên Kỳ bên cạnh cho dù khó khăn tới đâu cô nghĩ mình cũng có thể vượt qua ...

.....

Trời tối dần Ánh Minh đi tới cửa nhà thì lơ mơ thấy một bóng người con trai đang đứng ở cửa nhà mình , cô nhẹ nhàng tới gần vỗ vai anh ta

- Thiên Bảo , cậu ở đây làm gì ?

Thiên Bảo gạt mình quay lại nhìn thấy Ánh Minh thì thở dài , ấp úng nói

- Em tới thăm Dương nhưng mà ...

Ánh Minh cười

- Nó không mở cửa đúng không ?

Thiên Bảo ngại ngần gạt đầu . Ánh Minh cười nhẹ nói

- Vậy cậu nói chuyện với tôi một chút đi

Thiên Bảo gạt đầu đi theo Ánh Minh vào nhà.

Ánh Minh mở cửa sau đó ngồi xuống sofa nhìn Thiên Bảo chăm chú

- Cậu có yêu Dương không ?

Thiên Bảo không do dự gạt đầu

Ánh Minh hài lòng hỏi tiếp

- Còn Cindy ?

Thiên Bảo do dự một chút mới nói

- Em không hề có gì với Cindy cả chỉ là cô ấy đột nhiên xuất hiện khiến em có chút lung lay vì dù sao em cũng từng yêu cô ấy

Ánh Minh nhíu mày

- Cậu định tính sao ? trong hai người là em gái tôi và Cindy cậu chỉ có thể chọn một

Thiên Bảo cúi đầu

- Em biết , em cũng đã nói với Cindy em có bạn gái nhưng cô ấy cứ nhất quyết đi theo em muốn quay lại em cũng không biết làm sao

Ánh Minh nhìn Thiên Bảo nhấn mạnh từng chữ

- Một hãy cắt đứt quan hệ với em gái tôi trả lại cuộc sông bình yên cho nó và cậu có thể yêu đương với cô gái kia tùy thích ...

Hai hãy nói rõ với cô ta cậu yêu Ánh Dương và khuyên cô ta rút lui ...

Thiên Bảo nhìn thẳng vào Ánh Minh gật đầu

- Em hiểu , em sẽ giải quyết chuyện này . Chị hãy chăm sóc Dương dù em ...

Nói xong Thiên Bảo lập tức rời đi Ánh Minh nhìn theo mỉm cười

- Xem ra cậu đã có quyết định ...

.....

Bóng tối bao trùm mọi nẻo đường từng cơn gió se lạnh thổi qua khiến người ta bất giác run rẩy . Trong quán bar mờ ảo Quốc Tuấn ngồi cầm ly rượu trên tay ánh mắt vô hồn nhìn ngắm thứ chất lỏng màu trắng trong chiếc ly trên tay , Julie bước tới ngồi cạnh Quốc Tuấn . Cô rất ngạc nhiên vì thấy anh chủ động hẹn mình ra ngoài nhưng trong lòng cũng rất dắc ý , cô nghĩ mình sẽ thắng Ánh Nguyệt . Gợi xong đồ uống Julie nhẹ nhàng nói

- Anh hẹn em chỉ để uống rượu thôi sao ?

Quốc Tuấn cười nhạt

- Mùi nước hoa của em rất thu hút ,

Hít một hơi Quốc Tuấn nhẹ nhàng thốt ra

- Midnight poison ? Nhưng em quên rồi sao ? Anh rất ghét nước hoa

Julie cứng người nhưng vẫn có nỗ lực cười

- Em đúng là đã quên mất

Quốc Tuấn quay sang nhìn Julie rồi tiếp

- Tại sao hai năm trước em lại không đưa bức thư đó cho Ánh Nguyệt ?

Julie nghe vậy giật mình làm đổ ly rượu trong tay , Quốc Tuấn đưa giấy cho cô lau sau đó nói

- Anh rất muốn nghe lời giải thích của em về hành động phá hoại đó

Julie vẫn im lặng nhưng một cảm giác khó chịu từ từ dâng trào cô quay sang nhìn thẳng vào Quốc Tuấn

- Đúng em cố tình không đưa bức thư đó cho Ánh Nguyệt , cố tình làm cô ta hiểu lầm anh thì sao ?

Quốc Tuấn cầm lấy cánh tay mảnh khảnh của Julie bóp mạnh

- Tại sao cô lại làm như vậy ? cô không phải là bạn của Nguyệt sao ?

Julie giật tay ra khỏi tay Quốc Tuấn nhếch môi

- Bạn ? haha bạn ư ? cô ta hoàn toàn không phải bạn tôi

Quốc Tuấn nhìn cô ta trong lòng có chút chán ghét

- Ý cô là gì ?

Julie nhắc ky rượu xoay tròn

- Ý gì ư ? được tôi sẽ nói cho anh biết ý tôi là gì , tại sao cái gì cô ta cũng có còn tôi thì không ? ngay cả anh cũng vậy rõ ràng tôi là người gặp anh trước ái mộ anh trước tại sao cô ta vẫn có thể có được anh mà không phải tôi ? vì vậy tôi muốn cô ta đau khổ , đau khổ như tôi năm đó vậy .

Quốc Tuấn nhìn Julie nghiêng răng

- Cô đau khổ ? buồn cười cô đâu phải người bị ngược đãi ? cô đâu phải người trải qua nỗi đau khi Ánh Nguyệt nghĩ tôi ra đi không một lời tạm biệt ?

Julie uống một hơi cạn ly rượu trong tay

- Vậy anh nghĩ cảm giác của tôi ra sao khi anh và cô ta yêu nhau năm đó ?

Quốc Tuấn nhìn Julie chăm chú năm đó nếu không có Ánh Nguyệt anh căn bản là sẽ không quen Julie làm sao anh có thể thích cô ta được ?

Julie nhìn anh một lúc rồi đứng dậy

- Tôi xem đủ rồi thật ra vì yêu anh nên tôi quay về nhưng một phần cũng là vì muốn Ánh Nguyệt đau khổ nhưng có lẽ tôi thất bại quá sớm rồi .

Nhìn cô ta rời đi nhẹ nhàng Quốc Tuấn rất giận cô ta gây ra một đồng rắc rối để Ánh Nguyệt hiểu lầm anh hai năm rồi cô ta quay về tiếp tục gây thêm rắc rối rồi lại nhẹ nhàng bỏ đi như không có chuyện gì để anh ở lại một mình giả quyết . tức giận đập tay lên bàn Quốc Tuấn đứng lên tính tiền sau đó ra khỏi nơi ồn ào này .

.....

Trong căn phòng tối đen Ánh Nguyệt ngồi nhìn chằm chằm chiếc điện thoại trong tay , Lúc này khi đang ngồi ngơ ngẩn thì tiếng chuông báo tin nhắn vang lên Ánh Nguyệt mở điện thoại đọc dòng tin nhắn ấy nước mắt lại rơi

" Nguyệt , tôi là Julie cậu biết không lần này tôi trở về vốn là muốn khiến cậu đau khổ nhưng tôi thất bại rồi nhưng chắc chắn không phải thua cậu mà là tôi thua Quốc Tuấn , tôi thua tình yêu của anh ấy dành cho cậu . Có những sự thật không bao giờ thay đổi đó là anh ấy yêu cậu không phải tôi . Có một thứ tôi muốn gửi cho cậu làm quà chia tay , ngày mai tôi về Mỹ hi vọng cậu và anh ấy sẽ không dễ dàng quay về bên nhau ...

Thân : Julie

".

Đúng như Julie nói sáng sớm hôm sau có một bưu kiện được đưa đến , đúng lúc đó tiếng chuông báo tin nhắn lại vang nội dung ngắn gọn không hề có tên người gửi nhưng cô cũng đoán ra ai đã gửi tin nhắn này khi đọc nội dung

" Bưu kiện vừa gửi tới là bức thư và món quà Quốc Tuấn nhờ tôi chuyển đến cho cô 2 năm trước , tôi đã mở bức thư ra đọc nhưng không hiểu tại sao tôi không vứt nó đi mà lại giữ lại , hôm nay tôi trả nó lại cho cô từ nay chúng ta không nợ nhau gì cả tạm biệt

" Ánh Nguyệt mở ra thì chỉ thấy một bức thư cùng một chiếc vòng cổ hình mặt trăng . Cô nhanh chóng mở bức thư ra

" Ánh Nguyệt anh xin lỗi vì đi mà không nói với em lời nào , nhưng anh không thể đối mặt với nước mắt của em . Ánh Nguyệt địa chỉ và cách liên lạc với anh , anh đã ghi bên dưới nhớ phải gọi cho anh nhé ... À anh có đặt làm một sợi dây chuyền hình mặt trăng dành riêng cho em hãy đeo nó và nhớ đến anh nhé ... Yêu em Quốc Tuấn

"

Từng cơn gió mùa thu thổi nhẹ vào căn phòng nhỏ Ánh Nguyệt nắm chặt sợi dây chuyền trong tay vừa khóc vừa cười ...

End chap 41

42. Chương 42

Từng cơn gió se lạnh lùa qua khe cửa sổ thổi vào căn phòng nhỏ , cô gái đang vui mình vào chăn ấm ngủ say sưa cũng run nhẹ từ từ tỉnh giấc . Ánh Minh ngồi dậy theo thói quen đưa tay lên với chiếc đồng hồ không biết đã bị cô ném đi bao nhiêu lần , Ánh Minh nhìn hai kim giờ và phút cùng dừng lại ở số 9 chói mắt thì giật mình bật dậy chạy ngay vào phòng tắm đánh răng rửa mặt thay quần áo một cách nhanh chóng cô chạy ra khỏi nhà ...

.....

Khi Ánh Minh vội vã tới sân bay đã thấy một cảnh tượng rất không đẹp mắt , cha già của cô đã đứng đợi 2 tiếng đồng hồ khuôn mặt của ông vẫn bình tĩnh như thường nhưng khi nhìn thấy Ánh Minh thì có hiện tượng mạch máu nổi lên . Ánh Minh cúi đầu chậm chậm bước đến bên người bố yêu mến của cô , Kim Thái Hùng nhìn đứa con gái ông yêu quý đã bắt ông đứng chờ suốt 2 tiếng đồng hồ ở sân bay thực sự rất tức giận muốn mắng cho nó một trận nhưng xét thấy về mặt hối lỗi tội nghiệp nên ông tạm tha cho Ánh Minh . Thu lại về mặt tức giận ánh mắt ông chờ nên ôn nhu hơn bao giờ hết kéo đứa con gái đang cúi đầu hối lỗi vào lòng , Ánh Minh thở phào nhẹ nhõm nghĩ thầm

” bão tan a bão tan

” Thái Hùng buông Ánh Minh ra cốc vào đầu cô

- Nhóc con nhớ bố không ?

Ánh Minh xoa đầu nhăn mặt

- Con lớn rồi mà nhóc con gì chứ ?

Thái Hùng cười lớn ôm con vào lòng

- Với bố thì chị em con mãi mãi là nhóc con không bao giờ lớn

Ánh Minh rất bất mãn bố vẫn xem cô như trẻ con , nhận ra sự tức giận của nhóc con nhà mình ông Hùng buông tay nhìn Ánh Minh chăm chú xoay trái xoay phải nhìn tới nhìn lui mới nhún mày

- Sao con gầy thế ?

Ánh Minh cười gượng gạo

- Con giảm cân haha

Ông Hùng nhún mày tặng cho cô một cái cốc thật đau

- Bố cấm nghe chưa ? bây giờ đi về

Ánh Minh lại cúi đầu nhăn nhó tội nghiệp đi theo cha già nhà cô ...

.....

Về gần tới nhà Ánh Minh liếc mắt nhìn bố mình lo lắng không yên cô rất sợ khi nhìn thấy căn nhà mà ông vẫn cho là cô quản lý rất tốt kia bây giờ lại chứa đầy những con tim tan vỡ thì cô sẽ bị trách phạt thế nào đây ? Nhưng ngoài dự đoán của Ánh Minh khi hai bố con một người lo lắng không yên một người tinh thần sáng khoái bước vào nhà thì Thái Hùng đã nhận được những cái ôm nồng nhiệt của ba cô con gái xinh đẹp , Bữa cơm thân mật bốn người ngồi đối diện nhau làm cho Thái Hùng có cảm giác như thời gian quay trở lại mười mấy năm về trước khi sự nghiệp của ông chưa vững vàng nhưng căn nhà này lại đầy ắp tiếng cười đùa vui vẻ , nhìn xung quanh bàn ăn ông chợt dừng lại ở Ánh Minh cảm giác trong lòng ông khi nhìn thấy nụ cười tinh nghịch , động tác làm nũng của Ánh Minh khiến ông vừa kinh ngạc lại vừa vui mừng . Nhớ lại mấy năm trước khi ông quyết định đưa con về Mỹ lúc đó tình trạng cảm xúc của Ánh Minh khiến ông hoảng sợ và tự trách vô cùng , hoảng sợ là vì nhóc con vui vẻ hoạt bát của ông đã không còn nữa thay vào đó là sự yếu đuối và suy sụp còn tự trách là vì ông nghĩ tuy gia đình giàu có nhưng hai vợ chồng ông lại để Ánh Minh một mình ở lại Việt Nam khiến con bé thiếu thốn tình cảm và yêu sớm . Nhớ lại thời gian đó khi chính mắt phải chứng kiến con gái mình đau khổ khóc lóc ông lại càng đau lòng hơn , lúc đó suy nghĩ duy nhất Thái Hùng chính là tóm thẳng nhóc kia đánh ột trận nhưng thẳng nhóc đó đã cao chạy xa bay rồi

, hồi tưởng lại quá khứ đau thương của Ánh Minh khiến Thái Hùng rơi vào trầm tư Ánh Linh gọi mãi ông cũng không trả lời thấy vậy cô đứng lên xua tay trước mặt ông nói lớn

- Bố hồn lìa khỏi xác rồi hả ?

Tiếng hét của Ánh inh khiến Thái Hùng bừng tỉnh giơ tay lên cốc vào đầu Ánh Linh một cái ông cười vui vẻ

- Nhóc con cái gì là hồn lìa khỏi xác ? con muốn rửa ông già này chết đúng không ?

Ánh Linh đang uống nước thì dừng lại xua tay

- Không con nào có ý đó bố cứ đùa

Thái Hùng cười lớn xoa đầu Ánh Linh

Bữa cơm ấm áp kết thúc trong không khí vui vẻ Ánh Minh sắp xếp đồ đạc cho cha già nhà mình xong thì mệt mỏi quay về phòng nằm lên chiếc giường êm ái không muốn động đậy ...

” rìng rìng rìng

” Đang nghỉ ngơi thì điện thoại reo vang Ánh Minh nhú mày vớ chiếc điện thoại phiền phức không thèm để ý ai gọi đã gắt gỏng lên tiếng

- Ai ? nói

Thiên Kỳ kinh ngạc với thái độ của cô tức giận trong lòng lại trào lên anh nói

- Hôm nay em đi đón ai ở sân bay ?

Ánh Minh ngớ người

” ơ giọng nói này

” nghĩ đến đây cô trở lại làm cô gái dịu dàng nét na nhỏ nhẹ tiếp lời

- Em đi đón Kim đại lão gia nhà em

Thiên Kỳ tức giận muốn bùng phát nhưng nhớ tới chỉ số thông minh của heo ngọc nhà mình có hạn nên đành cắn răng nén tức giận

- Vậy sao không nói cho anh ?

Ánh Minh ngáp một cái trả lời tự nhiên

- Tại sao phải nói cho anh ?

Thiên Kỳ tức giận cực tức giận siêu tức giận

- Anh là bạn trai em vậy mà chuyện quan trọng như vậy em lại không nói cho anh ?

Ánh Minh ngớ người nhưng lúc sau khi hiểu ý nghĩa trong câu nói của anh lại cảm động không thôi

- À ý anh là muốn nịnh nọt bố em chứ gì ?

Thiên Kỳ nghiêng răng kèn kẹt

- Không phải nịnh nọt là ra mắt

Ánh Minh cười lớn không hề giữ gìn dáng vẻ thực nữ của bản thân

- Được được em sẽ hẹn cho anh gặp lão gia nhà em nhưng mà nhớ phải hồi lộ em đây , thôi em mệt rồi đi ngủ đây

Ánh Minh nói xong ngay lập tức cúp điện thoại bỏ lại Thiên Kỳ cầm điện thoại nghe tiếng tút tút mà muốn xông thẳng tới chỗ cô dạy dỗ cho cô một trận nên thân ...

.....

Gió mùa thu se lạnh thổi nhẹ trên con đường rộng lớn tiếng tiếng lá khô xào xạc tạo cho người ta cảm giác đượm buồn Ánh Dương và Ánh Nguyệt đi cùng nhau trên con đường mỗi người một tâm sự , Ánh Dương nhìn Ánh Nguyệt nói nhỏ

- Chị không đi tìm anh ấy sao ? thật ra em thấy anh ấy rất tội nghiệp

Ánh Nguyệt cười nhẹ

- Không chị phải cho anh ấy nếm thử cảm giác chờ đợi là như thế nào , còn em ? Theo như chị Minh nói thì anh Bảo cũng là người vô tội

Ánh Dương đưa mắt nhìn ra phía xa giọng nhẹ nhàng vang lên mang chút u buồn

- Em cũng không biết nữa nhưng em vẫn muốn để anh ấy suy nghĩ vì em không muốn anh ấy khó xử

Ánh Nguyệt lắc đầu ngao ngán

- Chị em mình thật yếu đuối em nghĩ xem nếu tình địch của chị Linh xuất hiện chị ấy sẽ thế nào ? có khóc lóc không ?

Ánh Dương mở to mắt nhìn Ánh Nguyệt

- Chị đùa à với cá tính của bà chẳng đó có mà lời tình địch ra đánh ột trận toi bởi ý chứ đừng bảo khóc lóc

Ánh Nguyệt cười lớn

- Đúng ha ha chị Linh chắc chắn sẽ như vậy

Ánh Dương cũng cười nụ cười nhìn thì thật thoải mái nhưng chỉ có cô mới biết nó nặng nề thế nào , cả ngày hôm nay cô đã cố gắng duy trì nụ cười giả tạo này cho bố cô nhìn thấy nhưng trong lòng vẫn luôn có một tảng đá chưa được phá bỏ .

.....

Trong khuôn viên trường đại học rộng lớn Ánh Linh hắt xì liên tục cô cúi đầu rửa thầm

- Đứa nào nói xấu mình thế nhỉ ?

Gia Kiệt đưa nước cho Ánh Linh đưa tay sờ lên chán cô lo lắng không thôi

- Em ốm hả ? sao cứ hắt xì mãi thế ?

Ánh Linh cảm động nhìn anh lắc đầu

- Không sao đâu chắc tại gió lạnh nên thế thôi

Gia Kiệt nghe cô nói vậy ngay lập tức cởi áo ra khoác lên người Ánh Linh nhú mày trách cứ

- Tại em cứ ăn mặc phong phanh đấy

Ánh Linh cười nhẹ nắm bàn tay đang đặt trên vai mình

- Em không sao anh đừng lo lắng

Như nghĩ ra chuyện gì đó Ánh Linh nhìn anh có chút e ngại nhỏ giọng có chút ngại ngần hỏi anh

- À anh Kiệt này tối mai anh có rảnh không ?

Gia Kiệt nhìn Ánh Linh

- Không có chuyện gì cần anh giúp hả ?

Ánh Linh gãi đầu ngại ngần nói

- À bố em về nước chị Minh có lỡ lời nói em có bạn trai nên bố em ...

Gia Kiệt ngẩng lên nhú mày có chút bất mãn

- À anh rảnh bố em về nước bao giờ mà bây giờ em mới nói cho anh ?

Ánh Linh nhìn anh đôi mắt long lanh vui vẻ nói

- Sáng nay mới về , em quên hi hi

Gia Kiệt cốc yêu cô một cái ôm cô vào lòng

- Lần sau nếu mẹ em có về nước nhớ báo cho anh để anh chuẩn bị nếu cứ đột nhiên nói thế này anh sẽ đứng tim mà chết mất

Ánh Linh cười nhẹ vùi đầu vào lòng anh

- Vâng em biết rồi

Cơn gió nhẹ nhàng thổi qua khuôn viên những chiếc lá khô nhẹ nhàng rơi xuống đất người ta nói mùa thu thật buồn bã thế nhưng Ánh Linh lại cảm thấy mùa thu năm nay thật đẹp ...

End chap 42

43. Chương 43

Bóng tối bao trùm mọi nẻo đường , từng cơn gió se lạnh thổi qua những chiếc lá khô úa vàng rơi xuống bị gió thổi tạo nên âm thanh xào xạc thê lương . Thiên Bảo nhìn người con gái ngồi đối diện mình chăm chú không bỏ sót một biểu hiện nào của cô , Cindy nhìn người con trai đối diện mình cô cảm thấy anh đã hoàn toàn thay đổi trước đây khi hai người còn bên nhau anh luôn để ý tới tâm trạng của cô làm mọi việc theo ý cô nhưng bây giờ thì không còn như vậy nữa , không lẽ là vì cô gái đó ? Cindy không muốn tin cô gái tên Ánh Dương kia có thể thay đổi Thiên Bảo nhiều tới như vậy Cindy nhìn anh cố gắng để nước mắt chảy ra cùng giọng nói ảm ức

- Bảo anh không còn yêu em nữa phải không ?

Thiên Bảo nhìn Cindy không trả lời nhưng ánh mắt anh lại lóe lên một tia có lỗi cùng thương hại khi nhìn cô .

Cindy ghét ánh mắt này của Thiên Bảo cô không muốn anh dùng ánh mắt này nhìn cô vì điều đó chứng minh rằng tình cảm của anh với cô đã không còn nữa , Cindy mở cửa xe rồi lập tức chạy đi . Thiên Bảo đuổi theo kéo tay cô lại buồn rầu nói

- Anh xin lỗi Cindy nhưng người anh yêu bây giờ là Dương , anh không thể kết hôn với em được anh không muốn một ngày nào đó em phải hối hận vì đã lấy anh

Cindy quay lại nhìn Thiên Bảo nước mắt tuôn rơi

- Ý anh là ngoài Ánh Dương kia anh sẽ không yêu ai cả ? ngay cả em ?

Thiên Bảo cúi đầu

- Đúng vậy anh xin lỗi Cindy kể từ ngày anh gặp Dương cô ấy đã cho anh biết thế nào là tình yêu thực sự cho tới lúc đó anh mới bắt đầu hiểu ngày trước khi ở bên em cảm giác đó chỉ là ảo tưởng tình cảm trẻ con mà thôi ngay cả khi em muốn đi anh cũng không giữ em lại là vì tình cảm của anh đối với em vẫn chưa tới mức sâu đậm nhưng khi Dương nói với anh cho dù anh bỏ cô ấy về bên em cô ấy cũng không oán trách , nhìn cô ấy rời đi anh thật sự không thở nổi và anh biết đó là tình yêu ..

Cindy nhìn Thiên Bảo nói về Ánh Dương khuôn mặt biểu lộ sự vui vẻ nhẹ nhàng , hạnh phúc cô lại tức giận . Cindy vung tay lên tát vào mặt Thiên Bảo hét lên

- Anh yêu cô ta vậy tôi thì sao ? tình cảm bao năm qua của chúng ta thì sao ?

Thiên Bảo không giận Cindy mà anh cảm thấy nhẹ nhõm cái tát này chính là kết thúc của họ không phải anh tuyệt tình mà là vì anh không nợ cô cái gì cả ngẩng lên nhìn cô

- Tình cảm của chúng ta ? Tại sao khi em nói với anh lời chia tay để đi du học em không nghĩ đến tình cảm của chúng ta mà bây giờ em lại hỏi anh như vậy ?

Cindy sững người vì những lời phản bác của Thiên Bảo cô không ngờ anh có thể nói với cô những lời như vậy . Thiên Bảo nhếch môi nói tiếp

- Em không trả lời được phải không ? trước đây ở bên nhau em chưa bao giờ yêu anh nếu như không phải nghe tin anh có bạn gái em chắc chắn sẽ không quay về tìm anh đúng không Cindy ? em đừng tưởng thế giới này chỉ xoay xung quanh em hãy nghĩ cho người khác một chút đừng ích kỷ nữa nếu không em sẽ hối hận đấy

Nói xong không đợi Cindy trả lời Thiên Bảo quay người đi về phía xe ô tô khi vừa mở cửa xe muốn bước vào thì một bàn tay nắm tay anh lại

- Bảo anh không thể suy nghĩ lại một chút sao ?

Thiên Bảo cười nhạt , lẽ ra anh không hề muốn tuyệt tình với Cindy nhưng cô quả thực quá đáng rõ ràng biết Ánh Dương là bạn gái anh mà còn cố tình ở trước mặt cô ấy diễn trò . Nếu không phải hôm qua Thiên Hoàng đột nhiên gọi cho Thiên Bảo nói ra chuyện Cindy vì biết anh có bạn gái nên lập tức về nước và ở Úc Cindy cũng đã có bạn trai ở Úc khiến anh hoàn toàn thất vọng về cô ..

Bình tĩnh khỏi ký ức Thiên Bảo vùng tay ra khỏi tay Cindy

- Xin lỗi anh không thể cho em cơ hội , em hãy quay về Úc đi bạn trai em đang đợi đấy .

Cindy lần thứ hai sững người đến khi chiếc xe sang trọng lao vút đi cô mới bình tĩnh đuổi theo nhưng vô ích , gỏi sụp xuống dưới đất Cindy bật khóc nức nở ...

.....

Trên con đường tối đen chỉ có vài ngọn đèn le lói Thiên Bảo ngồi trong xe cầm chiếc điện thoại trong bàn tay nắm chặt , anh không biết mình đã gọi bao nhiêu cuộc điện thoại nhấn bao nhiêu tin nhắn nhưng Ánh Dương không hề trả lời . Thở dài ngắt điện thoại Thiên Bảo khởi động xe anh biết Ánh Dương sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh , Thiên Bảo rất hối hận nếu ngay từ đầu anh có thể như Thiên Kỳ tuyệt tình với bạn gái cũ một chút thì tất cả bi kịch sẽ không xảy ra và Ánh Dương sẽ không đau khổ ...

.....

Nằm trên chiếc giường ấm áp Ánh Dương nhìn chiếc điện thoại này giờ rung không ngừng lúc này lại bắt động thì có chút thất vọng không lẽ anh đã bỏ cuộc rồi sao ? Ánh Dương thở dài đứng dậy đi ra phía cửa sổ nhìn bên ngoài tối tăm từng cơn gió mùa thu nhẹ nhàng thổi qua gương mặt nhỏ nhắn đượm buồn , cảm thấy mắt cay cay Ánh Dương đưa tay lên dụi mắt , một giọt nước trong vắt chảy xuôi xuống khóe mắt tượng trưng ọi cảm xúc trong lòng cô lúc này .

44. Chương 43 - 2

.....

Ánh ban mai sáng rọi mang chút gió lạnh của mùa thu len lỏi qua khung cửa sổ , Ánh Minh đưa tay dụi mắt với tay nhìn đồng hồ . Đứng lên ra khỏi phòng đánh răng rửa mặt một cách mơ màng

” reng reng reng

” tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên cô nhú mày quên mất mình vừa ngủ dậy còn chưa thay quần áo đã vội vã chạy ra mở cửa , vừa mở cửa Ánh Minh đã sững người cô máy móc hỏi

- Sáng sớm anh ở đây làm gì ?

Chàng trai đứng khoanh tay trước ngực nhìn cô từ trên xuống dưới nín cười nói

- Nhìn em lúc mới tỉnh ngủ xấu thật đấy

Ánh Minh lúc này mới cúi xuống nhìn bản thân mình quần áo xộc xệch nhìn qua gương lớn trong phòng khách lại phát hiện đầu tóc rối tinh rối mù còn chưa kịp chải cô

” a

” lên một tiếng rồi cấp tốc xoay người chạy thẳng vào phòng tắm đóng chặt cửa xấu hổ vò đầu bứt tai , ở bên ngoài Ánh Linh vừa ra khỏi phòng thì nghe thấy tiếng thét liền chạy xuống thì chỉ thấy Thiên Kỳ đang hướng ánh mắt vui vẻ hứng thú về phía phòng tắm , Ánh Linh khó hiểu chạy tới kéo tay Thiên Kỳ

- Anh làm gì mà đứng đây ? vào đi mà chị em đâu ?

Thiên Kỳ nín cười

- Chị em đang ở trong nhà tắm có lẽ ...

dừng lại một chút anh đưa tay lên nhìn đồng hồ cười mỉm

- Một thời gian ngắn nữa sẽ không bước ra

Ánh Linh đang muốn hỏi gì đó thì từ trên gác vọng xuống tiếng bước chân cùng tiếng ho nho nhỏ Ánh Linh ngược lên nhìn thấy người đang đi xuống lập tức cười tươi đi đến

- Bô dậy bao giờ thế ?

Kim Thái Hùng nhìn chàng trai cao lớn đang đứng trong nhà mình lại nhìn Ánh Linh nhú mày hỏi

- Ánh Linh đây là ai ?

Ánh Linh đang lúng túng không biết trả lời sao thì lại thấy Ánh Minh ử rử từ phòng tắm đi ra Ánh Linh liền kéo tay cô nói lớn

- Bố hỏi chị ấy ý đừng hỏi con , con đi đón bạn nhé bye bố

Nói xong liền biến mất như một cơn gió ...

Ông Hùng nhìn Ánh Minh hỏi

- Đó là bạn con ?

Ánh Minh vẫn xấu hổ không dám ngẩng đầu lên nên không trả lời thấy vậy Thiên Kỳ đến trước mặt ông cúi đầu mỉm cười lễ phép nói

- Dạ chào chú chau là Thiên Kỳ bạn trai của Ánh Minh

Ông Hùng nhú mày nhìn chàng trai trước mặt

- Cậu chính là thằng bé năm đó ?

Ánh Minh giật mình ngẩng đầu nhìn ông , Thiên Kỳ cũng có chút sửng sốt nhưng rất nhanh anh lại mỉm cười

- Thưa chú cháu biết quá khứ có những khi cháu đã làm tổn thương Minh nhưng quá khứ là quá khứ cháu không thể quay lại để sửa đổi nhưng chú yên tâm cháu sẽ dùng hiện tại và sau này để yêu và chăm sóc cho cô ấy .

Ông Hùng nhìn Thiên Kỳ lại nhìn Ánh Minh

” thời gian gần đây Ánh Minh quả thật vui vẻ rất nhiều có lẽ là vì có cậu ta

” nghĩ tới đây ông thở dài dịu dàng nhìn Ánh Minh rồi ánh mắt chuyển sang lãnh đạm khi nhìn tới Thiên Kỳ ông nói

- Đây là cơ hội cuối cùng của cậu nếu Minh còn bị tổn thương hay chịu bất cứ thiệt thòi gì thì tôi sẽ không tha cho cậu

Ánh Minh cúi đầu không nói gì cô cảm thấy mắt cay cay trước đây cô luôn cho rằng bố cô không biết và hiểu gì cô nhưng có lẽ cô đã sai rồi thì ra ông biết nhưng ông chỉ không nói ra mà thôi , Thiên Kỳ nắm lấy bàn tay đang đan vào nhau của Ánh Minh ngẩng lên nhìn ông Hùng ánh mắt kiên định

- Chú yên tâm nhất định cháu sẽ không buông tay cô ấy lần nữa không bao giờ

Kim Thái Hùng có chút kinh ngạc với thái độ của Thiên Kỳ nhưng vẫn cố nói thêm

- Tốt nhất là như vậy

Nói xong ông nhìn xung quanh nhà rồi lại nhìn Ánh Minh hỏi

- Nguyệt với Dương đâu ?

Ánh Minh lơ đãng trả lời

- Dạ bọn nó đi đón bạn trai rồi

Ánh Minh lời vừa ra khỏi miệng liền muốn tắt ình một phát , đang định hành động thì ông Hùng nhíu mày

- Lại bạn trai ? Sao đứa nào cũng có bạn trai thế ?

Ánh Minh chạy tới chỗ ông cười vui vẻ kéo ông ngồi xuống ghế nhẹ nhàng chần an

- Bố àh có người yêu cũng tốt với lại mấy em cũng lớn rồi làm sao mà cấm chúng được ?

Ông Hùng buồn rầu than thở

- Đúng là con gái lớn không thể giữ trong nhà biết vậy tôi đã không sinh nhiều con gái như vậy

Ánh Minh biết lúc này nói gì cũng vô dụng bèn im miệng nhún vai ngồi dịch sang một bên để cha già nhà cô tiếp tục diễn màn kịch lâm ly bi đát của ông cho tới khi hạ màn .

.....

Trên con đường vắng người Ánh Dương đi từng bước chầm chậm trong tay còn ôm một chồng sách lớn , vừa đi cô vừa suy nghĩ vụ vợ từ hôm qua Thiên Bảo không còn gọi điện hay nhắn tin gì cho cô nữa cứ như là anh đã hoàn toàn biến mất vậy trước đây ngày nào anh cũng gọi nếu cô không nghe máy anh sẽ gửi tin nhắn nhưng bây giờ thì không như vậy nữa hay là anh đã thực sự quay về với Cindy rồi ? Lắc đầu xua tan đi suy nghĩ Ánh Dương định đi tiếp thì bất chợt cô va vào một ai đó và chồng sách trên tay bị đổ xuống , Ánh Dương vội rít xin lỗi nhưng mãi mà không thấy người đối diện không trả lời thì có chút lo lắng bèn ngẩng lên , nhưng vừa ngẩng lên thì chồng sách vừa được nhặt lên lại lần nữa rơi xuống đất .

Thiên Bảo nhìn dáng vẻ lúng túng của Ánh Dương trong lòng có chút phiền muộn

- Em khỏe không ?

Ánh Dương mỉm cười cúi người hy vọng làm như vậy có thể phần nào giảm bớt đi đau đớn đang lan dần trong lồng ngực , cô nhẹ nhàng trả lời

- Em khỏe anh thì sao ? chắc gần đây vui lắm nhỉ ?

Thiên Bảo cau mày nhìn người con gái đang cúi người chuyên tâm nhặt sách dưới kia , anh cúi xuống nhặt những cuốn sách cuối cùng đưa cho cô rồi mỉm cười

- Anh không khỏe tí nào Dương ạ

Ánh Dương nhặt hết sách nghe anh nói vậy thì liếc mắt nhìn anh

- Sao ? Bạn gái anh chăm sóc anh không tốt à ?

Thiên Bảo cười khổ lắc đầu

- Em đừng nghĩ như thế , bạn gái anh không phải là em sao ?

Ánh Dương sững người muốn nói rõ lại thì điện thoại đổ chuông , cô nhắc máy nói nhỏ

- Em đây

Ánh Minh cũng lập tức nói luôn

- Bao giờ em về ? Bố và mọi người ở đây rồi thiếu mỗi em và Nguyệt thôi , em đi đâu đấy ?

Ánh Dương liếc Thiên Bảo một cái rồi nhẹ nhàng nói

- Dạ em về đây mọi người cứ ăn đi em về ngay

Nói xong cô cú máy quay lại nói với Thiên Bảo

- Tuy muốn trò chuyện cùng anh nhưng em có việc đi rước vậy em đi đây

Thiên Bảo thấy cô muốn rời đi liền tóm lấy cánh tay lôi Ánh Dương lại làm chồng sách vừa nhặt lên lại một lần nữa đổ xuống đất , Ánh Dương nhú mày quát

- Anh làm cái trò gì thế ?

Thiên Bảo nhìn cô trong mắt mang theo sự tức giận

- Anh mới là người hỏi em câu đó , anh và Cindy hoàn toàn không như em nghĩ , em hãy để anh giải thích
Ánh Dương cười nhạt lại cúi xuống nhặt những cuốn sách bị rơi lạnh lùng nói

- Được nhưng hôm nay em có việc vậy để hôm khác đi

Thiên Bảo tức , vô cùng tức anh kéo tay cô lên sau đó đưa ai tay nắm lấy vai cô xoay mặt cô về phía mình rồi đặt lên môi cô một nụ hôn ...

Ánh Dương đứng im mắt mở to nhìn Thiên Bảo , anh lại dám cưỡng hôn cô ? Ánh Dương tức giận đẩy anh ra nhưng vô ích Thiên Bảo ôm cô chặt vào lòng cứ như vậy hôn tới khi cô gần như tắc thở anh mới chịu buông ra . Thiên Bảo thấy Ánh Dương dùng ánh mắt ngây ngô nhìn mình anh cười nhẹ ôm cô vào lòng , Ánh Dương lúc này hồn vía đã lên mây chân tay như muốn nhũn ra thành bùn vậy cũng chẳng muốn ngăn cản anh nữa nên cứ để yên cho anh ôm , một lúc sau cô lại nghe thấy giọng nói anh dịu dàng vang bên tai

- Dương tin anh , anh chỉ yêu mình em thật đấy , Cindy chẳng là gì cả , vì người anh yêu là em .

Nghe câu nói ấy của anh mọi giận hờn trong lòng Ánh Dương đều tan thành mây khói ,

" Nếu anh đã nói anh yêu mình thì mình còn cố chấp làm gì chứ ? mình chỉ cần biết Bảo đã chọn mình là đủ rồi , nhưng vẫn phải phạt anh một chút

" Nghĩ tới đây Ánh Dương nhẹ nhàng đưa tay lên ôm lại anh , dưới bầu trời đầy lá vàng rơi hai người ôm nhau không muốn rời khiến màu lá vàng ứa vốn buồn tẻ giờ lại trở nên đẹp để lạ thường .

.....

Ánh Nguyệt đứng trước cổng công ty của Quốc Tuấn trong lòng rối bời , cô cũng không hiểu được mình đứng đây làm gì nữa nhưng chỉ là từ khi biết anh không bỏ cô đi năm đó thì Ánh Nguyệt lại cảm thấy người có lỗi chính là cô , cô luôn trách anh cho rằng anh phản bội tình cảm của họ và không tin tưởng anh nhưng giờ đây trong lòng cô lại tràn ngập cảm giác tội lỗi cô lẽ cô sai rồi , Ánh Nguyệt cầm điện thoại bấm một dãy số quen thuộc bên kia vừa nhắc máy cô nói luôn

- Em đang ở cổng công ty anh nếu 10 phút nữa anh không xuất hiện em sẽ không đợi anh nữa .

Nói xong cô lập tức cúp máy mặc kệ phản ứng của anh , Quốc Tuấn ngồi trong văn phòng chờ đợi nhìn điện thoại dụi mắt vài lần để xác định bản thân không nhớ quá nhìn lầm , nhìn rõ rồi thì vui mừng không thôi bỏ lại toàn bộ cấp dưới đang ngỡ ngàng anh đi ra khỏi phòng họp chạy xuống của chính .

Ánh Nguyệt vừa nhìn thấy anh liền tuôn một tràng

- Hôm nay bố em về nước nên bọn em đưa bạn trai tới ra mắt anh không phiền chứ ?

Quốc Tuấn lắc đầu đùa gì thế ? anh cầu mong đấy chứ đừng bảo phiền . Quốc Tuấn biết Ánh Nguyệt đã tha thứ tình nên mạnh dạn nắm tay cô nói nhỏ

- Nguyệt anh yêu em

Ánh Nguyệt trong lòng đang đốt pháo ăn mừng nhưng bên ngoài thì lại vung tay ra đi trước , Quốc Tuấn biết cô làm nũng nên cũng không giận chỉ cười rồi đuổi theo sau người con gái anh yêu ...

End chap 43

45. Chương 44

Ánh chiều tà mang chút âm u buồn thảm trải trên con đường rộng lớn dẫn tới căn biệt thự , ông Quang bước vào nhà dáng vẻ mệt mỏi ngồi xuống sofa . Như Ngọc nhẹ nhàng đi tới ngồi xuống cạnh ông nói

- Dady hôm nay Thiên Kỳ không tới công ty ?

Ông Quang cầm chén trà lên nhấp một ngụm nhỏ giọng nói khàn khàn mệt mỏi vang lên

- Ta biết hôm qua nó đã gọi điện xin nghỉ một ngày rồi

Như Ngọc nhíu mày

- Người cường công việc như anh ấy lại xin nghỉ nguyên một ngày dady không thấy lạ sao ?

Ông Quang dựa người vào lưng ghế hai tay xoa thái dương nói

- Nó đi gặp bố của Ánh Minh

Như Ngọc bật dậy hét lên

- Gặp ông ta làm gì ?

Ông Quang nhìn Như Ngọc trong lòng dâng lên một cảm giác chán ghét ông luôn nghĩ cho dù không phải con ruột cũng không sao , nhưng càng ngày cô càng quá đáng khiến ông cảm thấy ngột ngạt và mệt mỏi . Ông đứng lên ánh mắt nghiêm túc

- Ngọc dady biết con thích Thiên Kỳ nhưng con nên nhớ địa vị và thân phận của con bây giờ , ta sẽ cố gắng tìm cho con một người chồng tốt cho nên con hãy từ bỏ Thiên Kỳ đi

Nói đến đây ông xoay người đi lên phòng , nhìn bóng lưng ông ngày càng khuất dần Như Ngọc nắm chặt tay ánh mắt long lên sự tức giận , bàn tay nắm chặt tới ửng đỏ cô gần giọng nói

- Không tôi sẽ không từ bỏ , không từ bỏ ...

.....

Trong ngôi nhà tràn ngập không khí ấm áp , bên bàn ăn mọi người quây quần bên nhau nói cười vui vẻ Kim Thái Hùng từ đầu bữa ăn đã chú ý tới cách cư xử của những cậu con rể tương lai trước mặt mình , tận mắt nhìn thấy sự quan tâm lo lắng của chúng đối với con gái mình . Ông mỉm cười mãn nguyện có lẽ đã đến lúc dao việc chăm sóc ba cô con gái của ông cho người khác rồi , Ông buông đĩa hai tay đan vào nhau nói

- Ta có chuyện muốn nói với các con

Mọi người trên bàn ăn lập tức dừng lại nhìn về phía ông , ông nhẹ giọng nói

- Ánh Minh trước đây ta đưa ra thử thách trong công việc cho con , hôm nay ta sẽ công bố kết quả

Ánh Minh lo lắng nhìn ông , cô sợ cô sẽ không vượt qua cô sợ sẽ phải nhìn thấy sự thất vọng của bố mình . Thiên Kỳ cũng phần nào hiểu được sự lo lắng của Ánh Minh anh nắm bàn tay cô vỗ nhẹ trấn an , Ánh Minh nhìn anh mỉm cười gật đầu .

Ông Hùng nhìn thấy họ như vậy thiflaj cười

- Không nghiêm trọng vậy đâu hai đứa làm như ta đang tuyên án không bằng cứ bình tĩnh đã các con thấy ta có tức giận chút nào không ?

Ánh Linh này giờ yên lặng bỗng nhiên nói

- Bố à lúc bố bình tĩnh nhìn rất giống đạo phủ bố không biết sao ?

Gia Kiệt giật mình vì cách ăn nói của cô nhíu mày

- Linh ngồi xuống

Ánh Linh bĩu môi nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống chỗ của mình

Ông Hùng trong lòng có chút bá phục Gia Kiệt đứa con gái mà ông không trị nổi lại bị một tên con trai quần thúc như vậy thật là khó tin , ông hắng giọng ho lên một tiếng rồi lại quay sang Ánh Minh nói

- Con đã qua được thử thách lần này

Ánh Minh nghe vậy thở phào nhẹ nhõm , nhưng ông Hùng lại nói tiếp

- Tuy nhiên , con vẫn cần học hỏi thêm rất nhiều cho nên ta muốn con về Mỹ cùng ta một chuyến để đào tạo thêm nhưng ta không ép con bây giờ con đã lớn rồi ta sẽ cho con quyền quyết định , con hãy suy nghĩ thật kỹ

Nói tới đây ông đưa mắt nhìn Thiên Kỳ nhận ra trên gương mặt anh có chút thất thần ông lại cười ngĩ

” cậu nghĩ như thế à xong sao ? tổ thương con gái tôi ắt sẽ phải trả giá

”

Ánh Minh cúi đầu trong lòng rối loạn cô ngẩng lên nhìn Thiên Kỳ thấy anh có vẻ thất thần rồi quay sang nhìn ông Hùng cô thấy ánh mắt ông đầy kì vọng cùng mong đợi cô lại càng rối hơn ..

.....

Bóng tối bao phủ từng cơn gió cuối thu nhẹ nhàng thổi qua Ánh Minh rùng mình hai tay bắt giắc ôm lấy vai mình , Thiên Kỳ thấy vậy liền cởi áo khoác lên người cho cô Ánh Minh nhìn anh nở nụ cười mang chút gượng gạo cô hỏi anh

- Anh nghĩ sao về chuyện bố em nói ?

Thiên Kỳ cười nhẹ nhìn cô dịu dàng nói

- Không nghĩ gì cả , vì anh tin em sẽ không bỏ anh mà đi

Ánh Minh bật cười

- Anh chắc không ? Em cũng rất muốn về Mỹ thăm Kevin nữa haizz

Thiên Kỳ nhún mày

- Vợ vẫn gì thế ? anh đẹp trai thế này cậu ta làm sao bằng được ?

Ánh Minh cười lớn cười đến đau cả bụng nhưng nhìn thấy ánh mắt hăm dọa của Thiên Kỳ cô đành nén cười cầu hòa nói

- Vâng anh đẹp trai nhất được chưa ?

Thiên Kỳ hài lòng khoác tay lên vai Ánh Minh cười đắc ý , nhưng không khí vui vẻ trôi qua Ánh Minh lại lo lắng

- Em nghĩ bố em nói nghiêm túc về việc này Thiên Kỳ nếu em đi anh có chờ em không ?

Thiên Kỳ nhún mày lại muốn trêu cô anh nói

- Không nếu em đi anh sẽ quên em , yêu người khác

Ánh Minh cũng cảm nhận được anh đang nói đùa nhưng cô lại cười không nổi , Thiên Kỳ thấy khuôn mặt cô như vậy lại vội vàng giải thích

- Minh anh nói đùa mà em đừng tưởng thật chứ ?

Ánh Minh gượng gạo cười một tiếng rồi vùi mặt vào lòng anh cảm nhận trái tim anh đang đập nhưng tại sao ở gần anh tới vậy trong lòng cô vẫn bất an ? Nhắm mắt lại thả trôi những suy nghĩ tiêu cực cô thở dài ...

.....

Mặc dù trên đường về nhà Thiên Kỳ liên tục dỗ dành làm cho Ánh Minh cười nhưng cô vẫn luôn cảm thấy khó chịu cô cũng không hiểu mình làm sao nữa chỉ vì câu nói đùa của anh lại làm cô bất an như vậy , nhẹ

nhàng bước ra ban công nơi cô vẫn đứng khi cảm thấy mệt mỏi Ánh Minh ngẩng đầu cảm nhận từng cơn gió thổi qua gương mặt cô nghĩ thầm

” Nếu mình ra đi liệu Thiên Kỳ có chờ mình ? hay anh ấy sẽ yêu cô gái khác ?

” Những suy nghĩ khó chịu lẩn vẩn trong đầu Ánh Minh phát hiện nếu như không có Thiên Kỳ cô sẽ ra sao đây ? Có sống nổi không ?

Đột nhiên từng giọt tí tách nhỏ lên gương mặt thanh tú Ánh Minh đưa tay lên sờ gương mặt mình ngẩng đầu cô thì thầm

- Mưa....

Bước vào nhà Ánh Minh cố gắng bỏ đi mọi suy nghĩ tiêu cực trong đầu cầm chiếc áy MP3 mà cô chỉ dùng tới khi buồn nhấn nút on giai điệu nhẹ nhàng của bài hát cô yêu thích nhất , bài Kiss The Rain vang lên

” Em thường nhắm mắt

Và em có thể gặp anh mỉm cười

Anh tìm đến đôi tay của em

Và em được đánh thức từ giấc mơ của em

Mặc dù tim của anh thuộc về em (Mặc dù tim của anh là của em)

nó thì rộng bên trong

Em không bao giờ có tình yêu của anh

Và em không bao giờ sẽ

Là mỗi đêm

Em nằm thao thức

Nghĩ có lẽ anh yêu em

Như em đã luôn yêu thương anh

Nhưng làm thế nào để anh yêu em

Như em yêu anh khi

Anh thậm chí không thể nhìn em thẳng vào đôi mắt em

Em chưa bao giờ tìm con đường này

Để sau này trong tình yêu

Để có ai đó ở đó

Chưa cảm thấy quá cô đơn

Không phải anh tưởng có

Người lau nước mắt của em

Người đã nói rằng anh sẽ không bao giờ rời khỏi em đâu (Hãy nói rằng anh sẽ không bao giờ rời khỏi em đâu)

Dòng sông cứ êm ả và vẫn thế

Phản chiếu bóng dáng của em ở đó

Em gặp anh ôm em (Em gặp anh giữ chặt em lại)

Nhưng sau đó anh lại biến mất

Tất cả điều đó thì được bỏ lại bên anh

Là kí ức thôi
Vào đó chỉ, tồn tại trong giấc mơ của em
Em không hiểu những gì tổn thương anh
Nhưng em có thể cảm thấy nó quá
Và nó chỉ đau lòng như vậy
Biết rằng em không thể làm một điều gì
Và sâu xuống trong tận đáy lòng của em
Không biết vì sao em chỉ biết
dù bất kể điều gì
Em sẽ mãi yêu thương anh
Vậy vì sao em vẫn còn ở đây dưới mưa.
Ánh Minh nhắm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ từng hạt mưa rơi tí tách như những giọt nước mắt trong veo .

46. Chương 44 Tt

Từng cơn gió nhẹ nhàng thổi trên con đường vắng bầu trời mang chút âm u vì trận mưa thâu đêm , Ánh Minh từ từ mở mắt cô đưa tay xoa lên mắt mình cảm thấy có chút đau nhức Ánh Minh ngồi dậy với lấy chiếc gương nhỏ ở đầu giường nhìn đôi mắt sưng đỏ rong gương cô thở dài

- Lại sưng rồi..

Ánh Minh đặt lại chiếc gương vào vị trí của nó đứng lên bước ra ban công quen thuộc giờ tay đỡ lấy những giọt nước mưa còn đọng lại từng hạt nước nhỏ rơi trên đôi tay trắng ngần như những giọt nước mắt , Ánh Minh một lúc lắc mạnh đầu lên ra cô không nên có những suy nghĩ tiêu cực như vậy , họ đã trải qua bao khó khăn để được ở bên nhau như bây giờ cô không thể bỏ cuộc cô không thể rời xa Thiên Kỳ nhưng tại sao ? Cảm giác bất an luôn len lỏi trong lòng ?

.....

Căn phòng xa hoa đẹp đẽ tiếng nhạc dịu dàng vang lên Như Ngọc ngồi trên chiếc ghế sofa đắt tiền tay cầm một ly rượu vang môi nở nụ cười dịu dàng nhìn chàng trai tuấn tú trước mặt cô nói

- Anh chắc hẳn có thể khiến họ chia tay chứ ?

Joe cười nhạt nhấp một ngụm rượu cảm nhận sự cay đắng ngọt ngào đan xen qua đầu lưỡi mình

- Em không nên nghi ngờ khả năng của anh , anh nhất định sẽ không khiến em thất vọng

Như Ngọc mỉm cười gật đầu

- Vậy em tin anh nhưng anh đừng để lão già nhà em biết chuyện này nếu ông ta biết kế hoạch của chúng ta sẽ đổ bể

Joe gật đầu tán thành rồi lại ngẩng lên nhìn Như Ngọc nhếch mép giọng bồn chồn

- Ông ta là bố em tại sao lại nói về ông ta như vậy ?

Như Ngọc đứng dậy nhìn bầu trời u ám bên ngoài nở một nụ cười

- Đúng ông ta là bố em ...

Joe nhìn ánh mắt kì lạ của Như Ngọc khi nói câu đó anh muốn hỏi vì sao nhưng lại nghĩ tại sao anh lại phải quan tâm ? mục đích anh quay về là để trả thù Thiên Kỳ chứ không phải để điều tra chuyện gia đình của người khác . Nghĩ tới đây Joe nâng ly lên đi đến cạnh Như Ngọc nói nhỏ

- Chúc kế hoạch của chúng ta tiến hành thuận lợi

Như Ngọc nâng ly chạm vào ly của anh mỉm cười

- Chắc chắn sẽ thuận lợi ...

Tiết trời âm u từng cơn gió se lạnh thổi qua những tia chớp lóe sáng rạch ngang bầu trời khuôn mặt xinh đẹp lộ ra một nụ cười nham hiểm

- Kim Ánh Minh trận chiến này tôi nhất định thắng

.....

Ánh Minh đang viết bản báo cáo bỗng nhiên rung mình cô xoa hai cánh tay nổi da gà của mình cảm giác bất an trào dâng trong lòng cô cảm giác như có chuyện gì đó sắp xảy ra nhưng lại không thể biết đó là chuyện gì Ánh Minh đang vẫn vợ suy nghĩ thì chuông điện thoại reo vang nhìn tên người gọi thì mọi bất an trong lòng cô đều tan biến , Ánh Minh nhanh chóng nhấn nút nghe rồi nhẹ nhàng nói

- Thiên Kỳ

Thiên Kỳ nghe giọng cô có chút lạ thì lo lắng hỏi

- Em không sao chứ ? giọng em lạ quá

Ánh Minh mỉm cười

- Không sao em có chút đau họng thôi tại thời tiết ý mà

Thiên Kỳ thở dài

- Em chăm sóc tốt cho bản thân một chút , nghe nói em đang hoàn thành bản báo cáo , đến đâu rồi ?

Ánh Minh nhìn đồng giấy tờ lộn xộn trên bàn giọng ừ ừ

- Chẳng tới đâu cả em đang bí muốn chết đây

Thiên Kỳ nghe vậy thì cười lớn nhưng sợ cô giận nên không dám cười lâu lại nói

- Nói xem có chỗ nào không hiểu để anh đối chiếu với tài liệu lần trước em đưa ho anh rồi anh giúp em hoàn thành

Ánh Minh nghe vậy thì sướng muốn điên lên cả ngày hôm nay cô đã vui đầu vào làm báo cáo cô không hiểu trước đây những việc này với cô mà nói thì rất dễ nhưng gần đây thì cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn quên hết cả rồi .

Thiên Kỳ không thấy Ánh Minh nói gì thì hỏi lại

- Sao rồi ? có phải tìm ra vấn đề rồi nên không cần anh giúp nữa ?

Ánh Minh thoát khỏi dòng suy nghĩ hét lên

- Không anh phải giúp em ..

Thiên Kỳ cười lớn lúc này anh thực sự muốn xoa đầu cô

- Được anh sẽ giúp em

Thời gian cứ trôi qua họ cứ đùa giỡn với nhau chia sẻ cùng nhau đủ thứ chuyện Ánh Minh giương như đã quên đi sự đau buồn của đêm hôm trước , nỗi lo lắng tự nhiên ập đến khi này . Bây giờ trong lòng cô chỉ còn niềm hạnh phúc và vui vẻ anh đem lại cho cô qua cuộc điện thoại này .

Người ta nói sau cơn mưa trời lại sáng , bão tan rồi nắng sẽ lên , nhưng hôm nay bão ngừng không có nghĩa là nó sẽ biến mất ...

End chap 44

47. Chương 45

Trong sân trường vắng vẻ Ánh Linh ôm tập tài liệu dày cộp cô giáo vừa đưa cho đi về phía văn phòng , nhưng bước chân cô bỗng dừng lại khi thấy cảnh tượng phía trước Gia Kiệt đan đứng xoay mặt về phía cô đáng vẻ lúng túng rất buồn cười nhưng Ánh Linh cười không nổi khuôn mặt cô đỏ lên vì tức lý do chính là trước mặt Gia Kiệt đang có một cô gái xinh đẹp đáng vẻ ngại ngùng cầm một hộp quà nhỏ hình trái tim hướng về phía anh đưa tới trước mặt anh , Ánh Linh đứng yên tại chỗ nhìn Gia Kiệt chăm chăm nếu anh mà dám nhận món quà đó anh sẽ chết rất thảm .

Gia Kiệt nhìn cô bạn học cùng trước mặt bối rối không thôi anh không ngờ người bạn thân thiết bao lâu nay của anh lại tỏ tình với anh , nhưng sự thật không thể thay đổi anh yêu Ánh Linh nên anh nhất định phải từ chối để cô không nuôi hy vọng nữa nghĩ đến đây Gia Kiệt nhìn Khánh Vy nói thẳng

- Vy anh có bạn gái rồi xin lỗi

Khánh Vy ngẩng khuôn mặt xinh đẹp đáng thương lên nhìn Gia Kiệt nói nhỏ

- Em biết nhưng em tin mình hơn cô ấy anh nhất định sẽ chọn em

Gia Kiệt kinh ngạc muốn nói gì đó nhưng chưa kịp thốt ra một lời thì đã thấy Ánh Linh đứng cách đây không xa tay còn ôm tập tài liệu dày cộp Gia Kiệt đứng yên không nhúc nhích nhìn khuôn mặt Ánh Linh bình thường đến rợn người như vậy anh tự nhủ

” lần này thảm rồi

” Gia Kiệt nhanh chóng tới chỗ Ánh Linh đỡ lấy tập tài liệu trong tay cô , Ánh Linh sau khi đưa tập tài liệu cho anh thì thông thả đi tới bên cạnh Khánh Vy cười nói

- Cô đang tỏ tình với anh ấy ?

Gia Kiệt lo lắng nhìn Ánh Linh nhưng đáp lại chỉ là nụ cười mỉm khiến anh đã lo lại càng thêm lo , anh không tin cô ấy không hề tức giận . Ánh Linh nhìn Gia Kiệt thấp thỏm không yên trong lòng cũng có chút dè dặt ý cười nhạt , Khánh Vy không chịu nổi chuyện bọn họ cứ anh nhìn em , em nhìn anh mà quên đi sự hiện diện của mình cô lên tiếng

- Đúng tôi đang tỏ tình với anh ấy

Ánh Linh gật đầu nói

-Vậy cô biết anh ấy có bạn gái rồi chứ ?

Khánh Vy cười nhẹ quay lại nhìn Gia Kiệt bằng ánh mắt dịu dàng rồi lại nhìn Ánh Linh trả lời

- Không sao cả tôi tin anh ấy sẽ chọn tôi

Ánh Linh nghe thấy những lời này thì lại tức giận nếu lúc này cô còn giả vờ chịu đựng được nữa thì cô không phải Kim Ánh Linh cô nheo mắt nói

- Vậy cô định làm gì để có được anh ấy ?

Khánh Vy ngượng ngùng cúi đầu

- Tất cả những gì có thể tôi sẽ làm tất cả

Gia Kiệt dở khóc dở cười thì ra cảm giác được nhiều người yêu thích lại đau khổ như vậy

Ánh Linh liếc mắt nhìn Gia Kiệt sau đó lên tiếng

- Anh qua đây một chút

Gia Kiệt ngoan ngoãn nghe lời đi tới chỗ cô , Ánh Linh nhìn anh rồi nói

- Anh hãy nói rõ anh yêu ai , muốn ở bên ai ? em không ép anh chọn em nên cứ tự nhiên

Gia Kiệt nhìn Ánh Linh rồi lại nhìn Khánh Vy anh nói

- Vy chúng ta là bạn anh không muốn em phải đau khổ nhưng anh xin lỗi anh yêu Linh đó là điều không thể thay đổi , em là cô gái tốt em sẽ tìm được người yêu em

Khánh Vy nhìn Gia Kiệt bằng ánh mắt đáng thương cô không nói gì cả , còn Ánh Linh thì cười vui vẻ cô xòe bàn tay ra trước mặt Gia Kiệt nói

- Được rồi đưa tài liệu cho em

Gia Kiệt đưa lại tập tài liệu cho cô , Ánh Linh nhận tập tài liệu rồi vui vẻ quay người đi mất chỉ còn Gia Kiệt và Khánh Vy ở lại lúc này cô mới nói

- Anh Kiệt tại sao anh không chọn em ? em xinh đẹp hơn cô ấy quan tâm anh hơn cô ấy còn dịu dàng hơn cô ấy tại sao ở bên nhau lâu như vậy mà anh không yêu em ?

Gia Kiệt nhìn bóng dáng Ánh Linh khuất dần sau hàng cây mỉm cười

- Đúng là cái gì em cũng tốt hơn cô Linh nhưng Vy ạ có một điều em phải hiểu em không phải Linh nên xin lỗi đã làm em thất vọng

Khánh Vy nhìn anh một chút rồi nói

- Em sẽ không chúc phúc cho hai người , em đi đây

Khánh Vy bước đi tới hành lang cô lặng lẽ ném chiếc hộp hình trái tim nhỏ xinh chính tay mình làm vào sọt rác thở dài một hơi nhìn chiếc hộp nhỏ nằm trong đồng rác luộm thuộm bần thủ cô cười nhạt

- Không ngờ mình cũng có ngày hôm nay .

.....

48. Chương 45 Tt

Trong văn phòng công ty F.K , Ánh Minh vội đầu vào đồng tài liệu lộn xộn cô đã làm việc từ tối qua trong văn phòng này nhưng cô vẫn không thể tìm ra vấn đề nằm ở chỗ nào . Ánh Minh ngừng mọi công việc gục đầu xuống bàn làm việc trong lòng rối bời , Ánh Minh thực sự thất vọng về bản thân mình từ lúc nào cô trở nên kém cỏi như thế này ? Tại sao một vấn đề nhỏ như vậy cô cũng không thể tìm ra cách giải quyết ? Ánh Minh ngẩng đầu nhìn đồng tài liệu trên bàn thở dài một hơi rồi đứng lên đi ra khỏi phòng làm việc .

.....

Trong căn hộ cao cấp Thiên Kỳ ngồi trên chiếc sofa mềm mại nhìn người đối diện , giọng nói lạnh lùng vang lên

- Chị tới đây có việc gì ?

Như Ngọc nhú mày trong lòng khó chịu muốn quát to nhưng cô cố gắng bình tĩnh lại giọng nói nhỏ nhẹ nở nụ cười dịu dàng

- Đến tìm Kỳ thôi tại lâu rồi không gặp nhau

Thiên Kỳ cười nhạt

- Ừ lâu rồi không gặp vậy chị muốn gì ở tôi ?

Như Ngọc tuy rất tức giận vì thái độ của anh nhưng vẫn nén chịu đựng cô mỉm cười nghĩ thầm

” Em không tin anh có thể từ chối em mãi

” nghĩ tới đây tâm trạng cô tốt hơn rất nhiều , Như Ngọc đứng dậy tới bên Thiên Kỳ ngồi xuống đặt bàn tay mềm mại của mình vào tay anh nói nhỏ

- Tại sao Kỳ lại lạnh lùng với Ngọc như vậy ? Không phải trước đây khi ở Úc chúng ta đã từng rất thân thiết sao ?

Thiên Kỳ khó chịu nhún mày gạt tay Như Ngọc ra lạnh lùng nói

- Giữa chúng ta chẳng có cái gì gọi là thân thiết cả chị ăn nói cho cẩn thận

Như Ngọc nhìn bàn tay bị hắt ra của mình cười nhạt , cô đứng lên cầm túi sách quay người rời đi , đi tới cửa cô bất chợt quay lại

- Kỳ chuyện đêm hôm đó em sẽ không quên .

Nói xong câu ấy Như Ngọc bước đi trên môi nở một nụ cười nham hiểm . Tiếng đóng cửa vang lên Thiên Kỳ thả mình xuống sofa nhớ lại câu nói của Như Ngọc trước khi rời đi anh khó chịu nhún mày

” Ý cô ta là gì ?

” bầu không khí ảm đạm bao trùm căn phòng Thiên Kỳ đứng dậy cầm điện thoại bấm một dãy số quen thuộc bên kia vừa bắt máy anh đã nói

- Em đang ở đâu ? Anh muốn gặp em

Ánh Minh rất muốn nói được nhưng cô lại không muốn Thiên Kỳ thấy bộ dạng của cô bây giờ , cô hắng giọng nói

- Em hơi bận một chút không gặp anh được

Thiên Kỳ có chút hụt hẫng khi thấy cô nói như vậy nhưng anh cũng biết gần đây cô mới quay lại công ty làm việc nên có lẽ là rất mệt , thở dài Thiên Kỳ nhẹ nhàng nói

- Ủ vậy thì thôi em nhớ ngủ sớm đừng làm việc quá sức

Ánh Minh cảm động tay cầm điện thoại lay động cô nói

- Vâng em sẽ ngủ sớm , anh cũng vậy nhé đừng buồn em , em xin lỗi

Thiên Kỳ cười nhẹ

- Cô ngốc em không cần phải xin lỗi anh hiểu mà thôi anh đi ngủ đây , ngủ ngon .

Ánh Minh chúc Thiên Kỳ ngủ ngon rồi cũng cúp máy nhìn màn hình bảo vệ sáng rực hiện lên gương mặt tươi cười của anh , bàn tay cô vô thức đưa lên màn hình nhẹ nhàng xoa lên đó rồi nói

- Hãy tin em , em sẽ không rời xa anh . Dù cho có phải làm bất cứ việc gì em cũng sẽ giữ lời hứa không rời xa anh ...

Nói xong câu ấy cô chợt cảm thấy mạnh mẽ hơn rất nhiều , Ánh Minh mỉm cười đứng lên đi đến phòng của ông Hùng gõ cửa nhẹ nhàng hỏi vọng vào

- Bố ngủ chưa ?

Trong phòng tiếng ông nói

- Con vào đi

Ánh Minh nhẹ nhàng mở cửa rồi bước vào cô ngồi xuống đối diện với ông Hùng nói

- Con sẽ không đi Mỹ

Ông Hùng nhún mày nhìn đứa con gái đang ngồi trước mặt giọng nói nghiêm túc vang lên

- Con nghĩ kỹ chưa ? Nếu con ở lại con sẽ bỏ lỡ rất nhiều thứ .

Ánh Minh mỉm cười

- Con biết nhưng con muốn ở lại vì con không muốn xa anh ấy , tất cả điều kiện bố đặt ra con chấp nhận

Ông Hùng nhìn đứa con gái đã với dáng vẻ kiên cường trước mặt đôi mắt có chút đăm chiêu

- Được ta sẽ không ép con , muộn rồi con về ngủ đi

Ánh Minh

” dạ

” một tiếng rồi ra khỏi phòng , về tới phòng mình Ánh Minh ngồi xuống giường suy nghĩ trở về buổi tối hôm qua trong phòng bố cô

..... Flash back

Sau bữa cơm tối đầm ấm Ánh Minh đột nhiên bị ông Hùng gọi vào phòng riêng , vào đến nơi ông nói

- Minh ta muốn con về Mỹ cùng ta

Ánh Minh sửng sốt

- Bố

Ông ngồi trên ghế nói tiếp

- Ta muốn con về đó học tiếp , theo như ta thấy con vẫn chưa đủ khả năng để có thể giúp ta quản lý công ty nên hãy nghe lời ta về Mỹ

Ánh Minh lắc đầu

- Không con không đi đâu

Ông nhíu mày

- Từ khi nào con biết phản kháng lại ta thế ? đây không phải việc đùa đây là trách nhiệm của con

Ánh Minh cúi đầu

- Con ... con ...

Ông xua tay

- Đừng nói nữa cứ quyết định vậy đi

Ánh Minh ngẩng lên nhìn ông

- Không con có thể làm mọi việc bố yêu cầu nhưng con sẽ không đi đâu cả

Ông Hùng cười lạnh

- Con biết không tuy ta rất thích tính cách mạnh mẽ của con nhưng ta khuyên con đừng chống lại ta

Ánh Minh lại cúi đầu cô không nói gì cả nhưng nước mắt lại rơi cô không thể kiềm nổi . Ông Hùng tuy muốn cứng rắn tới cùng nhưng khi nhìn thấy Ánh Minh khóc thì lại mềm lòng ông đến bên cầm tay cô nói

- Được ta sẽ cho con cơ hội để chứng minh bản thân , nếu con vượt qua mọi điều kiện ta đưa ra thì con có thể ở lại , ta cho con 3 tháng thử thách còn điều kiện là gì ta sẽ nói sau được không ?

Ánh Minh sụt sùi nhẹ gật đầu

..... End flash back

Nằm trên chiếc giường thoải mái nhìn lên trần nhà Ánh Minh trong lòng tràn đầy quyết tâm , cô nhất định phải vượt qua vì Thiên Kỳ và tình yêu của họ cô phải vượt qua . Cho dù có khó khăn tới đâu cũng phải cố gắng vượt qua .

Màn đêm bao phủ mọi nơi trong căn phòng nhỏ Ánh Minh đang mải mê đọc tài liệu từng giây , từng phút trôi qua cô vẫn ngồi đó chăm chỉ làm việc không để ý tới bất cứ chuyện gì khác .

End 45

49. Chương 46

Trong văn phòng chủ tịch Ánh Minh nhìn chàng trai trẻ trước mặt , đây là người ông Hùng thuê để nâng cao nghiệp vụ cho Ánh Minh . Ông Hùng nhìn con gái rồi quay sang bên chàng trai trẻ giới thiệu

- Ánh Minh đây là Joe CEO của chi nhánh bên Mỹ ta đặc biệt mời về để hướng dẫn cho con ,

Ông ngừng một chút lại nói

- Còn đây là Ánh Minh con gái tôi

Joe nhìn Ánh Minh trong mắt đầy hứng thú anh mỉm cười đưa tay trước mặt cô cười nói

- Chào Ánh Minh tôi là Joe từ nay chúng ta sẽ làm việc cùng nhau

Ánh Minh lịch sự nắm lấy tay Joe cười nhẹ

- Chào anh , cứ gọi em là Amy cũng được

Chào hỏi xong xuôi ba người cùng đi ăn trưa tiện thể bàn công việc , ông Hùng chiều nay sẽ quay về Mỹ nên ông muốn dặn Joe một số điều cần thiết .

.....

Ba chị em Ánh Minh sau khi tiễn ông Hùng thì quay về nhà , trên đường đi Ánh Minh nhận được điện thoại của Joe hẹn cô để bàn công việc , vừa cúp máy thì Thiên Kỳ gọi tới

- Em đang ở đâu ? Mình gặp nhau được không ?

Ánh Minh có chút bối rối , phân vân tuy muốn gặp Thiên Kỳ nhưng nghĩ đến thỏa thuận đó cô đành từ chối anh

- Em xin lỗi nhưng em có hẹn rồi , khi khác được không anh ?

Thiên Kỳ tuy trong lòng không vui nhưng vẫn mỉm cười nói

- Em có hẹn gì vậy , quan trọng lắm sao ?

Ánh Minh trả lời

- Vâng rất quan trọng

Ánh Minh đang nói dở thì xe cũng tới chỗ hẹn nhìn thấy Joe đang đứng ở cách đó không xa cô liền gọi lớn

- Joe chờ em chút

Sau đó vội vàng nói với Thiên Kỳ

- Em xin lỗi em đang vội chào nhé khi khác gặp

Rồi cô cúp máy .

Phía bên kia Thiên Kỳ trong lòng rất không vui , Joe là ai ?

Đặt điện thoại lên bàn làm việc anh dựa lưng vào ghế mệt mỏi nhắm mắt lại muốn nghỉ ngơi một chút thì điện thoại nội bộ vang lên , ngồi thẳng lưng nhấn nút nghe máy giọng khàn khàn một mối vang lên

- Việc gì

Thư kí lập tức nói

- Có cô Như Ngọc muốn gặp thưa giám đốc

Thiên Kỳ nhíu mày nói

- Nói tôi đang bận

- Dạ

Cúp máy Thiên Kỳ nhú mào

- Đến làm gì không biết , thật phiền phức .

Bên ngoài Như Ngọc nghe thư kí nói Thiên Kỳ bận việc mà trong lòng tràn ngập giận dữ , anh đang nói dối . Như Ngọc mỉm cười nói với thư kí

- Vậy tôi đi trước

Bước đi nhẹ nhàng gương mặt dịu dàng xinh đẹp nhưng tại sao lại mang cho người khác có cảm giác sợ hãi , muốn tránh né ...

.....

Bàn xong công việc thì trời cũng đã xế chiều , Joe mời Ánh Minh ăn tối . Tuy Ánh Minh muốn từ chối nhưng cô lại nghĩ sau này còn phải làm việc cùng nhau nên đành nhận lời .

Joe thấy Ánh Minh nhận lời thì vui vẻ hỏi

- Amy du học ở Mỹ mới về phải không ?

Ánh Minh gật đầu

- Vâng em mới về cách đây không lâu

Joe nâng ly nhấp một ngụm rượu vang rồi lại nói

-Ồ nghe nói bạn trai em là Andy CEO của T.K

Ánh Minh mỉm cười

- Vâng anh ấy là bạn trai em , không ngờ anh Joe cũng biết

Joe cười nói

- Cậu ấy rất nổi tiếng mà , nhưng anh nghe nói cậu ấy sang Úc từ khi còn đi học vậy hai người quen nhau thế nào

Ánh Minh cười nhẹ nói

- Bọn em quen nhau từ nhỏ

Joe ồ một tiếng rồi nói

- Thì ra là thanh mai trúc mã

Ánh Minh có chút khó chịu , cô cảm thấy Joe đang tò mò quá nhiều về cuộc sống riêng của cô .

Như cảm nhận được sự khó chịu của Ánh Minh , Joe không hỏi thêm gì nữa có khi chỉ hỏi vài vấn đề công việc rồi thôi .

Bữa ăn lặng lẽ trôi qua Joe hài lòng vì những gì anh biết về cô , anh nói muốn đưa cô về nhà . Ánh Minh không có lý do để cự tuyệt nên cũng đồng ý để anh đưa về .

.....

Về tới nhà Ánh Minh đã thấy Ánh Linh đứng ở cửa cô hỏi

- Em chưa ngủ hả ?

Ánh Linh nhìn phía sau Ánh Minh rồi nói

- Anh ta là ai ?

Ánh Minh cười

- À là CEO bố cử tới để dạy thêm cho chị , lúc này bàn công việc xong thì cùng đi ăn rồi anh ta đưa chị về

Ánh Linh gật đầu

- Vậy thì được nhưng chị đừng gần gũi anh ta quá

Ánh Minh cười đi tới sofa ngồi xuống

- Em sợ chị sẽ có gì đó với anh ta sao ?

Ánh Linh lắc đầu

- Không em tin chị nhưng em không thích anh ta

Ánh Minh nói tiếp

- Em còn chưa gặp anh ta mà đã không thích rồi ? Chị thấy anh ta cũng ổn mà

Ánh Linh ngồi xuống bật tivi lên rồi nói

- Em không biết nhưng em không có thiện cảm với anh ta thôi

Ánh Minh chỉ nhìn Ánh Linh mà không nói thêm gì cả cô cũng biết cảm giác của Ánh Linh vì bây giờ cô cũng có cảm giác như vậy ...

50. Chương 46 Tt

Ánh nắng chiếu rọi vào căn phòng ” reng reng reng reng ” Ánh Minh vùi đầu vào chăn mặc kệ chiếc đồng hồ phiền phức đang reo ỉn ỏi , đang khó chịu đấu tranh xem có nên thử mùi vị trốn việc hay không thì chiếc điện thoại phiền phức cũng nhảy vào góp vui . Ánh Minh lo rằng là bố cô gọi để kiểm tra liên lạc bật dậy mắt mũi tèm nhèm quơ qua quơ lại tìm điện thoại , vừa nhắc máy một giọng nói ảm áp chắc chắn không phải của bố cô vang lên

- Alo dậy chưa ?

Ánh Minh nhíu mày khó chịu mắt nhắm mắt mở quát lên

- Ai ? Nói ?

Thiên Kỳ dờ khóc dờ cười giọng ảo não

- Anh , Thiên Kỳ đây

Ánh Minh đang lằm bằm nghe vậy thì dờ người lúc sau mới hoảng hốt dụi mắt

- Thiên ... Thiên ... Kỳ ?

Thiên Kỳ biết chắc chắn là nhóc kia vừa ngủ dậy mơ mơ màng màng lại muốn trêu cô một chút anh giả giọng đau lòng ủy khuất

- Haizz Chỉ xa nhau có bao lâu mà em đã không nhớ anh là ai rồi sao ? Thật đau lòng , em quên nhanh như vậy chắc vì em không thương anh nữa đúng không ? được anh biết rồi anh sẽ không phiền em nữa

Ánh Minh nghe vậy cuống lên

- Không có anh hiểu lầm rồi , vừa rồi em đang ngủ bị đánh thức nên có chút cáu giận anh đừng buồn em , cho em xin lỗi được không ?

Thiên Kỳ càng đùa càng vui lại tiếp tục buồn rầu nói

- Anh biết em chắc chắn không thương anh nữa vì vậy em mới khôn muốn nghe điện thoại mới cáu kỉnh

Ánh Minh càng nghe càng cuống lên giọng nói như sắp khóc

- Anh đừng giận mà , thôi được bây giờ anh muốn em làm gì em sẽ chiều theo ý anh chỉ cần không quá đáng là được

Thiên Kỳ thấy Ánh Minh đã cắn câu trong lòng vui muốn nở hoa từng bừng , anh quay lại trạng thái vui vẻ

- Được mai anh qua đón em , nói phải giữ lời

Ánh Minh toát mồ hôi hột ” con người này thật ba chấm ” cô vừa vuốt tóc vừa cười gượng nghĩ thầm , nhưng sợ anh lại giận dữ nên rất nhanh đáp lời

- Ok em đợi anh

Hai người nói chuyện một lúc lâu sau đó mới luyến tiếc cúp điện thoại . Ánh Minh ngồi trên giường suy nghĩ mông lung , ngày mai là buổi học đầu tiên của cô và Joe cô bỏ đi có vẻ không hay cho lắm . Nghĩ vậy cô cầm điện thoại lên tìm tên Loe sau đó đưa lên tai yên lặng chờ đợi .

Một lát sau Joe nghe máy anh nói

- Em gọi cho anh có gì sao ?

Ánh Minh gãi đầu có chút ngại ngùng không biết bắt đầu từ đâu nên vòng vo nói

- À Joe ngày mai là buổi học đầu tiên nhưng ...

Cô nói mãi mà không ra lời , Joe nhú mày hỏi

- Mai làm sao ? Amy có chuyện gì sao ?

Ánh Minh thấy giọng anh khấn trương thì có chút áy náy nhừn cô đã lâu không gặp Thiên Kỳ , cô cũng rất nhớ anh . Nghĩ tới đây Ánh Minh nắm chặt tay thôi thì mặc kệ vậy

- Mai em không thể tới công ty được

Joe nghe vậy mày nhú càng sâu

- Tại sao ? có việc gấp sao ?

Ánh Minh cắn môi nói thẳng

- Em có việc riêng nên không tới được xin lỗi

Joe cười nhạt

- Được anh hiểu , không sao hết em cứ lo việc của em đi chúng ta học sau cũng được

Ánh Minh gãi đầu lúng túng

- Cảm ơn anh

Joe cười

- Không có chi

Cúp máy Ánh Minh thở phào nhẹ nhõm

- Thật hy vọng anh ta sẽ không mồm năm miệng mười nói việc này cho bố

.....

Trong căn phòng khách sạn sang trọng một cô gái xinh đẹp và một chàng trai cao lớn ngồi đối diện nhau , Như Ngọc liếc mắt nhìn Joe nói giọng mỉa mai

- Sao ? không khống chế được cô ta ?

Joe cười nhạt

- Em nghĩ anh là ai ? chẳng qua thời cơ chưa tới

Như Ngọc hừ một tiếng

- Tốt nhất là như vậy nếu anh thất bại chúng ta sẽ tuyệt dao

Joe nhếch môi nhìn người con gái cao ngạo trước mặt , tới gần anh dùng tay nâng cằm Như Ngọc lên thì thâm vào tai cô

- Cho dù có thể nào em hay cô ta cũng sẽ không thoát khỏi tay anh

Như Ngọc gạt tay anh ra cười khinh miệt

- Cô ta ? không phải cô ta cũng lọt vào mắt anh rồi chứ ?

Joe quay người ánh mắt lóe lên

- Cô ta rất thú vị , ngốc nghếch nhưng mang trên người vỏ bọc lạnh lùng

Như Ngọc đứng dậy nói

- Anh nên tiến hành nhanh một chút kéo cô ta ra khỏi anh Kỳ đi sau đó anh có làm gì cô ta tôi cũng mặc

Nói xong cô xoay người bước đi , Joe nhìn theo bóng cô nở một nụ cười quỷ quyệt

- Thoát khỏi tay tôi ? dễ vậy sao ? cô nghĩ cô là ai , cô sẽ không bao giờ thoát khỏi tôi Như Ngọc à

Ánh sáng mùa thu ấm áp nhưng trong căn phòng sang trọng lại cảm giác từng đợt lạnh thấu xương ...

End chap 46

51. Chương 47

Lại một ngày mới bắt đầu , thời tiết cuối thu mang chút se lạnh bên con đường vắng vẻ một cô gái xinh xắn trong chiếc váy dài màu trắng đứng nhìn xung quanh ánh mắt mong đợi . Một lát sau một chiếc xe ô tô màu đen đỗ ở bên cạnh nơi cô gái đứng , một chàng trai đẹp trai cao lớn mở cửa xe bước ra đến bên cô gái nở nụ cười dịu dàng hỏi han

- Em đợi lâu chưa ? sao không ở trong nhà anh sẽ vào đón

Ánh Minh mỉm cười tươi tắn nhìn anh

- Em thích đợi anh thế này , em muốn thử cảm giác khi đợi anh

Thiên Kỳ đến gần Ánh Minh cầm lấy bàn tay của cô anh bắt chợt nhú mào

- Sao lạnh thế này ?

Ánh Minh rút tay lại cười

- Không sao đâu , mình đi đi

Thiên Kỳ vẫn nhú mào không vui

- Được

Đến khi lên xe Ánh Minh vẫn thấy sắc mặt anh không tốt cũng không nói gì khiến không khí có chút ngột ngạt cô lên tiếng phá tan sự tĩnh lặng

- Đạo này anh thế nào ?

Thiên Kỳ nghe thấy cô nói vậy trong lòng cũng có chút nghi ngại , với tình cảnh của hai người bây giờ giống như đang yêu nhau sao ? cả tuần qua hầu như không có một ngày gặp nhau khiến anh không khỏi nghĩ ngợi về mối quan hệ của họ và lại hôm qua anh nhận được một cuộc điện thoại từ Ánh Linh nói là bố các cô đã sắp xếp cho Ánh Minh một người hướng dẫn và anh ta đã đưa Ánh Minh về nhà , nghe Ánh Linh miêu tả hình dáng anh ta Thiên Kỳ cảm thấy có chút quen thuộc trong lòng anh cũng luôn có cảm giác không yên .

Ánh Minh đợi mãi không thấy nh trả lời thì có chút buồn , anh giận cô sao ? không muốn buổi đi chơi của họ chìm trong không khí ngột ngạt cô thở dài giả vờ đáng thương

- Lâu lắm mới đi cùng nhau mà anh lại lơ em đi , biết vậy em ở nhà cho xong

Thiên Kỳ nghe cô nói vậy thì đánh tan tất cả khó chịu anh nở nụ cười

- Anh xin lỗi chỉ là đang suy nghĩ một số việc thôi

Ánh Minh cúi mặt nói nhỏ

- Việc gì ? quan trọng hơn em sao ?

Thiên Kỳ cười trêu cô

- Uhm quan trọng hơn em

Ánh Minh ngừng phất dẫy muốn hét lên thì anh nói tiếp

- Vì truyện này liên quan tới chúng ta

Ánh Minh há hốc miệng không nói nên lời hai má nóng bừng lại cúi mặt xuống

Thiên Kỳ cười lớn vì biểu hiện của Ánh Minh anh đưa tay lên xoa đầu cô rồi tập chung lái xe .

.....

Xe vừa dừng lại Ánh Minh có chút hoảng hốt nhìn ngôi nhà trước mặt , Thiên Kỳ thấy cô đơ ra thì tốt bụng xuống xe rồi giúp cô mở cửa xe Ánh Minh nhìn xung quanh mọi thứ không thay đổi trong đầu lại tua lại hình ảnh cách đây không lâu cô đã ở trước mặt anh xé tan giấy tờ ngôi nhà này trong lòng không khỏi mắng bản thân mình ngu ngốc .

Thiên Kỳ thấy cô chỉ nhìn chăm chăm gương mặt buồn thảm trong lòng có chút không nỡ anh cầm tay cô đặt vào tay cô một hộp giấy màu hồng nói

- Đây là lần thứ hai anh giao cho em căn nhà này cũng là lần thứ hai anh hy vọng em có thể đặt niềm tin vào anh vào tình cảm của chúng ta , Ánh Minh đừng làm anh thất vọng .

Ánh Minh nhìn anh hai mắt rưng rưng

- Dạ

bước vào căn nhà hai người đi dạo rồi cùng nhau nấu ăn nhưng cuối cùng đành ăn mì gói , cuối cùng cũng dọn bãi chiến trường họ bày ra rồi cùng nhau đi dạo bên hồ .

Thiên Kỳ nắm chặt tay Ánh Minh kéo cô ngồi xuống chiếc xích đu rồi nói

- Dạo này em bận nhiều việc lắm phải không ?

Ánh Minh gạt đầu muốn mở miệng nói cho anh biết việc bố đàn thử thách cô cùng tình cảm của họ nhưng cô lại nghĩ đây là bài kiểm tra mình nhất định phải tự vượt qua nên lại yên lặng

Thiên Kỳ thấy cô muốn nói lại thôi trong lòng không khỏi nghi ngờ cô đang có chuyện giấu anh nhưng anh không muốn ép cô nên bàn tay nắm tay cô càng chặt

- Ánh Minh dù có chuyện gì anh cũng sẽ cùng em vượt qua , khi nào em mệt mỏi thì hãy tựa vào vai anh nghỉ ngơi

Ánh Minh cảm động ôm anh thật chặt , đúng vậy cô không cần sợ hãi không phải anh vẫn ở đây sao ? anh vẫn ở bên cạnh cô nắm tay cô cho nên cô phải cố gắng học thật tốt để không làm anh thất vọng .

Thiên Kỳ tuy trong lòng lo lắng không yên nhưng anh không muốn vì lo lắng không đầu của bản thân làm ảnh hưởng tới tâm trạng của Ánh Minh , anh thở dài đưa tay lên vuốt nhẹ tóc cô nói nhỏ

- Anh yêu em

Ánh Minh dụi đầu vào ngực anh nước mắt chột rơi

- Em cũng yêu anh

Nói xong cô lau nước mắt vào áo anh ngẩng đầu đặt môi lên môi anh hôn thật nhẹ , trong lòng thầm nói ” Thiên Kỳ tin em , em sẽ làm hết sức để bảo vệ tình yêu này vì em không muốn mất anh không bao giờ , em yêu anh ” Ánh trăng sáng rọi từng ngôi sao lấp lánh trên bầu trời đêm mặt hồ trong xanh như tấm gương phản chiếu lại hình ảnh hai người đang ôm hôn thắm thiết không muốn xa rời ...

52. Chương 47 Tt

Một ngày vui vẻ trôi qua thật nhanh Thiên Kỳ đưa Ánh Minh về nhà , tới nơi hai người đều mang vẻ tiếc nuối ánh mắt nhìn nhau không muốn xa rời . Thiên Kỳ đưa tay ra ôm Ánh Minh vào lòng nói nhỏ

- Anh không muốn để em vào nhà tí nào

Ánh Minh ngại ngùng cúi đầu vào ngực Thiên Kỳ nghe tiếng tim anh đập mím cười

- Để em vào đi mai em phải tới công ty rồi

Thiên Kỳ nhún mày bất mãn buông cô ra giọng lạnh lùng

- Được anh sẽ không phiền em nữa

Ánh Minh có chút hoảng hốt chạy đến ôm anh từ phía sau nói

- Đừng giận mà em xin lỗi , thôi được từ nay chủ nhật nào em cũng sẽ đi với anh được không ?

Thiên Kỳ hài lòng với sự hợp tác của Ánh Minh nhưng vẫn muốn trêu cô một chút

- Đừng miến cưỡng anh không ép em đâu

Ánh Minh để hai bàn tay nhỏ bé lên khuôn mặt Thiên Kỳ xoay mặt anh về phía mình giọng thành khẩn , thổ thức

- Không mà anh đừng giận em nha

Thiên Kỳ im lặng chỉ tay vào má mình

Ánh Minh làm sao có thể không hiểu ý anh ? cô nhẹ nhàng kiễng chân lên nhắm vào má Thiên Kỳ nhưng chưa chạm môi vào anh đã quay mặt khiến môi cô ép lên đôi môi mềm mại của anh , cảm nhận đôi môi anh ấm áp bao trùm lên môi mình khiến cô luống cuống cả người dờ ra . Thiên Kỳ lo sợ Ánh Minh sẽ ngã liền ôm chặt lấy eo cô tiếp tục nụ hôn say đắm , anh cứ ôm lấy cô mà hôn mãi không muốn buông đúng lúc Ánh Minh gần chết vì ngạt thở thì một tiếng rống đúng vậy chính là rống vang lên

- AAAAAA nhức mắt quá

Ánh Minh giật mình đẩy Thiên Kỳ ra nhưng đẩy mạnh quá khiến anh té lăn ra đất , Thiên Kỳ ngồi dưới đất nhìn người con gái mình yêu vờ muốn mưu sát mình anh đen mặt , Ánh Minh biết mình quá đáng nên vội vàng chạy tới đỡ anh dậy rồi rít nói

- Xin lỗi xin lỗi anh không sao chứ em không cố ý chỉ là giật mình nên ...

Thiên Kỳ thấy cô rồi rít như vậy cũng chẳng muốn làm khó cô

- Không sao đỡ anh dậy

Ánh Minh lập tức cười hì hì vâng vâng dạ dạ đỡ anh dậy .

Ánh Dương và Thiên Bảo bị lơ lửng giờ cuối cùng không chịu được bèn lên tiếng

-Này hai người coi bọn em là không khí à ?

Ánh Dương lầm bầm lên tiếng , Thiên Bảo đứng bên cạnh nhìn Ánh Minh và Thiên Kỳ chăm chú giọng bồn chồn

- Ôi anh chị thật hào phóng còn ở đây đóng phim miễn phí cho người ta xem nữa

Ánh Minh xấu hổ chẳng biết chui vào đâu cho hết liền vùi mặt vào lòng Thiên Kỳ không chịu ngẩng lên .
Thiên Kỳ thì ngược lại anh bình tĩnh tới đáng sợ nói

- Sao ? không được như anh nên ghen à ?

Thiên Bảo bị đánh trúng chỗ đau liền câm nín nhìn Ánh Dương , nhưng cô cũng chẳng để ý lại nói

- Thôi hai anh em nhà anh về đi muốn đấm đây cầu thân hả ?

Thiên Bảo đỏ khốc đỏ cười vì bị đuổi anh kéo tay Ánh Dương dịu dàng nói

- Mai anh đón em đi học nha

Ánh Dương liếc cũng chẳng thèm liên nói

- Thôi khỏi em đi cùng chị Nguyệt

Nói xong không để ý tới nét mặt đau khổ của Thiên Bảo cô kéo Ánh Minh đang đỏ mặt tía tai đi thẳng vào nhà ...

Thiên Kỳ nhìn nét mặt Thiên Bảo kiểu sống không bằng chết lại thở dài

- Ngày còn chưa hòa với người ta hả ?

Thiên Bảo mặt nào nề

- Anh thử nói xem ? cái gì em cũng làm cả rồi mà cô ấy vẫn cứ như tảng băng ý

Thiên Kỳ vỗ vai Thiên Bảo an ủi

- Thôi cứ từ từ Dương tuy tính tình vui vẻ nhưng lần này em cũng sai rồi nên cứ ra vẻ hối lỗi là con bé sẽ bỏ qua thôi

Thiên Bảo lại thở dài

- Cũng đành vậy thôi , thôi mình về đi anh

Thiên Kỳ ừ một tiếng rồi hai người cùng ra về ...

.....

Sang hôm sau Ánh Minh vui vẻ dậy từ sớm tới công ty chuẩn bị bắt đầu một ngày mới vui vẻ , Vừa tới cô đã gặp Joe ở trong phòng cô vui vẻ đi tới chào hỏi

- Anh tới sớm vậy ?

Joe ngẩng đầu nhìn cô cười tươi hẳn anh có chút rung động lần đầu tiên thấy cô cười thoải mái như vậy là vì ngày hôm qua đi cùng hẳn sao ? nghĩ tới đây anh có chút khó chịu nhún nhún

- Ừ

Ánh Minh không nhận ra tới sự khó chịu của anh vui vẻ tới bàn làm việc bắt đầu nghe anh hướng dẫn .

Joe nhìn dáng vẻ cố gắng của Ánh Minh lại nghĩ tới lý do cô cố gắng như vậy trong lòng dâng lên cảm giác chán ghét khó chịu Thiên Kỳ là cái quái gì mà cả hai người phụ nữ anh quan tâm đều vì hắn mà làm chuyện ngốc nghếch quên đi bản thân ? càng nghĩ càng khó chịu lại quay sang nhìn Ánh Minh chỉ lo ghi ghi chép chép anh thầm nhủ ” Thiên Kỳ đây mới chỉ là bắt đầu , một ngày nào đó tôi sẽ cướp đi tất cả của cậu ”

.....

Thiên Kỳ ngồi trong văn phòng vì làm vì hôm qua thứ khuya nên hôm nay anh có chợp mắt một chút trong mơ anh thấy Ánh Minh khóc rất thương tâm anh muốn đưa tay chạm vào cô lau đi nước mắt nhưng anh càng lại gần cô lại càng xa anh giật mình mở mắt lau mồ hôi ướt đầm trên trán anh nhún nhún

- Là mơ sao ?

Thiên Kỳ mệt mỏi đứng dậy mở cửa sổ ra từng cơn gió lạnh cuối thu ùa vào khiến căn phòng vốn ngọt ngào nay đã khá hơn ít nhiều , nhìn bầu trời xanh thăm le lói những tia nắng nhỏ nhoi chiếu rọi anh đặt tay lên trái tim đang đập nhanh một cách lạ thường của mình thầm nói

- Mình làm sao vậy ?

Thiên Kỳ lo lắng gọi điện cho Ánh Minh mãi cô không bắt máy khiến đầu óc anh như muốn vỡ tung ra , lúc anh muốn chạy đến công ty tìm cô thì cô bắt máy giọng vui vẻ

- Thiên Kỳ gọi gì em vậy ?

Nghe giọng cô vui vẻ không có gì lạ anh mới thở ra ngồi lại xuống ghế anh mỉm cười

- Anh muốn gọi nhắc em ăn cơm đừng làm việc quá sức

Ánh Minh cười

- Em đang ăn nè , anh cũng ăn đi mà sao giọng anh lạ vậy ?

Thiên Kỳ vuốt ngực cảm nhận tim mình đã bình tĩnh trở lại anh lên tiếng

- Anh hơi mệt không sao vậy em ăn cơm đi anh cúp máy đây

Ánh Minh có chút lo lắng

- Sao vậy anh ốm à ? hay hôm nay anh về sớm đi em sẽ nghỉ sớm tới nhà nấu cháo cho anh

Thiên Kỳ mắt chột sáng bừng

- Nói phải giữ lời anh chờ em

Như sợ Ánh Minh để ý anh nói xong ngay lập tức ngắt máy khiến cô gái ở đầu dây bên kia ngỡ ngàng không biết nên cười hay nên khóc vì sự trẻ con của anh .

Thiên Kỳ trong lòng vui vẻ nhưng cũng có chút suy nghĩ gần đây anh luôn bất an rồi cuộc là vì sao ?

Cơn gió se lạnh lùa vào căn phòng những tia nắng cuối cùng của buổi trưa chiếu lên gương mặt lo lắng mệt mỏi của Thiên Kỳ cảm xúc ánh của Ánh Minh lên anh nhẹ nhàng xoa khuôn mặt tươi tắn nói thầm

- Ánh Minh anh sẽ bảo vệ em dù có chuyện gì đi chăng nữa anh cũng sẽ bảo vệ em ...

End chap 47

.....

53. Chương 48

Trong văn phòng yên lặng chỉ có tiếng đánh máy và tiếng lật giấy tờ sột soạt , Ánh Minh lo lắng nhìn đồng hồ rồi lại nhíu mày thờ dãi .

Joe nhìn biểu hiện cô có chút khác thường thì tới gần nhẹ nhàng hỏi thăm

-Em sao vậy ? không khỏe à ?

Ánh Minh giật mình ngồi thẳng dậy nhìn Joe cười nhẹ

-Không em không sao .

Joe nhíu mày

-Vậy sao trông em mệt mỏi vậy ?

Ánh Minh nhăn nhăn mặt

-À bạn trai em bị ốm em lo lắng cho anh ấy thôi

Joe nghe cô giải thích xong trong lòng lại khó chịu không thôi , “ lại là hấn tại sao lúc nào cũng là hấn ”
Tuy trong lòng rất khó chịu nhưng vì muốn gây ấn tượng tốt với cô nên anh cố mỉm cười nói nhẹ nhàng

-Nếu vậy hôm nay nghỉ sớm đi dù sao cũng không còn việc gì quan trọng cả

Ánh Minh nghe vậy trong lòng vui vẻ nhìn anh với ánh mắt lấp lánh

-Em như vậy có được không ?

Joe thấy cô đã cảm động thì có chút đắc ý khó chịu cũng giảm đi ít nhiều

-Được mà em đi đi còn lại anh làm nốt cho

Ánh Minh nghe vậy cười tươi tắn

-Vậy cảm ơn anh nhiều nha mai em sẽ làm thêm giờ bù cho hôm nay

Joe xua tay

-Không sao em nhanh đi đi không anh đổi ý nè

Ánh Minh mỉm cười nhanh chóng thu xếp đồ đạc rồi ra khỏi văn phòng ..

Nụ cười trên môi Joe vụt tắt anh cầm điện thoại bấm một dòng số , một lát sau bên kia vừa bắt máy một giọng nói chanh chua vang lên

-Gì vậy Joe ?

Joe nghe vậy cũng chẳng có thời gian mà đùa giỡn anh nói thẳng vào vấn đề chính

-Em hãy tới nhà Thiên Kỳ anh ta bị ốm , còn nữa lát nữa Ánh Minh sẽ tới đó em hãy nghĩ cách khiến cô ấy hiểu lầm nếu được thì báo cho anh

Như Ngọc nghe xong cười nhạt

-Ok em biết rồi Thanks

Joe ừ một tiếng rồi cúp máy ánh mắt lạnh lùng lóe lên một tia thâm hiểm

-Thiên Kỳ ơi Thiên Kỳ cậu sẽ thua tôi sớm thôi

.....

Thiên Kỳ ngồi trong phòng khách chốc chốc lại nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường anh lăm bằm

-Sao bây giờ vẫn chưa tới ?

Nói đoạn anh cầm điện thoại nhưng chưa kịp bấm phím thì chuông cửa reo vang , anh mừng thầm nhanh chóng ra mở cửa nhưng cửa vừa mở anh lại nhú mày không vui lạnh lùng nói

-Chị ở đây làm gì ?

Như Ngọc nghe vậy có chút không vui bĩu môi

-Thăm Kỳ chứ làm gì ?

Thiên Kỳ nhú mày

-Tôi không rảnh chị về đi tôi muốn nghỉ ngơi

Như Ngọc đang muốn nói gì đó thì chợt nghe một tiếng “ ting “ phát ra từ phía thang máy cô nghĩ thâm chắc là Ánh Minh nên không do dự giả vờ ngã vào lòng Thiên Kỳ .

Thiên Kỳ nhìn cô ta loạng choạng ngã vào lòng mình theo bản năng anh đưa tay đỡ cô bỗng một tiếng nói vang lên

-Hai người đang làm gì đấy ?

Thiên Kỳ đẩy Như Ngọc ra nhìn về phía giọng nói cười

-Về rồi ? sao không nói cho anh ?

Thiên Hoàng dựa lưng vào cửa thang máy ánh mắt nhìn hai người trước mặt mang vẻ bồn chột

-Muốn tạo sự bất ngờ thôi nhưng không ngờ chính mình mới là người bất ngờ

Thiên Kỳ lờ đi câu nói ẩn ý của Thiên Hoàng nhú mày nhìn Như Ngọc

-Tự đừng lao vào tôi làm gì ?

Như Ngọc đang chìm vào cảm giác khó chịu cô còn tưởng là Ánh Minh không ngờ lại là Thiên Hoàng nhưng nghe câu hỏi lạnh lùng của Thiên Kỳ cô cười nhẹ

-Hơi chóng mặt

Thiên Kỳ lạnh lùng quay đi nói với Thiên Hoàng

-Vào đi

Thiên Hoàng theo anh vào nhà rồi làm như vô tình nói

-Có một số người không biết nghĩ xem bản thân mình là ai còn muốn diễn trò

Như Ngọc giận tím mặt nhưng lại không muốn hét lên trước mặt Thiên Kỳ đành nhin xuống dụi dụi mắt

-Không biết em họ đang nói ai ?

Thiên Hoàng cười nhạt

-Ồ chị biết anh em tôi là em họ chị là tốt rồi mong chị giữ đúng thân phận chị họ của mình

Như Ngọc có cảm giác gậy ông đập lưng ông nháy mắt chợt muốn chửi người nhưng chưa kịp nói thì cửa chính mở ra một giọng nói trong trẻo vang lên

-Em tới rồi ,

Ánh Minh nói được một nửa thì thấy trong phòng có nhiều người nên im lặng có chút giật mình

-Sao đông quá vậy ?

Thiên Hoàng thấy Ánh Minh xuất hiện thì như mèo thấy mỡ lập tức nhảy bổ vào

-Chị

Ánh Minh bị tấn công bất ngờ nên giật mình nhìn về phía phát ra tiếng rống kinh người thì lại giật mình hơn

-Hoàng ? em về bao giờ thế ?

Thiên Kỳ nhìn cảnh ôm nhau thắm thiết giữa bạn gái và em trai thì nhú mày không vui đi tới tách hai người ra lạnh lùng nói

-Nói thôi không cần hành động

Ánh Minh ngại ngùng cúi đầu không nói gì

Thiên Hoàng thì cười hì hì cợt nhả nói

-Ghen à ? ôm cái thôi mà chị Minh nhĩ ?

Như Ngọc đứng bên nhìn cảnh nói nói cười cười thì tâm trạng càng xuống thấp cô lạnh lùng nói

-Tự tiện vào nhà đàn ông lại còn nói nói cười cười thật không biết xấu hổ

Thiên Kỳ liếc Như Ngọc nhưng không nói gì chỉ nhìn Thiên Hoàng bằng ánh mắt đầy ẩn ý .

Thiên Hoàng hiểu bèn nháy mắt một cái với anh trai rồi quay qua Như Ngọc nói

- Ít ra cũng không giống một số người vừa nhìn thấy đàn ông đã nhảy bổ vào như hổ đói vồ mồi

Như Ngọc giận tím mặt ngồi xuống ghế , còn Ánh Minh cũng ngẫm hiểu ra đang có cuộc chiến âm thầm nên không nói gì nhiều chỉ nhặt đồ rồi nhanh chóng vào nhà bếp .

Thiên Kỳ và Thiên Hoàng giúp cô xách đồ sau đó cả hai bị đuổi ra khỏi phòng bếp ...

Trong phòng khách rộng rãi thoáng mát ba người ngồi với nhau nhưng không ai nói câu nào thì thoáng một cơn gió lại thổi qua khiến không khí càng trở nên âm u , quỷ dị

.....

Trên bàn ăn không khí im lặng tới đáng sợ bốn người ngồi cùng nhau nhưng không một ai nói lời nào , Thiên Hoàng không quen với không khí im ắng ngạt thở này lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng

- Không ngờ chị cũng biết nấu ăn đấy

Ánh Minh ngẩng lên liếc Thiên Hoàng nhếch nhẽo trả lời

- Đừng coi thường nhau thế chứ

Thiên Kỳ cầm đũa gấp một miếng rau cải bỏ vào miệng mặt anh nhăn lại , Ánh Minh này giờ chỉ chờ anh ăn xong mong nhận được một lời khen ai ngờ thấy anh nhăn mặt thì cô buồn bã thở dài . Thiên Kỳ thấy biểu hiện của Ánh Minh thì có chút buồn cười thật ra cô nấu ăn rất được chỉ là anh muốn trêu chọc cô chút thôi , Thiên Hoàng thấy anh trai nhăn mặt cũng có chút tò mò bèn gấp thử một món cho vào mồm vừa ăn vừa nói

- Ngon mà sao mặt anh nhăn như quả táo tàu thế ?

Thiên Kỳ thấy gương mặt Ánh Minh không vui vẻ trước lời khen của Thiên Hoàng trong lòng vui đến muốn đốt pháo anh cầm tay cô trấn an

- Anh đùa thôi rất ngon

Ánh Minh ngẩng lên nhìn anh nở nụ cười rạng rỡ .

Như Ngọc nhìn cảnh đầm ấm này trong lòng thật sự rất khó chịu không muốn làm người thừa cô cầm đũa gấp một miếng rau cho vào miệng sau đó nhăn mặt

- Nhặt quá đi cô làm ăn kiểu gì vậy ?

Ánh Minh nghe vậy có chút hoảng hốt

- Chị đợi em chút em đi lấy thêm gia vị

Thiên Hoàng nhíu mày ánh mắt khó chịu bắn vào chỗ Như Ngọc

- Chị không có chân à ? tự đi lấy đi

Rồi sau đó quay qua Ánh Minh

- Chị cứ ăn đi kệ chị ta

Ánh Minh lung túng gãi đầu

- Không sao để chị lấy cho không phiền đâu mà

Thiên Kỳ thấy vậy kéo tay Ánh Minh bắt cô ngồi xuống ghế rồi trầm giọng nói

- Em cứ ngồi xuống kệ chị ta đi

Như Ngọc thấy hai anh em Thiên Kỳ bảo vệ Ánh Minh như vậy đổ kị trong lòng lại càng dâng lên cô mở miệng châm chọc

- Vì mộ đứa con gái không ra gì mà cuống quýt như vậy có đáng không ?

Ánh Minh nhú mảy lập lại ba chữ trong câu nói của Như Ngọc

- Không ra gì ?

Như Ngọc cười mỉa hừ một tiếng

Thiên Kỳ cùng Thiên Hoàng muốn mở miệng nói gì đó như Ánh Minh xua tay nên hai người đành im lặng , sau đó Ánh Minh quay qua nhìn Như Ngọc nheo mắt giọng nói không còn chút dịu dàng

- Chị vừa nói tôi là đứa con gái không ra gì ?

Như Ngọc không nao núng nhìn Ánh Minh

- Tôi nói cô thì sao ? không lẽ tôi nói sai ?

Ánh Minh ngồi thẳng lưng

- Tôi không hiểu tôi đã làm gì khiến chị nói tôi như vậy ? tôi nhớ là mình chưa có làm gì thất lễ với chị

Như Ngọc hừ lạnh mặt không chút biểu cảm

- Đã là bạn gái Thiên Kỳ còn quyến rũ Thiên Hoàng cùng Joe cô nói xem như vậy có phải là không ra gì không ?

Ánh Minh ngớ người

- Cô quen Joe ?

Như Ngọc cười nhạt

- Cuối cùng cũng thừa nhận

Thiên Kỳ này giờ nghe hai người nói chuyện vừa nghe thấy tên Joe đã giật mình cầm tay Ánh Minh

- Làm sao em quen được anh ta ?

Ánh Minh thấy thái độ của anh thì nói

- Anh ấy là người hướng dẫn của em

Thiên Kỳ ồ một tiếng rồi quay sang Như Ngọc giọng lạnh băng

- Chị ít nói nhảm đi cái gì mà quyến rũ đàn ông khác ? tôi thấy chị nên áp dụng câu nói đó vào bản thân chị thì hơn

Thiên Hoàng cũng có chút tức giận nói lớn

- Tôi nói cho chị nghe nếu không nể chị là chị họ tôi thì tôi đã tát thẳng vào mặt chị rồi đúng tôi thích chị Minh nhưng là tự tôi thích chẳng có ai quyến rũ hay lôi kéo cả tốt nhất chị nên xem lại bản thân mình đi chị đừng vì anh Kỳ không yêu chị mà đổ tội lên đầu chị Minh ...

Thiên Kỳ giật mình quát

- Hoàng ...

Thiên Hoàng mắng xong mới thấy mình đã quá sơ hở nhìn qua Ánh Minh chỉ thấy cô đỏ đần nói nhỏ

- Chị thích anh Thiên Kỳ

Như Ngọc cười

- Đúng tôi thích Kỳ thì sao ? chỉ là chị họ không cùng huyết thống thôi mà

Thiên Kỳ bối rối vừa nghe Như Ngọc nói vậy lại quát

- Cô câm miệng cút ra khỏi đây

Như Ngọc trừng mắt hoảng hốt nhìn Thiên Kỳ không thể tin nói

- Tôi cút khỏi đây ?

Thiên Kỳ lạnh lùng nói

- Tôi nhìn chị lâu lắm rồi hôm nay chị không những đến đây gây rối mà còn xỉ nhục bạn gái à không vợ chưa cưới của tôi , ngày mai tôi sẽ nói chuyện với bố của chị bây giờ yêu cầu chị về cho

Như Ngọc nhìn thái độ dữ dằn của Thiên Kỳ trong lòng vừa đau vừa hận trừng mắt nhìn Ánh Minh sau đó chạy nhanh ra khỏi nhà .

Trong nhà chỉ còn lại ba người Thiên Hoàng cũng lặng lẽ trở về phòng của mình , chỉ còn Thiên Kỳ cùng Ánh Minh anh nhẹ nhàng cầm tay cô hỏi

- Em không sao chứ ?

Ánh Minh đỡ đầu lắc đầu

- Không em ổn nhưng mà chị ấy

Thiên Kỳ kéo cô ngồi xuống ghế cầm tay cô thật chặt nhẹ nhàng nói

- Ánh Minh vì anh đã hứa với chú sẽ giữ bí mật chuyện này nhưng hiện tại anh không thể không nói cho em , chị ta không phải là con ruột của chú anh

Ánh Minh sững sốt mặt tái nhợt

- Vậy chị ấy thích anh

Thiên Kỳ lắc đầu ôm cô vào lòng vuốt mái tóc dài của cô nhẹ nhàng nói

- Không liên quan đến anh , gia đình anh sẽ không bao giờ chấp nhận đâu em đừng lo lắng

Ánh Minh nghe vậy lo lắng trong lòng không hề giảm đi nhưng cô không thể yếu đuối tình yêu thì phải có thử thách nếu Như Ngọc là một thử thách nhất định phải có thì cô cũng nhất định phải vượt qua ...

Thiên Kỳ ôm cô trong lòng nghĩ tới Joe khiến anh lo lắng có lẽ anh nên đề phòng hơn anh biết Joe sẽ giả trò nhưng anh lại không muốn Ánh Minh lo lắng nên anh đành nghĩ cách âm thầm bảo vệ cô khỏi Joe và Như Ngọc ...

Thiên Hoàng nhẹ nhàng bước xuống cầu thang không gây một tiếng động anh nhìn hai người đang ôm nhau thắm thiết thì cười dựa lưng vào tường anh tự nói với mình

- Nhu vậy là đủ rồi chỉ cần cô ấy hạnh phúc như vậy là đủ rồi

Ánh mắt lóe lên một tia lạnh nhạt khi nghĩ về Như Ngọc cùng Joe ngày mai anh nhất định phải nói với Thiên Kỳ chuyện này ...

End chap 48

54. Chương 49

một ngày mới bắt đầu , trên bầu trời mây đen bao phủ từng hạt mưa li ti rơi xuống người Ánh Minh , cô cầm ô nhẹ nhàng bước trong mưa từng cơn gió lạnh thổi qua khiến cô bất giác run mình kéo chiếc khăn len che đi gương mặt vì lạnh mà ửng đỏ cô thở dài

- Đông tới rồi lạnh thật .

Đến công ty cũng đã muộn cô đi vào văn phòng đã thấy Joe đang nghiêm túc làm việc , không muốn làm phiền anh Ánh Minh im lặng đi tới bàn làm việc của mình đang đi thì một giọng nói lạnh lùng vang lên

- Em tới muộn

giật mình quay lại áy náy trả lời

- Xin lỗi đêm qua em ngủ không được ngon nên dậy muộn

Joe nhếch miệng

- Không sao nhưng nếu em muốn học hỏi tốt thì đừng nên để tình cảm chiếm quá nhiều thời gian của em

Nghe giọng Joe có chút khó chịu khiến Ánh Minh càng áy náy cô cúi đầu lú lú

- Vâng em hiểu

Joe không nhìn cô nữa mà chỉ cúi đầu làm việc chuyện này khiến Ánh Minh có chút suy nghĩ cô không hiểu sao anh phải tức giận vì cô tới muộn ư chắc là không vì cô vẫn thường không đúng giờ nhưng chưa bao giờ anh nghiêm khắc như hôm nay , nghĩ tới câu nói về tình cảm riêng tư kia trong đầu cô lại hiện ra một suy nghĩ khiến cô cảm thấy sợ hãi không lẽ anh thích cô ? Ánh Minh lắc đầu để xua đi suy nghĩ đáng sợ đó rồi lại vội đầu vào làm việc ...

.....

Trong văn phòng Thiên Kỳ đang vội đầu làm việc bỗng tiếng gõ cửa vang lên anh nói

- Vài

Thiên Hoàng được thư kí đưa vào ngồi vắt chân lên bàn cột nhả nói

- Có gì nhỉ ? bạn không em có chuyện quan trọng muốn nói

Thiên Kỳ gấp tài liệu trên bàn lại chậm rãi đứng lên hướng chỗ Thiên Hoàng đang ngồi nhàn nhã uống trà đi tới , anh nhẹ nhàng gạt chân Thiên Hoàng ra lạnh nhạt nói

- Chuyện gì quan trọng ?

Thiên Hoàng cười

- Liên quan tới chị Minh có được coi là quan trọng không ?

Thiên Kỳ uống một ngụm cafe rồi ngẩng lên

- Chuyện của Ánh Minh ? chuyện gì ?

Thiên Hoàng ngồi thẳng lưng nghiêm túc nói

- Hôm qua khi nghe Như Ngọc và Ánh Minh nói về chuyện Joe làm hướng dẫn cho Ánh Minh em thấy rất lạ vì theo em được biết Joe có địa vị rất cao trong công ty cũ ở bên Mỹ tại sao anh ta lại từ bỏ để về làm việc cho F.K ? Nên em đã gọi sang Mỹ hỏi thăm một người bạn của anh ta thì được biết anh ta tự xin thôi việc để trở về Việt Nam làm cho F.K anh nghĩ xem có lạ không ? Em nghĩ anh ta có âm mưu gì đó và Như Ngọc là một phần trong âm mưu đó .

Thiên Kỳ chăm chú lắng nghe sau đó anh nhún mày trầm tư chốc lát anh nói

- Em giúp anh điều tra Như Ngọc còn về phần Joe anh sẽ tự xử lý

Thiên Hoàng nhìn anh chăm chú rồi nói

- Anh chắc không ? Joe không phải là người bình thường anh ta là con cáo già lắm mưu nhiều kế anh đối phó được sao ? Mà theo như em được biết anh ta là người chủ động nhận việc hướng dẫn chị Minh anh nghĩ xem vì sao anh ta làm vậy , anh nghĩ kỹ xem ..

Thiên Kỳ nhún mày

- Anh ta đấu với anh nhiều năm như vậy không thể nào là còn muốn đấu nữa chứ

Thiên Hoàng búng tay

- Bingo anh ta muốn đấu nhưng không phải trên thương trường mà là tình trường

Thiên Kỳ chùng mắt

- Tình trường?

- Đúng đó là điều em lo sợ Joe trên thương trường thủ đoạn vô biên tình trường thì bỉ ổi xảo trá một khi anh ta muốn một ai đó hoặc cái gì đó anh ta sẽ không từ thủ đoạn

Thiên Hoàng nói tới đây đôi mắt càng thêm lo lắng trầm tĩnh

- Và nếu không có được anh ta sẽ hủy diệt để không ai có thể có được

Thiên Kỳ lo lắng nói

- Nhưng anh không thể khiến Ánh Minh ngừng gặp Joe được cô ấy sẽ không đồng ý

Thiên Hoàng trầm tư suy nghĩ rồi nói

- Có cách rồi Ánh Linh sắp tới công ty làm việc chi bằng anh nói với Ánh Linh để cô ấy chú ý tới chị Minh là ok rồi

Thiên Kỳ lo lắng hỏi lại

- Ánh Linh sẽ tin chúng ta sao ?

Thiên Hoàng gật đầu

- Anh yên tâm em sẽ nói chuyện với cô ấy

- Được vậy chuyện này giao cho em

Thiên Kỳ mệt mỏi day thái dương giọng nói lo lắng bất an , Thiên Hoàng gật đầu

- Được cứ giao cho em

.....

Trong Quán cafe trang nhã Ánh Linh nhìn Thiên Hoàng nói

- Anh hẹn em ra đây có chuyện gì ?

Thiên Hoàng nâng ly cafe đen lên nhấp một ngụm nhỏ rồi chậm rãi nói

- Em có biết người hướng dẫn của chị Minh không ?

Ánh Linh nhúm mày nhìn anh hỏi

- Anh cũng biết anh ta ?

Thiên Hoàng nghiêm túc gật đầu

- Ủa bọn anh quen nhau , nghe nói em sắp tới thực tập ở F.K

Ánh Linh gật đầu

- vâng em sẽ thực tập ở đó 3 tháng trước khi tốt nghiệp , nhưng sao anh hỏi vậy ?

Thiên Hoàng thở dài nói

- Anh biết là khó tin nhưng anh nghĩ Joe từ bỏ tất cả tới F.K làm việc nguyên nhân là Thiên Kỳ

Ánh Linh sửng sốt

- Thiên Kỳ tại sao ?

Thiên Hoàng nói

- Thiên Kỳ và Joe là bạn học cùng ở Úc từ khi bắt đầu Joe và Thiên Kỳ đã không có thiện cảm với nhau họ đối đầu nhau trong trường học nhưng em biết đấy Thiên Kỳ đẹp trai gia thế lại hoàng tráng không những vậy anh ấy còn thông minh nữa nên Joe luôn thua anh ấy thù của họ từ đó mà ra

Ánh Linh nhúm mày

- Chuyện này có liên quan gì tới F.K ?

Thiên Hoàng xoa tay

- Không chuyện này hoàn toàn không liên quan tới F.K nhưng anh đã điều tra ra Joe đã từ bỏ cơ hội trở thành phó tổng của một công ty quy mô lớn ở Mỹ để về F.K làm việc và anh chắc chắn chuyện này nhắm vào Thiên Kỳ cùng Ánh Minh

Ánh Linh gật đầu

- Vậy anh muốn em làm gì

Thiên Hoàng nhìn Ánh Linh cười nhẹ

- Em tới công ty làm việc hãy chú ý tới Joe không được để anh ta làm hại Ánh Minh

Ánh Linh nhún mày

- Làm hại ?

Thiên Hoàng gật đầu biểu hiện lo lắng

- Đúng là làm hại , theo anh thì Joe muốn đấu với Thiên Kỳ nhưng lần này thứ anh ta muốn là Ánh Minh . Nhưng đó vẫn chỉ là suy đoán của anh ngoài ra không có gì cả nhưng anh và Thiên Kỳ vẫn cảm thấy lo lắng nên em hãy chú ý tới anh ta đừng để anh ta có cơ hội ra tay

Ánh Linh gật đầu

- Em hiểu nhưng chị Minh cùng anh ta làm việc chung cả ngày em không thể cứ ngồi bên cạnh họ được

Thiên Hoàng cười nhẹ

- Chỉ cần để ý hành động của anh ta thôi chuyện còn lại anh sẽ lo

Ánh Linh gật đầu nhưng ánh mắt chợt hiện lên vẻ hứng thú

- Mà này chị em là bạn gái của anh Thiên Kỳ chứ đâu phải của anh sao anh lo lắng vậy ?

Thiên Hoàng nghe câu hỏi này trong lòng lại nhói lên , nhưng anh rất nhanh bình tĩnh trở lại

- Anh chỉ không muốn mất đi người chị dâu tốt

Nhìn anh cười như vậy Ánh Linh cũng không nghĩ nhiều hai người nói chuyện với nhau thêm vài câu rồi cùng ra về ...

Sau khi đưa Ánh Linh về nhà Thiên Hoàng một mình đi dạo một chút bỗng nhớ lại câu hỏi của Ánh Linh lòng anh chợt đau , đúng vậy nếu Ánh Minh chỉ đơn giản bạn gái của anh trai thì anh có cần quan tâm vậy không ? Thời gian đầu khi về Úc anh đã tự thôi miên chính mình đây không phải yêu chỉ là rung động nhất thời mà thôi nhưng hiện tại Thiên Hoàng chợt nhận ra tình cảm ấy thì ra không đơn giản như vậy . Thở dài Thiên Hoàng lặng lẽ bước trên con đường quen thuộc từng cơn gió lạnh đầu đông thổi vào khuôn mặt khiến anh lạnh buốt anh ngẩng mặt lên nhìn căn phòng nhỏ thì thầm

- Em yêu chị là đúng hay sai ?

.....

55. Chương 49 Tt

Một buổi sáng đầu đông lại bắt đầu những hạt nướ li ti còn đọng lại trong cơn mưa đêm qua nhẹ nhẹ rơi vào tay Ánh Minh , cô nhắm mắt mỉm cười thật tươi rồi quay vào nhà gọi Ánh Linh

- Linh em xong chưa ? đi thôi

Ánh Linh chạy từ trên cầu thang xuống nhanh chóng đi ra ngoài đột nhiên nghe tiếng gọi với ra

- Chị Linh nhớ mua dù em nhá

Ánh Linh quay lại liếc Ánh Nguyệt nhàn nhạt nói

- Bảo Tuấn đưa đi mua đi chị có việc rồi

Ánh Nguyệt hừ một tiếng

- Ai thèm anh ấy đưa đi chứ

Ánh Dương đang ngồi cạnh ngáp một cái rồi nói

- Chị cần chứ ai ? thôi bỏ qua cho anh ấy đi

Ánh Linh không thèm liếc Ánh Dương nói luôn

- Vậy bao giờ cô định tha cho Bảo ?

Ánh Dương đang uống sữa thì bị câu nói đó làm cho sắc luôn lấy khăn trên bàn nhanh chóng lau miệng rồi đi lên gác , Ánh Nguyệt nhìn Ánh Linh cười cười còn Ánh Linh chỉ đáp lại một tiếng ừ rồi đi ra cửa .

Ánh Dương ngồi trên giường cầm chiếc điện thoại vừa tức vừa buồn cười cô đọc đi đọc lại tin nhắn buồn nôn của Thiên Bảo gửi sáng nay anh nói ” Hôm nay chúng mình hẹn hò nhé my love ” Ánh Dương nhin mãi cuối cùng không chịu nổi nữa bật cười thật lớn anh ấy biến thành cái gì thế này ? Đang cười đến vui vẻ thì một giọng nói lạnh nhạt vang lên

- Tha cho anh ấy rồi ?

Ánh Dương nhìn ra phía cửa gật đầu

- Em hành hạ anh ấy nhiều ngày như vậy cũng thấy hả dạ rồi , còn chị ?

Ánh Nguyệt nhìn em gái nở một nụ cười nhạt

- Chị hả chưa chị vẫn muốn chơi thêm chút nữa

Ánh Dương nhìn nụ cười âm u ấy chợt rung mình không nói gì nữa ...

.....

Đến công ty Ánh Linh đi chào hỏi mọi người sau đó quay lại phòng giám đốc để nhận công việc thì gặp Ánh Minh cùng Joe đang nhàn nhã uốn cafe cô đi tới

- Chị không làm việc sao

Ánh Minh nhìn thấy em gái nở một nụ cười rồi quay qua nói với Joe

- Joe đây là em gái em Ánh Linh

Rồi lại nhìn Ánh Linh nói

- Còn đây là Joe có thể nói là cộng sự của chị

Ánh Linh lễ phép mỉm cười rồi nói

- Chào anh Joe em là Ánh Linh

Joe cười đứng lên

- Chào em anh là Joe ồ không ngờ em của Amy lại xinh đẹp như vậy

Ánh Linh trong lòng thấy buồn nôn nhưng ngoài mặt vẫn giữ hình tượng lễ phép

- Cảm ơn anh đã khen

Ánh Minh mỉm cười kéo tay Ánh Linh

- Ngồi đây chút đi em đi lại từ sáng chắc cũng mệt rồi

Ánh Linh xua tay

- Không được em phải đi rồi à anh Hoàng về rồi đấy chị

Ánh Minh cười nhẹ gật đầu

- Chị biết chị gặp nó rồi nhóc con vẫn cứ nhớ nhăng như vậy

Ánh Linh cười

- Em thì không nghĩ như vậy anh ấy rất men mà

Liếc Joe một cái thấy mặt anh ta có chút khó chịu Ánh Linh cười nhạt nhẹ nhàng nói

- Vậy hai người nói chuyện em đi trước bye bye

Bóng Ánh Linh vừa khuất Ánh Minh chợt như nhớ ra chuyện gì đó nhìn Joe hỏi

- À Joe này Thiên Kỳ và Như Ngọc quen anh sao ?

Joe giật mình nhưng vẫn cố bình thản nói

- Ủ có quen chút thôi không thân lắm

Ánh Minh gật đầu không nói gì nữa ...

.....

Ánh Linh nhận xong công việc lập tức ra chỗ khác gọi điện cho Thiên Hoàng vừa bắt máy anh đã nói

- Linh sao rồi ?

Ánh Linh cười

- Từ từ nào vội gì thế ? Em gặp anh ta rồi mọi thứ vẫn bình thường nhưng em nhắc tới anh thì mặt anh ta tái lại là thế nào ? anh làm gì khiến anh ta sợ anh vậy

Thiên Hoàng cầm máy cười lạnh

- Có những thứ về anh mà không một ai biết trừ một số người

Ánh Linh rùng mình vì câu nói mờ ám đó nghi ngại nói

- Em nên có hạnh phúc thay cho chị em vì được một con người vẻ ngoài non nớt bên trong biến thái như anh để ý không ?

Thiên Hoàng bật cười

- Em nên hạnh phúc vì chị ấy không chọn anh

Ánh Linh thở dài

- Em cũng nghĩ thế

Thiên Hoàng nói tiếp giọng nghiêm túc

- Để ý tiếp , em hãy xem xét từng hành động của Joe anh ta sẽ ra tay sớm thôi

Ánh Linh gật đầu

- Em hiểu rồi thôi em đi làm việc bye nha

- Ủ

Sau khi cúp máy Thiên Hoàng đứng nhìn đường phố đông người mắt anh lóe lên một tia bi thương , anh thì thầm

- Đúng vậy Ánh Minh em vui vì người chị chọn không phải em

.....

Joe ngồi trong văn phòng vẻ mặt tức giận cầm điện thoại bấm một dãy số bên kia vừa nghe máy anh đã quát

- Cô thật ngu ngốc cô đã gây chuyện gì khiến Thiên Hoàng về nước ?

Như Ngọc không thua kém nói

- Nó tự về tôi không liên quan mà anh sao vậy tự nhiên hét lên

Joe đứng lên bực tức nói

- Thiên Kỳ biết tôi là người hướng dẫn của Ánh Minh rồi cô nghĩ anh ta sẽ dễ yên như thế sao ? cô đã nói cho anh ta phải không ?

Như Ngọc hừ một tiếng

- Đúng tôi phải khiến anh ta thấy bộ mặt thật của con đàn bà đó

Joe nghe vậy càng tức giận

- Cô điên sao ? Cô nghĩ Thiên Kỳ cùng Thiên Hoàng sẽ bỏ qua sao ? bây giờ tôi yêu cầu cô câm miệng và ngồi im cho tới khi tôi bảo cô phải làm gì hiểu không ?

Như Ngọc cười nhạt

- Sao tôi phải nghe anh ?

Joe trầm giọng

- Nếu muốn có Thiên Kỳ thì nghe theo tôi nếu cô còn làm gì ảnh hưởng tới kế hoạch của tôi thì tôi sẽ đập đổ tất cả những gì cô đã gắng sức gây dựng

Như Ngọc giật mình rồi lập tức nói

- Anh sẽ không ...

Joe cười lạnh

- Thử rồi biết

Không chờ cô trả lời anh cúp máy dựa lưng vào ghế anh nghĩ thầm ” bây giờ mình phải làm gì đây con đàn bà vô dụng đó đã phá hỏng tất cả Thiên Hoàng đã về nước Thiên Kỳ cũng sẽ không ngồi yên ” Joe nhắm mắt suy nghĩ bỗng một ý tưởng nảy ra anh cười lạnh lùng rồi nói

- Thiên Kỳ tất cả sẽ kết thúc nhanh thôi , tất cả ...

Đang chìm đắm trong suy nghĩ thì cửa bật mở bóng dáng xinh đẹp bước vào Joe lập tức hỏi

- Amy bao giờ đi công tác ?

Ánh Minh quay lại nhìn anh nói

- Hai tuần nữa anh

Joe cười

- Vậy em đã đặt phòng đầy đủ chưa ?

Ánh Minh bối rối gãi đầu

- Em quên mất em chưa đặt

Nói rồi cô cầm điện thoại muốn gọi cho khách sạn thì bị Joe giữ tay lại anh cười nói

- Để anh cho em cứ đi làm việc của em đi

Ánh Minh gật đầu

- Vậy giao cho anh em đi trước , à đây là số điện thoại anh nhớ đặt hai phòng nhé

Joe gật đầu

- Được giao cho anh em đi đi

Ánh Minh đi khỏi phòng Joe vứt tờ giấy cô đưa vào sọt rác rồi gọi điện thoại bên kia vừa nhắc máy đã rồi rít chào hỏi

- Ôi Joe lâu lắm mới thấy gọi

Joe từ một tiếng rồi nói

- Nghe đây tôi muốn đặt hai phòng đặc biệt còn nữa hai phòng phải ở cạnh nhau

Bên kia lập tức hỏi

- Rồi còn gì nữa không ?

Joe cười

- Có gì cần anh làm tôi sẽ nói sau

Anh cúp máy nhìn khung ảnh trên bàn làm việc của Ánh Minh anh cầm lên nhìn vào chàng trai tuấn tú trong ảnh mỉm cười

- Thiên Kỳ lần này tôi sẽ không thua anh đâu chờ mà xem

Trong văn phòng rộng lớn không một tiếng động từng cơn gió mùa đông nhẹ lùa vào từ khe cửa bầu không khí trong lành của buổi sáng bỗng nhiên nhuốm màu u ám một chàng trai cao lớn đứng nhìn ra ngoài khung cửa kính ánh mắt âm u khóe môi nở một nụ cười lạnh lùng ...

End chap 49

56. Chương 50

Trong phòng họp ồn ào tiếng cãi vã không dứt Thiên Kỳ nhìn những cán bộ cao cấp xung quanh mình lắc đầu chán nản anh thật không hiểu cùng là một tập thể lẽ ra họ phải đoàn kết nhưng tại sao cuộc họp nào cũng kết thúc trong tiếng tranh cãi không ngừng như vậy ? Thở dài ngao ngán anh đập bàn thật mạnh đứng lên lạnh lùng nói

- Tan họp

Tiếng cãi cọ ngừng lại Thiên Kỳ một mình ra khỏi phòng họp tâm trạng đang thấp tới cực điểm thì điện thoại vang lên anh nhìn thoáng qua bất chợt nở nụ cười tươi tắn như này giờ chưa từng tức giận , vừa nhắc máy một giọng nói véo von trong trẻo vang lên

- Thiên Kỳ anh họp xong chưa ? hôm nay em nghỉ buổi chiều anh có muốn đi chơi không ?

Thiên Kỳ đứng lại cười tươi trên gương mặt toát lên vẻ dịu dàng hiếm có khiến những nhân viên xung quanh nhìn mà choáng váng đầu óc họ không thể tưởng tượng giám đốc có thể cười đến dịu dàng như vậy chắc chắn là ảo giác . Thiên Kỳ cảm thấy không khí xung quanh có chút kì lạ anh quay lại thì thấy toàn thể nhân viên đang nhìn mình bằng ánh mắt kinh ngạc anh nhíu mày khuôn mặt lại lạnh lùng như băng , nhân viên xung quanh hoảng sợ quay lại làm việc của mình trong lòng không ngừng tự nói ” chắc chắn vẻ dịu dàng lúc này là ảo giác ” . Ánh Minh mãi không thấy anh trả lời tâm trạng có chút không tốt cô phụng phịu nói

- Nếu anh bận thì thôi vậy

Thiên Kỳ nghe giọng nói hờn dỗi của cô lại muốn cười thật lớn nhưng anh biết nếu bây giờ anh mà cười ra tiếng cô nhất định sẽ nổi đóa đành im lặng rồi nhẹ nhàng nói

- Anh không bận vậy em muốn đi đâu ?

Ánh Minh vui vẻ cười tươi

- Em hả sao cũng được đi cùng anh là em vui rồi

Thiên Kỳ trong lòng vui như hoa nở ánh mắt đã dịu dàng nay còn dịu dàng hơn anh nhẹ nhàng nói

- Được vậy em ở nhà chờ anh , anh sẽ tới đón em đừng ra ngoài lạnh lắm

Ánh Minh gật đầu trong lòng ấm áp

- Vâng em đợi anh

Thiên Kỳ dặn dò cô mặc ấm quàng khăn rồi mới cúp máy quay về chuẩn bị trốn việc một ngày ...

.....

Ánh Minh vừa cúp máy thì lại nhận được một cuộc điện thoại cô nhìn màn hình do dự một chút rồi trả lời

- Joe sao vậy ?

Joe nghe giọng Ánh Minh có chút khó chịu anh cũng nhận ra phần nào cô không muốn nói chuyện với mình liền ra vẻ áy náy nói

- Amy anh xin lỗi lúc nãy anh có chút kích động nên đã nói những lời không hay em bỏ qua cho anh nha

Ánh Minh thở dài nghĩ lại tình cảnh cách đây không lâu lòng lại khó chịu không thôi cảnh xảy ra cô thở dài ngao ngán

- Em không sao , bây giờ em phải ra ngoài chào anh

Nói đoạn Ánh Minh không đợi Joe trả lời mà cúp máy bây giờ thiện cảm trong lòng cô với anh không còn nhiều nữa cô không muốn liên quan gì khác với anh ngoài công việc ...

Ngồi trên chiếc giường rộng lớn nghĩ lại tình

..... Fash back

Như thường lệ Ánh Minh ngồi làm việc ở chỗ của mình đột nhiên Joe lên tiếng

- Em có quen Như Ngọc không ?

Ánh Minh ngạc nhiên nhưng vẫn hòa nhã mỉm cười

- Có đó là chị họ anh Thiên Kỳ mà

Joe mỉm cười nụ cười có chút gian dối

- Em tin quan hệ của họ chỉ là như vậy sao ?

Ánh Minh nhún mày

- Anh nói vậy có ý gì ?

Joe Cười nhạt mắt không nhìn cô nói

- Em biết đấy quan hệ của họ không đơn giản vậy đâu

Ánh Minh trong lòng có chút khó chịu nhưng cô đã hứa phải tin Thiên Kỳ với lại cô không tin giữa họ có chuyện gì mờ ám , cô thoát ra khỏi suy nghĩ nói

- Em không quan tâm tới mấy chuyện người ta đồn đại vớ vẩn em chỉ tin những gì em nhìn thấy ,

Nói tới đây cô ngẩng đầu lên nhìn Joe ánh mắt kiên định

- Vả lại em tin anh ấy

Joe trong lòng bùng nổ đứng dậy hét lên

- Sao em có thể ngu ngốc như vậy ? em nên biết Thiên Kỳ không như em thấy đâu

Ánh Minh giật mình vì thái độ của anh trong lòng khó chịu cô quát lên

- Anh im đi anh không có quyền nói anh ấy như vậy , Joe tôi thật thất vọng về anh

Nói xong không chờ anh phản ứng cô đứng lên đi ra khỏi phòng ...

..... End flash back

Ánh Minh nằm trên giường mắt lộ vẻ lo lắng cô sợ lời Joe nói là sự thật cô sợ quan hệ của Thiên Kỳ và Như Ngọc không chỉ là chị em cô sợ , rất sợ lắc đầu xua đi cảm giác mệt mỏi tự nói với mình

- Mày phải tin anh ấy nhất định phải tin anh ấy Ánh Minh tỉnh táo lại mày không thể nghi ngờ Thiên Kỳ tuyệt đối không thể ...

57. Chương 50 - 2

Ánh Minh thiếp đi trong suy nghĩ triền miên , dưới tầng Thiên Kỳ mặt mày hớn hở đi vào nhìn thấy Ánh Dương anh hỏi

- Chị em đâu ?

Ánh Dương gãi đầu

- Hình như ở trên phòng anh lên xem bây giờ em phải đi anh chị ở nhà chơi vui vẻ nha

Thiên Kỳ gật đầu bước qua Ánh Dương nhưng như chợt nhớ ra gì đó anh quay lại

- Dương này

Ánh Dương nhìn anh

- Dạ ...

Thiên kỳ mỉm cười

- Cũng không có gì chỉ là em nên tha thứ cho bảo đi dạo gần đây anh thấy nó ...

Dừng lại một chút anh nói tiếp

- Nói thế nào nhỉ .. anh thấy nó có vẻ chán đời lắm

Ánh Dương có chút bối rối không biết trả lời sao bèn vâng một tiếng rồi chạy nhanh ra cửa , Thiên Kỳ nhìn theo bóng cô cười nhẹ rồi lên phòng Ánh Minh . Anh đứng trước cửa phòng gõ cửa mãi mà không thấy ai nói gì lo cô xảy ra chuyện anh mở cửa đi vào , nhìn cô nằm ngủ ngon lành anh chợt thấy buồn cười ngồi xuống cốc đầu cô

- Hẹn hò thế đấy

Ánh Minh nhắm mắt đưa tay lên cầm lấy bàn tay đang đặt trên đầu mình nắm chặt rồi lại ngủ tiếp , Thiên Kỳ cố không cười ra tiếng nhìn bàn tay của mình bị cô nắm chặt trong lòng lại có một cảm giác mẫn nguyện giá như có thể nắm tay nhau như vậy suốt đời . Ngồi bên cạnh nhìn Ánh Minh một lát mắt Thiên Kỳ cũng bắt đầu díp lại anh ngáp nhẹ rồi nằm xuống bên cạnh cô nhắm mắt chìm vào giấc ngủ ...

.....

Trong quán bar Joe cứ uống rồi lại uống không hề để ý tới người bên cạnh , Như Ngọc không thích bị lơ đi tức giận đập tay lên bàn lớn giọng quát

- Anh gọi tôi tới đây để làm gì ?

Joe gọi phục vụ lấy thêm rượu rồi quay sang chỗ Như Ngọc cười nhạt lạnh lùng nói

- Bàn chuyện

Như Ngọc cầm ly rượu nhìn thứ chất lỏng màu đỏ sẫm sánh nói

- Không phải anh muốn tôi cút cho khuất mắt sao ? tôi nói cho anh biết Như Ngọc này không phải đồ chơi anh gọi là đến anh đuổi là đi

Joe Nhìn gương mặt đỏ bừng vì tức giận thì quay đi nói

- Tôi muốn đổi toàn bộ kế hoạch , tôi không muốn giả vờ hiền lành tốt bụng nữa , tôi muốn Kim Ánh Minh thuộc về tôi

Như Ngọc nghe xong trong lòng rất tức giận nhưng cô hiểu Joe là người không thể đắc tội hiện giờ có thể anh ta giúp cô nhưng ai biết làm anh ta điên lên anh ta sẽ làm gì ? Cô cố gắng dùng ngữ khí nhẹ nhàng hỏi

- Sao vậy , anh gặp đã kích gì sao ?

Joe hừ một tiếng

- Ai cần cô quản cô chỉ cần làm theo lời tôi là được

Như Ngọc nắm chặt tay kìm nén tức giận trong lòng điều cốt

- Đừng nói anh yêu con nhỏ đó rồi đấy

Joe nghe vậy tức giận gầm lên nắm lấy bàn tay Như Ngọc siết chặt

- Tôi bảo cô câm miệng tôi không cần giải thích với cô , tốt nhất nên hiểu rõ thân phận của mình một chút cho tôi

Như Ngọc nhìn vẻ mặt hung ác của Joe thì sợ hãi cố dứt tay ra khỏi bàn tay anh nhưng không thể cô đau đớn kêu lên

- Buông... tay anh làm tôi đau

Joe hất tay Như Ngọc ra tiếp tục uống rượu rồi nói

- Từ nay tôi sẽ lo chuyện của mình còn về phần cô

Nhìn lướt qua dáng vẻ sợ hãi của Như Ngọc anh cười lạnh

- Khi nào tôi gọi là phải đến nếu không đừng trách tôi vô tình

Như Ngọc sợ hãi chạy ra khỏi quán bar cô không ngờ có một ngày Joe sẽ hung dữ như vậy còn là vì con nhỏ đó càng nghĩ càng tức giận tại sao tất cả những người con trai cô quan tâm đều vây xung quanh Ánh Minh mà không phải cô ? cô xinh đẹp giàu có tại sao mọi thứ cô muốn có luôn vào tay Ánh Minh ? Như Ngọc cắn môi nhìn bàn tay đỏ lên vì bị Joe nắm quá chặt cô đau muốn khóc nhưng luôn tự nói với bản thân phải mạnh mẽ cô lấy khăn tay buộc vào cổ tay che đi vết đỏ rồi ngẩng đầu ánh mắt âm u thì thầm

- Kim Ánh Minh tôi sẽ không tha cho cô tất cả các người cứ chờ đấy ...

.....

Bầu trời tối dần tiết trời lạnh hơn Ánh Minh bị lạnh theo thói quen nhích người tìm con gấu bông to để ôm cho ấm nhưng cô lại không ôm được nó mà còn bị nó ôm vào lòng nhưng cảm giác này cũng không tệ , đợi đã gấu bông biết ôm ?????? Ánh Minh mở mắt thật to nhìn con gấu bông đang ôm mình vào lòng sửng sốt mắt chữ O mồm chữ A không nói lên lời . Thiên Kỳ tỉnh dậy từ lâu đơn giản là muốn nằm ngắm cô ngủ nhưng không ngờ cô gái này lại không an phận hết sở đồng lại mó tây sờ soạng anh này giờ nhìn gương mặt cứng đờ vì kinh ngạc của cô anh cười hỏi

- Ngủ ngon không ?

Ánh Minh ngơ ngẩn gật đầu nhưng dừng một chút cô bật dậy hét lên

- Anh ... Em.... sao lại thế này ?

Thiên Kỳ nghiêng người một tay chống đầu nhìn Ánh Minh bằng ánh mắt hứng thú hỏi lại

- Em đoán xem

Ánh Minh lúng túng nhìn quanh

- Em làm sao biết

Thiên Kỳ ngồi dậy nhìn cô chăm chú chậm rãi nói

- Là thế này anh tới đón em thì gặp Dương nó nói em ở trên phòng anh lên tìm thì thấy em đang ngủ muốn đánh thức em dậy thì em kéo anh xuống ôm chặt anh không buông , vậy đó

Ánh Minh mặt đỏ bừng nhỏ giọng nói

- Làm.... gì có chứ anh gạt em

Thiên Kỳ cười lớn xoa đầu cô

- Ngốc ạ ngủ cùng thôi có gì đâu mà đỏ mặt tía tai thế kia ?

Ánh Minh gãi đầu lúng túng nói

- Em ... là con gái nha nếu ai biết được thì sau này em làm sao lấy chồng ?

Thiên Kỳ nhíu mày kéo Ánh Minh vào lòng ôm cô thật chặt , Ánh Minh á lên một tiếng rồi cúi đầu không dám ngẩng lên . Thiên Kỳ nhìn thấy cô như vậy cũng không làm anh vui anh nặng nề nâng mặt cô lên hôn thật mạnh mãi sau mới thả ra nghiêm khắc nói

- Nghe kĩ cho anh em ngoài anh ra ai cũng không được lấy nếu em dám lấy ai khác ngoài anh thì anh sẽ ...

Ánh Minh cười tươi nhìn anh

- Sẽ làm gì ?

Thiên Kỳ nghiêng răng nhả ra từng chữ

- Kiss you to die (Hôn em tới chết ” Kún : haizz từ ngữ của mình thiệt phong phú :3 ”)

Ánh Minh nghe xong mặt đỏ bừng thoát khỏi vòng tay anh chạy vụt ra khỏi phòng ...

Thiên Kỳ cười lớn không ngờ dáng vẻ xấu hổ của cô lại đáng yêu như vậy đây là nói bằng Anh Ngữ vậy nếu cứ nói thẳng bằng Tiếng Việt cô sẽ xồn xấu hổ thế nào nhỉ ? Chìm xong suy nghĩ mới mẻ vừa phát hiện Thiên Kỳ như quên đi mọi muộn phiền , mệt mỏi .

Gió đông lạnh giá nhưng không làm ảnh hưởng tới không khí ấm áp bên trong bên bàn ăn một đôi trai gái vừa ăn vừa đùa giỡn thật vui vẻ họ không hề biết rằng sắp tới sự vui vẻ này có thể sẽ biến mất và thử thách của họ chỉ mới bắt đầu ...

End chap 50

58. Chương 51

Trong nhà ăn của trường đại học Ánh Dương và Ánh Nguyệt vừa ăn vừa nói chuyện bỗng nhiên một bó hoa hồng xuất hiện , Ánh Dương nhìn bó hoa trước mặt rồi lại nhìn người con trai đang đứng phía đối diện mình mỉm cười

- Xin hỏi bạn là ?

Anh chàng cầm bó hoa mặt tức khắc đỏ lên lí nhí nói

- Mình là Đức Khánh học chung lớp với Dương

Ánh Dương nhíu mày nghĩ một chút liền mỉm cười

- À nhớ rồi nhưng tại sao lại tặng hoa anh vậy ?

Đức Khánh nhìn Ánh Dương chăm chú ánh mắt dịu dàng nói

- Mình muốn hỏi Dương có bạn trai chưa nếu chưa thì anh cơ hội được không ?

Ánh Dương đang định từ chối cậu bạn thì một giọng nói lạnh lùng vang lên khiến nhà ăn vốn ồn ào trở nên yên lặng khác thường

- Xin lỗi phải làm cậu thất vọng nhưng cô ấy đã có bạn trai và đó là tôi

Ánh Dương không cần quay lại cũng biết cái người phát ngôn kiêu ngạo kia là Thiên Bảo , Đức Khánh quay lại nhìn Thiên Bảo nói

- Anh là bạn trai Dương ? tôi không tin trừ khi cô ấy thừa nhận

Nói rồi mọi sự chú ý lại đổ dồn về Ánh Dương cô chỉ biết cúi đầu không nói gì , Ánh Nguyệt ngồi bên cạnh xem này giờ cũng lên tiếng

- Các người im hết đi , Thiên Bảo anh tôn trọng em gái em một chút

Rồi Ánh Nguyệt quay sang nhìn Đức Khánh

- Còn cậu nếu thích thì theo đuổi cần gì phải hỏi nhiều thế ?

Nói xong Ánh Nguyệt cầm tay Ánh Dương đi ra khỏi nhà ăn , Thiên Bảo nhìn theo bóng dáng hai người khuất dần cười khổ rồi quay sang nhìn Đức Khánh

- Cậu bỏ cuộc đi sẽ không có kết quả đâu

Đức Khánh nhìn Thiên Bảo giọng kiên định

- Một khi Dương chưa thừa nhận anh là bạn trai cô ấy thì tôi vẫn còn cơ hội

Nói xong Đức Khánh bỏ đi chỉ còn Thiên Bảo ở lại anh khổ sở nghĩ thầm ” Đây là báo ứng sao ?”

.....

Trên con đường vắng người gió lạnh thổi lá bay xào xạc một đôi trai gái nắm tay nhau cùng đi dạo cô gái khoác cánh tay chàng trai thân mật tựa sát vào người anh , Thiên Kỳ lặng lẽ vòng tay ôm lấy Ánh Minh nhẹ nhàng hỏi

- Em lạnh không ?

Ánh Minh lắc đầu ôm chặt cánh tay anh mỉm cười hạnh phúc , Thiên Kỳ trong lòng có chút không yên tâm hai ngày nay Ánh Minh rất lạ cô chủ động hẹn anh đi chơi nói là công ty cho nghỉ nhưng biểu hiện của cô rất lạ có khi cô muốn hỏi anh gì đó nhưng rồi lại bảo không có gì . Thiên Kỳ kéo Ánh Minh ngồi xuống chiếc ghế đá ven đường nhẹ nhàng hỏi

- Em nói đi , em đang giấu anh chuyện gì phải không

Ánh Minh ngẩng mặt nhìn anh chăm chú trong lòng phân vân không biết có nên hỏi hay không , thấy Ánh Minh dùng ánh mắt dò xét nhìn mình Thiên Kỳ biết anh đã đoán đúng liền nói tiếp

- Em nói đi đừng giấu anh nữa có chuyện gì chúng ta cũng có thể cùng nhau giải quyết

Ánh Minh gật đầu nhìn anh hỏi

- Giữa anh và Joe từng xảy ra chuyện gì không vui phải không ?

Thiên Kỳ sững người lập tức lo lắng hỏi lại

- Hắn đã nói gì với em ?

Ánh Minh thấy anh kích động như vậy thì thở dài lắc đầu

- Không chỉ là khi em nhắc tới anh trước mặt Joe anh ấy luôn nổi giận

Thiên Kỳ nhẹ nhàng thở ra anh rất sợ Joe vì ân oán cá nhân mà nói ra chuyện xảy ra giữa anh và Như Ngọc khi ở Úc tuy anh muốn nói cho cô nhưng anh chưa sẵn sàng , anh sợ cô sẽ hiểu nhầm rồi lại biến mất .

Ánh Minh chờ mãi không thấy Thiên Kỳ trả lời thì lay cánh tay anh hỏi

- Thiên Kỳ anh sao thế ? nói cho em đi giữa anh và Joe đã xảy ra chuyện gì ?

Thiên Kỳ quay lại nhìn Ánh Minh gật đầu nói

-Đúng là giữa bọn anh có chút thù oán cá nhân hơn nữa ân oán này không hề nhỏ

Ánh Minh nhìn anh chăm chú chờ anh nói tiếp , Thiên Kỳ mỉm cười nói tiếp

-Anh và Joe học cùng nhau ở Úc cũng không hiểu vì lý do gì hắn luôn muốn so tài cao thấp cùng anh nhưng mỗi lần như vậy hắn đều thua từ đó bọn anh có thể nói là không đội trời chung , sau khi tốt nghiệp anh về công ty của gia đình làm còn anh ta cũng vào một công ty lớn cũng không biết là trùng hợp hay cố ý mà công ty Joe làm chính là đối thủ của T.K

Anh dừng lại nhìn Ánh Minh thấy cô không có gì lạ mới nói tiếp

-Từ đó giữa bọn anh ân oán càng sâu anh và Joe xem nhau như kẻ thù , vừa rồi khi nghe tin anh ta về F.K làm anh luôn lo lắng anh sợ anh ta sẽ vì trả thù anh mà thương tổn em

Ánh Minh gật đầu

-Thì ra là vậy

Thiên Kỳ nhìn cô nhẹ nhàng nói

-Em nghe anh này tuy anh không biết mục đích Joe tiếp cận em là gì nhưng em giữ khoảng cách với anh ta một chút vì anh không muốn em bị tổn hại dù chỉ một chút nào , được không em ?

Ánh Minh nhìn anh gật đầu

-Vâng em cũng không muốn có bất cứ sự liên quan nào với Joe nữa nhưng em vẫn phải tiếp tục làm việc với anh ta hai tháng nữa

Thiên Kỳ cầm lấy bàn tay Ánh Minh nhẹ nhàng nói

-Nhưng em cũng nên cẩn thận Joe là người không đơn giản đâu

Ánh Minh bĩu môi

-Em cũng không có ngu ngốc đâu

Thiên Kỳ bật cười vui vẻ xoa đầu Ánh Minh

-Phải em là thông minh nhất

Ánh Minh nhếch môi

-Còn phải nói

Thiên Kỳ cười lớn ôm cô vào lòng , một lát sau anh nhẹ nhàng thì thầm

-Ánh Minh Anh yêu em...

.....

59. Chương 51 Tt

Ánh bình minh dần hé rạng những cơn gió se lạnh thổi mang theo chút trong trẻo của buổi sáng sớm báo hiệu một ngày mới nữa lại bắt đầu Ánh Minh đứng trước cửa phòng làm việc trong lòng có chút phân vân cùng khó chịu nhưng chẳng còn cách nào khác , cô nhún vai đẩy cửa bước vào nhìn thấy Joe đang thu thập đồ đạc trên bàn cô quay sang lạnh nhạt gật đầu với anh . Joe nhìn thái độ của Ánh Minh tuy rất tức giận nhưng vẫn cố kìm nén chỉ cần kế hoạch của anh thành công anh sẽ có tất cả , cô cũng không thể dùng thái độ này với anh nữa nghĩ tới đây Joe lấy lại tinh thần mỉm cười rồi đi tới trước mặt cô nói

- Anh biết anh ở đây em sẽ không thoải mái nên anh sẽ chuyển sang phòng khác

Ánh Minh nhìn anh lạnh lùng

- Cũng được tùy anh

Joe mím môi cố kìm nén cảm xúc của mình nhanh chóng ra khỏi phòng

Khi Joe vừa đi Ánh Minh cũng nhanh chóng gọi cho trợ lý muốn để cho người khác thay mặt cô trong chuyến công tác sắp tới nhưng không được vì chủ tịch đã chỉ định chính cô là người phải đi . Ánh Minh mệt mỏi cúp máy tuy chuyến công tác này chỉ có hai ngày một đêm nhưng cô cũng không muốn ở chung với Joe lâu như vậy , đang mệt mỏi kiệt sức điện thoại chợt reo vang Ánh Minh nhìn màn hình một chút rồi nở nụ cười tươi tắn cô nhanh chóng nhấc máy bên kia một giọng trầm ấm nhẹ nhàng vang lên

- Em đi làm chưa ?

Ánh Minh hiểu rõ lo lắng trong lòng anh nhẹ nhàng nói

- Anh yên tâm Joe đã tự động chuyển qua phòng khác rồi

Thiên Kỳ nhẹ nhàng thở ra , anh luôn lo lắng nếu Joe tiếp tục làm việc chung phòng với Ánh Minh anh ta sẽ làm hại tới cô tuy hiện giờ anh ta đã tự động chuyển ra ngoài nhưng anh tin rằng anh ta sẽ không dừng lại . Ánh Minh không thấy anh nói gì thì lo lắng hỏi

- Này anh sao thế , sao không nói gì ?

Thiên Kỳ mỉm cười nhẹ nhàng hỏi cô

- Ngày kia là ngày gì ?

Ánh Minh ngờ người ngày gì ? ngày kia không phải ngày nghỉ sao ?

Thiên Kỳ biết thừa cô sẽ không nhớ liền thở dài ngao ngán

- Biết ngay với cái bộ não gà con của em sẽ không nhớ mà

Ánh Minh bĩu môi hờn giận hỏi

- Ngày gì ?

Thiên Kỳ hừ nhẹ nghĩ thầm ” cô gái đáng chết sinh nhật bạn trai cũng không nhớ , nhất định phải phạt đòn ”

Nghĩ tới đây mắt anh lóe lên tia nhìn quỷ dị chậm rãi gần từng chữ

- Sinh nhật anh

Ánh Minh chờ người sét đánh trúng từ đầu tới chân lạnh lẽo lấy quyển lịch để bàn giơ lên nhìn ... quyển lịch rơi khỏi tay cô chớp mắt lắp bắp nói

- Em.... xin lỗi

Thiên Kỳ hừ một tiếng không nói gì ...

Ánh Minh khẩn trương muốn khóc vội vàng giải thích

- Xin lỗi mà tha cho em đi tại gần đây nhiều chuyện nên em quên mất

Thiên Kỳ im lặng không nói gì , Ánh Minh vội vàng nói

- Được rồi anh đừng giận nữa anh muốn gì em cũng làm

Thiên Kỳ đạt được mục đích cười lớn , Ánh Minh bây giờ mới nhận ra mình lỗ rồi ...Tức giận nói

- Anh ... Anh lừa em

Thiên Kỳ nén cười

- Xin đi này giờ anh đâu có nói gì đều là em tự nói mà ?

Ánh Minh đứng hình lần thứ hai trong ngày

Thiên Kỳ nói tiếp

- Với lại em đã hứa rồi thì không được nuốt lời

Ánh Minh tức giận nói lớn

- Anh là đồ lừa đảo

Thiên Kỳ cười giọng cợt nhả

- Bây giờ em mới biết thì quá muộn rồi đợi anh nhé mai anh tới đón em đưa em đi dự sinh nhật anh còn quà gì khi nào gặp anh sẽ nói ...

Như dự báo trước Ánh Minh sẽ nổi bão anh vội vàng cúp máy khiến cô ở đầu giây bên kia vì không có chỗ xả tức giận trong lòng tức tới nội thương

.....

Trong khuôn viên trường đại học rộng lớn Ánh Dương nhìn cậu bạn cứ lèo đèo theo cô cả ngày mà không biết mệt thở dài ngao ngán cô thật không hiểu tại sao đã nói rõ ràng mà cậu bạn này vẫn cố chấp không chịu hiểu , Ánh Dương thở ra quay lại nhìn Đức Khánh nói

- Cậu đi về đi mình không thích cậu cứ theo mình như vậy

Đức Khánh nhìn Ánh Dương dịu dàng nói

- Mình đã nói rồi mình sẽ theo đuổi Dương

Ánh Dương chán nản nói

- Mình cũng đã nói qua mình không thích cậu

Đức Khánh không hề tỏ ra tức giận nhẹ nhàng nói

- Bây giờ không thích không có nghĩa là sau này sẽ không thích mình tin rằng chỉ cần mình quyết tâm theo đuổi nhất định Dương sẽ động lòng

Ánh Dương không biết nói gì hơn đành quay người bỏ đi mặc cho Đức Khánh như cái đuôi lèo đèo theo sau ...

Thiên Bảo chứng kiến mọi chuyện xảy ra sắc mặt rất không tốt anh không hiểu tại sao Ánh Dương luôn không chịu thừa nhận anh là bạn trai cô ? chuyện trước đây anh đã làm rõ cũng đã xin lỗi làm mọi cách để chứng minh rằng người Thiên Bảo anh yêu nhất chính là cô tại sao cô vẫn không tin ?

.....

Trên con đường rợp bóng cây Ánh Nguyệt lặng lẽ nhìn người con trai trước mặt ánh mắt khó hiểu cô hỏi

- Anh ở đây làm gì ?

Quốc Tuấn mỉm cười

- Anh tìm em

Ánh Nguyệt gương mặt vẫn như cũ " À " một tiếng rồi im lặng không nói thêm gì nữa Quốc Tuấn thở dài ngồi xuống bên cạnh cô cầm lấy bàn tay lạnh cóng của cô nhủ mày

- Sao lạnh vậy ?

Ánh Nguyệt rút tay lại cho tay vào túi áo

- Không sao

Quốc Tuấn cố chấp kéo bàn tay cô ra khỏi túi áo đưa lên miệng nhẹ nhàng thổi , Ánh Nguyệt cảm động để yên cho anh thổi . Quốc Tuấn ngẩng lên nhìn cô nhẹ nhàng hỏi han

- Đỡ lạnh chút nào không ? lần sau nhớ mang găng tay nhé

Ánh Nguyệt gật đầu chợt thấy mắt ươn ướt đưa tay sờ lên khoe mắt cô ngạc nhiên , cô khóc sao ?

Quốc Tuấn thấy cô khóc thì cuống lên

- Sao vậy ? sao lại khóc em không khỏe sao ?

Ánh Nguyệt thấy anh lo tới loạn lên như vậy thì lại cười lắc đầu

- Em không sao chỉ làm cảm động thôi

Quốc Tuấn bật cười xoa đầu cô

- Ngốc nghếch có vậy đã cảm động sao ?

Ánh Nguyệt gật đầu khoác cánh tay anh dựa đầu vào vai anh nói nhỏ

- Từ khi anh đi chưa ai quan tâm em như vậy

Quốc Tuấn đau lòng ôm cô vào lòng

- Không cần lo nữa từ nay anh sẽ không đi đâu cả sẽ ở đây với em cả đời

Ánh Nguyệt vui đầu vào ngực anh nghe tiếng trái tim anh đập vui vẻ gật đầu , Quốc Tuấn nói tiếp

- Anh biết thật ra em không trách anh việc anh và Julie đúng không mà bản thân em luôn lo sợ anh sẽ lại vì một lí do gì đó bỏ em lại một mình đúng không ?

Ánh Nguyệt sưng người

- Anh biết ?

Quốc Tuấn gật đầu lại ôm cô

- Tất nhiên anh biết , ngốc ạ đừng nghĩ vớ vẩn anh đây khó khăn lắm mới tìm lại được em làm sao có thể bỏ em đi chứ anh còn sợ em bỏ anh đây này

Ánh Nguyệt ôm chặt thắt lưng anh lắc đầu

- Không đâu em làm sao có thể

Quốc Tuấn hôn nhẹ lên tóc cô

- Em không cần nói vì cho dù em có thể anh cũng sẽ không cho em cơ hội rời khỏi anh vì anh rất cần em
Ánh Nguyệt

Ánh Nguyệt bĩu môi không vui nói

- Tại sao cần em ?

Quốc Tuấn đương nhiên hiểu cô muốn nghe cái gì liền nâng mặt cô lên hôn lên môi cô sau một nụ hôn thật dài cô đỏ mặt tựa vào anh , anh mới nói

- Vì anh yêu em

Trên con đường vắng người gió lùa qua từng cơn lạnh buốt nhưng không hề ảnh hưởng tới không khí ấm áp xung quanh hai người ...

End chap 51

60. Chương 52

Trong quán cafe tiếng nhạc du dương vang lên lan tới mọi góc ngách khiến không khí trầm bổng êm đềm Joe ngồi trong một góc khuất chiếc kính râm che kín nửa khuôn mặt , một bộ quần áo đơn giản với quần jean thời trang cùng với chiếc áo len hở cổ bên cạnh đó là một chiếc khăn quàng hai màu đen trắng được khéo léo ôm lấy phần cổ của anh . Từ xa một cô gái xinh đẹp đi tới chiếc váy hang hiệu màu đỏ tôn lên làn da trắng nõn cùng chiếc áo lông màu trắng khiến cô trở nên nổi bật hơn bao giờ hết , Joe gỡ kính nhìn Như Ngọc vẫy tay với cô , Như Ngọc đi tới ngồi xuống gọi một cốc sữa tươi rồi hỏi

-Gọi tôi có gì không ?

Joe nhún mày không vui nhìn cô hỏi lại

-Cô không vui khi tôi gọi cô ra đây ?

Như Ngọc không muốn khiến anh tức giận vì như vậy người bất lợi cũng chỉ có bản thân mình mà thôi cô nhẹ nhàng đứng lên đi tới bên cạnh Joe ngồi xuống ôm lấy cánh tay anh nũng nịu

-Ai nói vậy chỉ là em còn thấy ảm ức vì lần trước anh mắng em nói không muốn gặp em thôi

Joe gạt tay Như Ngọc ra ngả ngón vuốt ve bàn tay cô nói nhỏ

-Không vui thì có thể cút dù sao nếu cô đi rồi Thiên Kỳ sẽ không bao giờ là của cô nữa

Như Ngọc nghe thấy Joe nói vậy cũng lấy lại tâm trạng tự nhủ bản thân phải bình tĩnh cô dịu dàng nói

-Anh có cách rồi ?

Joe cười

-Tôi là ai chứ ? bây giờ cô nghe đây và cố mà nghe cho thủng để không làm hỏng kế hoạch của chúng ta lần nữa rõ chưa ?

Như Ngọc gật đầu yên lặng lắng nghe , và từ một góc nhỏ giản đơn không gian ảm cúng một âm mưu đen tối được lên kế hoạch và bắt đầu thực hiện

.....

Ánh Minh đi đi lại lại trong phòng khách lo lắng không thôi rốt cuộc Thiên Kỳ muốn làm gì ? kể từ khi biết mình bị anh gài cô luôn có cảm giác nôn nao lo sợ anh nói chỉ cần anh muốn cô nhất định phải làm nhưng nếu anh yêu cầu cái gì quá đáng thì sao đây ? Ánh Minh đang ngơ ngẩn lại ngẩn ngơ thì cửa phòng mở ra Ánh Dương gương mặt tiêu tụy mệt mỏi đi vào . Ánh Minh lo lắng đến bên em gái hỏi han

-Dương sao mặt em tái nhợt thế ?

Ánh Dương thở dài ôm lấy cái gối nhìn Ánh Minh tò mò

-Chị , khi anh Kevin theo đuổi chị thì chị từ chối phải không ?

Ánh Minh ngơ ngẩn gật đầu , Ánh Dương hỏi tiếp

-Chị từ chối thế nào ?

Ánh Minh ngồi xuống quan tâm nói

-Dương ai đang theo đuổi em

Ánh Dương gãi đầu nhỏ giọng nói

-Một cậu bạn cùng lớp cậu ta ngày nào cũng lèo đèo theo em , em từ chối sao cũng không được

Ánh Minh gật đầu chột ngắc lên nói

-Em nói em có bạn trai rồi , Thiên Bảo là bạn trai em không phải sao ?

Ánh Dương lắc đầu không nói gì , Ánh Minh hiểu ý tuy muốn khuyên em gái nhưng cô nghĩ cứ để thư thả một thời gian cho Ánh Dương suy nghĩ có lẽ sẽ tốt hơn . Ánh Minh nghĩ một lát rồi xoa đầu Ánh Dương nhẹ nhàng nói

-Ánh Dương em lớn rồi chuyện tình cảm cá nhân em sẽ phải tự vượt qua tuy hôm nay chị có thể giúp em nhưng sau này thì sao ? chị không thể ở bên em suốt cuộc đời được Dương à hãy nghĩ cho kỹ người trong lòng em là ai và em muốn gì như thế nào mới có thể khiến em hạnh phúc đây là lựa chọn của em nhưng hãy nhớ bất kể ra sao chị cũng sẽ ủng hộ em .

Ánh Dương ôm lấy chị gái gật đầu hứa

-Em sẽ suy nghĩ cẩn trọng để không làm chị thất vọng

Ánh Minh cười hiền hòa

-Chị sẽ không thất vọng cho dù em có chọn sai đi nữa chỉ cần người đó có thể khiến em hạnh phúc chị sẽ luôn ở bên ủng hộ em vô điều kiện

Ánh Dương gật đầu

-Cảm ơn chị Ánh Minh

.....

Thời gian vui vẻ chẳng được bao lâu Ánh Minh đau khổ ngồi trong ô tô của Thiên Kỳ chờ anh nói ra món quà mà anh muốn nhưng cô thề nếu anh làm quá cô sẽ không ngần ngại mà đánh anh một chận tơi bời hoa lá .

Thiên Kỳ cảm nhận được từ khi lên xe Ánh Minh luôn nhìn lên mình nhưng anh vẫn im lặng cố nén cười xem phản ứng của cô .

Tới nơi Thiên Kỳ bước xuống mở cửa xe cho Ánh Minh , vừa bước xuống nhìn nơi hoa lệ trước mặt Ánh Minh dờ dãi người anh đưa cô tới đây làm gì ? cô không hề hợp với nơi này nha . Trước mặt Ánh Minh một khách sạn sang trọng lung lay hiện ra cảnh đêm càng làm cho nơi này trở nên nổi bật sánh chọi giữa thành phố phồn hoa , Ánh Minh sánh bước cùng Thiên Kỳ đi vào trong cùng anh đi lên tầng cao nhất , sau khi dùng xong bữa tối khiến cô choáng ngợp về giá cả anh nhẹ nhàng ghé gương mặt đỡ đầu của cô cười hỏi

-Sao cảm động không nói nên lời hả ?

Ánh Minh nhỏ giọng nói

-Những nơi thế này không hợp với em

Thiên Kỳ bật cười bàn tay nâng gương mặt Ánh Minh lên hôn lên môi cô một nụ hôn nhẹ nhàng như lông vũ lướt qua anh nói

-Em thuộc về mọi nơi chỉ cần nơi đó có anh ở bên em

Ánh Minh cười vui vẻ ôm lấy anh hỏi nhỏ

-Anh muốn quà gì ?

Thiên Kỳ trầm tư suy nghĩ chốc lát rồi láu lỉnh nói

-Hôn anh , em chủ động

Ánh Minh không suy nghĩ nhiều chủ động kéo đầu anh xuống hôn lên môi anh cô yêu anh , anh làm cho cô quá nhiều nhưng chỉ yêu cầu cô hôn anh nếu như vậy cô cũng không làm được cô sẽ cảm thấy hụt hẫng và bất công với anh ...

Bỗng nhiên một giọng nói cay nghiệt cắt ngang không gian lẫn lộn

-Hai người có biết xấu hổ là gì không ?

Ánh Minh buông Thiên Kỳ ra cả hai người đều nhìn về nơi phát ra tiếng nói , là Như Ngọc . Thiên Kỳ không vui lạnh lùng hỏi cô ta

-Chị đang làm cái quỷ gì ở đây hả ?

Như Ngọc cười lạnh liếc Ánh Minh nói

-Cậu không muốn cho bạn gái cậu biết một chút chúng ta đã xảy ra chuyện gì đêm đó ở Úc một năm trước sao ?

Ánh Minh nhìn Như Ngọc và Thiên Kỳ khó hiểu nói

-Một năm trước , ở Úc ?

Như Ngọc gật đầu

-Đúng hơn một năm trước ở Úc chúng tôi uống say và ...

Chưa nói hết câu Như Ngọc đã bị Thiên Kỳ ngắt lời anh lạnh lùng nói

-Giữa chúng ta không có chuyện gì đáng để nói cả chị im miệng cho tôi

Ánh Minh nhìn Thiên Kỳ nói

-Để chị ta nói , nếu thật như anh nói không có chuyện gì hãy để chị ta nói

Thiên Kỳ nhìn Ánh Minh nói

-Em không tin anh sao ?

Ánh Minh lắc đầu

-Em tin anh nhưng em muốn tin sự thật , Thiên Kỳ để em nghe chị ta nói đi

Thiên Kỳ nhìn cô cương quyết

-Không chị ta sẽ nói dối em không được nghe

Ánh Minh nhìn anh chăm chú cô nghĩ “ Thiên Kỳ anh biết không anh càng chứng minh mình vô tội lại càng làm anh giống kẻ có tội em muốn tin anh nhưng làm sao có thể đây ? “

Như Ngọc đứng một bên im lặng nãy giờ cuối cùng hét lên

-Chúng tôi đã say và chúng tôi hôn nhau sau đó cô có thể tự hiểu

Thiên Kỳ hét lên với Như Ngọc

-Im đi giữa chúng ta chẳng có chuyện quái quỷ gì hết

Anh quay sang chỗ Ánh Minh giải thích

-Tin anh , chị ta nói dối chúng ta đi , anh sẽ kể cho em mọi chuyện

Ánh Minh căn bản không nghe thấy những lời Thiên Kỳ nói trong đầu cô đang vang lên câu nói ấy “ Chúng tôi đã say và chúng tôi hôn nhau sau đó cô có thể tự hiểu “ Thiên Kỳ thấy cô không nói gì anh lại gần nắm tay cô nói

-Đi thôi anh sẽ đưa em đi khỏi đây .

Ra tới cửa khách sạn Ánh Minh vẫn thần thờ như cũ đột nhiên cô bừng tỉnh gạt tay anh ra nói nhỏ

-Thiên Kỳ em mệt rồi em muốn về nhà

Thiên Kỳ cầm tay cô muốn giải thích nhưng Ánh Minh ngăn lại

-Anh đừng giải thích gì cả , nghe em này em không tin những gì cô ta nói nhưng chuyện này quá đột ngột nên em muốn chúng ta tạm thời dừng gặp nhau nữa xin anh cho em một chút không gian để có thể thông suốt được không ?

Thiên Kỳ muốn nói “ Không được “ nhưng anh không thể , anh gật đầu

-Được nhưng hứa với anh , nhanh chóng quay về .

Ánh Minh gạt đầu cùng lúc đó di động reo vang cô nhấc máy

-Alo Amy nghe

Bên kia trợ lí của cô lập tức nói

-Giám đốc lịch công tác đổi thành ngày mai nên cô hãy chuẩn bị một chút đêm nay chúng ta sẽ khởi hành

Ánh Minh gạt đầu nói

-Được thông báo ọi người hiện giờ tôi sẽ quay về chuẩn bị 20 p nữa chúng ta đi

Ánh Minh cúp máy , Thiên Kỳ quan tâm hỏi

-Em đi công tác ?

Ánh Minh gạt đầu không nói thêm gì cả . Thiên Kỳ lại nói

-Xa không ?

Ánh Minh lắc đầu

-Không một tỉnh gần đây thôi

Thiên Kỳ không nói thêm gì nữa không khí im lặng khác thường này khiến anh ngạt thở những tưởng họ sẽ có một ngày tuyệt vời bên nhau ai ngờ lại ra như vậy. Đưa Ánh Minh về nhà dặn dò cô giữ gìn sức khỏe anh mới an tâm ra về , Ánh Minh nhìn anh đi xa dần lòng trào dâng cảm giác chua xót ...Sóng gió bao giờ mới kết thúc ? cô tự hỏi

End Chap 52

61. Chương 53

Ánh Minh nhanh chóng lên phòng thu xếp một số đồ đạc cần thiết rồi ra khỏi nhà , tiếng xe kéo dài hơn một tiếng đồng hồ gần như rút cạn sức lực của Ánh Minh cô nhanh chóng nhận phòng khách sạn rồi lên phòng nghỉ ngơi đột nhiên Joe gọi cô lại

-Ánh Minh sang mai họp sớm em nhớ đừng muộn

Ánh Minh quay lại một mặt gạt đầu rồi đi thẳng vào thang máy . Joe nhìn thang máy đóng cửa môi nở một nụ cười xấu xa anh đi tới bàn tiếp tân nói với quản lý khách sạn

-Tôi cần tám thẻ mở được mọi phòng trong khách sạn này , và một chiếc thẻ mở phòng 103

Quản lý rút hai tám thẻ đưa cho Joe anh nhận lấy rồi đưa qua cho hắn một chiếc phong bì dày cộp sau đó quay người đi vào thang máy , đứng trong thang máy Joe nhấc điện thoại gọi cho Như Ngọc

-Nghe đây chút nữa sẽ có người gửi một thứ cho cô tôi muốn cô giữ lấy cho đến khi tôi gọi cô hãy để nó trước cửa nhà Thiên Kỳ

Như Ngọc lo sợ anh sẽ làm tổn hại tới Thiên Kỳ liền hỏi

-Anh định làm gì anh ấy ?

Joe cười lạnh

-Tôi sẽ không tổn hại anh ta nếu cô làm theo lời tôi cô sẽ có tất cả

Như Ngọc yên tâm gạt đầu

-Tôi hiểu rồi

Joe cúp máy lạnh tanh nói

-Ngu ngốc cô nghĩ sẽ dễ dàng thoát khỏi tôi như vậy sao ? Như Ngọc ơi Như Ngọc cô thật ngây thơ

.....

Ánh Minh nằm trên giường tuy cơ thể rất mệt mỏi nhưng cô không thể ngủ được trong đầu cô luôn vang lên câu nói của Như Ngọc sự mập mờ không rõ của Thiên Kỳ , Ánh Minh vùng ra khỏi suy nghĩ nhanh chóng cầm điện thoại nhắn tin cho Thiên Kỳ

“ Em tới nơi rồi anh đừng lo lắng hay suy nghĩ gì cả , em chỉ cần thời gian để thích ứng với những chuyện này nó tới quá đột ngột , hãy cho em thời gian “

Ánh Minh nhìn chiếc điện thoại rồi quyết định tắt máy thứ cô cần bây giờ chính là sự yên tĩnh cô biết anh sẽ hiểu ...

Ban đêm ở nông thôn thật yên tĩnh ngoài tiếng gió vi vu thổi tiếng động vật kêu râm ran ngoài ra không có gì cả , không khí thật trong lành khiến người ta muốn chìm đắm vào cảm giác bình yên này không bao giờ muốn thoát ra , Ánh Minh nhắm mắt cảm nhận cơn gió lùa vào người mình lạnh buốt khiến mọi giác quan của cô tê liệt trái tim cũng lạnh buốt ...

.....

Thiên Kỳ ngồi trong phòng khách nhìn tin nhắn trong điện thoại trái tim nhói lên như bị kim châm vậy cô không tin anh sao ? cuối cùng cũng là không tin anh sao ? Anh cầm máy gọi cho Ánh Minh nhưng cô đã tắt máy , anh thất vọng đặt điện thoại xuống bàn gục đầu vào tay vò tóc đến rối loạn , một lát sau anh nghĩ thầm cho cô thời gian cũng tốt anh tin rằng cô sẽ không vì lời nói xuông của Như Ngọc mà bỏ anh , anh không tin tình cảm bao năm của họ không có ý nghĩa gì với cô . Thiên Kỳ cầm tấm ảnh trong tay dịu dàng nói

-Ánh Minh tin anh đi anh sẽ cho em biết tất cả chỉ cần em tin anh ...

.....

Trên con đường quen thuộc Ánh Minh nhẹ nhàng bước đi bỗng nhiên từ phía xa cô nhìn thấy Thiên Kỳ , cô vẫy tay gọi anh

-Thiên Kỳ

Nhưng anh không quay lại cũng chẳng nhìn cô một lần . Thiên Kỳ như không nhìn thấy sự tồn tại của Ánh Minh anh đi về một phía khác , cô càng đuổi theo anh lại cách cô càng xa rồi một hình ảnh khác hiện lên Thiên Kỳ và Như Ngọc đang nắm tay nhau hôn nhau đắm thiết , Ánh Minh vội vã chạy tới nhưng cô vấp phải một hòn đá bên đường và ngã gục xuống ... Cô giật mình tỉnh giấc hét to

-Không

Ánh Minh nhìn xung quanh một lúc thở dài lau đi trán đầy mồ hôi ẩm ướt cô ngồi im trên giường nhớ lại giấc mơ kia cô cảm thấy thật đáng sợ sao cô lại mơ như vậy chứ ? Với tay lấy chiếc đồng hồ đeo tay ở đầu giường Ánh Minh thở dài

-Mới 2 giờ sáng sao ?

Ánh Minh mệt mỏi nằm lại xuống giường nhưng vừa nhắm mắt cảnh tượng trong giấc mơ lại hiện ra khiến cô hoảng sợ mở mắt , cô mệt mỏi đứng dậy đi ra phía cửa sổ ngắm nhìn cảnh đêm bên ngoài trong lòng cảm thấy thật trống vắng và lạnh lẽo

.....

Sau một đêm mất ngủ Ánh Minh và Joe cùng đi đến phòng hội nghị của khách sạn chuẩn bị bắt đầu cuộc họp , Joe nhìn Ánh Minh tỏ vẻ lo lắng hỏi

-Em nhìn không được khỏe cho lắm

Ánh Minh vuốt tóc lạnh nhạt trả lời

-Em lạ chỗ nên ngủ không ngon

Joe thấy cô có vẻ không vui nên cũng không hỏi thêm gì nữa nhưng trong lòng anh đang mừng thầm tâm trạng cô càng tệ thì kế hoạch của anh càng có cơ hội để thực hiện ...

Cuộc họp kết thúc một cách tốt đẹp Ánh Minh cảm thấy đầu rất đau cô day hai bên thái dương đau nhức định đứng lên về phòng nghỉ ngơi , cô thu dọn tài liệu rồi bước đi nhưng vừa tới cửa cô cảm thấy cả người choáng váng vô lực ngã xuống sàn nhà lạnh lẽo cô nhắm mắt xoa chân đau nhói rồi vịn lấy cánh cửa gỗ từ từ đứng lên . Joe thấy vậy chạy ra đỡ cô

-Em sao thế ?

Ánh Minh vùng ra khỏi cánh tay mạnh mẽ của anh

-Buông tay tôi không cần anh quan tâm

Joe nhìn bàn tay bị gạt ra kìm nén tức giận nhỏ nhẹ nói

-Đừng như vậy chúng ta là bạn mà để anh giúp em

Ánh Minh cười

-Xin lỗi hợp đồng làm việc của anh ở F.K ngày mai đã kết thúc chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa , còn bạn ư ? tôi và anh chưa bao giờ là bạn

Nói xong cô bỏ đi , Joe đứng nhìn bóng dáng suy yếu của Ánh Minh xa dần hai tay nắm chặt tới nỗi gân anh cười lạnh nói

-Em nghĩ anh sẽ dễ dàng buông tha em sao ? Kim Ánh Minh có một ngày em sẽ phải phục tùng anh ...

Bầu trời âm u mưa đen kéo đến ùn ùn báo hiệu một cơn mưa sắp tới đại sảnh lớn của khách sạn một chàng trai cao lớn đứng đó nhìn theo bóng dáng cô gái xinh đẹp mảnh mai đi xa dần ánh mắt lóe lên tia nhìn âm mưu , tính toán ...

End chap 53

62. Chương 54

Ánh Minh đứng dưới dòng nước ấm cảm nhận dòng nước ấm chảy xuôi xuống làn da nhẵn mịn của mình thở dài cố gắng thư giãn , mong muốn dù chỉ một phút thôi cô không phải nhớ tới những lời nói của Như Ngọc không phải hình dung chuyện xảy ra đêm đó giữa Thiên Kỳ và cô ta . Suy nghĩ dấn đoạn Ánh Minh lắc đầu xua tan tất cả những cảm xúc khó chịu vừa hiện ra trong tâm trí nhanh chóng bước ra khỏi vòi hoa sen mặc chiếc áo tắm trắng muốt vào người Ánh Minh xoay người đi tới trước gương lau đi hơi nước còn đọng lại nhìn hình ảnh của chính mình đôi mắt thâm đen vì thiếu ngủ khuôn mặt gầy nhom được ôm gọn trong mái tóc hiện giờ đang ướt sũng khiến cô càng trở nên tiều tụy , Ánh Minh nhắm mắt lại ép mình phải ngừng suy nghĩ về chuyện Như Ngọc nói ngày mai cô sẽ quay về sẽ phải đối diện với Thiên Kỳ cô không thể kềm còi như thế này được điều này biểu hiện sự thiếu tin tưởng anh của cô . Ánh Minh lần nữa mở mắt nhìn mình trong gương thì thầm

-Thiên Kỳ em phải làm gì đây , em muốn tin anh nhưng nghĩ tới chuyện đó tại sao lòng tin của em lại lung lay thế này ? Rốt cuộc em phải làm gì đây ?

Ánh Minh nói xong ngã gục xuống sàn nhà tắm ngồi co rúm người lại một góc hai cánh tay nhỏ bé ôm lấy mình gục đầu xuống khóc nức nở , cô muốn khóc , khóc cho vơi đi mọi muộn phiền chỉ lần này nữa thôi cô muốn được khóc để khi trở về đối diện với anh với sự thật cô sẽ phải mạnh mẽ , thật mạnh mẽ .

.....

Trong phòng khách Thiên Kỳ ngồi cầm ly rượu cứ uống rồi lại rót bản thân anh cũng không nhớ nổi mình đã uống hết bao nhiêu cái thứ chất lỏng đắng chát này nữa , nhớ tới ánh mắt bi thương của Ánh Minh khi

đó nội tâm anh lại đau đớn từng cơn điều Như Ngọc nói là đúng nhưng giữa anh và cô ta cũng chưa có cái gì cả khi đó anh say nhưng anh đã dừng lại đúng lúc không để bản thân trầm luân vào tội lỗi không để tổn thương tới Như Ngọc

..... Flash back

Một đêm lạnh lẽo tuyết rơi dày đặc trên mọi con đường Thiên Kỳ bước đi vội vã mặc kệ tuyết rơi phủ đầy quần áo , vừa rồi chú anh gọi tới nói là Như Ngọc đi ra ngoài tới giờ vẫn chưa về muốn nhờ anh đi tìm tuy Thiên Kỳ không tình nguyện chút nào vì bản thân anh cũng vừa dự tiệc về đã uống không ít không biết sẽ gục lúc nào nữa nhưng sự biến mất này của Như Ngọc có liên quan tới anh nên anh đành cắn răng giúp chú một lần , bước vào quán bar nhạc rập rình đình tai nhức óc Thiên Kỳ nhíu mày nhìn quanh tìm kiếm Như Ngọc thấy cô đang ngồi bên cạnh quầy bar nói cười ngả ngớn với mấy tên con trai ngoại quốc Thiên Kỳ đi tới kéo tay cô nói lớn

-Đi về

Như Ngọc quay lại nhìn người đang nắm chặt cánh tay mình đến đau nhói đột nhiên mỉm cười

-Kỳ anh tới tìm em ?

Thiên Kỳ khó chịu nhíu mày anh muốn nhanh chóng ra khỏi cái nơi quỷ quái này ngay lập tức , anh quát

-Đi về chú đang tìm chị

“ Chị “ Như Ngọc nghe từ đó gạt tay Thiên Kỳ ra nói lớn

-Em không về

Mấy tên ngoại quốc bên cạnh còn chưa thấy đủ phiền liền chen miệng

-Who are you? This is our girl quickly go away [bạn là ai ? cô gái này là của chúng tôi mau cút đi]

Thiên Kỳ ánh mắt hung ác bắn về phía người vừa nói gần giọng

-If you do not want to die, quail { Nếu bạn không muốn chết, cút }

Mấy tên ngoại quốc bên cạnh đang có ý định đánh người thì một người đàn ông cao lớn bước đến quát to

-What you guys are doing ? { mấy người đang làm gì thế }

Đám thanh niên ngoại quốc ngông cuồng lập tức đi tới nói nhỏ với ông ta chuyện gì đó ông ta nghe xong ngẩng lên nhìn người đối diện sắc mặt hoảng sợ đi tới nói

-Sorry Andy, my juniors so disrespectful { xin lỗi Andy, đàn em của tôi rất thiếu tôn trọng }

Thiên Kỳ nhếch mép lạnh lùng nhìn mấy tên khi nãy còn ngông cuồng làm lớn chuyện bây giờ thì như một lũ vô dụng đang cúi đầu hối hận nói

-Is okay, but I advise you not to have it next time { không quan trọng, nhưng tôi khuyên bạn không nên có lần sau }

Thiên Kỳ nói xong mặc kệ ánh mắt khác lạ của mọi người kéo Như Ngọc ra khỏi quán bar . Đưa Như Ngọc về nhà thì mọi người vẫn chưa về có lẽ vẫn đang ở ngoài tìm cô Thiên Kỳ đứng bên cạnh giường đưa tay lên day thái dương như nhồi định cầm điện thoại lên báo ọi người là đã tìm được Như Ngọc thì một bàn tay giữ tay anh lại , Thiên Kỳ nhìn Như Ngọc định rút tay ra thì cô chồm người dậy hôn vào môi anh . Thiên Kỳ biết cô muốn làm gì nhưng cho dù có làm như thế này kết quả vẫn không thể thay đổi cô chỉ là chị họ của anh không hơn nhưng vì trước đó anh có uống rượu nên cũng có chút phản ứng anh ôm lại cô hai người nhiệt tình ôm hôn bỗng nhiên trong nụ hôn không có chút cảm xúc ấy gương mặt Ánh Minh chợt hiện ra ánh mắt trong veo long lánh nước nhìn thẳng vào anh , Thiên Kỳ bừng tỉnh mở mắt đẩy Như Ngọc ra xoay người đi ra khỏi phòng .

..... End flash back

“ King cong king cong “ Chuông cửa vang lên cắt ngang dòng kí ức u tối Thiên Kỳ đứng lên đi ra mở cửa thì không có ai chỉ có một lá thư

“ Thiên Kỳ nếu không muốn Kim Ánh Minh xảy ra chuyện bất chắc hãy tới khách sạn xx phòng xx “

Đi cùng bức thư còn có một chiếc thẻ phòng khách sạn Thiên Kỳ không suy nghĩ nhiều nhanh chóng quay vào phòng lấy chìa khóa xe rồi phóng nhanh ra khỏi cửa vừa đi anh vừa nói

-Ánh Minh nhất định không được xảy ra chuyện nhất định phải chờ anh ...

Chiếc xe vừa phóng ra khỏi gara một chiếc xe màu đen cũng từ từ bám sát trong bóng đêm chiếc xe màu đen ấy tạo nên cho người ta cảm giác đánh sợ lạnh lẽo ...

.....

Trong phòng tắm Ánh Minh tắm liên tục nước lên mặt cho tới khi gương mặt ửng đỏ vì lạnh không còn tái nhợt như trước nữa mới thở dài ra khỏi phòng tắm . Vừa ra ngoài đã thấy Joe mặc chiếc áo tắm bằng bông màu trắng ngồi trên giường đang nhìn về phía mình , Ánh Minh lạnh lùng hỏi

-Anh vào đây bằng cách nào ?

Joe nhún vai

-Chỉ cần anh muốn phòng nào anh cũng có thể vào

Ánh Minh chẳng còn sức để cãi nhau với anh nữa cả tinh thần lẫn thể xác đều mệt mỏi rồi cô nói

-Anh ra ngoài đi tôi cần nghỉ ngơi

Joe cười nhẹ tới gần bên Ánh Minh đặt tay lên trán cô nhẹ nhàng nói

-Em cảm lạnh rồi

Ánh Minh không thích sự đụng chạm của Joe cô gạt tay anh ra hướng phía cửa đi tới mở cửa ra cô nói

-Mời anh đi cho

Joe nhìn cô không rời đi đến phía cửa nhưng anh không rời đi mà kéo cánh tay Ánh Minh ôm cô vào ngực dùng chân đóng cửa lại , Ánh Minh dựa hết đầu vào anh nhưng cơ thể cô rất mệt mà Joe lại quá khỏe cô không thể chống lại được nhưng theo bản năng cô vừa la hét vừa đẩy dụa . Joe buông Ánh Minh ra rồi lập tức bế ngang cô lên đi về phía giường , Ánh Minh hoảng sợ la hét ầm ĩ

-Joe tên biến thái bỏ tôi ra nếu không Thiên Kỳ sẽ không tha cho anh mau buông tôi ra

Joe nhìn cô cười lớn

-Ha ha Thiên Kỳ , anh ta thì có thể làm gì chứ tin anh đi anh ta sẽ không thể làm gì anh đâu

Ánh Minh đâm liên hồi vào người Joe đẩy dụa không ngừng , Joe cuối cùng cũng không chịu nổi nữa nói lớn

-Em không muốn nghe chuyện đêm đó Thiên Kỳ của em và Như Ngọc đã làm gì sao ?

Câu hỏi này đánh trúng vào điểm yếu của Ánh Minh cô ngừng mọi động tác không đẩy dụa la hét chỉ nhìn anh chăm chú . Joe cười thả Ánh Minh xuống nhìn cô nói

-Đêm đó họ đã ngủ với nhau

Từng câu từng chữ đâm thẳng vào trái tim mềm yếu của Ánh Minh nước mắt từng giọt lăn trên gò má cô lắc đầu

-Không , Thiên Kỳ không phải người như vậy anh ấy sẽ không làm như vậy

Joe đến gần ghé sát vào tai cô nói nhỏ

-Thật sao ? nếu vậy khi Như Ngọc nói ra anh ta phải ngăn cản nếu thực sự không có gì xảy ra sao anh ta phải sợ hãi như vậy ?

Ánh Minh lắc đầu vừa khóc vừa hét

-Tôi không muốn nghe an him đi tôi không muốn nghe

Joe cầm hai bàn tay cô kéo cô đến bên cạnh mình nói

-Nếu anh ta đã phản bội em với Như Ngọc tại sao em không thử phản bội anh ta một lần với anh ?

Ánh Minh lắc đầu

-Không đâu anh ấy không phản bội tôi , tôi không tin anh cút đi

Ánh Minh đẩy Joe ra khiến anh ngã xuống giường cùng lúc đó tiếng típ báo hiệu của phòng được mở vang lên Joe cười lạnh kéo tay Ánh Minh khiến cô ngã đè lên người mình rồi ấn đầu cô xuống khiến môi cô chạm vào môi anh ...

Thiên Kỳ nghe tiếng động trong phòng lo lắng mở cửa ai ngờ anh sẽ thấy cảnh này , trên giường Ánh Minh và Joe mặc áo tắm trắng tinh đang quấn lấy nhau trên giường , Ánh Minh còn đang hôn Joe . Thiên Kỳ nổi giận đi tới kéo Ánh Minh ra lôi Joe dậy đâm thẳng vào mặt anh ta khiến anh ta ngã xuống đất Ánh Minh hoảng sợ lấy tay che miệng Joe nhanh chóng phản công đánh lại Thiên Kỳ , Ánh Minh không muốn Thiên Kỳ bị thương hét lên

-Dừng tay đừng đánh nữa

Thiên Kỳ quả nhiên dừng lại ánh mắt hung ác nhìn cô

-Sao rồi ? thương sót người tình của cô sao ?

Ánh Minh lắc đầu chạy tới chỗ anh giải thích

-Anh nghe em đi không phải đâu đây là hiểu lầm

Thiên Kỳ gạt tay cô ra nội tâm co rút đau đớn nhìn cô bị anh đẩy ngã xõng xoài trên thảm gần giọng

-Từ nay tôi không muốn nhìn thấy cô nữa

Ánh Minh đau đớn lắc đầu nhìn anh lặng lẽ xoay người muốn rời đi cô nhanh chóng đuổi theo bám lấy cánh tay anh vừa khóc vừa van nài

-Anh nghe em giải thích được không ? không như anh thấy đâu xin anh tin em được không ?

Thiên Kỳ cười lạnh xoay người thẳng tay tát vào mặt Ánh Minh , cô đau đớn ôm lấy má phải của mình nghe anh nói từng chữ như từng nhát dao đâm vào tim cô tới trào máu

-Kim Ánh Minh tôi không ngờ cô lại lẳng lơ trắng trợn như vậy lúc ở Mỹ cô đã chơi bao nhiêu thằng đàn ông vậy ồ nhớ rồi Kevin phải không bây giờ lại là Joe cô cũng thật tài tình nhưng xin lỗi loại phụ nữ như cô xung quanh tôi rất nhiều còn cô tôi chơi chán rồi không cần nữa

Buông những lời tàn nhẫn bỏ lại cô si ngốc ôm mặt anh muốn rời đi nhưng Ánh Minh cố chấp bám lấy tay anh

-Xin anh nghe em nói em không phải như vậy a...

Ánh Minh đang nói thì một lực kéo tuy không mạnh nhưng cũng đủ khiến kẻ đang không một chút phòng bị như cô phải quay người lại . Lại một cái tát nặng nề rơi xuống , Ánh Minh đau đớn gục xuống sàn gạch lạnh tanh . Cô ngẩng lên nhìn người đối diện Như Ngọc ? Như Ngọc cười nhạt nhìn Ánh Minh thảm hại trước mặt điều cốt

-Đồ không biết xấu hổ bị bắt quả tang lên giường cùng đàn ông khác mà còn muốn giải thích ? cô có lòng tự trọng không vậy ?

Ánh Minh không để ý tới Như Ngọc quay lại nhìn Thiên Kỳ nhưng anh làm ra vẻ không quan tâm lạnh lùng bỏ đi . Như Ngọc mau chóng đuổi theo anh khi cô ta đi qua Ánh Minh còn nghe loảng thoảng cô ta nói

-Lần này tôi thắng

Ánh Minh đau khổ gục xuống sàn khóc nức nở cô cố gắng để tin anh liều mạng để tin anh nhưng anh thì sao ? một lời giải thích cũng không cho cô nói đã ban cho cô cái án tử hình Ánh Minh khóc mãi khóc mãi khóe miệng cô trào ra một dòng máu đỏ tươi hai má sưng đỏ như cơ thể ngày càng suy yếu .

Joe nhìn thấy tất cả , lần này anh đã thắng Thiên Kỳ kiêu ngạo đã thua nhìn bóng dáng nhỏ bé khóc ngất trên nền đá lạnh ngực anh ần đau nhưng anh không được mềm lòng vì trò chơi chỉ mới bắt đầu một ngày nào đó khi đã có tất cả khi đó anh sẽ yêu thương cô hơn tất cả ...

.....

Khóc một hồi lâu Ánh Minh không muốn tiếp tục nữa cô nhanh chóng thu thập đồ đạc đi tìm Thiên Kỳ cô bị oan cô không làm sai vì vậy cô phải giải thích và anh phải lắng nghe .

Tới nhà Thiên Kỳ cô bấm chuông nhưng người mở cửa lại là Thiên Hoàng , Ánh Minh vội vã hỏi

-Thiên Kỳ đâu ?

Thiên Hoàng nhìn Ánh Minh mặt tái nhợt khoe miệng còn vương tia máu hai má sưng đỏ sưng sốt

-Chị sao thế này ?

Ánh Minh không có thời gian giải thích nắm chặt tay Thiên Hoàng

-Nói đi anh ấy đâu

Thiên Hoàng đang định nói gì đó thì một giọng lạnh lung vang lên phía sau

-Sao vậy mới đó đã không chịu nổi cô đơn tới tìm em trai tôi lấp đầy khoảng trống sao ?

Thiên Hoàng khó hiểu nhìn Thiên Kỳ , Ánh Minh cắn môi tới chảy máu không muốn để tâm tới sự đả kích của anh cô quay sang nói với Thiên Hoàng

-Cho bọn chị chút riêng tư được không ?

Thiên Hoàng chỉ đơn giản nghĩ họ giận nhau nên gạt đầu đi ra ngoài , Ánh Minh đi vào nhà nén cảm giác đau đớn toàn thân cô nói

-Thiên Kỳ nghe em nói được không ?

Thiên Kỳ hiện tại đã uống rất nhiều rượu trong lòng ngoài hình ảnh Ánh Minh cùng Joe quấn lấy nhau áo quần xộc xệch ra thì không có gì khác , giận dữ lấn áp lý trí anh đi tới tóm lấy Ánh Minh kéo cô lên phòng mình . Vừa vào phòng anh đã hôn cô một cách dữ dội nụ hôn này không giống những nụ hôn trước đây , nụ hôn trước đây yêu thương bao nhiêu dịu dàng bao nhiêu thì bây giờ chính là thô bạo là đau đớn bấy nhiêu . Ánh Minh bị đau theo bản năng cắn mạnh vào môi anh đẩy anh ra , Thiên Kỳ lau khoé môi rỉ máu cười lạnh

-Sao vậy , tự mình đưa tới cửa còn giả vờ thanh cao sao ?

Ánh Minh đau đớn cả thể xác và tâm hồn nhưng gắng nhịn nhỏ nhẹ nói

-Xin anh nghe em được không bọn em không làm gì cả anh phải tin em

Thiên Kỳ tới gần Ánh Minh nắm lấy cánh tay cô bóp chặt nói lớn giọng nói lạnh lùng day nghiến

-Tin cô , tôi muốn cùng cô trải qua sinh nhật vui vẻ cô lại vì một câu nói không bằng chứng mà bỏ đi lao vào vòng tay thằng đàn ông khác cô còn tư cách để bảo tôi tin cô sao ? Không sao dù không có được tất cả của cô nhưng tôi cũng muốn có được một chút gì đó từ cô như vậy mới công bằng vì dù sao tôi cũng đã tốn biết bao công sức cũng như tiền bạc để theo đuổi cô không phải sao ?

Anh lạnh lùng nói rồi thô bạo xé tan quần áo mỏng manh trên người Ánh Minh hôn cô cuồng nhiệt mạnh mẽ khiến cô đau đớn Ánh Minh muốn cự tuyệt nhưng không thể trong đầu cô trống rỗng ngoài những lời nói cay nghiệt đó thì không còn gì cả thì ra trong mắt anh cô là như vậy sao nhắm mắt lại chấp nhận số phận một giọt nước mắt lạnh lẽo rơi bên gối hai tay nắm chặt ga trải giường cô tự nhủ “ Kim Ánh Minh mày yêu anh ấy vậy mày cứ cho anh ấy đi cho dù sau này có không ở bên nhau ít ra mày cũng đã từng thuộc về anh ấy dù chỉ một lần vậy là đủ rồi “

Trong khoảnh khắc ấy tuy anh không có một chút ôn nhu tuy đau đớn ấy khiến cô cảm giác như than thể bị xé ra lfm đôi nhưng trong trái tim cô còn đau hơn gấp trăm gấp nghìn lần cô không nhớ gì cả chỉ nhớ rằng cô đã nói

-Em yêu anh

Và anh trả lời bằng một ánh mắt lạnh lùng xa cách

.....

Màn đêm buông xuống cơn mưa nặng hạt kéo dài từng tiếng sấm rền vang nện nề , Ánh Minh từ từ mở mắt nhìn bầu trời tối đen mặc kệ thân thể đau đớn cô ngồi dậy nhìn xung quanh , căn phòng u tối le lói ánh đèn vàng của chiếc đèn ngủ ở đầu giường làm căn phòng trở nên lạnh lẽo âm u . Trên mặt thảm những mảnh quần áo rơi vãi khắp nơi mùi rượu nồng nặc bao phủ căn phòng , Ánh Minh nhìn lại bản thân mình hiện nay cánh tay đỏ ửng vì bị anh nắm quá chặt trên người đầy những vết đỏ nhỏ vun chằng tỏ cho sự trong trắng của cô đã không còn nước mắt lại rơi cô thủ thỉ nói thầm

-Thì ra là sự thật

Nhìn gương mặt ngủ say của Thiên Kỳ bên cạnh cô muốn đưa tay xoa đi cặp lông mày nhăn nhó nhưng bàn tay dừng lại giữa không trung cô giẫm cọt bản thân mình

-Ích gì chứ ?

Ánh Minh rời giường quần chân quanh người nhanh chóng tìm đồ để mặc nhưng cô chợt bối rối anh đã xé cả rồi , đi xung quanh căn phòng cô nhớ ra đồ đạc mình vẫn để bên ngoài cô nhanh chóng đi ra phòng khách lấy quần áo mặc vào tuy muốn bỏ đi nhưng ai biết nếu đi rồi cô liệu còn có thể gặp anh ? Ánh Minh quay lại căn phòng ấy nhìn anh đang ngủ nhưng lông mày vẫn nhíu chặt cô cúi xuống hôn lên trán anh một giọt nước mắt rơi xuống cô ngẩng đầu lau đi nước mắt xoay người rời đi . Đêm nay có lẽ là lần cuối cùng họ ở bên nhau lòng tin của anh đã cạn kiệt tình yêu cũng chẳng còn hy vọng về tương lai cũng theo mưa bão cùng sự trong trắng của cô biến mất , đêm qua là kỉ ức cuối cùng của họ tuy đau đớn nhưng cô sẽ không bao giờ quên ...

Trong cơn mưa nặng hạt thân hình nhỏ bé run rẩy bước đi trên con đường thưa vắng Ánh Minh ngược lên nhìn trên tầng cao nhất một căn hộ còn sáng đèn ánh mắt bi thương lạnh lẽo rồi lại cúi đầu bước đi , mùa đông có thể lạnh nhưng trong lòng cô còn lạnh hơn ...

End chap 54

63. Chương 55

Bình minh dần hé rạng trong căn phòng đã bớt đi vẻ âm u lạnh lẽo khi ánh sáng ban ngày chiếu vào Thiên Kỳ nhíu mày từ từ tỉnh dậy đầu anh nhói đau từng cảnh tượng không biết là mơ hay thực được tua lại một cách chân thật trong đầu anh , Thiên Kỳ mở mắt khuôn mặt hốt hoảng nhìn quanh lần nữa chỉ thấy từng mớ vải rách hỗn độn rơi khắp nơi trên sàn nhà chứng tỏ điều trong giấc mơ kia là thật nhưng cô gái kia thật là Ánh Minh sao ? Thiên Kỳ cười tự giễu bản thân mình suy nghĩ quá nhiều làm sao có thể là cô ấy ? vén chăn lên muốn xuống giường đột nhiên một vết máu đỏ tươi dính trên ga trải giường thu hút sự chú ý của Thiên Kỳ anh hoảng hốt tìm khắp nơi trong phòng nhưng không thấy ai cả cho dù cô gái đó là ai thì cũng đã đi rồi . Một mẻ đi vào phòng tắm , tắm rửa sạch sẽ mùi rượu khó ngửi trên cơ thể Thiên Kỳ quay lại phòng thì cửa bật mở Thiên Hoàng nhìn cảnh tượng hoang tàn trong phòng kinh ngạc hỏi anh

-Anh đã làm gì chị ấy ?

Thiên Kỳ ngồi xuống giường khan giọng hỏi lại

-Ai ?

Thiên Hoàng tức giận gầm lên chạy tới tóm áo Thiên Kỳ hét lớn

-Anh đã làm gì Ánh Minh ? chị ấy đâu ?

Thiên Kỳ nhếch môi cười nhạt

-Cô ta có chết cũng chẳng liên quan anh , anh và cô ta chia tay rồi

Thiên Hoàng càng nghe càng mất hết kiên nhẫn hét lên

-Anh điên rồi đêm qua chị ấy tới tìm anh , anh đã làm gì chị ấy

Thiên Kỳ choáng váng đầu óc đứng phắt dậy nắm cổ áo Thiên Hoàng

-Nói lại , đêm qua ai đến tìm anh ?

Thiên Hoàng buông tay ngồi xuống giường tự trách

-Lẽ ra em không nên để chị ấy ở lại một mình

Thiên Kỳ hét ầm lên

-Tại sao cô ta ở đây ?

Thiên Hoàng ngẩng lên nhìn anh , ánh mắt bi thương nghẹn ngào kể lại

-Hôm qua em vừa về nhà thì gặp chị Minh chị ấy vừa gặp em đã kích động hỏi anh ở đâu , đúng lúc đó anh suất hiện thấy hai người như đang giận dữ em muốn để cho hai người nói chuyện riêng nên ra ngoài không ngờ lại ra nông nỗi này

Thiên Kỳ sụp đổ hoàn toàn , giấc mơ kia hoàn toàn là thật và cô gái kia chính là Ánh Minh anh đã làm cái quái gì thế này ? Nhưng nghĩ lại sự phản bội đó anh lại cảm thấy hả hê đó là cái giá của sự phản bội anh ngẩng lên nhìn Thiên Hoàng dằn dò

-Đi tìm Ánh Minh đi

Thiên Hoàng không hiểu ý anh hỏi lại

-Tại sao anh không đi ?

Thiên Kỳ cười nhạt

-Chia tay rồi tìm làm gì ?

Thiên Hoàng tức giận đứng dậy túm áo anh gằn giọng

-Anh không chịu trách nhiệm ?

Thiên Kỳ ngửa đầu cười lớn

-Tại sao ? dù sao nếu hôm qua cô ta chống lại chắc chắn sẽ không có chuyện gì , anh thấy cô ta chính là muốn chuyện đó xảy ra thì đúng hơn còn trách nhiệm đừng mơ nữa nếu là hai ngày trước anh sẽ không ngần ngại lấy cô ta về nhưng bây giờ bộ mặt thật của cô ta đã lộ tẩy anh không muốn dây dưa với loại phụ nữ đó

Thiên Hoàng càng nghe càng tức giận tuy không biết họ có chuyện gì nhưng Thiên Kỳ cũng không thể như vậy được , Thiên Hoàng nhanh chóng gọi điện cho Ánh Minh nhưng luôn là tắt máy

Thiên Kỳ ngồi bên cạnh lạnh nhạt hỏi

-Không gọi được ?

Thiên Hoàng chạy ra ngoài trước khi đi còn để lại một câu

-Thiên Kỳ khi tôi quay lại anh hãy giải thích rõ ràng cho tôi ...

Thiên Kỳ ngồi một mình trong phòng nhìn những mớ quần áo hỗn độn trong nhà nhớ lại cảnh tượng tối qua anh đã cưỡng bức cô ư ? hay là cô tự nguyện ? Thiên Kỳ hai tay ôm lấy đầu không muốn suy nghĩ thêm nữa đứng dậy đi ra khỏi phòng ngủ .

.....

Thiên Hoàng chạy tới nhà Ánh Minh thì gặp Ánh Nguyệt cùng Quốc Tuấn anh vội vàng hỏi

-Nguyệt chị Minh đâu chị ấy có về nhà không ?

Ánh Nguyệt lắc đầu

-Không chị ấy đi công tác từ hôm trước nghe nói tối nay mới về mà ?

Thiên Hoàng lắc đầu lo lắng

-Không chị ấy đã trở về đêm qua rồi nhưng xảy ra một số chuyện nên biến mất không biết đã đi đâu nữa điện thoại thì tắt máy

Ánh Nguyệt lo lắng đứng lên

-Sảy ra chuyện gì ?

Thiên Hoàng cũng không biết đã xảy ra chuyện gì cũng không muốn nói ra những gì mình chứng kiến bèn nói tránh đi

-Anh cũng không rõ nhưng Thiên Kỳ nói bọn họ chia tay nhau rồi

Ánh Nguyệt kinh ngạc đứng lên tức giận hét

-Anh ta đã làm gì chị gái em ? anh nói đi anh ta đang ở đâu ? em sẽ giết chết anh ta

Quốc Tuấn nhanh chóng đứng lên kéo tay cô lại ngăn cản cô kích động mà làm liều khan giọng nói

-Bình tĩnh đã mấy chuyện đó tính sau bây giờ quan trọng là tìm Ánh Minh xác nhận chị ấy không sao đã rồi sẽ tìm hiểu giữa họ có chuyện gì , Ánh Nguyệt em ngồi xuống bình tĩnh lại gọi Linh và Dương bảo các em ấy về nhà ngay lập tức

Ánh Nguyệt gật đầu đứng lên đi vào trong gọi điện thoại . Quốc Tuấn đập tay lên vai Thiên Hoàng trấn an

-Không sao đâu đừng lo lắng chị Minh không phải là người yếu đuối chị ấy sẽ không sao đâu

Thiên Hoàng gật đầu nhưng sắc mặt lo lắng không giảm bớt chị ấy mạnh mẽ nhưng một cô gái bị như vậy làm sao có thể sống nổi “ Ánh Minh chị đang ở đâu , chị về đi được không dù có chuyện gì em cũng sẽ giúp chị tìm ra sự thật chỉ cần chị quay về chị về đây được không ? “

.....

Trong căn nhà nhỏ mọi ngày chàn ngập tiếng cười cùng sự vui vẻ nay lại toát ra một vẻ lạnh lẽo những tiếng khóc nức nở nhẹ nhàng truyền ra ngoài , Thiên Bảo nắm bà tay Ánh Dương nhẹ nhàng trấn an

-Không sao đâu chắc chắn sẽ tìm thấy chị ấy thôi

Ánh Linh bình tĩnh nhìn Thiên Hoàng hỏi

-Thiên Kỳ nói chia tay rồi là ý gì ? Sao anh ta không đi tìm chị Minh

Thiên Hoàng lắc đầu

-Anh cũng không hiểu anh ấy nghĩ cái quái gì nữa nhưng anh tin anh ấy chắc chắn sẽ đi tìm chị Minh thôi

Thiên Hoàng nói không hề sai , ở công ty Thiên Kỳ liên tục cảm thấy lo lắng không yên anh biết bản thân mình đã làm gì với cô , tuy trong lòng có chút cảm giác hả hê khi có được cô nhưng cảm giác vui vẻ đó dần tan biến lo lắng lại cuộn trào trong anh , Thiên Kỳ nghĩ đi nghĩ lại xem Ánh Minh có thể ở đâu vì ở đây cô chẳng có bạn bè gì cả vậy cô sẽ đi đâu ? Sự lo lắng ngày càng tăng lên Thiên Kỳ không chịu nổi cảm giác này nữa anh đi ra khỏi phòng nói với thư kí vài câu rồi chạy đi tìm Ánh Minh ...

.....

Trên một ngọn đồi cô lập hoàn toàn với sự phồn hoa ồn ào của thành phố , một căn biệt thự được thiết kế theo phong cách cổ điển hiên ngang rực rỡ hai hàng cây xanh chia thành hai hàng của lối đi . Joe cất xe vào gara sau đó đi vào trong nhà , Như Ngọc đang ngồi an nhàn đọc báo vừa nhìn thấy anh tới liền mất hứng hỏi

-Tối làm gì ?

Joe ngồi xuống sofa hai chân vắt chéo nhìn cô

-Có chuyện muốn cô giúp

Sau khi người giúp việc mang trà ra đặt lên bàn rồi nhanh chóng ra ngoài , Như Ngọc ngồi thẳng lưng nhìn Joe nói rõ ràng

-Tôi với anh đã không còn liên quan gì tới nhau nữa tại sao tôi phải giúp anh ?

Joe vẫn ung dung uống trà nhìn cô cười

-Không có quan hệ ? cô nghĩ cô có thể cứ vậy mà phủi sạch quan hệ của chúng ta sao , cô không thể đâu

Như Ngọc tức giận đứng lên khỏi ghế chỉ tay vào mặt Joe hét lên

-Tôi nói cho anh biết giữa chúng ta chẳng có gì để gọi là không thể cắt đứt cả tôi nói hết là hết anh hiểu chưa ?

Joe ngồi yên tại chỗ nhàn nhã nâng tách trà lên uống một ngụm nhỏ rồi đáp lại

-Được vậy tất cả những chuyện chúng ta đã làm với Kim Ánh Minh tôi sẽ công khai ra hết

Như Ngọc sợ hãi

-Anh sẽ không dám ...

Joe cười lớn đi tới chỗ Như Ngọc thì thầm vào tai cô

-Thử xem , Joe này trước nay không có chuyện gì là không dám làm cả

Dừng một lát anh đi tới chỗ của mình ngồi xuống nhún vai bình thản nói tiếp

-Với lại cho dù tôi có nói ra thì tôi cũng chẳng tổn thất gì nhưng ngược lại cô sẽ mất tất cả ...

Như Ngọc sợ hãi run rẩy ngồi thụp xuống đất cô hoảng sợ lắp bắp

-Anh muốn ... gì ?

Joe cười lớn đi tới bên Như Ngọc kéo tay cô đứng dậy ôm cô vào lòng nhỏ nhẹ nói

-Ngoan lắm , anh biết em sẽ như vậy mà

Như Ngọc khó chịu vùng ra khỏi vòng ôm của anh , Joe nhún vai không để ý tới hành động đó của cô đi thẳng vào vấn đề chính

-Được rồi không giỡn nữa , tôi muốn cô ăn cắp thông tin mật của T.K đem tới cho tôi

Như Ngọc lập tức phản đối

-Không tôi không thể làm vậy

Joe cười lạnh đi tới nắm lấy cằm Như Ngọc bắt cô ngẩng lên nhìn vào mắt anh . ánh mắt sắc nhọn nhìn cô chăm chú gần gũi

-Nói lại , cô làm hay không ? đừng tưởng cô có ông bố già của mình làm chỗ dựa thì cô sẽ thoát khỏi tôi Như Ngọc à tôi có thể chỉ trong một chốc lát khiến cô mất đi tất cả

Như Ngọc sợ hãi run rẩy cô đã làm ra chuyện gì thế này ? Joe thấy Như Ngọc sợ hãi lòng buông cô ra

-Tôi cho cô hai ngày để mang tài liệu về T.K toàn bộ thông tin mật mang tới cho tôi nếu không hậu quả sẽ rất khó lường

Bỏ lại Như Ngọc ngơ ngác Joe bỏ đi , Như Ngọc nước mắt từng giọt chảy xuống tự trách bản thân mình

-Mày đã làm gì ? Như Ngọc mày đã làm gì thế này ?

End chap 55

64. Chương 56

Bầu trời âm u mây đen bao phủ từng cơn mưa nặng hạt nặng nề rơi xuống đôi vai gầy , một thân hình run rẩy hai tay ôm lấy đôi vai gầy nặng nhọc bước trên đường khuôn mặt mệt mỏi tím tái vì lạnh Ánh Minh nặng nề ngược lên nhìn bầu trời mưa không ngớt cô đã đi như vậy bao lâu rồi chính cô cũng không biết nữa chỉ biết rằng bây giờ cơ thể rất mệt chân nhũn ra như muốn quy xuống . Từ khi ra khỏi nhà Thiên Kỳ , Ánh Minh không dám quay về nhà nữa cô không biết mình lo sợ điều gì có lẽ điều cô lo sợ chính là Thiên Kỳ tới tìm cô và buông ra thêm những lời tàn nhẫn ấy những lời nói khiến lòng cô đau đớn đến ngạt thở . Đi mãi đi mãi bỗng nhiên Ánh Minh lơ mơ thấy một ngôi nhà gỗ rất quen thuộc cô cố lảng lê bước chân mệt mỏi đi tới ngôi nhà ấy , đó chính là ngôi nhà Thiên Kỳ đã tặng cô Ánh Minh nhìn căn nhà trước đây mỗi lần cô nhìn thấy đều chan hòa ánh nắng ấm áp bao phủ nhưng bây giờ thì mưa gió bão bùng âm u tới đáng sợ . Thân thể run rẩy Ánh Minh chậm bước tới căn nhà tìm chiếc chìa khóa hình trái tim anh để dưới thảm chùi chân mở cửa không khí ấm áp bao phủ lấy Ánh Minh cô nhìn quanh nhà mỉm cười nhẹ nhàng , toàn thân mệt mỏi vô lực Ánh Minh nặng nề nhắm mắt lại ngã xuống thẫn thờ chìm vào hôn mê ...

.....

Cơn mưa nặng hạt dày đặc không dứt Thiên Kỳ lái xe đi mọi con phố nhưng vẫn không thể tìm thấy Ánh Minh , Thiên Kỳ mệt mỏi dừng xe lại bên đường ánh mắt nhìn về phía xa lo lắng không yên

-Ánh Minh em đang ở đâu ?

Bỗng nhiên trong đầu anh chợt lóe lên một tia hy vọng anh nhớ tới căn nhà nhỏ bên hồ có thể cô đến đó , anh lập tức khởi động xe trong bong đêm dày đặc chiếc xe lao vút đi trong cơn mưa đêm xối xả .

Đến gần căn nhà nhìn căn nhà nhỏ không một ánh đèn anh cảm thấy suy sụp anh xuống xe mặc kệ cơn mưa đi đến trước cửa nhà cúi xuống muốn tìm chìa khóa mở cửa nhưng lại phát hiện nó không có ở đó , Thiên Kỳ thử đẩy cửa nhưng cửa không hề khóa anh mang theo tâm trạng chờ mong bước vào nhà đang bước đi mò mẫm trong bóng tối muốn tìm công tắc bật đèn chân anh chợt vướng vào một thứ gì đó , Thiên Kỳ sợ hãi lùi lại lấy điện thoại từ trong túi áo soi xuống dưới . Một thân ảnh nhỏ bé co rúm đáng thương nằm trên sàn nhà khiến anh giật mình hoảng sợ hét lên

-Ánh Minh ...

Ánh Minh mơ màng nghe thấy có người gọi tên mình nhưng cô không tài nào mở nổi mắt nhìn cô mơ màng mở miệng

-Thiên Kỳ ...

Thiên Kỳ không nghe thấy lời cô nói khăng trương ôm lấy Ánh Minh đưa cô vào phòng nghỉ . Đặt Ánh Minh lên chiếc giường êm ái cảm nhận thân thể cô run rẩy nhẹ nhàng vì lạnh Thiên Kỳ nhìn quần áo cô ướt sũng lúng túng không biết làm thế nào , suy nghĩ một chút anh lại thấy Ánh Minh co người lại run rẩy Thiên Kỳ không quan tâm lễ nghĩa gì đó nữa dù sao những gì không nên làm họ cũng đã làm cả rồi còn lo sợ gì chứ ? Quyết định trong chốc lát Thiên Kỳ đưa tay đặt lên quần áo Ánh Minh vừa cởi được một nút anh bỗng giật mình vì cô đã tỉnh dậy nhìn anh ngây ngô hỏi

-Anh làm gì thế ?

Thiên Kỳ buông tay nhìn Ánh Minh lạnh lùng nói

-Tỉnh rồi thì tự thay đồ đi có quần áo khô trong tủ

Vì căn nhà này là mua cho cô nên những đồ dung cần thiết như quần áo đồ vệ sinh cá nhân Thiên Kỳ đều chuẩn bị đủ cả , Ánh Minh nhìn Thiên Kỳ lạnh lùng nói rồi bước ra khỏi phòng như thể chỉ cần ở với cô thêm một chút anh sẽ không chịu nổi vậy như thể cô là loài rắn độc nhất định phải tránh xa . Ánh Minh cố nén nước mắt xuống giường đi lấy quần áo khác để thay .

.....

Ở một nơi khác Thiên Hoàng ngồi gục đầu xuống hai tay vò tóc tới rồi bù Gia Kiệt nói chuyện điện thoại xong quay sang nói với mọi người

-Không tìm được

Thiên Bảo đứng lên hỏi Ánh Dương

-Ngoài những chỗ đó ra chị ấy còn hay đi đâu nữa không ?

Ánh Dương lắc đầu buồn bã

-Không từ khi trở về nước chị ấy chẳng có bạn bè gì nữa ngoài những chỗ chị ấy hay đi cũng không nhiều

Quốc Tuấn trầm tư suy nghĩ một lát rồi nói

-Hay gọi hỏi anh Thiên Kỳ đi anh ấy chắc chắn sẽ biết nhiều hơn chúng ta

Thiên Hoàng nghe vậy đứng dậy lấy điện thoại gọi cho Thiên Kỳ nhưng anh tắt máy , thất vọng tràn trề anh quay lại nói với mọi người

-Tắt máy rồi để anh đi tìm anh ấy

Cầm lấy áo khoác rồi chạy ra khỏi nhà với sự ngỡ ngàng của mọi người xung quanh Ánh Nguyệt lo lắng nói

-Chị em sẽ không sao chứ ?

Quốc Tuấn vỗ vai cô trấn an

-Đừng lo lắng mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi

Căn phòng lại một lần nữa chìm vào im lặng mưa vẫn rơi tí tách con đường ẩm ướt không người qua lại ...

.....

Ánh Minh thay xong quần áo bước ra ngoài phòng khách thì thấy Thiên Kỳ ngồi trên ghế nhìn cô chăm chú , Ánh Minh cúi đầu đi tới ghế chọn chỗ ngồi cách xa Thiên Kỳ rồi từ từ ngồi xuống . Thiên Kỳ cảm thấy Ánh Minh cố tình lảng tránh anh điều này khiến cho anh tức giận không phân biệt lời nói có thể mang bao nhiêu tổn thương vẫn lạnh lùng nói ra

-Cô tới đây làm gì , ôn lại kỉ niệm sao ? Hay muốn chờ tới khi nhìn thấy đáng về yếu đuối của cô ?

Ánh Minh kinh ngạc nhìn anh , từ bao giờ anh có thể tàn nhẫn với cô như vậy trái tim vì những lời nói của Thiên Kỳ mà nhói đau mắt cũng cảm thấy cay cay nhưng cô không muốn khóc trước mặt anh lúc này , ngẩng mặt lên nhìn Thiên Kỳ cô nói

-Em không có ý định tới đây , khi này em bị lạc đường cứ đi mãi không ngờ lại tới đây

Thiên Kỳ cười khinh bỉ cô nghĩ rằng anh sẽ tin lí do vớ vẩn đó sao ? cô sai rồi

-Cô nghĩ tôi sẽ tin cô ?

Ánh Minh lắc đầu

-Em biết cho dù em có nói gì anh cũng chẳng tin em nữa vì vậy anh có tin hay không em cũng không quan tâm

Thiên Kỳ hoàn toàn bị sự bình tĩnh đáng ghét của cô chọc giận anh lạnh lùng nhìn lướt cô một lượt rồi những lời nói tàn nhẫn lại tuôn ra

-Chuyện đêm qua cô tính thế nào ?

Ánh Minh sững sờ anh đang hỏi cô chuyện đêm qua sao ? anh đang hỏi cô tính sao ư ? anh có thể tàn nhẫn tới mức độ này sao ? Ánh Minh đau xót cho chính bản thân mình nghẹn ngào nói

-Em không muốn nói lại chuyện đó nữa và em tin rằng anh cũng không muốn nhớ đến nên hãy quên đi

Nói rồi cô đi vào phòng lấy từ trong túi sách của mình một chiếc hộp nhung dài màu đỏ mang ra ngoài đưa cho anh nhẹ nhàng nói nhưng ai biết phía sau giọng nói bình thản nhẹ nhàng ấy chính là một trái tim đang rỉ máu ?

-Đây là giấy tờ căn nhà này , hôm nay em trả lại cho anh

Anh nhìn chiếc hộp nhưng cách đây không lâu chính anh đã đưa lại cho cô nói với cô nhất định phải giữ cẩn thận không được làm mất đúng là cô không làm mất nhưng cô lại muốn đem trả nó lại cho anh , Thiên Kỳ đẩy chiếc hộp về phía cô nói

-Cô cứ giữ lấy coi như đây là sự bồi thường về sự việc xảy ra đêm đó

Thái độ anh khinh khỉnh lạnh lùng mặc kệ trong lòng có bao nhiêu đau đớn nhưng anh vẫn muốn trừng phạt Ánh Minh vì cô đã phản bội lại còn bày ra vẻ mặt bất cần với anh .

Lúc này Ánh Minh đã hoàn toàn sụp đổ cô không biết nói gì cả , tình cảnh này giống như cô đi bán than vậy cô trao cho anh tất cả nhưng cô không cần anh cho cô cái gì hết vậy mà anh lại mang căn nhà có biết bao kỉ niệm đẹp của bọn họ làm thù lao cho đêm đó sao ? Cô hít một hơi thật sâu cố gắng nở nụ cười nói với anh

-Như vậy quá nhiều rồi em không cần anh cho em nhiều như vậy đâu

Nói xong cô tặng anh một nụ cười tươi tắn

Thiên Kỳ rất ngạc nhiên anh cứ nghĩ sau khi nghe những lời này cô sẽ chửi mắng hay khóc thét lên nhưng cô lại không như vậy , anh lạnh lùng nhìn biểu hiện của cô rồi nói

-Vậy cô cần gì ? nói đi bao nhiêu tôi cũng đáp ứng

Thiên Kỳ cũng ngạc nhiên vì bản thân mình anh bắt đầu tàn nhẫn như vậy từ bao giờ ?

Ánh Minh muốn khóc thét lên nhưng tình cảnh hiện giờ không cho phép cô làm như vậy cô phải cười vì sự tôn nghiêm cuối cùng của bản thân cô nhất định phải cười . Cô cố vũ bản thân mình đứng lên đi về phía Thiên Kỳ ngồi lên đùi anh lấy hai cánh tay choàng lên cổ anh rồi từ từ kéo đầu anh về phía mình , cô biết hành động như vậy chỉ làm anh thêm chán ghét khinh bỉ mình nhưng thì sao chứ dù sao đây cũng là lần cuối cùng cô có quyền được ôm lấy anh và hôn anh .

Nhìn gương mặt Ánh Minh đang từ từ tới gần Thiên Kỳ rất muốn đẩy cô ra nhưng anh không làm được khi hai đôi môi chạm nhau như có một thứ gì đó chạm nhẹ vào tim anh rất nhẹ anh đưa tay ôm lấy cô vào lòng bắt đầu biến mình thành kẻ chủ động .

Nụ hôn khiến hai người khó thở cuối cùng cũng kết thúc Ánh Minh nhìn anh bằng đôi mắt dịu dàng nhỏ nhẹ nói

-Thứ em cần chính là cái này

Thiên Kỳ đẩy Ánh Minh ra khiến cô không chút phòng bị ngã xuống dưới sàn nhà tuy trên sàn có một lớp thảm nhưng khi cô bị ngã lưng lại va vào bàn gỗ khiến thân thể đau điếng , Thiên Kỳ không biết cô bị đau lạnh lùng bước qua cô trước khi đi còn không quên nói thêm một câu

-Loại phụ nữ như cô thật không đáng để tôi phải hao tâm lo lắng

Ánh Minh cười tự giễu bản thân mình ngu ngốc tại sao lại cố chấp muốn một nụ hôn cuối trước khi ly biệt để bản thân phải thành ra như vậy chứ , cô vịn tay vào bàn đứng dậy đi lấy túi sách khi ra tới cửa cô ngoái tiếc quay lại nhìn quanh căn nhà nhớ lại từng kỉ niệm đẹp mà mình và anh đã có ở đây trong lòng càng đau đớn trái tim như muốn tan ra thành từng mảnh nhỏ cô đóng cửa xoay người rời đi căn nhà này từ nay có lẽ sẽ không ai tới nữa ...

Cơn mưa nặng hạt rơi mãi không ngừng Thiên Kỳ ngồi trong xe nhìn bóng dáng cô khuất dần trong cơn mưa , tới khi bóng cô mất hẳn anh mới buồn bã khởi động xe bỏ đi , vừa lái xe anh vừa suy nghĩ về tất cả mọi chuyện đang xảy ra anh không biết phải giải quyết sao cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh khiến anh trong một chốc không thể tiếp nhận nổi chính bản thân anh cũng không hiểu vì lí do gì khiến mình phải tàn nhẫn với Ánh Minh như vậy là do cô phản bội anh sao ? Hay vì thái độ bất cần của cô khi vừa nãy nói chuyện với anh ? Thiên Kỳ thở dài dù sao anh cũng chẳng muốn quan tâm nữa anh yêu cô là sự thật nhưng anh sẽ không bao giờ chấp nhận loại phụ nữ ngoài mặt thì chung tình nhưng bên trong thì lăng lợ như vậy .

Trời mưa ngày càng to chiếc xe ô tô màu đen lao vút đi trong cơn mưa nặng hạt hòa vào dòng người , xe đông đúc nhưng tại sao trong dòng người , xe đông đúc đó trông nó lại thật cô đơn ?

65. Chương 57

Ánh sang chiếu rọi soi vào cửa kính của khách sạn Ánh Minh vẫn chìm trong mộng mị , cô mơ thấy Thiên Kỳ chỉ đứng đó lạnh lùng nhìn cô ánh mắt ấy khiến Ánh Minh đau đớn khó chịu cô hét lên

-Thiên Kỳ

Rồi bật dậy nhưng tất cả chỉ là một giấc mơ . Đưa tay lên xoa trán và mái tóc bết đầy mồ hôi cô mệt mỏi xuống giường , sau khi tắm rửa gột đi tất cả mồ hôi cùng sự khó chịu của cơn sốt đêm qua cô lại ngồi thẫn thờ trong phòng khách thôi mien chính mình rằng phải quên đi anh để sống tiếp để tất cả quá khứ đau khổ ấy theo mưa gió trôi đi . Đột nhiên cô nhớ ra bản thân đã rời đi rất lâu mà không gọi cho người nhà Ánh Minh bật máy điện thoại lên tin nhắn đến không ngừng đều là của ba cô em gái và Thiên Hoàng gửi tới cô không muốn gọi cho họ , không muốn họ biết chuyện của mình và Thiên Kỳ vì cô chưa sẵn sàng tuyên bố họ đã chia tay hoàn toàn , tuy Ánh Minh biết cố chấp như vậy cũng chẳng có ích gì cả nhưng cô muốn mình phải mạnh mẽ khi nói ọi người chuyện này thở dài một hơi Ánh Minh cầm điện thoại nhắn tin cho Ánh Linh

“ Linh chị không sao đâu gần đây chị cảm thấy rất mệt mỏi muốn nghỉ ngơi một chút , xin lỗi vì đi mà không nói gì nói với Dương và Nguyệt chị vẫn ổn nhé chị sẽ về nhanh thôi đừng lo lắng . À thời gian này chị muốn ở một mình nên sẽ tắt máy thôi vì không gọi được mà lo lắng cho chị “

Nhắn tin cho Ánh Linh xong cô lại tiếp tục gửi một tin nhắn khác cho Thiên Hoàng

“ Hoàng chị ổn không sao đâu , chị muốn nhờ em một chuyện cho dù Thiên Kỳ có nói gì về chị em cũng đừng trách anh ấy và cho dù em có biết bất cứ cái gì cũng đừng nói cho các em gái của chị “

Hai tin nhắn lần lượt được gửi đi Ánh Minh tắt di động nằm xuống giường ánh mắt không rời khỏi trần nhà , cô biết mình bị oan nhưng cô không muốn gãi thích gì cả Joe đang làm gì cô không muốn quan tâm nữa cho dù anh ta có âm mưu gì thì cô cũng không muốn bị cuốn vào nó thêm một lần nữa sự đau đớn vì bị hiểu lầm này cô không chịu nổi thở dài một hơi Ánh Minh ngồi dậy tự nói với bản thân mình

-Ánh Minh mày phải nhớ không có anh ấy mày vẫn sẽ phải sống , sống ày cho gia đình mày

Nói tới đây cổ họng cô nghẹn lại nước mắt không ngừng rơi tại sao ông trời lại tàn nhẫn với cô như vậy ? cô yêu anh mười hai năm kể từ khi cô chỉ là một cô bé con nơng ông trời bắt cô phải xa anh sáu năm rồi để họ tái hợp nhưng tình yêu này chưa được bao lâu đã gặp bao nhiêu sóng gió và cuối cùng lại kết thúc trong bi thương rồi cuộc cô đã gây ra chuyện gì để phải bị trừng phạt như vậy ? Ánh Minh đã nói với mình phải kiên cường không được khóc nhưng cô không chịu nổi nữa nếu cứ kìm nén như vậy cô sẽ điên mất .

Trên sàn nhà lạnh lẽo một cô gái mặc chiếc váy trắng , mái tóc dài buông xõa trên đôi vai gầy không ngừng run rẩy gục xuống sàn nhà hai tay vô lực ôm lấy chính mình . Căn phòng im lặng ngoài tiếng nước chảy bồn rửa của Ánh Minh thì không còn gì khác .

.....

Quán cafe sang trọng một đôi trai gái ngồi đối diện nhau cô gái xinh đẹp quyến rũ trong chiếc váy màu đen bó sát mái tóc màu nâu vàng được uốn xoắn buông thả bên đôi vai đầy đặn , chàng trai tuấn tú phong độ trong bộ ple màu xám bạc bên trong là một chiếc áo sơ mi màu trắng cổ áo được nối lỏng để lộ vòm ngực rắn chắc . Như Ngọc len lén nhìn xung quanh rồi đẩy một cặp tài liệu về phía Joe cô nói

-Đây là những tài liệu anh cần

Joe mở cặp tài liệu nhìn lướt qua một số giấy tờ có ở bên trong anh mỉm cười hài lòng nhìn Như Ngọc dịu dàng nói

-Làm tốt lắm nhưng tôi cảnh cáo cô lần nữa đừng hé miệng nói cho ai nếu không

Nói tới đây anh dừng lại nhìn cô cười lạnh , Như Ngọc run rẩy gật đầu

-Tôi biết rồi , tôi có thể đi được chưa ?

Joe gật đầu

-Nhớ rằng chưa kết thúc đâu chúng ta sẽ còn gặp lại nhau

Như Ngọc không để ý tới lời nói của Joe quay người đi thẳng ra ngoài không quay đầu lại .

Joe nhìn Như Ngọc hốt hải bỏ đi không dám quay lại dù chỉ một lần lại cười lớn anh đáng sợ vậy sao ? Mở cặp tài liệu trong tay ánh mắt lóe lên tia nhìn quỷ quyết

-Thiên Kỳ hãy đợi đấy tất cả những gì anh có sẽ thuộc về tôi ...

.....

Ánh Linh ngồi trong phòng khách đưa điện thoại ọi người đọc Gia Kiệt đọc xong thở phào nhẹ nhõm vỗ vai Ánh Linh

-Chúng ta biết chị ấy vẫn ổn là được rồi

Ánh Nguyệt nhìn Thiên Hoàng chăm chú hỏi anh

-Anh nói đi chị em và Thiên Kỳ có chuyện gì ?

Thiên Hoàng lắc đầu buồn bã

-Anh cũng không rõ nhừn cả hai người họ đều nói đã chia tay nhưng anh không biết rốt cuộc đã có chuyện gì

Thiên Hoàng không hé răng một lời về những gì Ánh Minh đã phải chịu đựng tuy lòng rất đau vì sự mất mát của Ánh Minh nhưng nếu anh nói ra thì Ánh Minh sẽ mãi mãi không trở về nữa

Ánh Nguyệt trầm tư chốc lát rồi nói

-Em không cần biết họ đã xảy ra chuyện gì nhưng em biết rằng chị gái em đang đau khổ và em không muốn như vậy em sẽ tìm ra bằng được sự thật tất cả mọi chuyện

Ánh Dương gật đầu kiên quyết

-Đúng vậy em muốn tìm ra sự thật giúp chị ấy vì em muốn chị ấy trở về nhưng là về trong vui vẻ

Ánh Linh đứng lên nhìn Thiên Hoàng , thấy anh lắc đầu cô cũng mặc kệ

-Việc này có liên quan tới Joe

Thiên Bảo cùng Quốc Tuấn đồng thanh kêu lên

-Joe ?

Ánh Linh gật đầu nhìn Thiên Hoàng một chút rồi nói với anh

-Em biết anh không muốn ọi người biết việc của Thiên Kỳ và Joe nhừn việc này liên quan tới hạnh phúc và sự mất tích của chị gái em nên em không thể không nói

Ánh Linh đôi mắt kiên quyết nhìn Thiên Hoàng anh gật đầu

-Được anh không trách em , hay để anh nói cho dù sao anh cũng biết rõ hơn em

Ánh Linh gật đầu ngồi xuống để Thiên Hoàng từ từ kể lại sau khi anh kể xong người phản ứng đầu tiên là Gia Kiệt

-Joe đã từng làm trong công ty của gia đình tôi khi ở Mỹ đúng là anh ta đột ngột xin nghỉ việc mà không hề có lí do lãnh đạo trong công ty cũng rất ngạc nhiên vì quyết định của anh ta vì anh ta bỏ lỡ cơ hội phát triển lên chức vị cao hơn mà xin nghỉ việc .

Gia Kiệt vừa nói khỏi miệng không khí lại một lần nữa chìm vào im lặng người phản ứng đầu tiên là Quốc Tuấn anh hốt hoảng nói

-Cậu là thái tử của tập đoàn Hoàng Gia sao ?

Gia Kiệt gật đầu

-Đúng vì vậy tôi biết Joe anh ta rất có tài nhưng cũng rất thủ đoạn anh ta leo lên được chức vụ CEO của Hoàng Gia cũng là nhờ thủ đoạn của bản thân thôi

Thiên Hoàng nhìn Gia Kiệt một chút rồi cười nói

-Vậy thì tốt chúng ta sẽ bắt đầu điều tra Joe từ khi còn ở Mỹ ngày mai Gia Kiệt và tôi sẽ qua bên Mỹ để điều tra mọi người ở lại hãy chú ý tới anh ta ok

Mọi người gật đầu đồng tình bắt đầu bàn kế hoạch để tìm hiểu ra sự thật ...

.....

Ánh Minh tỉnh dậy từ cơn mộng mị mở mắt nhìn quanh căn phòng trống rỗng cô lại cảm thấy lòng thật đau đúng rồi cô đang ở khách sạn chứ không phải ở nhà của mình tất cả mọi chuyện đã xảy ra đều là sự thật không phải là mơ , Ánh Minh mệt mỏi đưa tay lên xoa trán lẩm bẩm mồ hôi mỗi lúc trước khi đi ngủ cô luôn nguyện cầu tất cả chỉ là mơ thôi chỉ cần cô nhắm mắt lại khi tỉnh dậy mọi chuyện sẽ trở lại như trước anh vẫn yêu cô và cô vô tư như ngày nào ở cùng với gia đình của mình . Nhưng mỗi lần Ánh Minh tỉnh dậy cô vẫn ở trong căn phòng này và sự thật tàn nhẫn ấy lại dày vò cô tới đau đớn cho nên cô chỉ muốn ngủ để làm tê liệt chính mình để trong giấc mơ cô sẽ mơ thấy Thiên Kỳ dịu dàng chăm sóc cô như những ngày trước để cho dù có là giấc mơ cô vẫn có thể thấy anh cảm nhận sự dịu dàng của anh dù chỉ là giấc mơ .

Ánh Minh bước xuống giường , sau khi tắm rửa qua loa cô mặc vào người một chiếc váy màu trắng thuần khiết màu mà anh đã từng rất thích bước ra khỏi khách sạn hướng phía bãi biển mà đi tới . Bãi biển mùa đông thật là lạnh từng cơn gió thổi khiến sóng biển xô mạnh vào bờ những giọt nước lạnh giá bắn vào gương mặt gầy gò của Ánh Minh nhưng sao cô không thấy lạnh ? Phải chăng hiện giờ cô đã không còn cảm giác gì nữa ? Hai tay nhỏ bé tóm chặt lấy chiếc áo khoác dày cộp Ánh Minh chậm chậm đi tới một hòn đá to cô chèo lên trên sau đó đứng thẳng nhìn về phía biển cô hét lên

-Thiên Kỳ tại sao anh không tin em ? Em yêu anh như vậy tại sao anh vẫn không tin em ?

Từng giọt nước mắt nhẹ nhàng lăn trên gò má trời bỗng nhiên đổ mưa phùn Ánh Minh mặc kệ trời mưa cô gục xuống quỳ trên tảng đá lòng cô bây giờ rất đau rất đau , Ánh Minh khóc to khóc tới khàn giọng dưới trời mưa ngày càng lớn cô khóc không ngừng trên bãi biển vắng lặng không một bóng người phía xa xa chỉ có vài con thuyền đang chòng chành giữa mưa gió Ánh Minh ngẩng đầu mặt ướt đầm vì nước mưa hòa chung cùng nước mắt cô thì thầm với biển khơi

-Thiên Kỳ em yêu anh , mãi mãi vẫn yêu anh .

.....

Thiên Kỳ ngồi trong văn phòng giải quyết công việc bỗng nhiên một tiếng sấm vang lên khiến anh nhìn ra cửa sổ trái tim đột nhiên nhói lên như bị kim đâm vào vậy , Thiên Kỳ đứng dậy suy nghĩ “ Không biết bây giờ cô ấy đang ở đâu nhỉ ? Thiên Kỳ mày đúng là ngu ngốc tới nước này mày còn lo lắng cho cô ta sao ? “ Lắc đầu cười khổ anh nhắc máy muốn gọi cho Thiên Hoàng hỏi về tin tức của cô đột nhiên cửa bật mở trợ lý của anh xông vào hốt hoảng nói

-Giasm đốc không xong rồi thông tin về cuộc đấu thầu sắp tới bị lộ chúng ta đã thua công ty đối thủ hiện tại cổ phiếu của T.K đang rớt giá

Thiên Kỳ tức giận đập bàn thật mạnh

-Tôi trả tiền cho các người để ngồi chơi tại sao lại để xảy ra chuyện như vậy ?

Trợ lý hoảng sợ cúi đầu , Thiên Kỳ tức giận ngồi phịch xuống ghế đưa tay lên bóp đầu đang đau đớn anh gọi điện ột số lãnh đạo mở cuộc họp hội đồng quản trị , rồi nói với trợ lý đang hoảng sợ cúi đầu

-Chắc chắn là có người mang thông tin kia ra ngoài nhanh chóng cho người điều tra cho tôi

Trợ lý vâng vâng dạ dạ muốn ra ngoài thì anh chờ gọi cô lại

-Bí mật điều tra không được để cho ai biết gọi điện cho phó tổng báo ông ta về công ty gấp

Sau khi văn phòng chỉ còn lại một mình Thiên Kỳ mệt mỏi nhắm mắt lại dựa lưng vào ghế anh suy nghĩ về những chuyện xảy ra gần đây tại sao mọi chuyện cứ dồn dập xảy ra vào một lúc như vậy anh cảm thấy mệt mỏi lắm rồi bao giờ tất cả mới kết thúc , mở mắt ra đập vào mắt Thiên Kỳ chính là tấm ảnh một cô gái vui vẻ mỉm cười tươi tắn nụ cười trong sáng tới động lòng người anh cảm nhẹ khung ảnh lên vuốt ve khuôn mặt ấy , đột nhiên có điện thoại nội bộ gọi tới anh nghe máy bên kia lập tức nói luôn

-Thưa giám đốc công ty đối thủ có được thông tin của chúng ta đã điều tra ra rồi

Thiên Kỳ đặt khung ảnh lên bàn khan giọng nói

-Ai ?

Cô trợ lý lễ phép trả lời

-Là Joe Trần CEO trước đây làm việc cho F.K nhưng cách đây vài ngày anh ta đã xin nghỉ và chuyển sang bên SEA BLUE làm việc

Thiên Kỳ tức giận cúp máy vớ lấy một thứ trên bàn làm việc ném mạnh ra phía cửa , Khung ảnh đập vào cửa gỗ vỡ vụn âm thanh chói tai khiến Thiên Kỳ bừng tỉnh anh phát hiện mình đã ném đi tấm ảnh của Ảnh Minh lòng anh nhói đau vội vã chạy về phía cửa nhặt lên khung ảnh vỡ vụn những mảnh kính sắc nhọn đâm vào lòng bàn tay anh đến chảy máu anh cũng chẳng quan tâm . nắm chặt khung ảnh vỡ trong tay một giọt nước mắt nhẹ nhàng lăn trên gương mặt vốn luôn lạnh lùng cứng rắn , giọt nước mắt ấy lặng lẽ rơi trên nụ cười dịu dàng của cô gái trong ảnh cùng những giọt máu đỏ tươi hòa quyện vào nhau ...

END CHAP 57

66. Chương 58

Tổng công ty T.K trong văn phòng phó tổng Thiên Kỳ ngồi đối diện với những lãnh đạo cấp cao của công ty trầm mặc một lát anh lên tiếng trấn an họ

-Tôi sẽ chịu trách nhiệm hoàn toàn về chuyện này

Ông Quang nhìn Thiên Kỳ một chút rồi hỏi nhỏ

-Cháu có điều tra được gì không ?

Thiên Kỳ gật đầu nhưng không nói gì anh cẩn thận thông báo tan họp sau khi mọi người đã ra ngoài anh mới quay sang nói với ông

-Là Joe , theo cháu được biết anh ta chính là phó tổng hiện tại của SEA BLUE cũng là giám đốc của dự án vừa rồi

Ông Quang nhíu mày suy nghĩ ông biết Joe vì ông đã nhiều lần nhìn thấy Như Ngọc gặp gỡ hẳn ta trong lòng không khỏi nổi lên một chút lo lắng

-Nhưng tại sao chúng ta lại thua chú nhớ rằng bản báo cáo cháu đưa cho chú duyệt rất cặn kẽ làm sao có thể thua được ?

Nghe tới đây mặt Thiên Kỳ đanh lại ánh mắt sâu thẳm

-Cháu cũng không biết có lẽ do anh ta có tài ,

Dùng một chút anh nắm chặt tay nghiền răng thốt ra từng chữ

-Hoặc trong nội bộ T.K có kẻ phản bội ...

Thiên Kỳ chắc chắn là trong nội bộ có kẻ phản bội vì Joe thật ra vẫn không thể tài giỏi như hắn ta luôn tự hào , ông Quang gật đầu

-Nếu thực sự có kẻ phản bội thì chắc chắn phải là người gần gũi với chú hoặc cháu vì bản kế hoạch đó chỉ có hai bản một ở chỗ cháu còn một ở chỗ của chú cháu nên điều tra thật kỹ nếu tìm ra kẻ phản bội phải xử lý nghiêm khắc làm gương ọi người

Thiên Kỳ mỉm cười , nụ cười lạnh giá

-Diệt cỏ phải diệt tận gốc chú cứ tin ở cháu

Ông Quang nghe xong không hiểu tại sao lại cảm thấy bất an có lẽ ông cũng nên khuyên Như Ngọc tránh tên Joe kia xa một chút .

.....

Sân bay

Tại cái nơi vui buồn lẫn lộn này lại thêm một cuộc chia tay ngắn hạn Ánh Linh chăm chú dặn dò Gia Kiệt cẩn thận chăm sóc bản thân mình , Thiên Hoàng cùng Thiên Bảo đứng bên cạnh mà dở khóc dở cười . Thiên Hoàng không chịu được cảnh tình chàng ý thiếp đó nữa kêu ầm lên

-Này các người có để mấy kẻ độc thân như chúng tôi sống không hả ?

Ánh Linh xì một tiếng không thèm để ý tới anh tiếp tục dặn dò Gia Kiệt , Thiên Bảo thấy vậy lại nhìn quanh sân bay nhưng vẫn không thấy người anh đang chờ , Thiên Hoàng vỗ vai Thiên Bảo an ủi

-Ánh Dương sẽ tới thôi còn 20 phút nữa mới bay đừng lo

Ánh Linh kết thúc công việc dặn dò người yêu trước khi đi xa xong thì cũng đã hơn 10 phút trôi qua cô nhìn qua bên Thiên Bảo thấy anh đang nhìn ra phía xa thì lại thở dài “ Con nhỏ này còn định chơi trò lạnh nhạt bao lâu nữa ? “ cô buồn bã nghĩ thầm , chẳng được bao lâu thì thời gian chờ đợi cũng kết thúc tiếng thông báo hành khách chuẩn bị lên máy bay khiến Thiên Bảo sụp đổ hoàn toàn Ánh Dương vẫn không đến , Ánh Linh thấy Thiên Bảo cúi đầu ủ rũ muốn đi tới an ủi một chút thì một tiếng nói lạnh lạnh mang âm điệu vui vẻ vang lên , một cô gái xinh đẹp môi nở nụ cười tươi như hoa mới nở chạy tới ôm chầm lấy Thiên Bảo . Thiên Bảo đầu tiên sững người một chút sau đó mỉm cười ôm lại Ánh Dương nghe tiếng cô nhẹ nhàng thì thắm bên tai

-Em sẽ đợi anh về

Thiên Bảo siết chặt tay ôm cô thật chặt như thể chỉ cần nói lỏng một chút cô sẽ biến mất anh nhẹ nhàng hít lấy hương thơm từ mái tóc dài đen nhánh của Ánh Dương thì thắm bên tai cô

-Ánh Dương anh yêu em , hãy chờ anh .

Chiếc máy bay cất cánh mang theo những nghi ngờ muốn có đáp án đi mất để lại sân bay hai bóng hồng xinh đẹp vui buồn lẫn lộn ...

.....

Sau một ngày làm việc mệt mỏi ông Quang mang theo tâm trạng bất ổn quay về nhà nhìn thấy Như Ngọc đang ngồi thẫn thờ trên ghế salon ông đi tới vỗ vai con gái hỏi han

-Con không sao chứ ? không khỏe sao ?

Như Ngọc đầu tiên giật mình sau đó mỉm cười nhẹ nhàng

-Con không sao ạ

Nhìn lại sắc mặt ba mình cô cảm thấy ông có chút lạ liền hỏi

-Daddy không sao chứ nhìn sắc mặt daddy kém lắm

Ông Quang gật đầu ngồi xuống cạnh Như Ngọc buồn rầu kể lại sự việc phát sinh ngày hôm nay chỉ trong một ngày giá cổ phiếu rớt không ngừng mọi người hoảng loạn lo sợ công ty phá sản khiến ông rất mệt mỏi cũng may ông còn đứa con gái này ..

Như Ngọc nghe ba mình kể xong cô thấy rất sợ công ty sẽ phá sản ư ? vì lỗi của cô ư ? không , không thể nào Thiên Kỳ giỏi như vậy làm sao có thể phá sản chứ . Ông Quang thấy con gái phản ứng bất thường sắc mặt trắng bệch không khỏi lo lắng

-Con sao thế Ngọc

Như Ngọc nở nụ cười nhợt nhạt lắc đầu

-Dạ không vậy Thiên Kỳ giải quyết thế nào ? có tìm được kẻ cắp chưa ?

Hỏi câu này cô đem theo tâm trạng lo lắng không yên lờ như mọi người biết cô làm thì sẽ thế nào đây ?

Ông Quang lắc đầu mệt mỏi nói

-Chưa tìm thấy nhưng nếu tìm được kết quả của kẻ đó sẽ rất thảm Thiên Kỳ sẽ không tha cho kẻ đó dễ dàng đâu vì nó là con người lạnh lùng nếu đắc tội với nó là cùng nghĩa với tự tìm cái chết cho bản thân mình ...

Những lời nói của ông in hằn trong tâm trí Như Ngọc cô hoảng sợ làm rơi cốc nước đang cầm trong tay khiến nó vỡ tan , ông Quang giật mình lo lắng

-Con về phòng nghỉ ngơi đi sắc mặt con kém lắm

Như Ngọc dờ dẫm đứng lên siêu vẹo bước từng bước nặng nhọc lên phòng , cô gục đầu xuống khóc như mưa trong lòng ngoài sợ hãi ra thì không còn gì cả nếu Thiên Kỳ biết cô chính là người làm ra chuyện này anh sẽ giết cô sao ? không , không phải tại cô cô không hề muốn gây ra chuyện này là Joe ép cô là Joe ép cô , Như Ngọc hét lên một tiếng rồi ngã xuống hai tay ôm đầu khóc như mưa như gió .

.....

Gió biển lồng lộng thổi từng cơn song mạnh mẽ đập vào bờ bắn lên bao tia nước lạnh lẽo Ánh Minh ngồi trên bãi biển bộ váy màu trắng dính đầy cát mái tóc mượt mà bị gió thổi rối tung cô đưa tay vuốt lại mái tóc của mình nhớ lại lúc trước mỗi khi gió lạnh thổi qua Thiên Kỳ luôn ôm cô vào lòng vuốt lại mái tóc rồi bù cho cô nhưng bây giờ không còn như vậy nữa cô phải tự ôm lấy chính mình khi lạnh vuốt lại tóc mình khi rối . Ánh Minh đưa tay lau đi giọt nước chuẩn bị rơi trên khóe mắt rồi lấy một cái vỏ ốc nhỏ viết lên cát “ Thiên Kỳ em nhớ anh “

Sóng xô mạnh vào bờ dòng chữ dần tan vào với biển , Ánh Minh nhìn dòng chữ tan dần theo cơn sóng buồn bã nghĩ thầm “ nếu như tình yêu của em , nỗi nhớ của em có thể theo song biển trôi đi thì thật tốt như vậy trái tim em cũng sẽ không đau đớn thế này “

Cố gắng ngăn từng giọt nước mắt bàn tay nhỏ bé dính đầy cát liên tục đưa lên lau đi dòng nước chảy nhưng càng lau nước mắt lại càng tuôn rơi Ánh Minh bất lực buông thõng hai tay mặc kệ nước mắt cứ rơi cô không biết bản thân sẽ yếu đuối như vậy đến bao giờ nhưng nỗi đau này sẽ tồn tại mãi mãi ...

END CHAP 58

67. Chương 59

Bầu trời tối dần từng cơn gió lạnh buốt thổi trên bãi biển vắng Ánh Minh nặng nề đứng dậy cảm thấy đầu đau nhói cô đưa tay lên sờ chán lại ảo não

-Bệnh rồi

Cố gắng mở to đôi mắt hoa lên vì đau đầu Ánh Minh đi về khách sạn nhưng toàn thân tự nhiên cảm thấy yếu đuối vô lực mắt cô tối dần rồi gục xuống đất , trước khi ngất đi cô còn nhìn thấy bảo vệ của khách sạn

hốt hải chạy tới nhưng cô không cố nổi nữa cô rất mệt rất mệt rồi Ánh Minh từ từ nhắm mắt lại dần mất đi ý thức ...

.....

Trong phòng làm việc Thiên Kỳ nhú mày nhìn đồng ảnh trên bàn trong ảnh chính là Như Ngọc và Joe theo như thông tin anh điều tra thì ngoài Như Ngọc , Joe không hề gặp gỡ với bất cứ ai có liên quan tới T.K . Thiên Kỳ nghi ngờ Như Ngọc chính là người đã đưa thông tin cơ mật của công ty cho Joe nhưng anh không có chứng cứ và cũng không thực sự chắc chắn về việc này nên tạm thời sẽ không nói với bất kì ai nhưng nêu cô ta thực sự là người làm ra chuyện này hậu quả mà cô ta phải nhận sẽ rất thảm . Đang ngồi mien man suy nghĩ bỗng nhiên điện thoại reo vang Thiên Kỳ mệt mỏi nghe máy đã hơn 11 giờ ai còn gọi cho anh chứ ?

-Alo

Giongj nói trầm khàn mệt mỏi của anh vang lên .

Bên kia là một cô tiếp tân của khách sạn cô nói

-Xin hỏi anh có phải người nhà của cô Kim Ánh Minh không ạ ?

Thiên Kỳ nhú mày trả lời

-Đúng

Giongj nói anh có chút lạnh lùng như là không quan tâm nhưng có trời biết trong lòng anh đang lo lắng biết bao nhiêu

Cô tiếp tân cũng không nhiều lời lập tức đi vào vấn đề chính

-Là thế này cô Ánh Minh đang ở khách sạn của chúng tôi khi này cô ấy bị ngất ở cửa khách sạn đã được đưa vào phòng nghỉ và gọi bác sĩ tới khám nhưng hình như có vấn đề gì đó nên bác sĩ muốn gặp người nhà

Thiên Kỳ sững sờ đứng dậy lo lắng hỏi

-Cô ấy đang ở đâu ?

Cô tiếp tân vừa đọc xong địa chỉ anh lập tức vứt bỏ mọi lo lắng về công ty đang nguy nan bỏ đi nghỉ ngơi về Như Ngọc lao đi như gió chỉ muốn lập tức tới bên cạnh Ánh Minh ...

.....

Tới khách sạn anh chạy tới chỗ tiếp tân vội vàng hỏi

-Kim Ánh Minh đang ở đâu ?

Cô tiếp tân có chút choáng ngợp với vẻ bề ngoài của vị khách điển trai lầy lung túng chỉ

-Cách đây hai tòa nhà là bệnh viện cô ấy vừa được đưa tới đó

Thiên Kỳ nghe xong không nói thêm gì chỉ chạy thẳng về phía cửa để cô tiếp tân trẻ tuổi nhìn theo nuốt tiếc không thôi

-Đẹp trai như vậy cô gái kia thật có phúc a

Lên tới cửa phòng bệnh Thiên Kỳ nhanh chóng đẩy cửa vội vã đi đến chỗ của Ánh Minh cô đang nằm mê man trên giường gương mặt gầy gò xanh xao thấy rõ anh chợt thấy tim mình đau nhói cô như vậy là do anh sao ? Bên cạnh giường một người đàn ông trung niên trong chiếc áo blue trắng đang khám cho Ánh Minh thấy Thiên Kỳ đi vào ông cũng đoán được đó là người nhà của cô nên đi tới sau khi bắt tay chào hỏi Thiên Kỳ lo lắng nhìn chăm chăm cô gái trên giường hỏi bác sĩ

-Cô ấy bị sao vậy bác sĩ ?

Vị bác sĩ trung niên nâng gọng kính lên một chút rồi trả lời anh

-Xin hỏi anh là gì của cô ấy ?

Thiên Kỳ nhú mày sao ông bác sĩ này lại hỏi vấn đề này chứ ? không lẽ trả lời là bạn trai cũ hay bạn bè bình thường , đùa gì chứ đến anh còn không tin được huống chi là ông ta . Nghĩ tới đây anh dứt khoát nói ra

-Tôi là bạn trai của cô ấy

Bác sĩ nhìn anh một lát rồi nói

-Cô ấy bị cảm và thiếu máu nên ngắt đi cậu nên khuyên cô ấy ăn uống đầy đủ để tránh việc thiếu máu

Thiên Kỳ gật đầu cảm ơn bác sĩ rồi đi tới giường bệnh nhìn cô nằm đó anh nhẹ nhàng đưa tay muốn vuốt lên gương mặt xanh xao kia nhưng anh lại thu tay lại lắc đầu giũu cột chính mình

-Chia tay rồi còn gì nữa ?

Trên giường bệnh Ánh Minh nhú mày từ từ mở mắt , đập vào mắt cô chính là gương mặt mà cô muốn nhìn thấy biết bao cô không thể tin được đưa tay lên dụi mắt nhưng anh vẫn ở đó , lẽ nào là mơ sao ? nếu là mơ cô mong mình sẽ không bao giờ tỉnh , hai người cứ im lặng nhìn nhau cuối cùng là Thiên Kỳ lên tiền phá tan bầu không khí yên lặng

-Cô và tôi đã chia tay sao tôi vẫn chưa thể thoát khỏi cô nhỉ ?

Ánh Minh thất vọng cô ngồi dậy nở nụ cười gượng gạo

-Xin lỗi đã làm phiền anh em không hề cố ý

Thiên Kỳ lạnh lùng nhìn cô

-Nếu cô muốn dung bệnh tật để khiến tôi đổi ý về chuyện của chúng ta thì cô đừng cố gắng nữa bởi vì chúng ta đã hoàn toàn kết thúc

Bỏ lại những lời nói cay độc anh dứt khoát quay lưng đi ra ngoài , Ánh Minh nhìn bóng lưng lạnh lùng của anh hai tay nắm chặt vào nhau móng tay đâm sâu vào da thịt đến đau nhói

Truyền nước xong bác sĩ nói cô có thể về nhà , sau khi làm thủ tục xuất viện Thiên Kỳ đưa cô về khách sạn cô từ chối nói mình có thể tự đi đổi lại anh lại nói những lời tổn thương cô

-Dù sao cũng chỉ là đưa cô về rồi tôi sẽ đi , dù sao tôi cũng từng là một trong số bạn trai của cô mà phải không

Ánh Minh nhắm mắt hít một hơi thật sâu tự nói với mình rằng anh đang tức giận anh không cố ý làm tổn thương cô đâu anh chỉ là tức giận . Đưa cô vào phòng Thiên Kỳ choẹt nhìn thấy bức ảnh anh và cô cùng chụp để trên tủ đầu giường anh đi tới cầm bức ảnh lên rồi nhìn Ánh Minh mỉa mai nói

-Cô còn giữ thứ rác rưởi này sao ?

Ánh Minh đi tới chỗ anh lấy lại khung ảnh bỏ vào ngăn kéo

-Đó là kỉ niệm em trân trọng xin anh tôn trọng em một chút

Thiên Kỳ cười lớn giật lấy khung ảnh trong tay cô lấy bức ảnh bên trong ra

-Kỉ niệm cô trân trọng loại đàn bà như cô cũng có kỉ niệm đáng trân trọng sao ?

Nói xong anh xé bức ảnh trong tay ra làm nhiều mảnh , Ánh Minh ngăn anh lại nhưng không kịp nữa cô cầm những mảnh vụn của bức ảnh trong tay khoe mắt chứa đầy nước nhìn anh ghen ngào nói

-Cho dù anh có ghét em có không cần em thì xin anh cũng đừng tàn nhẫn với em như vậy được không ?

Thiên Kỳ cười lạnh kéo tay Ánh Minh khiến cô lao vào ngực anh gần giọng nói từng chữ

-Còn những cái khác tàn nhẫn hơn nhiều cô muốn thử không ?

Ánh Minh hoảng sợ theo bản năng muốn lui lại nhưng Thiên Kỳ đã nhanh hơn một bước ôm cô thật chặt

-Cô nghĩ mình còn có thể chạy sao ? Kim Ánh Minh tôi là con người thế nào không phải cô cũng biết sao cái tôi muốn nhất định tôi sẽ có được bằng mọi giá .

Ánh Minh thần thờ nước mắt chảy dài trên má

-Em xin anh buông em ra

Thiên Kỳ cười lạnh

-Sao vậy cô bảo nhân viên khách sạn gọi tôi tới đây không phải là vì muốn gần gũi tôi sao , cô cũng thật biết diễn kịch chỉ là muốn gặp tôi mà phải giả vờ ngắt sao ?

Ánh Minh lắc đầu khuôn mặt do sợ hãi mà trắng bệch không còn chút sắc hồng

-Em không có xin anh buông ra , anh làm em đau

Khuôn mặt cô đầy nước mắt Thiên Kỳ đang chìm đắm trong tức giận cũng chẳng suy nghĩ nhiều anh chỉ muốn cô thuộc về anh, một ham muốn ích kỷ nhưng anh không thể khống chế chính mình mặc kệ cô gái đang sợ hãi run rẩy trong lòng lúc này anh chỉ muốn có cô . Ôm eo bế ngang Ánh Minh lên mặc kệ cô đẩy dựa la hét anh nhanh chóng xé nát chiếc váy trên người cô ra lấy những gì anh muốn lấy anh cho rằng đó là những thứ anh đáng được hưởng ...

Khoảnh khắc đó Ánh Minh khóc rất nhiều nước mắt vương đầy trên gương mặt sợ hãi nhưng cô bị bệnh cơ thể rất yếu đứng còn run rẩy làm sao có thể chống lại Thiên Kỳ ? dựa dựa một chút cô cũng bất lực chỉ biết khóc và nhắm chặt hai mắt lại để anh dày vò mình , dù sao cũng không phải lần đầu anh đối với cô như vậy nhưng cô không khỏi có chút hụt hẫng , mất mát tuy cô cũng muốn cho anh nhưng cô muốn khi đó bọn họ đã kết hôn được mọi người chúc phúc cô muốn một hôn lễ lẫm liệt muốn đi nghỉ tuần trăng mật còn muốn họ có những đứa con đáng yêu , nhưng bây giờ mơ ước tan tành tình yêu vỡ nát ngoài quan hệ mập mờ không rõ lúc này họ sẽ không có tương lai cô sẽ không bao giờ có một đám cưới lẫm liệt cũng không có những đứa con đáng yêu

Ánh sang chiếu rọi vào căn phòng Ánh Minh mơ màng mở mắt nhưng trên giường chỉ còn mình cô , Thiên Kỳ đã đi rồi sau khi chà đạp cô một đêm anh bỏ đi , cười tự giễu chính bản thân mình cô lết than xác mọt mỗi đi vào phòng tắm . Nhìn chính mình trong gương Ánh Minh thất vọng cúi đầu gương mặt hốc hác đôi mắt thâm đen cô đã biến thành cái gì thế này ? Tắm rửa qua loa để tan đi cảm giác mệt mỏi Ánh Minh mặc một bộ quần áo thể thao dày cộp bước ra khỏi phòng tắm , vừa ra ngoài cô đã thấy Thiên Kỳ đang ngồi trên giường nhìn về phía mình cô hơi hoảng một chút nói với anh

-Không phải anh đi rồi sao ?

Thiên Kỳ lạnh lùng liếc cô một cái nói giọng không chút hứng thú

-Tôi muốn cô đến ở cùng tôi

Ánh Minh khó hiểu nhìn anh trong lòng không khỏi có chút mong chờ , anh đã tha thứ cho cô sao ?

Thiên Kỳ nhìn ra sự chờ mong trong mắt Ánh Minh anh cười nhạt

-Đừng hiểu nhầm chỉ là tôi muốn cô trở thành người tình của tôi

Anh đặc biệt nhấn mạnh chữ người tình khiến cô đau đớn Ánh Minh nắm chặt vạt áo ngăn dòng nước mắt sắp chảy ra nhẹ nhàng từ chối

-Xin lỗi anh nhưng em không cần

Thiên Kỳ nhìn cô chăm chú

-Cô không thể nói không cần vì tôi đã quyết định rồi

Ánh Minh không nhận được nữa anh quá đáng lắm rồi cô không chịu đựng thêm được nữa cô hét lên

-Xin anh hãy đi đi em cầu xin anh đừng em không cần làm tình nhân của anh

Thiên Kỳ cười lạnh nhìn cô đầy ẩn ý

-Cô nghĩ mình sẽ thoát khỏi tôi sao ? không thể đâu Ánh Minh à cho dù tôi không còn yêu cô nữa tôi cũng sẽ không để bất cứ thằng đàn ông nào trên đời có được cô

Ánh Minh ngã quỵ xuống đất lắc đầu , nước mắt chảy dài trên má cô nghẹn ngào

-Không đâu em không muốn như vậy em không muốn làm tình nhân của anh đó không phải là điều em cần
Thiên Kỳ nghe vậy lại lạnh lùng hơn đưa ra một điều kiện khiến Ánh Minh hoảng sợ

-Vậy cô muốn gì , danh phận sao ? được chúng ta lập tức kết hôn chỉ cần cô ở cùng với tôi

Ánh Minh đáng thương nhìn anh nước mắt đầy mặt

-Anh không còn yêu em vậy anh làm thế này để làm gì ? trả thù em sao , xin anh đừng vậy nữa em chịu không nổi em xin anh

Thiên Kỳ cũng có chút đau lòng , không phải là rất đau lòng nhưng anh chỉ muốn giữ cô lại cho dù là dùng cách thức gì cũng phải giữ cô lại . Nghĩ tới đây anh đi tới bên Ánh Minh nằn nể cô lên nói

-Có thật là cô không muốn ở cùng tôi không ? không sao nếu người nhà cô biết chuyện chúng ta đã ở cùng nhau cũng không có vấn đề gì đâu nhỉ ?

Ánh Minh hoảng hốt thật sự anh có thể tàn nhẫn như vậy sao ? không đây hoàn toàn không phải Thiên Kỳ mà cô quen biết . Ánh Minh không nói gì cả chỉ nhìn anh bằng ánh mắt buồn bã không thể tin , Thiên Kỳ tránh ánh mắt cô đứng lên lạnh lùng nói

-Đi theo tôi về nhà từ nay cô sẽ ở nhà tôi

Ánh Minh đứng lên đi đến bên giường dọn đồ của mình cô biết bản thân cô không thể chống lại mệnh lệnh của Thiên Kỳ cô không muốn bố mẹ biết chuyện này thôi thì cứ như vậy đi ít ra cô cũng có thể thấy anh mỗi ngày là đủ rồi , Ánh Minh tự cổ vũ chính mình cô và anh bắt đầu một mối quan hệ mập mờ kể từ đây ...

Thiên Kỳ lái xe đưa Ánh Minh về nhà anh sau đó nhanh chóng quay lại công ty để giải quyết công việc , nhưng Ánh Minh lại không nghĩ như vậy cô cho rằng anh không muốn nhìn thấy cô nhưng chỉ vì sự độc đoán ích kỷ của bản thân nên mới ép cô tới sống cùng anh mà thôi , thở dài cô lên căn phòng mà Thiên Kỳ đã sắp xếp đó không phải phòng của anh mà là một căn phòng khác có lẽ là phòng khách , Ánh Minh xếp xong đồ thì cũng đã cảm thấy mệt cô nằm trên chiếc giường xa lạ không an ổn mà chìm vào giấc ngủ .

Trong giấc ngủ tưởng như yên bình đó đôi môi cô lặng lẽ mỉm cười nhưng bất chợt một giọt nước mắt lại chảy ra , giọt nước lăn trên khuôn mặt cuối cùng biến mất trên chiếc gối bông mềm mại không một dấu vết chỉ lại lại một vệt nước đã khô ...

..... Công ty T.K

Thiên Kỳ ngồi trong văn phòng nghe thám tử mà anh đã thuê để điều tra Như Ngọc nói lại những việc mờ ám cô ta làm có thể khẳng định cô ta chính là người đã mang thông tin mật của T.K đưa cho Joe anh muốn công khai ra chuyện này nhưng cô ta là con gái của người chú mà anh kính trọng nếu ông biết thì ông sẽ thế nào đây ? Thiên Kỳ mệt mỏi dựa lưng vào ghế cố gắng nghĩ ra cách giải quyết chuyện này anh , cuối cùng Thiên Kỳ thở dài một hơi quyết định cứ giải quyết Joe cùng SEA BLUE trước đã còn Như Ngọc sẽ tính sau nhưng bản thân anh chắc chắn một điều kết quả của Như Ngọc sẽ rất thảm

END CHAP 59

68. Chương 60

.....Hai tháng sau.....

Ánh Minh ngồi nhìn quanh căn nhà rộng lớn trống trải trong lòng cảm thấy mệt mỏi cô đã ở đây được hai tháng rồi hai tháng này cô luôn ở một mình , Thiên Kỳ không hề về nhà kể từ hôm đó anh không hề quay lại . Giá như anh quay lại đây thì cô sẽ giải thích sẽ khiến anh hiểu tất cả chỉ là hiểu nhầm , chỉ lfa cô

bị người khác hăm hại có thể nói với anh rằng cho dù trái tim có bị thương chẳng chịt vỡ tan thành trăm nghìn mảnh nhỏ cô cũng muốn được ở cùng anh ...

..... Australia Úc.....

Trong căn biệt thự của gia đình Thiên Kỳ lạnh lùng ngồi trong phòng khách nhìn một lượt căn phòng rồi đứng dậy đồng dục nói

-Thưa ông bà , bố mẹ cùng toàn thể gia đình hôm nay con tới đây để thông báo về chuyện của T.K , như mọi người đã biết tập đoàn chúng ta hai tháng đã gần như đứng trên bờ vực phá sản nhưng cũng may mắn chú Quang cũng là phó tổng của chúng ta đã giúp đỡ con rất nhiều để khắc phục tình hình

Nói tới đây anh nhìn về phía ông Quang cúi đầu mỉm cười , ông cũng gật đầu xua tay với anh . Thiên Kỳ nói tiếp

-Nhưng không phải ngẫu nhiên mà thông tin của chúng ta bị thất thoát ra ngoài bởi vậy bây giờ cháu xin thông báo trong căn nhà này hiện tại có một kẻ phản bội

Thiên Kỳ quay về chỗ ngồi lấy trong cặp của anh một tập hồ sơ đưa ọi người , rồi lại nói tiếp

-Bản kế hoạch và thông tin mật của công ty bấy giờ chỉ có hai bản một là ở chỗ con hai là ở chỗ phó tổng tất nhiên cả con cùng phó tổng sẽ không gây bất lợi cho công ty nên sau một thời gian điều tra cuối cùng cũng có kết quả , con không muốn công khai nên mọi người hãy mở tập hồ sơ trong tay sẽ rõ ...

Mọi người mang theo vẻ mặt lo lắng mở ra tập hồ sơ trong tay , Như Ngọc khuôn mặt tái mét đứng một bên không nói câu nào bỗng nhiên ông Quang kêu lên một tiếng rồi hung ác nhìn về phía Như Ngọc hét to

-Đứa con bất hiếu con đã làm cái gì thế này ?

Mọi người từ già tới trẻ trong căn nhà đều nhìn về phía Như Ngọc bằng ánh mắt oán giận không thể tin , cô hoảng sợ chạy tới khóc lóc ôm lấy cánh tay bố mình

-Con không cố ý con bị ép , mọi người hãy tin con

Thiên Kỳ biết ông Quang sẽ rất shock nên anh đi tới nói với mẹ mình đưa chú về phòng nghỉ ngơi trước khi lên phòng ông còn quay lại nói với anh một câu

-Thiên Kỳ nó là con gái duy nhất của chú

Thiên Kỳ gật đầu

-Cháu biết chú cứ yên tâm nghỉ ngơi đi

Ông vừa đi khỏi mọi người cũng dần tránh mặt để Thiên Kỳ và Như Ngọc tự mình nói chuyện . Thiên Kỳ nhìn Như Ngọc chăm chú ánh mắt lạnh băng lên tiếng tra hỏi

-Nói cho tôi biết lí do cô làm trò này

Như Ngọc đáng thương nói

-Tôi bị ép tôi không hề muốn làm thế này là do Joe ép tôi

Thiên Kỳ gật đầu , rồi lại hỏi tiếp

-Anh ta đe dọa cái gì mà khiến cô sợ hãi vậy ?

Như Ngọc hoảng hốt vì câu hỏi này cô không thể nói ra nhưng nếu không nói kết quả của cô sẽ thế nào đây nhắm mắt hít một hơi thật sâu cô cười đau khổ đây chính là quả báo sao ? thôi thì cứ chấp nhận đi dù sao đây cũng là chính cô tự tìm lấy . Như Ngọc ngẩng lên nhìn Thiên Kỳ nói ra toàn bộ sự thật ...

.....

.....Việt Nam.....

Thiên Hoàng , Thiên Bảo và Gia Kiệt vội vã quay trở về sau khi điều tra ra được một số chuyện về Joe cùng Như Ngọc , hai tháng trước sau khi anh đi vài ngày anh đã gọi cho Thiên Kỳ gặng hỏi về tất cả mọi chuyện

, Thiên Kỳ đã nói ra chuyện xảy ra ở khách sạn nhưng Thiên Hoàng không tin đó là sự thật Thiên Kỳ đã bị tức giận làm mờ đi lý trí nếu như tỉnh táo anh ấy chắc chắn có thể nhìn ra sơ hở thứ nhất tại sao lại có bức thư đe dọa kia , thứ hai lí do Như Ngọc xuất hiện ở khách sạn hôm đó mọi chuyện đều rất kì lạ nhưng Thiên Hoàng chắc chắn một điều chính là Ánh Minh không bao giờ làm như vậy .

Xuống máy bay Thiên Hoàng đã nhìn thấy Ánh Nguyệt và Quốc Tuấn đang đứng bên ngoài cổng soát vé , anh vội vã đi tới chỗ Ánh Nguyệt hỏi cô dồn dập

-Thế nào chị ấy về nhà chưa ?

Ánh Nguyệt buồn bã lắc đầu

-Không có về nhưng chị ấy có gọi về nói là mình vẫn ổn

Thiên Hoàng thở dài rồi cùng mọi người quay về nhà .

Về tới nhà Thiên Hoàng ngay lập tức gọi mọi người xuống phòng khách nói ra tất cả mọi chuyện hiểu nhầm giữa Ánh Minh và Thiên Kỳ sau đó Gia Kiệt nói tiếp chuyện họ điều tra ở Mỹ về Joe

-Khi còn làm việc ở Hoàng Gia Joe đã cấu kết với SEA BLUE làm cho Hoàng Gia tổn thất rất nhiều hợp đồng sau một thời gian anh ta tự động xin nghỉ việc và làm cho F.K khiến Hoàng Gia không nghi ngờ gì nữa cũng không điều tra thêm gì nữa không ngờ anh ta làm vậy hoàn toàn là để tiếp cận Ánh Minh

Ánh Linh nhíu mày nói ra thắc mắc trong lòng mình

-Nếu vậy tại sao Joe lại tiếp tục quay về SEA BLUE ? Anh ta muốn lợi dụng chị Minh để làm gì .

Thiên Hoàng trầm tư nói

-Joe tiếp cận Ánh Minh là để làm cho Như Ngọc và anh ta có một ràng buộc nhất định như mọi người đã biết T.K vừa rồi đã xảy ra chuyện là do người trong nội bộ công ty mang thông tin ra ngoài khiến T.K đứng trên bờ vực phá sản

Ánh Nguyệt đột nhiên thốt ra

-Là do Như Ngọc

Thiên Kỳ gật đầu

-Bingo là cô ta làm nhưng tại sao cô ta lại làm vậy ? đây mới là vấn đề chính Joe đã đe dọa Như Ngọc ép cô ta làm điều này

Ánh Dương có chút khó hiểu

-Việc này có liên quan gì tới chị Minh ?

Thiên Bảo lập tức giải đáp thắc mắc của cô

-Chị Minh chính là người quan trọng nhất trong âm mưu này Joe muốn trả thù Thiên Kỳ anh ta lợi dụng tình cảm của Thiên Kỳ dành cho chị Minh rồi cố tình làm cho họ hiểu nhầm nhau , không chỉ có vậy chị Minh còn là mấu chốt để anh ta lợi dụng Như Ngọc nếu cô ấy không giúp Joe lấy thông tin anh ta cần thì mọi chuyện cô ấy làm sẽ bị lộ mọi người đoán xem nếu Thiên Kỳ biết được sự thật anh ấy sẽ tha cho Như Ngọc sao ?

Quốc Tuấn gật đầu đồng ý

-Đúng nhưng bây giờ chúng ta phải làm gì ?

Thiên Hoàng cười lạnh

-Joe đã mất tất cả SEA BLUE phá sản Như Ngọc đang ở Úc đối mặt với cả dòng họ cậu nghĩ chúng ta nên làm gì ?

Ánh Dương trong lòng vui vẻ cùng lo lắng hòa vào nhau

-Vậy anh Thiên Kỳ biết chuyện chị em và Joe ở khách sạn chỉ là hiểu nhầm chưa ?

Thiên Hoàng lắc đầu

-Chưa anh chưa kịp nói với anh ấy với lại chúng ta cũng chưa tìm được chị Minh nên đầu tiên cứ đợi anh ấy về nước đã rồi tính sau

Quốc Tuấn gật đầu đứng lên nói

-Vậy chúng ta đi tìm chị Minh trước

Sau khi mọi người cùng ra khỏi nhà từ một con ngõ nhỏ gần đó một đôi mắt tràn ngập âm mưu đang nhìn về phía ngôi nhà ấy một giọng nói trầm khàn vang lên trong con ngõ vắng

-Chưa kết thúc đâu mọi chuyện vẫn chưa kết thúc đâu

.....

“ Kíng cong kíng cong “ Ánh Minh đang loay hoay trong bếp thì chuông cửa reo vang cô mừng rỡ chạy ra mở cửa vì nghĩ rằng Thiên Kỳ đã về cửa vừa mở cô lập tức bị một bàn tay bịt miệng lại một chiếc khăn màu trắng nhanh chóng thay thế bàn tay ấy bịt vào miệng khiến Ánh Minh dần mất đi ý thức trong khi đó suy nghĩ duy nhất của cô chính là “ Thiên Kỳ cứu em “

Tại sân bay Thiên Kỳ vội vã ra khỏi cổng soát vé chỉ muốn chạy ngay về nhà để gặp Ánh Minh anh điên mất rồi sau khi nghe Như Ngọc thú nhận về mọi chuyện trong đầu anh như muốn nổ tung ra anh không ngờ mọi chuyện lại xảy ra như thế Ánh Minh đã vì anh mà tổn thương qua nhiều anh đã gọi điện về nhà nhưng cô không nghe máy di động thì tắt anh sợ hãi nghĩ rằng cô đã bỏ đi nên lập tức mua vé quay trở về Việt Nam, Thiên Kỳ vừa đi vừa hối hận không thôi , anh đã quá tàn nhẫn anh không biết cô có hận anh hay không nhưng Thiên Kỳ thề rằng nhất định phải quay về bên cô đền bù cho cô tất cả những đau khổ mà anh đã gây ra cho cô .

Về tới nhà Thiên Kỳ lấy chìa khóa mở cửa nhưng cửa không khóa anh vui mừng nghĩ rằng Ánh Minh vẫn ở nhà chờ anh nhưng khi đẩy cửa vào nhà anh lại hoảng sợ lo lắng quang cảnh hoang tàn đồ đạc bị đập vỡ những mảnh thủy tinh văng đi khắp nơi trên bàn để lại một tờ giấy Thiên Kỳ run run cầm tờ giấy chỉ có vền vền duy nhất một dòng chữ

“ Muốn cứu Ánh Minh dùng mạng mày đổi lại “

Thiên Kỳ đánh rơi tờ giấy trong tay tâm trạng lo lắng suy sụp tự trách lẽ ra anh không nên để cô lại một mình bây giờ anh phải làm gì đây ? anh không thể báo cảnh sát như vậy sẽ rất nguy hiểm cho Ánh Minh với lại kẻ bắt cóc cô có thể là ai ? Đang rối tung giữa bao suy nghĩ lo lắng điện thoại Thiên Kỳ chợt reo vang anh nhìn số gọi tới thì phát hiện đó là của Joe anh lập tức hiểu ra ngoài hẳn ta còn có ai muốn mạng anh nữa chứ ? nghe máy anh gầm lên

-Ánh Minh đang ở đâu ?

Joe cười lớn đưa bàn tay vuốt ve gương mặt đang mê man bên cạnh mình nói

-Ở cạnh tao , Thiên Kỳ muốn cứu người con gái mày yêu thì hãy tới đây nếu mày dám báo cảnh sát thì thật đáng tiếc cho cô gái xinh đẹp của mày

Nói xong Joe cúp máy Thiên Kỳ lửa giận ngút trời nhưng Ánh Minh đang ở trong tay Joe anh không có lựa chọn nào khác hiện tại anh phải để cô bình an vô sự trở về nếu không cho dù có chết anh cũng không thể rửa sạch tội lỗi đối với cô , một lát sau một tin nhắn được gửi tới điện thoại của Thiên Kỳ anh không một chút suy nghĩ hay do dự lập tức lái xe tới địa chỉ được gửi tới trong đầu anh chỉ còn duy nhất một suy nghĩ đó là phải cứu Ánh Minh nhất định phải cứu được cô cho dù anh có mất mạng cũng phải cứu lấy cô ...

.....

Thiên Hoàng đi khắp mọi nơi cũng không tìm thấy bóng dáng Ánh Minh cả một ngày anh lái xe quanh thành phố nhưng một dấu chân của cô cũng không thấy đồng hồ điểm 12 giờ đêm anh phát hiện mình đang ở một nơi hoang vu vắng người mở cửa xe không khí bên ngoài lọt vào Thiên Hoàng thở dài một tiếng dừng xe lại muốn nghỉ ngơi một chút đột nhiên một tiếng thét chói tai thu hút sự chú ý của anh . Thiên Hoàng nhìn về phía phát ra tiếng thét ấy thì thấy một căn nhà hoang bên trong có những tia sáng màu vàng

lọt qua anh nhẹ nhàng cố gắng không gây ra tiếng động đi tới cạnh căn nhà đứng bên ngoài nghe ngóng bên trong tiếng nói cùng tiếng ho không ngừng của một cô gái vang lên

-Thả tôi ra ..anh.. muốn làm gì anh ...bị điên rồi Joe buông tôi ra ...

Thiên Hoàng sửng sốt giọng nói này , còn nữa Joe ? Anh biết chắc chắn Ánh Minh đang gặp nguy hiểm bên trong nhưng không dám manh động đứng bên ngoài tiếp tục nghe ngóng , một lát sau một tiếng cười cùng giọng nói trầm khàn vang lên

-Em có dây dựa nữa cũng không thoát được đâu đừng cố nữa đợi lát nữa Thiên Kỳ yêu dấu của em tới rồi em sẽ được thả ra thôi

Thiên Hoàng giật mình tức giận dâng trào anh lặng lẽ lùi lại đi xa khỏi căn nhà .

Ở bên trong Ánh Minh nghe thấy tên Thiên Kỳ trong lòng lo lắng tức giận đan xen cô hét lên

-Anh không được đụng tới anh ấy nếu không tôi sẽ giết chết anh nhất định sẽ giết chết anh

Joe quay phắt lại bàn tay mạnh mẽ nắm lấy cằm Ánh Minh bóp chặt

-Em nghĩ rằng hẳn ta hơn anh sao anh nói chp em biết anh và hẳn ta cũng là cùng một loại người cả thôi
Ánh Minh nghiêng răng nói

-Câm miệng anh ấy không giống anh , không hề anh là thằng khốn bệnh hoạn thả tôi đi

Joe tức giận mạnh mẽ cúi xuống đè Ánh Minh xuống sàn nhà , Ánh Minh sợ hãi la hét ầm lên nhưng hai tay bị trói khiến cô không thể chống cự chỉ biết la hét trốn tránh đôi môi kia đang hạ xuống , đúng lúc Ánh Minh tuyệt vọng thì cửa bật mở Joe nhanh chóng nhô dậy cầm con dao bên cạnh dí vào cổ Ánh Minh đôi mắt sắc bén hướng đến phía cửa

-Đến rồi ? cũng thật đáng tiếc .

Thiên Kỳ gương mặt tối đi khi nhìn thấy Ánh Minh bị trói quần áo xộc xệch nằm trên sàn đất anh lạnh lùng nói

-Thả cô ấy ra trước đã

Joe kéo Ánh Minh đứng dậy con dao áp sát vào cái cổ mảnh khảnh đe dọa

-Muốn tao thả cô ấy ra thì tới đây thay thế vị chí của cô ấy

Ánh Minh hoảng sợ kêu lên

-Không được Thiên Kỳ anh đừng tới đây em xin anh , không được

Thiên Kỳ từ bỏ khuôn mặt lạnh lùng ánh mắt dịu dàng nhìn Ánh Minh nhẹ nhàng nói

-Ánh Minh anh xin lỗi , anh đã biết tất cả rồi anh đã hiểu nhầm em anh đã sai rồi em sẽ tha thứ cho anh chứ ?

Ánh Minh cảm thấy mắt ươn ướt một giọt nước mắt chảy ra cô lắc đầu

-Em rất giận , rất giận anh nêu như muốn em tha thứ cho anh thì anh hãy đi khỏi đây đi , đi đi

Thiên Kỳ mỉm cười dịu dàng nhìn cô

-Anh cũng nghĩ mình không đáng được nhận sự tha thứ từ em vậy thì em đừng tha thứ cho anh

Joe đứng bên cạnh thấy cảnh này không chịu nổi nữa dí sát con dao gần cổ Ánh Minh hét to

-Câm miệng , các người muốn anh em em tới khi nào? Thiên Kỳ muốn cứu cô gái của mày thì nhanh chóng tới đây

Thiên Kỳ từ từ đi về phía Joe không một chút do dự Ánh Minh biết nếu tới đây anh nhất định sẽ bị thương tệ hơn là có thể chết cô không thể để việc này xảy ra cô nhanh nhẹn cúi xuống há mồm cắn mạnh vào cánh tay đang cầm dao của Joe khiến anh hét lên một tiếng lập tức đẩy Ánh Minh ra khiến cô không chút phòng

bị ngã nhào ra đất do hai tay bị trói chặt nên không chống được tay xuống đất cô ngã xuống đầu bị đập vào tường , Ánh Minh cảm thấy đau rất đau một dòng chất lỏng màu đỏ chảy ra cô từ từ rơi vào cơn mê mất đi ý thức .

Thiên Kỳ tân mắt thấy Ánh Minh bị thương mặc kệ Joe kẻ muốn giết anh còn đang đứng đó Thiên Kỳ chạy tới chỗ Ánh Minh nâng cô lên phát hiện đầu cô bết bết đều là máu tim anh đau nhói ôm chặt cô vào lòng , Joe lợi dụng thời cơ này cầm dao vung lên muốn đâm vào người Thiên Kỳ thì đột nhiên một bàn tay suất hiện đâm mạnh vào mặt anh khiến anh ngã quy xuống đất , Thiên Hoàng nhanh tay ghì chặt tay Joe ra phía sau lưng cùng lúc đó cảnh sát ập vào đưa Joe ra ngoài . Thiên Hoàng đi tới chỗ Thiên Kỳ vỗ vai anh lo lắng nói

-Đưa chị ấy đi bệnh viện đi anh

Khung cảnh hoang tàn căn phòng vắng tanh Thiên Hoàng đứng một góc nói chuyện với một viên cảnh sát để cho lời khai ánh mắt anh bất chợt nhìn về phía góc tường một vết máu chưa khô như nhát dao đâm vào tim khiến tâm đau nhói ...

END CHAP 60

69. Chương 61

Hành lang bệnh viện bao phủ một màu trắng u ám đèn phòng cấp cứu vẫn chưa tắt khiến Thiên Kỳ lo lắng không yên anh không thích bệnh viện vì anh đã đứng ở cái nơi u ám này hai lần rồi lần nào cũng là anh ở ngoài còn Ánh Minh lại đang vật lộn với sự sống và cái chết bên trong , Thiên Kỳ ôm đầu hai tay vò tóc tự giận chính mình anh không thể bảo vệ được cô từ sau khi chuyện của Hồng Anh xảy ra anh đã thề sẽ bảo vệ được Ánh Minh nhưng hôm nay một lần nữa chính tay anh lại đẩy cô vào nguy hiểm .

Bên ngoài cổng Ánh Linh hốt hải chạy nhanh vào bệnh viện cô thật muốn xé xác tên khốn nạn Joe kia còn Thiên Kỳ anh ta thật quá đáng tại sao có thể xem chị cô là loại con gái như vậy hai tên đàn ông đó sẽ không xong với cô đâu , Ánh Linh vào tới bệnh viện vừa thấy Thiên Kỳ cơn tức giận lại dâng lên cô đi tới chỗ anh không chút do dự vung tay tát thẳng vào khuôn mặt lo âu đau đớn của anh , Thiên kỳ không trách cô vì anh đáng nhận cái tát này không chỉ là cái tát này cho dù anh có chết cũng không thể rửa sạch hết tội với Ánh Minh . Ánh Linh thấy anh ta chẳng thêm phần kháng cũng cảm thấy chán nản cô biết anh lúc này cũng không vui về gì có thể cô lo lắng là vì đó là chị gái cô nhưng Thiên Kỳ thì khác anh yêu chị ấy như vậy sẵn sàng đánh đổi tính mạng của bản thân vì chị ấy Ánh Linh cũng chẳng muốn trách anh nữa vì đó là điều cô không bao giờ có thể làm cho chị Minh cho dù cô là em gái ruột .

Hai người ngồi đó mỗi người một suy nghĩ thì đèn đỏ tắt cánh cửa phòng cấp cứu bật mở Thiên Kỳ hốt hoảng đứng dậy chạy tới hỏi bác sĩ

-Cô ấy sao rồi bác sĩ ?

Bác sĩ nhìn Thiên Kỳ chằm chằm nhíu mày hỏi

-Bệnh nhân bị chấn thương nhẹ ở phần đầu nhưng không có vấn đề gì chỉ cần nghỉ ngơi sẽ không sao cả Thiên Kỳ và Ánh Linh chưa kịp thở dài nhẹ nhõm thì vị bác sĩ lại nói tiếp

-Nhưng cô ấy bị động thai nhẹ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mong gia đình cẩn thận vì thai nhi đang ở những tháng đầu rất dễ gặp nguy hiểm

Ánh Linh sững sốt hết âm lên

-Cái gì ? Có thai ?

Thiên Kỳ cũng rất bất ngờ nhưng vì bản thân anh cũng biết mình đã làm gì nên không thốt ra như Ánh Linh anh cảm ơn bác sĩ rồi nói với Ánh Linh

-Anh sẽ giải thích với em sau bây giờ em đi chăm sóc Ánh Minh đi anh đi giải quyết chuyện của Joe

Ánh Linh đỡ đầu gật đầu đi vào phòng bệnh nhìn Ánh Minh đang mê man bất tỉnh Thiên Kỳ tới gần cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô rồi mới yên tâm rời đi .

Ánh Linh nhìn chị gái một hồi lâu ngờ nghệch nói

-Hai người này tiến triển cũng thật nhanh a ...

.....

Tại cục cảnh sát sau khi giải quyết xong vấn đề của Joe anh đã quyết định kiện anh ta tội bắt cóc và cố ý gây thương tích , nhưng nhân viên ở đó nói trong lời khai còn có chuyện ăn cắp thông tin mật của T.K nên anh cũng có thể kiện Joe thêm một tội danh khác nhưng điều đó cũng đồng nghĩa với việc Như Ngọc sẽ phải chịu trách nhiệm hình sự về việc này nên Thiên Kỳ từ chối anh không mong muốn chú mình sẽ lo lắng về cô ta mà sinh bệnh , tuy rằng anh có hận Như Ngọc muốn cô ta trả giá cho tất cả mọi chuyện nhưng anh cũng không muốn chuyện xấu trong nhà chui ra ngoài thôi thì cứ để gia đình anh quyết định hình phạt cho cô ta vậy .

.....

Lúc Ánh Minh tỉnh lại cũng đã là bảy giờ tối ngày hôm sau cô ngủ mê man suốt một ngày liền vừa mở mắt đầu đã đau như bị búa tạ đập vào vậy Ánh Minh ôm đầu rên lên một tiếng người bên cạnh lập tức hốt hoảng chạy tới bên cạnh cô hỏi han ân cần

-Em không sao chứ có chỗ nào không khỏe sao ?

Ánh Minh nhắm mắt lại lắc đầu

-Không em đau đầu chút thôi

Nói đoạn cô mỉm cười ngẩng lên nhìn Thiên Kỳ anh không còn giận cô nữa sao ? Ánh Minh trong lòng thấp thỏm nhẹ nhàng hỏi Thiên Kỳ

-Anh có còn giận em không ?

Thiên Kỳ đau lòng khi thấy vẻ mặt của Ánh Minh dung vẻ mặt như vậy là do anh gây ra cho cô cảm giác tội lỗi sao ? không cô không có tội kẻ có tội duy nhất chính là anh , Thiên Kỳ lặng lẽ ôm cô vào lòng vuốt ve mái tóc dài đen nhánh nhẹ nhàng nói với cô

-Ánh Minh anh xin lỗi lẽ ra anh nên nghe em giải thích anh không trách em ngược lại anh trách chính bản thân mình tại sao có thể tàn nhẫn với em như vậy là anh sai anh xin lỗi em có tha thứ cho anh không ?

Ánh Minh nước mắt rưng rưng giọng nói nghẹn ngào

-Thiên Kỳ em không giận anh vì nếu em ở trong hoàn cảnh đó em cũng sẽ hành xử như vậy thôi

Thiên Kỳ ôm Ánh Minh càng chặt nhưng chợt nghĩ ra gì đó anh buông cô ra ngắm cô thật kỹ rồi hỏi

-Em có biết bản thân mình đàn màn thai không ? mà lại làm cái chuyện ngu ngốc như vậy nếu hắn ta không đẩy em ra mà cửa con dao đó vào cổ em thì anh phải làm sao đây ?

Ánh Minh đứng hình toàn tập không nói năng gì , Thiên Kỳ nói mãi cũng chẳng thấy cô lên tiếng lo sợ sảy ra chuyện bèn nắm lấy tay Ánh Minh lo lắng rằng mình đã quá nặng lời anh rồi rít xin lỗi

-Ánh Minh em sao vậy anh xin lỗi không nên nặng lời như vậy

Ánh Minh cuối cùng cũng hoàn hồn ngơ ngẩn nhìn Thiên Kỳ

-Anh nói em ... em có thai sao ?

Thiên Kỳ thở phào nhẹ nhõm sau đó cười tươi cầm tay cô

-Đúng vậy đại khái là được hai tháng rồi Ánh Minh bây giờ em không còn một mình nữa đừng liều như vậy anh sẽ lo lắng chết mất

Ánh Minh đưa tay sờ lên bụng mình ánh mắt vui vẻ thấy rõ cô không ngờ mình lại mang thai đứa con của anh , Thiên Kỳ biết cô vui vẻ anh lặng lẽ ôm lấy cô hôn lên tóc cô thì thầm

-Ánh Minh anh yêu em , anh không cần biết em có đồng ý hay không nhưng anh nhất định sẽ cưới em

Ánh Minh phụng phịu bấu môi đẩy Thiên Kỳ ra cô rất không vui đây mà là cầu hôn ư ? là ép hôn thì có cô không thêm , Thiên Kỳ thấy cô giống như trẻ con hờn dỗi lại cười rộ lên ôm lấy cô

-Anh biết em muốn được cầu hôn chứ gì nhưng em không thấy cầu hôn quá xưa rồi ư ép hôn có vẻ mới lạ hơn hợp với tính cách quái lạ của em

Ánh Minh bùng nổ mặt đỏ bừng quát lên

-Anh nói bậy em nào có quái lạ chính là anh lười biếng không muốn chuẩn bị để cầu hôn em

Thiên Kỳ chịu thua cười lớn hôn lên môi Ánh Minh một cái rồi đưa bàn tay xuống xoa nhẹ bụng của cô thì thầm

-Nếu em còn không mau đồng ý kết hôn với anh mọi người sẽ phát hiện em đang mang thai đấy

Ánh Minh bấu môi hừ một tiếng khinh thường nói

-Em mới không sợ cùng lắm em tự sinh tự nuôi

Thiên Kỳ lại ríu rít lên

-Em làm sao có thể như vậy chứ đây là con anh mà em không thể mang nó đi được em nhất định phải lấy anh

Cô đẩy anh ra nằm xuống giường xoay lưng về phía anh đành đá nói

-Có giỏi anh tự sinh con đi đây là con em nếu anh còn cố chấp muốn ép hôn thì đừng có mong thấy được con

Nói rồi cô mỉm cười nhẹ nhàng đi vào giấc ngủ , từ nay Kim Ánh Minh cô sẽ hạnh phúc phải không ? cô có anh , có con còn có ba cô em gái dễ thương luôn lo lắng cho cô nữa như vậy cô đã rất mãn nguyện rồi .

Thiên Kỳ ngồi bên cạnh giường bệnh nhìn cô gái đang ngủ say xưa thì thoáng còn phát ra tiếng thở nhẹ nhàng khẽ khóc khẽ cười anh nghĩ nhất định cô gái này đang hành hạ anh đấy nhưng không sao chỉ cần cô đồng ý anh sẽ để cho cô hành hạ anh suốt đời ...

Cuối tháng hai thời tiết tuy còn lạnh nhưng những tia nắng của mùa xuân đã bắt đầu lan tỏa trong phòng bệnh ánh nắng chiếu rọi vào gương mặt có chút xanh xao của một cô gái vẫn đang chìm sâu vào giấc ngủ , chàng trai anh tuần dượt dạo ngồi bên giường bệnh nắm chặt lấy cánh tay cô gái , Trong giấc mơ cô lặng lẽ nở một nụ cười nhẹ nhàng hạnh phúc .

END CHAP 61

70. Chương 62 - End

Đầu tháng ba hoa đào nở rộ khắp nơi tràn đầy niềm vui vì một năm mới lại bắt đầu trên con đường tràn ngập nắng ấm Ánh Dương thông thả bước đi gần đây tâm trạng cô luôn rất tốt lí do thứ nhất chính là chị gái cô Kim Ánh Minh sắp kết hôn rồi chị ấy đã chải qua biết bao khó khăn , đau khổ mới có được hạnh phúc tuy ông anh rể này Ánh Dương không ưa lắm vì đã khiến chị cô đau khổ rất nhiều nhưng cũng may anh ấy biết hối lỗi chăm sóc chị gái cô rất cẩn thận nên tạm thời Ánh Dương sẽ chấp nhận , còn lí do thứ hai chính là chuyện tình cảm cá nhân của bản thân , Ánh Dương rất vui vì gần đây cô và Thiên Bảo đã trở về như trước có vẻ sau chuyện xảy ra cô và anh có vẻ càng yêu anh nhiều hơn họ lại càng hạnh phúc hơn . Ánh Dương mỉm cười hạnh phúc dừng chân lại ngồi xuống ghé đá ven đường ngắm nhìn dòng người qua lại tìm kiếm bóng dáng ai đó , đang mải mê ngắm nhìn bỗng nhiên có tiếng gọi lớn thu hút sự chú ý của Ánh

Dương cô quay lại thì thấy Đức Khánh đang mỉm cười đi từ phía xa tới chỗ cô , Ánh Dương thở dài suy nghĩ “ có lẽ đã tới lúc nói cho cậu ấy biết rồi “ . Đức Khánh đi tới cạnh Ánh Dương trên tay cầm một bó hoa hồng đỏ thắm trên môi nở một nụ cười dịu dàng

-Ánh Dương đến bây giờ cậu vẫn chưa có bạn trai phải không ? đồng ý làm bạn gái mình nhé

Ánh Dương đang muốn từ chối thì một giọng nói trầm khàn lạnh lùng quen thuộc từ phía sau vang lên khiến tâm trạng cô chốc lát vui vẻ

-Xin lỗi nhưng tôi sẽ không để cậu có cơ hội trở thành bạn trai cô ấy vì tôi mới chính là bạn trai à không ...
Thiên Bảo dừng một chút nhìn Ánh Dương bằng ánh mắt dịu dàng nói tiếp

-Tôi là chồng sắp cưới của cô ấy .

Ánh Dương nghe xong hóa đá tại chỗ , Thiên Bảo cười nhẹ ôm lấy cô vào lòng .

Đức Khánh nhìn thấy vậy cười chua xót nói với Ánh Dương

-Vậy sao ? thì ra là như vậy , Ánh Dương mình chúc cậu hạnh phúc

Ánh Dương áy náy trong lòng đẩy Thiên Bảo ra nói với Đức Khánh

-Mình xin lỗi

Đức Khánh mỉm cười xua tay

-Không sao đâu

Rồi Đức Khánh quay qua chỗ Thiên Bảo cảnh cáo

-Nếu tôi phát hiện anh khiến Dương rơi một giọt nước mắt tôi nhất định sẽ khiến anh chảy máu

Thiên Bảo cười nhẹ ôm lại Ánh Dương lần nữa nhìn Đức Khánh nghiêm túc nói

-Tôi sẽ không cho cậu cơ hội đó

Đức Khánh cười

-Tôi sẽ theo dõi cậu Thiên Bảo

Ánh Dương và Thiên Bảo cùng lúc sững sốt tại sao Đức Khánh biết tên Thiên Bảo chứ ????

Thiên Bảo nhìn Ánh Dương hỏi cô

-Em kể về anh cho cậu ta ?

Ánh Dương lắc đầu lia lịa

-Không hề nha anh đừng có nói bậy

Thiên Bảo lại sững người vậy tại sao Đức Khánh lại biết tên anh ?

Ánh nắng bắt đầu lan tỏa từng cơn gió ấm áp của mùa xuân nhẹ nhàng thổi qua mọi góc ngách của thành phố phồn hoa Ánh Dương dõi theo bóng dáng Đức Khánh khuất dần quyết định mặc kệ cho dù vì lí do gì anh ấy biết Thiên Bảo thì cũng không quan trọng nữa , quan trọng là cô và Thiên Bảo đang nắm tay nhau cùng bước đi cùng mỉm cười là đủ rồi . Đang chìm đắm trong vui vẻ đột nhiên Ánh Dương nhớ ra gì đó véo tay Thiên Bảo một cái hét lên

-Anh thành chồng sắp cưới của em khi nào hả hả ?

Thiên Bảo phì cười xoa cánh tay bị véo tới ửng đỏ

-Từ từ anh sẽ kể em nghe

Nói xong anh nhanh chóng hôn chụt một cái lên mặt cô rồi bỏ chạy , Ánh Dương đuổi theo vừa đuổi vừa hét

-Thiên Bảo anh đứng lại nếu còn không đứng lại em sẽ không tha cho anh

Thiên Bảo đứng lại ngả gối nói

-Làm gì ? anh không tin em giám mưu sát chồng em

Ánh Dương vừa tức vừa buồn cười mặt đỏ lên như quả gấc chín vậy

-Anh đáng ghét ai là chồng của ai chứ đứng lại cho em

Trên đường người người qua lại bận rộn công việc cá nhân nhưng cũng dừng lại nhìn đôi tình nhân đang chơi trò đuổi bắt vui vẻ cùng nhau cũng mỉm cười theo ...

.....

Trong căn nhà bên hồ ngập tràn những tiếng cười vui vẻ , hôm nay là ngày Ánh Minh ra viện vì muốn cô được yên tĩnh Thiên Kỳ đã thu xếp công việc xin nghỉ rồi đưa cô tới căn nhà bên hồ nghỉ ngơi hưởng thụ không khí trong lành . Vì muốn chúc mừng Ánh Minh xuất viện cùng khụ khụ có em bé mọi người cùng tới mở tiệc , nhìn về phía vườn ven hồ ba cô em gái của mình đang cười nói vui vẻ một chỗ còn mấy người đàn ông khí phách hiên ngang bị áp bức mặc tạp dề thái rau nướng thịt Ánh Minh lại phì cười , Thiên Kỳ đi bên cạnh nhéo má cô một cái trêu đùa

-Có vậy cũng cười

Ánh Minh xoa bên má vừa bị anh véo nũng nịu

-Thì tâm trạng em tốt mà

Thiên Kỳ dịu cô tới cạnh chiếc xích đu hai người ngồi xuống anh nghiêm túc nhìn cô hỏi

-Ánh Minh anh muốn hỏi em một chuyện

Ánh Minh có chút lo sợ thái độ anh nghiêm túc như vậy rất dọa người nha

-Sao vậy anh ?

Thiên Kỳ cầm lấy bàn tay cô hành động nhẹ nhàng nhưng gương mặt anh vẫn nghiêm túc như vậy

-Em có muốn kiện Như Ngọc không ? anh thì không muốn vì dù sao đó cũng vẫn là người con duy nhất của chú Quang nhưwnganh vẫn muốn nghe ý kiến của em

Ánh Minh bây giờ mới nhẹ nhàng thở ra cô còn tưởng có án mạng nữa chứ , cô biết anh đang lo sợ cô sẽ hiểu nhầm lí do anh không kiện Như Ngọc nên mới phải giải thích nhiều như vậy cô nhẹ nhàng tựa đầu vào vai anh

-Em không trách cô ấy , em hiểu tâm trạng khi yêu một người mà không được người khác đáp lại Thiên Kỳ em không hề trách cô ấy

Thiên Kỳ đau lòng ôm lấy cô

-Ánh Minh trước đây anh đã từng tổn thương em rất nhiều , em có từng hận anh không ?

Ánh Minh gạt đầu , cô không hề phủ nhận những năm tuổi thơ đó thực sự chính là địa ngục đối với cô sự lạnh lùng của anh làm cô đau muốn chết đi sống lại . Nhẹ nhàng dựa sát vào Thiên Kỳ nói cho anh nghe những uất ức mà cô đã phải chịu

-Anh biết không những năm đầu khi mới qua Mỹ em giống như oan hồn vậy em không màng ăn uống chỉ trốn trong phòng khóc hết nước mắt bố mẹ em đã từng có ý định đưa em đi gặp bác sĩ tâm lý

Thiên Kỳ thương tâm ôm Ánh Minh càng chặt , Ánh Minh cười nhẹ vỗ tay anh trấn an

-Nhưng sau đó em lại nghĩ tại sao em phải đau khổ ? điều em nên làm bây giờ không phải là trốn một góc để khóc lóc mà em phải thay đổi bản thân mình để khi gặp lại anh em sẽ khiến anh hối hận vì đã bỏ rơi em

Thiên Kỳ bật cười

-Em nghĩ đây là phim truyền hình sao ?

Ánh Minh bĩu môi không vui nói

-Em nói thật mà không phải anh cũng rất khổ sở mới theo đuổi được em lần nữa sao ?

Thiên Kỳ dịu dàng dỗ dành Ánh Minh

-Đúng đúng em nói gì cũng đúng cả

Ánh Minh dịu đầu vào ngực Thiên Kỳ , anh ôm lấy cô hỏi lại

-Vậy em quyết định không truy cứu việc của Như Ngọc em sẽ tha thứ cho chị ấy ư

Ánh Minh từ trong lòng Thiên Kỳ ngẩng lên

-Ừm em tha thứ cho chị ấy

Thiên Kỳ mỉm cười cúi xuống hôn nhẹ lên môi Ánh Minh cùng lúc đó đằng sau cũng phát ra những tiếng kêu réo ầm ỹ

-Eo ơi thật là bổ mắt nha

Thiên Kỳ vẫn thản nhiên ôm lấy Ánh Minh còn cô thì xấu hổ muốn chết được không dám ngẩng lên chỉ dúm đầu vào ngực anh mà trốn .

Hai người đi tới bàn ăn ngồi xuống không khí xung quanh lập tức sôi nổi hẳn lên Ánh Dương vui vẻ hỏi

-Bao giờ hai người định tổ chức đám cưới ? hôm qua lão gia và lão phu nhân gọi về nói là tuần sau sẽ về nước để chăm sóc cháu ngoại của họ đây

Ánh Minh giật mình miếng thịt nướng vừa gấp lên lại rơi xuống vị chí của nó

-Em nói gì ? em nói hết cho bố mẹ rồi ư ?

Ánh Dương gật đầu gấp một miếng thịt cho vào miệng vừa nhai vừa nói

-Ừm em nói hết rồi nhưng em cũng bức lắm nhá bố mẹ rất đáng ghét sao có thể đối xử với chị như vậy chứ ?

Ánh Minh càng nghe càng lo sợ nắm lấy tay Ánh Dương hỏi dồn dập

-Bố mẹ nói gì ?

Ánh Dương đặt đũa xuống gương mặt hiện lên vẻ bất mãn nói một chàng giang đại hải

-Em kể cho bố mẹ nghe mọi chuyện mong rằng bố mẹ sẽ giáo huấn cho anh Thiên Kỳ một trận nên thân không ngờ bố mẹ lại nói “ thằng bé này thế mà giỏi “ rồi blab la một hồi nói đồng ý cho hai người kết hôn

Thiên Kỳ cười nhẹ tâm trạng căng như dây đàn này giờ cũng dần thả lỏng anh còn nghĩ cuối hôn nhân này sẽ còn khó khăn vì bố mẹ Ánh Minh chắc chắn sẽ phản đối không ngờ lại thuận lợi tới như vậy .

Ánh Minh bây giờ mới thở ra thật nhẹ nhàng trong lòng rất vui cuối cùng bố cũng đã chấp nhận anh cuối cùng anh và cô đã có thể nắm tay nhau đi hết cuộc đời này ...

Bữa ăn kết thúc trong tiếng cười đùa vui vẻ Ánh Minh được đặc quyền của phụ nữ mang thai nên không phải dọn dẹp gì cả ngồi yên một chỗ . Thiên Hoàng mang nước tới chỗ Ánh Minh đặt tay lên vai cô nói

-Em có chuyện muốn nói với chị

Ánh Minh ngẩng lên nhìn Thiên Hoàng gật đầu

-Ừm có gì em nói đi

Thiên Hoàng ngồi xuống cạnh Ánh Minh nói

-Em muốn đi du học , nên em không thể ở lại dự đám cưới của hai người được

Ánh Minh cũng hiểu lí do Thiên Hoàng đi một phần là do cô nên cũng không ngăn cản cô cầm tay Thiên Hoàng nói

-Chúc em thuận lợi bình an chị không biết nói gì hơn ngoài cảm ơn và xin lỗi em đã làm cho chị quá nhiều nhưng chị lại không thể làm cho em cái gì cả chỉ biết hy vọng em sẽ tìm được một cô gái tốt hơn

Thiên Hoàng cười khở

-Em không trách chị , ngay từ đầu khi biết mình yêu chị em đã chấp nhận cuộc tình này sẽ không có kết quả nhưng em không hề tức giận hay ghen tỵ với anh Kỳ vì anh ấy là anh em chị là người rất quan trọng với em nên chỉ cần chị hạnh phúc mọi chuyện đều trở nên hoàn hảo ít nhất là với em

Ánh Minh mắt đưng đưng nhẹ nhàng gạt đầu nhìn về phía Thiên Kỳ đang loay hoay rửa bát cùng ba cậu em rể tương lai mãi nguyên nói

-Chị rất hạnh phúc vì vậy em hãy quên tất cả đi và tìm hạnh phúc của mình nhé

Ánh nắng mùa xuân đem chút hơi lạnh còn sót lại thổi vào không khí Ánh Minh nằm vùi mình trong lòng Thiên Kỳ ngủ trưa trong giấc mơ cô mơ thấy rất nhiều thứ cô mơ thấy lần đầu tiên cô nhìn thấy anh , lần đầu tiên hôn anh lần đầu tiên nghe anh nói thích cô và còn rất nhiều lần đầu tiên khác cuối cùng trong cơn mơ Ánh Minh chợt nở một nụ cười hạnh phúc ...

.....

Một tháng sau ...

Trong phòng cô dâu mọi người rồi rít chạy qua chạy lại nhanh chóng chuẩn bị để đón nhà trai tới Ánh Minh nhìn chính mình trong gương mở to mắt kinh ngạc đây thực sự là cô sao ?

Mắt to sang ngồi mi dài cong vút hai má ửng hồng rất cân xứng với làn da trắng nõn cô thật báỉ phục chuyên gia trang điểm có thể biến cô từ một cô gái rất rất bình thường trở thành mỹ nữ như vậy .

Tại một nơi khác Thiên Kỳ lần thứ ... haizz lần thứ bao nhiêu anh cũng không nhớ nữa đứng trước gương ngắm nhìn chính bản thân mình , mặc trên người bộ ple màu đen trông anh rất cao lớn oai phong nhưng chỉ có mình anh biết mình đang run như chưa bao giờ được run . Hôm nay là ngày trọng đại nhất cuộc đời anh vì sau một tháng cầu hôn cuối cùng Ánh Minh cũng gật đầu đồng ý theo anh về nhà làm vợ của anh , phải nói rằng một tháng qua cô khiến anh khổ sở muốn chết cô năm lần bảy lượt từ chối lời cầu hôn của anh với đủ loại lí do rất chi là hợp tình hợp lý ví dụ như có một lần họ đang dung bữa cùng bố mẹ cô anh ngỡ lời muốn tổ chức đám cưới vì dù sao Ánh Minh cũng đã mang thai rồi không thể kéo dài thêm được tuy bố mẹ cô tán thành nhưng Ánh Minh lại nói “ Anh vì đứa con mới lấy em phải không ? em không cần “ Thiên Kỳ dở khóc dở cười nhưng cũng chẳng biết làm sao cứ như vậy mãi cho tới khi Ánh Minh cùng Gia Kiệt đính hôn anh ở trước mặt bố mẹ hai bên quỳ xuống cầu hôn Ánh Minh cô mới gật đầu đồng ý , vậy mới nói không thể đắc tội với phụ nữ ...

Cuối cùng giờ lành cũng tới nhà trai tới đón dâu Ánh Minh ngó xuống từ ban công nhìn thấy Thiên Kỳ tuần tú trong bộ ple màu đen cô nở nụ cười hạnh phúc , Thiên Kỳ dường như cũng cảm nhận được cô đang nhìn mình anh ngẩng đầu lên hai ánh mắt chạm nhau chứa chan tình ý ánh nắng bao phủ mọi nơi tiếng nhạc rộn rã vang lên tiền chúc mừng cùng tiếng cười nói vang vọng con ngõ vốn yên bình tĩnh lặng cô dâu chú rể đi cạnh nhau cô dâu e thẹn cúi đầu chú rể trên khuôn mặt ngập tràn hạnh phúc .

Thiên Kỳ cúi xuống nói nhỏ vào tai Ánh Minh

-Hôm nay em đẹp như một thiên thần vậy

Ánh Minh nhăn mặt

-Còn anh thì đẹp như ác quỷ vậy

Thiên Kỳ nhú mày không vui

-Tại sao anh lại là ác quỷ ?

Ánh Minh cười tủm tỉm nói

-Anh không biết sao đối với em anh luôn luôn là ác quỷ

Thiên Kỳ cười cúi xuống hôn lên má cô

-Nhưng thiên thần em lại làm trái quy luật đi yêu ác quỷ không phải sao ?

Ánh Minh ngại ngần gật đầu không nói gì tới khi lên xe cô mới nói nhỏ vào tai anh

-Cho dù anh có là đại ác quỷ nhưng em vẫn mãi yêu anh ác quỷ của em ...

Ô tô bắt đầu chậm chậm di chuyển chú rể ngạc nhiên cùng vui vẻ ôm lấy cô dâu của mình vào lòng trước mặt lái xe cùng bố vợ hôn cô thắm thiết . Hôm nay thời tiết thật là đẹp ánh nắng chan hòa bao phủ khắp mọi nơi từng đám mây lững lờ trôi chứng nhân ôi kết thúc vui vẻ của những cuộc tình đã trải qua biết bao khó khăn gian khổ tuy không biết rằng cuộc sống sẽ có bao nhiêu khó khăn nhưng chỉ cần được nắm tay người mình yêu thương trân trọng đó chính là hạnh phúc ...

lưu bút 19 : 59 phút ngày 20 tháng 9 năm 2013 Kún Rảnh ...

THE END

(Chưa end đâu còn ngoại truyện đây hihi < kún=" ">)

71. Chương Ngoại Truyện 1 : Thiên Kỳ

Mọi người luôn thắc mắc với tôi rằng tại sao bao nhiêu năm có biết bao cô gái xinh đẹp vây quanh nhưng cuối cùng tôi lại chọn Ánh Minh ? Mỗi khi nghe câu hỏi như vậy tôi chỉ mỉm cười cho qua vì có lẽ tôi không muốn chia sẻ điều này cho ai hết cho tới tận bây giờ khi chúng tôi đã thành vợ chồng sắp chào đón đứa con đầu lòng Ánh Minh vẫn thường ngồi ngắm nhìn tôi rồi băng quơ hỏi

-Thiên Kỳ anh yêu em từ lúc nào , còn nữa sao anh lại yêu em ?

Lúc đó tôi chỉ mỉm cười xoa đầu cô ấy vì ngay cả bản thân tôi cũng không biết mình yêu cô ấy từ khi nào nữa có lẽ là từ lần đầu tiên khi thấy cô ấy tôi đã bắt đầu chú ý tới cô bé mập mập xinh xắn nhưng hay ngại ngần ấy rồi , phải bắt đầu kể từ đâu nhỉ à chính là buổi sáng ngày hôm ấy buổi sáng cách đây rất nhiều năm về trước ...

Ngày hôm đó là lần đầu tiên tôi chuyển vào lớp mới đi cùng tôi còn có một cậu bạn thân tên là Quốc Tiến khi cô giáo bảo tôi chọn chỗ ngồi tôi chỉ định chọn đại một chỗ nhưng khi nhìn quanh lớp học tôi chợt bị thu hút bởi một cô bé có mái tóc ngắn ngắn như con trai vậy tuy học sinh nữ đều mặc váy đồng phục nhưng chỉ có cô bé ấy là mặc quần áo đồng phục bình thường bỗng nhiên như có cái gì đó thôi thúc tôi chọn chỗ ngồi bên cạnh cô ấy khi đó tôi mới biết cô ấy có một cái tên rất đặc biệt “ Kim Ánh Minh “ .

Lúc đầu khi mới ngồi cạnh nhau cô bé đó thật sự không hề nói với tôi câu nào có khi tôi chủ động bắt chuyện cô ấy cũng chỉ nói vài câu cho có rồi thôi , khi đó tôi cũng chỉ là một cậu học sinh lớp hai hiếu động nên dần dần tôi bắt đầu bỏ cuộc chạy đi chơi cùng các bạn khác . Nhưng tới khi học kì hai bắt đầu tôi lại không thể không để ý tới Ánh Minh vì có bé ấy , tôi và Quốc Tiến được xếp vào cùng một nhóm để ôn tập . Những ngày đầu cô ấy vẫn ít nói nhưng sau đó tôi phát hiện cô ấy ít nói rụt rè cũng có lí do , hôm đó là lần đầu tiên tôi đến nhà Ánh Minh trong nhà không có một ai ngoài đi giúp việc tôi tò mò hỏi Ánh Minh

-Bố mẹ cậu đâu ?

Cô ấy lắc đầu nhìn tôi nói

-Mình không sống cùng bố mẹ

Lúc đó tôi thấy mắt cô ấy ẩn chứa một sự cô đơn trống vắng khiến tôi một thằng bé luôn ngông cuồng cũng phải rung động . Nguyên một nửa học kì còn lại ấy chúng tôi lúc nào cũng dính lấy nhau như hình với bóng vì nhà tôi và nhà Ánh Minh tương đối gần nhau nên tôi thường đạp xe tới đưa đón cô ấy đi học rồi ba người chúng tôi cùng ăn sáng vì cả ba đều có bố mẹ bận nhiều công việc nên đều ăn trưa ở trường học nên hầu như sáng chiều đều ở cùng nhau . Có thể vì chơi cùng với hai thằng con trai nghịch ngợm hiếu động như tôi và Tiến nên Ánh Minh cũng mạnh dạn hơn rất nhiều cô ấy không còn ít nói nữa mà trở nên vui vẻ hòa đồng với mọi người hơn .

Khi lên tôi lên lớp ba tôi phát hiện ra cô bé Ánh Minh còn có thể gọi một cái tên khác là MiMi này mỗi khi nhìn thấy Quốc Tiến sẽ đỏ mặt ngại ngùng , lúc đó tuy vẫn còn nhỏ nhưng tôi cũng có thể nhận ra thứ tình cảm ái mộ mà Ánh Minh dành cho Quốc Tiến tuy tôi và cô ấy chỉ là bạn nhưng khi thấy hai người đó nói nói cười cười tôi lại cảm thấy rất không thoải mái , dần dần Ánh Minh cũng kết bạn với những người bạn gái trong lớp nhưng tôi cũng lơ mờ nhận ra những cô gái ấy chơi cùng Ánh Minh chỉ để tiếp cận tôi hoặc Quốc Tiến nhưng tôi không nói ra vì nếu tôi nói ra điều đó Ánh Minh nhất định sẽ đau lòng tôi không muốn như vậy chút nào cả ...

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua khi chúng tôi học lớp bốn Quốc Tiến chuyển đi cùng gia đình vậy là chỉ còn tôi và Ánh Minh ở lại khi Quốc Tiến mới đi Ánh Minh đã rất buồn khi đó tôi chắc chắn một điều tình cảm của Ánh Minh dành cho Quốc Tiến nhất định là không chỉ dừng ở mức tình bạn khi phát hiện ra điều đó thật lòng tôi cũng có chút khó chịu vì sao cô bé ấy lại không thích tôi ? câu hỏi đó chưa bao giờ có câu trả lời .

Nhưng thời gian đúng là có thể thay đổi tất cả Kim Ánh Minh đã thích tôi ... Tuy rằng cô ấy dấu diếm không nói ra nhưng tôi có thể cảm nhận được sự quan tâm một cách lạ lùng mà cô ấy dành cho tôi chính là thích , nhưng khi đó tôi đang thích một cô gái khác cô ấy là Hồng Anh người bạn cùng lớn lên với tôi từ nhỏ tuy Hồng Anh đã chuyển đi nhưng tôi vẫn luôn âm thầm chờ đợi cô ấy . Chính vào khi đó tôi đã gây ra biết bao song gió bi kịch cho tình bạn của mình và Ánh Minh cô ấy bắt đầu học đòi hư hỏng chơi với bạn xấu nhưng tôi không còn tư cách để ngăn cản nữa vì tôi đã nói

-Kim Ánh Minh chúng ta mãi là bạn không thể hơn được nữa

Đối với một cô bé mà nói câu nói đó thật tàn nhẫn tôi cũng không hiểu bản thân tại sao lại nói ra những lời như vậy rồi từ đó giữa chúng tôi xảy ra bao nhiêu chuyện Hồng Anh trở về rồi lại bỏ đi không một lời từ biệt , tôi nhận ra mình có tình cảm với Ánh Minh nên tỏ tình với cô ấy nhưng số phận lại không đơn giản như vậy lại chia cắt tình cảm của chúng tôi khi đó tuy tôi chia tay với Ánh Minh và nói dối rằng mình đi Úc cùng gia đình nhưng thực ra tôi đi cùng Hồng anh đứng ở sân bay cùng với người con gái tôi nghĩ rằng mình yêu nhất nhưng trong lòng tôi chỉ có mỗi hình ảnh của Ánh Minh , tôi cứ miên man suy nghĩ về cô ấy , khi tôi đi rồi Ánh Minh sẽ ra sao cô ấy có buồn , có nhớ tôi không hay sẽ trốn vào một góc mà khóc . Nhớ tới lúc khi tôi nói chia tay Ánh Minh chỉ nhẹ nhàng mỉm cười nói “ em biết rồi “ sau đó xoay người rồi đi lúc đó trời bắt đầu đổ mưa từng hạt mưa rơi trên bóng dáng cô đơn lặng lẽ của cô ấy khiến tim tôi nhói đau nhưng tôi không thể dừng bước vì đây là con đường tôi chọn cho dù không phải Hồng Anh muốn tôi cùng cô ấy về Úc thì một ngày nào đó tôi vẫn sẽ phải đi . Máy bay cất cánh tâm trạng tôi rối bời với biết bao suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra mấy năm qua khi ở Việt Nam tôi biết rằng mình sẽ còn về nơi này nhưng khi nhìn người con gái ngồi bên cạnh mình tôi lại cảm thấy cô đơn vì khi đó Kim Ánh Minh sẽ không còn ở bên tôi nữa ...

Khi mới bắt đầu cuộc sống mới ở Úc cảm giác duy nhất của tôi chính là nhàm chán , khi ở bên Ánh Minh tôi vui vẻ bao nhiêu thì ở bên Hồng Anh tôi lại thấy buồn chán bấy nhiêu dần dần tôi mệt mỏi với mối quan hệ giữa mình và Hồng Anh nên tôi cố tình chú ý vào việc học để làm tê liệt chính mình và không suy nghĩ về Ánh Minh nữa , qua Úc được hai năm tôi chia tay với Hồng Anh thứ nhất là tôi muốn chăm chỉ học hành thứ hai tôi không còn tình cảm với cô ấy nữa và thứ ba chính là tôi vẫn còn thích Kim Ánh Minh cô bé à không cô gái ngọc ngà kia . Khi tôi muốn nói lại quan hệ với Ánh Minh cố ý thông qua em trai mình để hỏi thăm cô ấy thì cô ấy đã không còn ở đó nữa nghe em trai tôi kể lại rằng sau ngày tôi đi cô ấy cũng rời khỏi qua Mỹ sống cùng bố mẹ và ba cô em gái , nhưng tôi sẽ không từ bỏ rồi cuối cùng sau sáu năm học tập ở Úc tôi cũng đã trở về đứng ở cửa sân bay tôi rất muốn được nhìn thấy cô ấy nhưng tôi biết tìm cô ấy ở đâu bây giờ . Nhưng người tính không bằng trời tính Kim Ánh Minh đã trở lại cô ấy hoàn toàn thay đổi không còn vui vẻ như trước nữa mà trở nên lạnh lùng khó gần và tên cô ấy bây giờ không còn là MIMI nữa mà là Amy Kim , có lẽ vết thương tôi để lại cho cô ấy quá lớn , lớn tới nỗi khiến cô ấy biến thành như vậy nhưng nhìn Ánh Minh lạnh lùng như bây giờ tôi lại tự thề với bản thân mình phải biến cô ấy trở lại thành cô gái vui vẻ phải bắt cô ấy trở về bên cạnh tôi nhưng lần này phải là mãi mãi ...

END Ngoại truyện 1

72. Chương Ngoại Truyện 2 : Thiên Hoàng

Từ khi bắt đầu yêu người ấy tôi đã xác định rằng bản thân sẽ đau khổ vì trong trái tim người ấy không hề có tôi , tình yêu của tôi chỉ có thể tiếp tục trong thầm lặng tôi không muốn làm phiền tới cuộc sống của người ấy cũng không muốn người ấy phải khó xử vì vậy tôi chỉ biết âm thầm cầu mong cho người ấy , người con gái đầu tiên tôi yêu Kim Ánh Minh mãi được hạnh phúc với tình yêu và tương lai mà cô ấy lựa chọn ...

Tôi Thiên Hoàng là một cậu bé rất bình thường như bao cậu bé khác nhưng tuy gia đình tôi giàu có nhưng bố mẹ đều sống ở nước ngoài nên từ nhỏ tôi đã sống với anh trai ở Việt Nam . Cuộc sống của tôi cứ ngỡ sẽ mãi cô độc nhưng cho tới khi người con gái ấy xuất hiện tất cả thế giới của tôi đều thay đổi , hôm đó là một ngày rất bình thường tôi ngồi trong phòng khách chờ anh trai Thiên Kỳ về nhà để cùng nhau ăn cơm nhưng khi anh ấy về đã dắt theo một cô gái tôi nghĩ có lẽ là bạn anh ấy nên cũng không hỏi nhiều vì trước nay khi dẫn bạn về nhà anh ấy chưa bao giờ có thói quen giới thiệu cho tôi biết cả lần này cũng vậy . Nhưng khi tôi đứng lên muốn đi vào bếp thì cô ấy lại chủ động tới gần tôi chào hỏi

-Chào em chị là Ánh Minh em cứ gọi chị là Mi Mi cũng được

Tôi chưa kịp đáp lời thì Ánh Minh đã quay sang Thiên Kỳ ríu rít khen ngợi

-Ken à em trai cậu thật đáng yêu nha vậy mà bây giờ mới cho tôi biết

Tôi thấy rất vui vì trước đây Thiên Kỳ đưa rất nhiều bạn bè về nhà nhưng cũng chỉ có anh Quốc Tiến là vui vẻ trò chuyện với tôi còn lại luôn thờ ơ kiêu ngạo coi tôi như người vô hình vậy nhất là con gái lại càng không bao giờ nhưng Ánh Minh lại nói chuyện với tôi , khi nghe cô ấy khen tôi không hiểu sao tôi thấy mặt mình rất nóng liền chạy ù về phòng nhìn vào gương tôi phát hiện mặt mình vừa đỏ vừa nóng lúc đó tôi thấy thật kì lạ nhưng khi lớn rồi tôi mới hiểu thì ra đó chính là rung động , từ đó Ánh rất hay theo Thiên Kỳ về nhà tôi chơi và cũng thường xuyên quan tâm tôi chỉ tôi cách làm những công việc đơn giản như nấu ăn hay thu dọn nhà cửa để những khi cô giúp việc nghỉ phép tôi sẽ không bị Thiên Kỳ cầu nhàu la mắng nữa . Nhưng rồi có một thời gian tôi không thấy Ánh Minh tới chơi nữa tôi mang thắc mắc của mình nói với Thiên Kỳ anh cũng chỉ gật đầu nói qua loa cho xong chuyện ý là cô ấy bận nên không tới nhưng tôi không tin , hôm đó vừa tan học tôi tới nhà Ánh Minh nhưng không gặp cô ấy chỉ thấy cô giúp việc đang lau dọn phòng khách tôi cất tiếng hỏi

-Cô ơi chị Mi Mi có nhà không ạ ?

Cô giúp việc dừng lại nhìn tôi mỉm cười nói

-Mi Mi không có nhà cháu tìm nó có việc gì ?

Tôi nghe vậy cũng nghĩ chắc gần đây Ánh Minh ra nước ngoài thăm bố mẹ nên không tới nhà tôi nhưng cô ấy còn phải đi học mà ? Tôi đem thắc mắc của mình nói với cô giúp việc

-Chị ấy đang đi học hả cô ?

Cô giúp việc lắc đầu rồi thở dài ảo não nói

-Mi Mi nghỉ học rồi cháu ạ nó không đi học nữa

Lúc nghe xong câu nói đó tôi nhất thời không biết phản ứng sao đành hỏi lại

-Chị ấy nghỉ học ạ ? nhưng tại sao ?

Cô giúp việc lại lắc đầu có chút lo lắng không yên nói

-Cô không biết nữa chỉ biết Mi Mi gần đây khóc rất nhiều có lẽ nó có chuyện gì đó

“ Khóc ư ? Mi Mi vui vẻ lại khóc ư ? “ Lúc đó tôi thực sự hoảng hốt không biết nói gì nữa đành chào tạm biệt cô giúp việc rồi đem theo tâm trạng rối bời trở về nhà . Vừa vào nhà tôi đã chạy lên phòng Thiên Kỳ hỏi anh

-Anh , anh có biết vì sao chị Mi Mi nghỉ học không ?

Anh ấy nhìn tôi một chút rồi không nói gì chỉ im lặng học bài . Khi đó tôi thực sự giận muốn chết nhưng cũng không dám nói gì vì tâm trạng Thiên Kỳ cũng không có gì là vui vẻ , cứ như vậy nửa năm trôi qua Ánh Minh dường như hoàn toàn biến mất trong cuộc sống của chúng tôi vậy tuy tôi rất buồn , rất muốn gặp cô ấy nhưng cho dù tôi muốn còn cô ấy thì sao ? Thực sự khi đó tôi không hề biết lí do cô ấy tránh mặt tôi và Thiên Kỳ nhưng tôi cũng không muốn tìm hiểu vì dù sao chuyện đó chắc chắn sẽ khiến tôi không thoải mái . Cứ như vậy thời gian lặng lẽ trôi đi tôi không hề gặp hay nghe tin gì từ Ánh Minh đến nỗi tôi bắt đầu tuyệt vọng thì cô ấy lại xuất hiện , khi đó tôi mừng muốn điên lên cô ấy lại quay về rồi nhưng cùng lúc đó tôi cũng biết rằng Ánh Minh thích Thiên Kỳ .

Nhưng Thiên Kỳ thì sao ? khi đó tôi biết rằng anh trai tôi vẫn luôn chờ đợi một người con gái cô ta là Hồng Anh người bạn lớn lên cùng anh từ nhỏ và như anh ấy mong ước Hồng Anh trở về , Ánh Minh lại tránh mặt Thiên Kỳ vì vậy tôi không thể gặp cô ấy nữa nhưng Hồng Anh chưa ở bên Thiên Kỳ được bao lâu thì lại bỏ đi anh ấy đã rất buồn và buổi tối hôm đó tôi đã phạm một sai lầm rất lớn .

Buổi tối hôm đó cũng như bao buổi tối khác tôi ngồi trên phòng học bài đột nhiên nghe thấy tiếng cười nói dưới phòng khách tôi rất ngạc nhiên từ bao giờ nhà chúng tôi lại đông người như vậy ? Tôi tò mò đi xuống thì thấy Thiên Kỳ cùng mấy thanh niên nhìn rất đáng sợ có vẻ là dân anh chị đang uống rượu tôi hoảng sợ chạy về phòng gọi điện cho Ánh Minh tới can ngăn , khi cô ấy đến tôi bắt đầu nghe thấy tiếng cười xen lẫn tiếng nói nhỏ nhẹ của Ánh Minh tôi đi xuống dưới nhưng chỉ dám đứng ở cầu thang nhìn mọi chuyện diễn ra tôi nghe thấy mấy người thanh niên kia nói với Thiên Kỳ

-Ê Ken bạn gái mày hả ?

Tôi thấy hơi thở mình nghẹn lại bạn gái ? nhưng tôi chỉ giữ im lặng tiếp tục nghe , tôi nghe thấy Thiên Kỳ trả lời

-Bị mù àh đây không phải bạn gái tao

Khi đó tôi rất tức giận anh ấy nói vậy là ý gì ? Ánh Minh có gì không tốt ? nhưng tôi nhịn đứng yên nhìn về mặt Ánh Minh chỉ thấy cô ấy lúc trước đang dọn dẹp lại thả rơi tất cả đồ chai lọ trong tay xuống về mặt đau khổ bước về phía cửa , thấy ngoài trời đổ mưa tôi muốn chạy xuống ngăn cô ấy lại nhưng Thiên Kỳ lại nhanh hơn tôi một bước tóm lấy Ánh Minh đột nhiên hôn cô ấy rồi quay lại nói với mấy thanh niên

-Thấy chưa ? đưa tiền đây tao hôn nhỏ rồi

Nhìn về mặt Ánh Minh khi đó tôi thấy hận Thiên Kỳ kinh khủng tại sao anh lại có thể tổn thương cô ấy như vậy ? từ đó tôi dần xa cách với chính anh trai của mình hơn ...

Hơn một năm sau tôi mới bắt đầu gặp lại Ánh Minh nhưng cô ấy lúc này không chỉ là bạn của Thiên Kỳ nữa , họ đang quen nhau . Khi đó tôi rất buồn nhưng chỉ mỉm cười cho qua vì cô ấy đang hạnh phúc vậy là đủ rồi , trong một năm họ quen nhau Ánh Minh thường xuyên tới nhà tôi chơi nhưng chủ yếu là ở bên cạnh Thiên Kỳ nhưng rồi chuyện gì đến cũng phải đến hôm đó tôi thấy Thiên Kỳ buồn bã trở về nhà thấy anh sắp xếp hành lí tôi hỏi anh sao lại làm vậy anh nói anh sẽ về Úc khi tôi hỏi về Ánh Minh anh trả lời họ chia tay rồi . Nói thật khi đó tôi có mừng thầm trong lòng vì có lẽ tôi sẽ có cơ hội nhưng hôm sau khi thấy bóng dáng Ánh Minh cô đơn đứng ở sân bay tôi mới hiểu Thiên Kỳ đối với cô ấy quan trọng thế nào , nhưng anh ấy không xứng đáng có được tình yêu đó vì anh ấy đã đi , đi cùng Hồng Anh . Lúc tôi muốn nhân cơ hội khiến Ánh Minh quên đi Thiên Kỳ yêu tôi thì cô ấy biến mất và lần này là cách nhau nửa vòng trái đất , sau khi cô ấy đi tôi cũng quay về Úc sống cùng gia đình nhưng không phút giây nào tôi không nhớ về người con gái ấy Kim Ánh Minh ...

Sáu năm sau tôi quay trở về nhìn bầu trời vẫn trong xanh như vậy tôi hít vào một hơi tháo chiếc kính râm đen xuống tôi mỉm cười

-Ánh Minh em về rồi ...

Khi mới về tôi đã tìm mọi cách để có được Ánh Minh cho dù là cách thức bỉ ổi tổn thương tới cô ấy tôi cũng làm và kết quả là cô ấy xuất mất mạng tôi hối hận day dứt nhưng Thiên Kỳ lại không trách tôi , khi đó tôi quyết định dù yêu cô ấy đến mấy tôi cũng sẽ buông tay vì anh trai tôi và vì Ánh Minh nữa tôi phải buông tay ...

Không phải tình yêu nào cũng sẽ được đền đáp nếu như tôi không thể mang lại hạnh phúc cho người ấy tôi sẽ tình nguyện buông tay để người ấy hạnh phúc bên người mà người ấy yêu , nếu như tôi không phải hoàng tử của cuộc đời người ấy tôi sẽ tình nguyện là người âm thầm bảo vệ người ấy khỏi những nguy hiểm hoặc khi người ấy gặp nguy hiểm tôi sẽ là người qua đường báo cho hoàng tử của người ấy biết để anh ta đến cứu người ấy . Yêu một người không có nghĩa là nhất định phải khiến người đó thuộc về mình , điều quan trọng chính là buông tay cầu nguyện cho người ấy mãi hạnh phúc vui vẻ đi trên con đường mà người ấy chọn ...

END Ngoại truyện 2

73. Chương Ngoại Truyện 3 : Hạnh Phúc

Tháng 10 thời tiết trong lành từng cơn gió nhẹ nhàng thổi khiến mặt hồ lăn tăn gợn sóng tiếng chim hót líu lo vui vẻ báo hiệu một ngày mới lại bắt đầu , Ánh Minh nhíu mày chân tay khua khoắc loạn xạ muốn đánh cái người đang làm phiền cô chìm đắm vào mộng đẹp, nhíu cặp lông mày thanh tú Ánh Minh phụng phịu cần nhẫn

-Anh có để cho người ta ngủ không hả ?

Thiên Kỳ phì cười tiếp tục quấy phá

-Dậy đi heo lười ngày nào cũng ngủ tới trưa như vậy sẽ béo đó

Mặc kệ kẻ phá rối liên tục quấy nhiễu Ánh Minh quay lưng về phía Thiên Kỳ ôm gối tiếp tục ngủ , Thiên Kỳ thật muốn điên lên lần trước khi đi khám bác sĩ đã nói phụ nữ sắp sinh nên vận động nhiều một chút nếu không khi sinh sẽ rất khó khăn nhưng vị tiểu thư này luôn không chịu vận động hang ngày nếu không ngủ tới mặt trời sắp lặn tới nơi thì nhất định không chịu tỉnh dậy cho dù anh có dùng cách gì để dụ dỗ cũng không được . Nhưng hôm nay thì khác sắp tới ngày sinh theo dự tính của bác sĩ rồi anh không thể chiều theo cô nữa , Thiên Kỳ không tiếp tục chọc Ánh Minh nữa anh đứng dậy đi ra ngoài cầm một cốc nước ấm quay lại phòng rồi nói với cô

-Còn không dậy anh sẽ đổ nước vào mặt em

Ánh Minh nghe vậy khinh thường xì một tiếng cao giọng thách thức

-Em không tin anh dám aaaaa

Chưa nói xong đầu cô đã ướt sũng , Thiên Kỳ đứng một bên nhìn Ánh Minh đang la hét thì có chút hả hê

-Là em thách anh

Ánh Minh hét lên

-Anh đáng ghét em ướt hết rồi

Nhìn Ánh Minh chật vật với cái bụng bầu Thiên Kỳ cũng thấy có chút áy náy đi tới gần đỡ cô đứng dậy rồi nói

-Em sắp sinh tới nơi rồi đừng lười biếng nữa , hôm nay anh phải đi làm nên em ở nhà một mình nhé đồ ăn ở trong tủ lạnh nhớ phải hâm nóng còn nữa có chuyện gì thì gọi cho anh

Ánh Minh nghe tới tai nổ hoa những lời này hầu như ngày nào anh cũng nói cô nghe mà muốn thuộc lòng luôn rồi , cô nghe không nổi nữa bịt miệng anh lại

-Vâng vâng em biết em hiểu mời anh ra khỏi nhà cho em nhờ , thật là anh thành bà già nhiều chuyện từ bao giờ vậy ?

Thiên Kỳ buồn cười xoa đầu cô yêu thương nói

-Vì trong nhà có một đứa trẻ không chịu lớn nên anh mới thành bà già nhiều chuyện

Ánh Minh tức giận siêu tức giận cô đã 24 rồi nha cái gì mà đứa trẻ ? Thiên Kỳ thấy vẻ mặt tức giận cực kì đáng yêu kia cúi xuống hôn lên má cô một cái rồi nhanh chóng thoát thân .

Thiên Kỳ vừa đi làm Ánh Minh lại lười biếng ngồi trên xích đu muốn hóng gió một chút thì đột nhiên chuông cửa vang lên cô lê bước ôm cái bụng nặng nề ra mở cửa , cửa mở cô ngạc nhiên thấy Như Ngọc đang xách túi lớn túi nhỏ đứng đó . Như Ngọc thấy Ánh Minh sưng sốt thì mới cười nói

-Này không định để tôi đứng mãi thế này chứ ?

Ánh Minh giật mình bừng tỉnh cười nói

-Quên mất chị vào đi

Hai người cùng nhau vào nhà vừa vào Như Ngọc thấy Ánh Minh có vẻ cảnh giác thì cũng không giận mà chỉ cười nói

-Yên tâm đi tôi sẽ không hại cháu mình đâu , hôm nay tôi tới đây là để cảm ơn cùng với xin lỗi cô

Ánh Minh đang rót nước đột nhiên đơ luôn lắp bắp hỏi lại

-Cảm ơn .. xin lỗi ?

Như Ngọc mỉm cười gật đầu chân thành nói

-Tôi nghe bố tôi và mọi người trong nhà kể lại cô đồng ý không kiện tôi lại còn tỏ ra đồng cảm với tôi nữa , lúc đầu ý nghĩ duy nhất của tôi là cô bị ngu ngốc sao đồng cảm cái gì chứ nhưng khi nghe được chuyện cũ của cô cùng Thiên Kỳ được mọi người nói lại tôi mới hiểu tại sao cô lại đồng cảm với tôi ...

Dừng một chút Như Ngọc nhìn Ánh Minh chăm chú hỏi cô

-Hỏi thật nhé sao cô ngốc vậy nếu tôi mà bị Thiên Kỳ đối xử tệ như vậy tôi đã đánh chết cậu ta rồi

Ánh Minh nghe xong câu hỏi đó bật cười

-Tôi cũng không biết nữa thật ra con người tôi từ nhỏ đã không có chút nhẫn nại hay kiên trì nhưng từ khi Thiên Kỳ xuất hiện tôi lại thay đổi cô nói đúng tôi rất ngốc nhưng ngốc cũng có cái phúc của ngốc mà đúng không ?

Như Ngọc gật đầu

-Đúng vậy cô rất có phúc

Hai người nói chuyện với nhau một lúc Ánh Minh cũng đã thay đổi cái nhìn về Như Ngọc thật ra cô ấy cũng không có xấu xa gì cả cũng là một cô gái tốt . Vì muốn trở lại nấu ăn Như Ngọc không cho Ánh Minh vào bếp mà tự mình chuẩn bị lúc bê bữa trưa ra Ánh Minh chưa kịp ăn thì thấy bụng đau quặn lên rồi cơn đau lớn dần , Như Ngọc hoảng hốt gọi xe cấp cứu ..

Ánh Minh được đưa vào phòng cấp cứu Như Ngọc lập tức gọi cho Thiên Kỳ , khoảng năm phút sau Thiên Kỳ từ ngoài hốt hải chạy vào hỏi

-Sao rồi cô ấy đâu ?

Như Ngọc vẫn còn hoảng sợ tay cô còn dính máu của Ánh Minh run run nói

-Được đưa .. vào trong rồi

Thiên Kỳ lo lắng không thôi hôm nay đâu phải ngày sinh trong dự tính tại sao lại như vậy ? anh thấp thỏm đứng ngoài phòng bệnh nghe thấy từ tiếng thét chói tai của Ánh Minh vọng ra mà chỉ muốn tông cửa đi vào cuối cùng cửa phòng cấp cứu bật mở bác sĩ bước ra hỏi

-Người nhà của sản phụ Kim Ánh Minh ?

Thiên Kỳ và Như Ngọc đi tới bác sĩ mỉm cười nói

-Chúc mừng là sinh đôi một trai một gái

Thiên Kỳ vẫn lo lắng hỏi

-Vậy cô ấy ?

Bác sĩ hiểu anh lo lắng điều gì chần an

-Sân phụ không sao chỉ vì một mỗi nên ngắt đi thôi một lát sẽ tỉnh

Thiên Kỳ thở phào nhẹ nhõm môi nở một nụ cười hạnh phúc , bước vào phòng bệnh nhìn người con gái anh yêu nhất đang mê man trên giường bệnh Thiên Kỳ lại gần cầm lấy tay cô lặng lẽ ngắm nhìn như thể cô là thứ duy nhất hiện hữu lúc này ...

..... Hai tháng sau

Trong căn nhà nhỏ đầy ắp tiếng cười đùa Ánh Minh ngồi trên xích đu nhìn mọi người đang cười cười nói nói lại thấy mãn nguyện hôm nay là ngày mọi người tụ họp để chúc mừng Ánh Dương và Ánh Nguyệt sắp đính hôn , Ánh Linh thì đã kết hôn cùng Gia Kiệt vào tháng trước rồi Ánh Minh lặng lẽ thở dài từ khi trở về Việt Nam biết bao nhiêu chuyện đã xảy ra tuy cũng có những đau thương và mất mát nhưng thật vui vì tất cả đã hạnh phúc . Kể từ bây giờ Ánh Minh biết mình sẽ không bao giờ phải buồn nữa , cô có Thiên Kỳ có hai đứa con đáng yêu lại có một đại gia đình quan tâm tới cô nữa . Nghĩ tới đây Ánh Minh mỉm cười mãn nguyện đột nhiên có một bàn tay đặt lên vai cô một giọng nói trầm ấm dịu dàng vang lên

-Em cười gì vậy ?

Ánh Minh không quay lại cũng biết đó là ai mỉm cười đáp lại

-Em cười vì em rất hạnh phúc

Thiên Kỳ cười nhẹ cúi đầu hôn lên môi Ánh Minh đột nhiên có tiếng động vang lên khiến anh giật mình quay lại , ở phía xa mấy tên trộm nhìn lén đang cố ra vẻ bình thản cười cười nói nói để che đậy tội lỗi Ánh Minh đang muốn nói gì đó thì một giọng nói vui vẻ quen thuộc vang lên

-Mấy người mở tiệc mà không gọi tôi về sao ? thật ích kỷ

Thiên Hoàng tay kéo vali đứng ở phía cửa khuôn mặt vui vẻ sáng ngời , Ánh Minh lúc này mới nắm tay Thiên Kỳ hỏi anh

-Anh có hạnh phúc không ?

Thiên Kỳ nhìn em trai một cái hiểu ý gật đầu

-Anh rất hạnh phúc ...

Từng cơn gió đông thổi vào khu vườn nhỏ mùa đông năm nay tuy lạnh nhưng tại sao trong lòng Ánh Minh lại ấm áp như vậy ? có lẽ cô đang hạnh phúc . Mùa đông lạnh lẽo mọi người chỉ muốn ở trong nhà sưởi ấm nhưng tại căn nhà bên hồ ấy tiếng cười vẫn vang vọng chưa bao giờ tắt ...

END Ngoại truyện 3

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-quy-cua-em>